

**KIRKENS PRÆSIDENTERS
LÆRDOMME**

JOSEPH FIELDING SMITH

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME
JOSEPH FIELDING SMITH

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City i Utah

Bøger i serien *Kirkens præsidenters lærdomme*

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith (katalognr. 36481 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young (35554 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor (35969 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff (36315 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow (36787 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith (35744 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant (35970 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith (36786 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay (36492 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith (36907 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee (35892 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball (36500 110)

Du kan bestille disse bøger ved at rette henvendelse til dit lokale distributionscenter eller ved at gå ind på store.lds.org. Bøgerne er også til rådighed i elektronisk version på LDS.org.

Forslag og kommentarer til denne bog er velkomne. Indsend venligst disse til Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Opgiv venligst navn, adresse, menighed og stav. Sørg for at angive titlen på bogen. Skriv dernæst dine kommentarer og forslag vedrørende bogens stærke sider og områder, der eventuelt kan forbedres.

© 2013 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 8/03

Godkendt til oversættelse: 8/03

Oversættelse af *Teachings of Presidents of the Church:*

Joseph Fielding Smith

Danish

36907 110

Indhold

Indledning	V
Historisk oversigt	IX
Joseph Fielding Smiths liv og tjenestegerning.	1
1 Vor himmelske Fader.	35
2 Vor Frelser, Jesus Kristus	47
3 Frelsesplanen.	57
4 Styrk og bevar familien	71
5 Tro og omvendelse	81
6 Nadverens betydning.	93
7 Joseph og Hyrum Smith, vidner om Jesus Kristus	103
8 Guds kirke og rige.	115
9 Vidner om Mormons Bog	125
10 Vores søgen efter sandhed.	137
11 Ær præstedømmets nøgler, der er gengivet ved Joseph Smith.	149
12 Præstedømmets ed og pagt	159
13 Dåb	169
14 Helligåndsgaven	179
15 Evtigt ægteskab.	189
16 Opdrag børn i lys og sandhed.	201
17 Beseglingsmagten og templets velsignelser	213
18 Lev efter hvert ord, der udgår af Guds mund.	225
19 I verden, men ikke af verden.	237
20 Kærlighed og omsorg for alle vor himmelske Faders børn.	247
21 Forkynd evangeliet til verden	257
22 Bøn – en befaling og en velsignelse	271
23 Personligt ansvar	281
24 Sidste dages hellige kvinders gerning: »Uselvisk hengivelse til denne glørværdige sag«	291
25 Jesu Kristi fødsel: »En stor glæde«.	303
26 Forberedelse til vor Herres komme	313
Billedfortegnelse	327
Indeks	329

Joseph Fielding Smith

Indledning

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har ladet serien *Kirkens præsidenters lærdomme* udarbejde for at hjælpe dig til at få et tættere forhold til din himmelske Fader og give dig en dybere forståelse af Jesu Kristi gengivne evangelium. Efterhånden som Kirken udgiver nye bind i denne serie, kan du opbygge en samling af evangeliske opslagsbøger i dit hjem. Bøgerne i denne serie er udarbejdet med henblik på anvendelse til både personligt studium og undervisning om søndagen. De kan også være en hjælp til at forberede andre lektioner, taler eller svare på spørgsmål om Kirkens lære.

Denne bog indeholder præsident Joseph Fielding Smiths lærdomme. Han tjente som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra den 23. januar 1970 til den 2. juli 1972.

Personligt studium

Søg bønsumt Helligåndens inspiration, når du studerer præsident Joseph Fielding Smiths lærdomme. Spørgsmål i slutningen af hvert kapitel vil hjælpe dig til at forstå præsident Smiths lærdomme og anvende dem i din tilværelse. Når du studerer disse lærdomme, kan du eventuelt tænke over, hvordan du kan fortælle din familie og venner om dem. Det vil styrke din forståelse af det, du læser.

Undervisning baseret på denne bog

Denne bog er udarbejdet til brug i hjemmet og i Kirken. Normalt vil der i højpræsternes gruppe, ældsternes kvorum og Hjælpeforeningen blive undervist i kapitler fra denne bog to søndage om måneden. Da denne bog indeholder flere kapitler, end der kan nås på 12 måneder, kan ledere i menighederne og staven fastsætte,

hvilke kapitler der bedst dækker behovene hos de medlemmer, de tjener.

Følgende retningslinjer kan være en hjælp, når du underviser ud fra bogen:

Forbered undervisningen

Søg Helligåndens vejledning, når du forbereder dig på at undervise. Studér bønsmødet det pågældende kapitel for at være sikker i din forståelse af præsident Smiths lærdomme. Du kan undervise med større oprigtighed og kraft, når hans ord har påvirket dig personligt (se L&P 11:21).

Hvis du underviser i Det Melkisedekske Præstedømme eller Hjælpeforeningen, bør du ikke lægge denne bog til side eller forberede lektioner ud fra andre materialer. Udvælg bønsmødet de lærdomme i kapitlet, som du føler, vil være til mest gavn for dem, du underviser. Nogle kapitler indeholder mere stof, end du vil være i stand til at drøfte i løbet af klassetiden.

Motiver deltagerne til at studere kapitlet før lektionen og til at medbringe deres bog. Når de gør det, har de bedre forudsætninger for at deltage i drøftelser og opbygge hinanden.

Når du forbereder dig til at undervise, så læg især mærke til afsnittet »Forslag til studium og undervisning« i slutningen af hvert kapitel. Her finder du spørgsmål, relevante skriftsteder og hjælp til undervisningen. Spørgsmålene og de relevante skriftsteder hænger sammen med det kapitel, som de findes i. Denne undervisningshjælp kan vejlede dig i alle dine bestræbelser på at hjælpe andre til at finde glæde ved at lære om og efterleve evangeliet.

Præsentation af kapitlet

Prøv, når du præsenterer kapitlet og i løbet af lektionen, at skabe en atmosfære, hvor Ånden kan røre hjertet og sindet hos dem, du underviser. Ved indledningen af lektionen, så hjælp dem, du underviser, til at fokusere på lærdommene i kapitlet. Overvej følgende forslag:

- Læs og tal om afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv« i begyndelsen af kapitlet.

- Tal om et billede eller et skriftsted fra kapitlet.
- Syng en relevant salme sammen.
- Fortæl kort om en personlig oplevelse om emnet.

Led en samtale om præsident Smiths lærdomme

Tilskynd andre til at fortælle om deres tanker, stille spørgsmål og undervise hinanden, når du underviser ud fra denne bog. Når de deltager aktivt, vil de være mere beredt på at lære og modtage personlig åbenbaring. Giv plads til gode drøftelser frem for at prøve at gennemgå alle lærdommene. For at opmuntre til samtale kan du anvende spørgsmålene i slutningen af hvert kapitel. Du kan også formulere dine egne spørgsmål, der passer særligt til dem, du underviser.

Følgende muligheder kan give dig yderligere ideer:

- Bed deltagerne om at fortælle, hvad de har lært af deres personlige studium af kapitlet. Det kan være en fordel at kontakte nogle få deltagere i løbet af ugen og bede dem om at forberede sig på at fortælle om det, de har lært.
- Bed deltagerne om at læse udvalgte spørgsmål fra slutningen af kapitlet (enten enkeltvis eller i små grupper). Bed dem om at se efter lærdomme i kapitlet, der vedrører spørgsmålene. Tilskynd dem dernæst til at fortælle resten af gruppen om deres tanker og indsigt.
- Læs sammen et udvalg af præsident Smiths udtalelser fra kapitlet. Bed deltagerne om at komme med eksempler fra skrifterne og egne oplevelser, som illustrerer det, præsident Smith underviste i.
- Bed deltagerne om at vælge et afsnit og læse det på egen hånd. Opdel dem i grupper på to eller tre personer, som valgte det samme afsnit, og lad dem tale om det, de har lært.

Tilskynd til samtale og anvendelse

Præsident Smiths lærdomme vil give mest mening for de deltagere, der fortæller andre om dem og anvender dem. Overvej følgende forslag:

- Spørg deltagerne om, hvordan de kan anvende præsident Smiths lærdomme i de ansvar, de har derhjemme og i Kirken. Du kan for eksempel hjælpe dem til at overveje og drøfte, hvordan de kan

anvende hans lærdomme som ægtemand, hustru, forælder, søn, datter, hjemmelærer eller besøglærer.

- Tilskynd deltagerne til at fortælle familiemedlemmer og venner om præsident Smiths lærdomme.
- Anspor deltagerne til at anvende det, de har lært, og fortælle om deres oplevelser ved begyndelsen af klassen næste gang.

Afrunding

Sammenfat kort lektionen, eller bed en eller to deltagere om det. Bær vidnesbyrd om de lærdomme, I har talt om. Du kan også bede andre om at bære deres vidnesbyrd.

Oplysninger om de kilder, der citeres i denne bog

Lærdommene i denne bog er direkte citater fra præsident Joseph Fielding Smiths taler, artikler, bøger, breve og dagbøger. De oprindelige kilder på engelsk spænder over en lang periode, og i oversættelsen har man forsøgt at bibeholde sproget, medmindre det af hensyn til læsbarheden har været nødvendigt at foretage redaktionelle eller typografiske ændringer.

Præsident Smith brugte også ofte de engelske ord for *mand* eller *mænd* i betydningen alle mennesker, både mænd og kvinder. Han brugte ofte stedordene *han*, *hans* og *ham* som henvisning til begge køn. Det var almindeligt sprogbrug på hans tid. Trods denne forskel på den tids og vor tids sprogbrug gælder præsident Smiths lærdomme både kvinder og mænd.

Historisk oversigt

Følgende tidstavle giver en kortfattet, historisk oversigt over præsident Joseph Fielding Smiths liv og lærdomme, som findes i denne bog.

19. juli 1876	Fødes i Salt Lake City i Utah som søn af Julina Lambson Smith og Joseph F. Smith.
19. juli 1884	Døbes og bekræftes af sin far. Får sin første Mormons Bog af sin far.
6. april 1893	Deltager ved indvielsen af templet i Salt Lake City.
1896	Modtager Det Melkisedekske Præstedømme og sin tempelbegavelse.
26. april 1898	Bliver gift med Louie Emily Shurtliff i templet i Salt Lake City.
Maj 1899 til juli 1901	Tjener som fuldtidsmissionær i England.
1901 til 1910	Tjener i mange kirkekaldelser heriblandt som præsident for et præstedømmekvorum, som medlem af hovedbestyrelsen i Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening, som højrådsmedlem og som medlem af en kirkekomité, der havde til opgave at udarbejde materialer til at forsvare Kirken.
Oktober 1901	Begynder at arbejde på Kirkens historikers kontor.

- 1902 Udgiver et hæfte om slægtshistorie, der hedder *Asael Smith of Topsfield, Massachusetts, with Some Account of the Smith Family*. Dette er den første af hans mange udgivelser, der inkluderer 25 bøger og talrige artikler i Kirkens blade og tidsskrifter.
8. april 1906 Opretholdes ved generalkonferencen som assistent til Kirkens historiker – en kaldelse han har indtil marts 1921.
30. marts 1908 Louie Shurtliff Smith dør efter at have været alvorlig syg i forbindelse med sin tredje graviditet.
2. november 1908 Bliver gift med Ethel Georgina Reynolds i templet i Salt Lake City.
7. april 1910 Bliver ordineret til apostel af sin far.
- Oktober 1918 Nedskriver en åbenbaring om forløsningen af de døde, som bliver dikteret af hans far, der på det tidspunkt er Kirkens præsident. Denne åbenbaring findes nu i Lære og Pagter 138.
6. januar 1919 Udpeges til rådgiver i tempelpræsidentskabet i templet i Salt Lake City – en stilling han har indtil 1935.
17. marts 1921 Udnævnes til Kirkens historiker – en stilling han har indtil 1970.
- 1934 Udnævnes til præsident for the Genealogical Society of Utah – en stilling han har indtil 1961.
26. august 1937 Ethel Reynolds Smith dør efter at have været syg i fire år.
12. april 1938 Bliver gift med Jessie Ella Evans i templet i Salt Lake City.

- Maj til november 1939 På en særlig opgave i Europa sammen med Jessie, hvor de besøger England, Skotland, Holland, Belgien, Frankrig, Schweiz, Italien, Sverige, Norge, Danmark, Tjekkoslaviet, Østrig og Tyskland. Leder evakueringen af alle amerikanske missionærer fra Europa, da Anden Verdenskrig bryder ud.
8. juni 1945 Kaldes til at tjene som præsident for templet i Salt Lake City – en stilling han har indtil 1949.
6. oktober 1950 Indsættes som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
9. april 1951 Opretholdes som præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
- Juli til august 1955 På en særlig opgave i Asien sammen med Jessie. Indvier Guam, Korea, Okinawa og Filippinerne til forkyndelse af evangeliet.
- September 1958 Deltager ved indvielsen af templet i London i England.
- Oktober 1960 til januar 1961 Besøger sammen med Jessie kirkeledere og missionærer i Central- og Sydamerika.
- Maj 1963 Leder nedsætningen af hjørnестenen i templet i Oakland i Californien.
- September 1963 Indvier Pioneer Monument i Kansas City i Missouri og Liberty Jail Historic Site i Liberty i Missouri.
29. oktober 1965 Kaldes til at tjene som rådgiver i Det Første Præsidentskab under ledelse af præsident David O. McKay.

18. januar 1970 Bliver seniorapostel og præsiderende leder af Kirken, da præsident David O. McKay dør.
23. januar 1970 Indsættes som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
6. april 1970 Opretholdes som præsident for Kirken til generalkonferencen.
3. august 1971 Jessie Evans Smith dør.
- 27.-29. august 1971 Præsiderer ved Kirkens første områdekonference, der bliver afholdt i Manchester i England.
18. januar 1972 Beder indvielsesbønnen i templet i Ogden i Utah.
9. februar 1972 Præsiderer ved indvielsen af templet i Provo i Utah. Han har skrevet indvielsesbønnen, men beder præsident Harold B. Lee om at bede bønnen.
2. juli 1972 Dør i Salt Lake City i Utah 17 dage før sin 96. fødselsdag.

Joseph Fielding Smiths liv og tjenestegerning

Præsident Joseph Fielding Smith »brugte tre storslåede ord, som jeg aldrig skal glemme,« husker præsident Gordon B. Hinckley. Disse ord var »oprigtig og trofast«. Præsident Hinckley sagde: »I sine taler, i sine private samtaler, og i sine bønner til Herren bad han om, at vi måtte være oprigtige og trofaste.«¹ Præsident Thomas S. Monson fortæller om et lignende minde: »Selv i en fremskreden alder bad han altid: »Må vi være oprigtige og trofaste til enden.«²

»Oprigtig og trofast.« For præsident Joseph Fielding Smith var dette mere end en ofte gentaget vending. Det var et inderligt udtryk for hans håb for alle folk. Det var også en beskrivelse af hans liv, fra hans barndom til hans tjeneste som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

»Et barn i kraft af et løfte«

Joseph Fielding Smith »blev født i kraft af et løfte,« sagde ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum. Ældste McConkie, der var præsident Smiths svigersøn, forklarede, at Julina Lambson Smith »havde tre døtre, men ingen sønner, så hun gik til Herren, og ligesom Hanna i gammel tid »aflagde [hun et] løfte« (1 Sam 1:11). Hendes løfte var: At hvis Herren ville give hende en søn, så »ville hun gøre alt, hvad der stod i hendes magt for at hjælpe ham til at gøre Herren og sin far ære.« Herren hørte hendes bønner og hun holdt sit løfte til ham.«³ Den 19. juli 1876 bød Julina og hendes mand Joseph F. Smith en nyfødt dreng velkommen til deres familie. De navngav ham Joseph Fielding Smith jun. efter hans far.

Joseph Fielding Smith blev født ind i en familie, der var rig på tro, tjeneste og lederskab. Hans farfar, Hyrum Smith, var profeten Joseph Smiths bror og et tappert vidne om evangeliets gengivelse.

Joseph Fielding Smiths forældre, præsident Joseph F. Smith og Julina Lambson Smith

Herren udpegede Hyrum til at være »profet og seer og åbenbarer for [sin] kirke« og sagde, at Hyrums navn »må holdes i ærefuld erindring fra slægtled til slægtled for evigt og altid« (L&P 124:94, 96). Hyrum beseglede sammen med sin bror Joseph sit vidnesbyrd med sit blod, da en pøbel lod dem lide martyrdøden den 27. juni 1844 (se L&P 135).

Joseph Fielding Smiths far, Joseph F. Smith, bar allerede som barn store byrder. Hyrum og Mary Fielding Smiths førstefødte var fem år gammel, da hans far led martyrdøden, og ni år gammel, da han hjalp sin mor, der var enke, med at føre hendes vogn fra Nauvoo i Illinois til Salt Lake-dalen. Han tjente senere som missionær og som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Han var rådgiver i Det Første Præsidentskab, da hans søn Joseph blev født. Fra den 17. oktober 1901 til den 19. november 1918 tjente han som Kirkens præsident.

Joseph Fielding Smiths mor, Julina Lambson Smith, var medlem af en af de første pioner-familier, der ankom til Salt Lake-dalen. Fra hun var ni år gammel, boede hun hos sin onkel George A. Smith, der på det tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, og sin tante Bathsheba W. Smith. (Ældste Smith tjente senere som første rådgiver i Det Første Præsidentskab under præsident Brigham Young, og søster Smith tjente senere som Hjælpeforeningens hovedpræsident). Som voksen var Julina en hengiven hustru og mor og et pligtopfyldende medlem af Hjælpeforeningen. Hun var kendt for sin medfølelse og evner som jordemor. Hun bragte »næsten 1.000 børn til verden« og tog sig af mødrene.⁴ Fra oktober 1910 til april 1921 tjente hun som andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

Arbejde og leg som ung mand

Joseph lærte at arbejde i en ung alder. Hans familie ejede en gård i Taylorsville i Utah, omkring 16 kilometer fra deres hjem, hvor han og hans brødre hjalp med at vande, høste hø og tage sig af besætningen. Derhjemme havde familien en stor køkkenhave, flere frugttræer, tre lange rækker med vindruer, en flok høns, tre køer og nogle heste. Præsident Joseph F. Smith praktiserede flerkoneri, så familien havde mange munde at mætte og mange hænder til at

hjælpe med arbejdet. Da Joseph Fielding Smith var en af de ældste sønner i den store familie, fik han nogle ansvar, der normalt ville blive givet til en voksen. Udover disse ansvar, så fulgte han altid med i skolen.

Josephs første arbejde uden for hjemmet og familiens gård var sammen med sin mor. Han kørte ofte hestevognen for at hjælpe hende med sine pligter som jordemor. Sidst i sine teenageår fik han arbejde hos Zion's Cooperative Mercantile Institution (ZCMI), hvor dagene var lange og fysisk hårde. Han mindedes senere: »Jeg arbejdede hele dagen som en hest med at bære sække med mel, sukker, skinke og bacon på min ryg, og når det blev aften, var jeg helt udmattet. Jeg vejede 68 kilo, men syntes ikke, at det var noget særligt at løfte 90-kilo sække på skulderen.«⁵

For at opveje de hårde pligter fandt Joseph også tid til at lege. Han og hans søskende kunne godt lide at lege ved huset om aftenen, hvor de gemte sig mellem vindruerankerne – »især når vindruerne var modne.«⁶ Han elskede også at spille baseball. Hver menighed havde et organiseret baseballhold, og han holdt af den venskabelige konkurrence.

Studium af skriften og åndelig vækst

Selvom baseball var vigtigt for den unge Joseph Fielding Smith, så forlod han nogle gange spillet tidligere på grund af en interesse, der var endnu vigtigere for ham. I sådanne stunder kunne man finde ham alene »på høløftet eller i skyggen af et træ for at fortsætte sin læsning« af Mormons Bog.⁷ »Så langt tilbage, som jeg kan huske,« har han senere sagt, »fra det tidspunkt, hvor jeg lærte at læse, har jeg fået mere glæde og større tilfredsstillelse af at studere skrifterne og læse om Herren Jesus Kristus og profeten Joseph Smith og det værk, der er blevet udført for menneskehedens frelse, end fra alt andet i hele verden.«⁸ Han tillagde sig en vane med personligt studium af evangeliet, da han modtog sin første Mormons Bog som otte-årig. Han læste ivrigt standardværkerne og Kirkens udgivelser. Han medbragte en lommeudgave af Det Nye Testamente, så han kunne læse i frokostpausen, og mens han gik til og fra sit arbejde hos ZCMI.

Den unge Joseph Fielding Smith forlod nogle gange baseballkampene lidt tidligere, så han kunne læse Mormons Bog på familiens høloft.

Vedholdende og ihærdigt øgede han styrken af sit vidnesbyrd om det gengivne evangelium.

Men Josephs åndelige vækst var ikke begrænset til stille, personligt studium. Han deltog trofast i Kirkens møder og klasser og han modtog præstedømmets ordinancer og velsignelser. Han var især draget mod templet. Da han blev født, havde templet i Salt Lake City været under opførelse i 23 år. »Gennem sin ungdom havde Joseph med stor interesse fulgt de daglige fremskridt i opførelsen af dette storslåede bygningsværk. Han havde set de sidste af de store granitsten blive bragt med toget fra stenbruddet ... [Han] havde set de majestætiske spir tage endelig form ... [Han sagde:] Jeg plejede at tænke på, om jeg ville leve længe nok til at se templet færdiggjort.«⁹

Den 6. april 1893 deltog Joseph i den første indvielsession af templet i Salt Lake City. Præsident Wilford Woodruff, Kirkens fjerde præsident, præsiderede ved sessionen og bad indvielsesbønnen.

Siddende på forhøjningen til venstre for præsident Woodruff var hans andenrådgiver, præsident Joseph F. Smith.

Da Joseph Fielding Smith var 19 år gammel, modtog han sin patriarkalske velsignelse. Velsignelsen, der blevet givet af hans onkel John Smith, der da tjente som Kirkens patriark, øgede Josephs åndelige styrke yderligere. Joseph fik at vide:

»Det er dit privilegium at opnå en høj alder, og det er Herrens vilje, at du skal blive en mægtig mand i Israel ...

Det vil blive din opgave at sidde i råd med dine brødre og præsidere blandt folket. Det bliver også din opgave i din tjeneste at rejse meget herhjemme og i udlandet, over land og vand. Og jeg siger til dig, løft dit hoved, opløft din stemme uden frygt eller partiskhed i alt som Herrens Ånd vil tilskynde dig, og Herrens velsignelser skal hvile over dig. Hans ånd skal lede dit sind og gøre dig i stand til at tale med overbevisning, så du skal gøre de ugudelige til skamme og regne de ugudeliges råd for intet.«¹⁰

Senere det år, efter hans 20-års fødselsdag, modtog han nye muligheder for at tjene og vokse åndeligt. Han blev ordineret til ældste i Det Melkisedekske Præstedømme og han modtog sin tempelebegavelse. I slutningen af sit liv, da han tjente som Kirkens præsident, sagde han: »Hvor er jeg taknemlig for, at jeg bærer det hellige præstedømme. Jeg har alle mine dage forsøgt at højne min kaldelse i præstedømmet og håber at holde ud til dette liv ender og nyde fællesskabet med de trofaste hellige i det næste liv.«¹¹

Kurmageri og ægteskab

Som ung hjalp Joseph Fielding Smith med at forsørge sin familie, han studerede evangeliet og forberedte sig til præstedømmets velsignelser. Hans anstrengelser blev bemærket af en ung kvinde ved navn Louie Shurtliff. Louie, hvis forældre boede i Ogden i Utah, kom for at bo hos familien Smith, så hun kunne gå på University of Utah, som på det tidspunkt lå lige over for familien Smiths hjem.

Til at starte med var Joseph og Louies forhold ikke mere end et formelt venskab, men det udviklede sig gradvist til et romantisk forhold. Da parret ikke havde så mange penge, så var deres samvær

hovedsageligt begrænset til at læse sammen i familiens stue, tale sammen, gå ture og deltage i kirkeaktiviteter. Joseph nød også at høre Louie spille på klaver. Af og til så de en forestilling i det lokale teater. Ved slutningen af Louies andet år på universitetet havde deres kurmageri udviklet sig til kærlighed – så meget, at Joseph en eller to gange cyklede 160 kilometer frem og tilbage ad ujævne grusveje for at besøge hende i Ogden, da skolen var lukket.¹²

Til sidst talte Louie og Joseph om ægteskab. Der var dog et spørgsmål, de funderede over: Ville Joseph blive kaldet til at tage på mission? På den tid henvendte unge mænd og kvinder, der ønskede at tage på mission, sig ikke til biskoppen for at blive indstillet til et sådant kald. Kaldet til at tage på mission skete udelukkende gennem Kirkens præsidents kontor. En ung mand vidste aldrig, hvornår han kunne finde en missionærkaldelse i postkassen.

Louie færdiggjorde universitet i foråret 1897 og flyttede hjem til sine forældre i Ogden. Et år senere, da der tilsyneladende ikke var nogen missionærkaldelse på vej, besluttede parret sig for at blive gift. Som Joseph senere sagde: »Jeg overtalte hende til at flytte, og den 26. april 1898 tog vi til templet i Salt Lake City og blev viet for tid og al evighed af min far præsident Joseph F. Smith.«¹³ Joseph og Louie boede i starten af deres ægteskab i en lille lejlighed i familien Smiths hjem.

Han fulgte kaldet om at tage på mission

I Kirkens tidlige dage blev gifte mænd ofte kaldet til at tage på fuldtidsmission, så Joseph og Louie blev ikke overrasket, da en missionærkaldelse underskrevet af præsident Lorenzo Snow ankom med posten den 17. marts 1899. Men Joseph blev måske noget overrasket over hans tildelte missionsområde. Før han modtog kaldet, havde han en samtale med præsident Franklin D. Richards, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, om muligheden for at modtage en missionærkaldelse. Joseph mindedes senere: »[Han] spurgte mig, hvor jeg gerne ville hen. Jeg fortalte ham, at jeg ikke foretrak noget sted frem for et andet, men ville tage derhen, hvor jeg blev sendt. Men han sagde: »Der må være et sted, hvor du vil foretrække at

Ældste Joseph Fielding Smith som fuldtidsmissionær

komme til. Jeg sagde: »Jeg vil foretrække at komme til Tyskland.« Så de sendte mig til England!¹⁴

Louie besluttede sig for at bo hos sine forældre, mens Joseph var væk. Hun følte, at det ville hjælpe hende til at udholde ensomheden ved at være adskilt fra sin mand. Og så kunne hun arbejde i sin fars forretning og tjene penge til at understøtte Josephs mission.¹⁵

Den 12. maj 1899, en dag før ældste Smith skulle af sted, modtog han og andre missionærer undervisning fra præsident Joseph F. Smith, ældste George Teasdale og ældste Heber J. Grant fra De Tolv Apostles Kvorum. Det var al den undervisning, de modtog, inden de tog af sted som fuldtidsmissionærer. Ved dette møde modtog hver missionær et officielt missionærcertifikat. Ældste Smiths lød:

»Dette bekræfter, at bæreren ældste Joseph F. Smith jun. er et trofast medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og er blevet

behørigt udpeget af generalautoriteter fra denne Kirke til at tage på mission til Storbritannien for at prædike evangeliet og forrette alle de ordinancer, der hører til dette embede.

Og vi indbyder alle mennesker til at give agt på hans belæringer og råd, da han er en Guds mand, der er sendt for at åbne døren til livet og frelsen – og til at hjælpe ham på hans rejse med hvad, han end behøver.

Og vi beder Gud den evige Fader om at velsigne ældste Smith og alle, der modtager ham og støtter ham, med himlens og jordens velsignelser for tid og al evighed. I Jesu Kristi navn. Amen.

Underskrevet i Salt Lake City i Utah den 12. maj 1899 på vegne af nævnte kirke. Lorenzo Snow, George Q. Cannon, Jos. F. Smith, Det Første Præsidentskab.«¹⁶

Den næste dag samledes familien derhjemme for at sige farvel til Joseph og en ældre bror, der også var blevet kaldet til at tjene i England. Men der var et af familiens medlemmer, der ikke var til stede. Josephs yngre søster Emily gemte sig, da hun skammede sig over noget, hun havde gjort nogle år tidligere. Før Joseph og Louie blev gift, havde Joseph nogle gange sendt Emily og andre af de små børn tidligt i seng, så han kunne være alene sammen med sin kæreste. Emily syntes, at det var uretfærdigt, og frustreret havde hun ofte bedt om, at Herren ville sende hendes bror væk på mission. Nu, da han virkelig tog af sted, følte hun sig skyldig over den rolle, hun måske havde spillet i hans afsked.¹⁷

Joseph og Louie vidste, at kaldet til at tjene i England var kommet fra Herren. Joseph var ivrig efter at gøre sin pligt, og Louie var glad for, at hendes mand tog på mission, men begge kæmpede med tanken om, at de skulle være adskilt. Da tiden for, at ældste Smith skulle af sted til togstationen, prøvede Louie at være tapper, prøvede at undgå, at Joseph så hende græde. Men det var svært at skjule røde øjne. Og Joseph havde allerede hjemve bare ved tanken om at tage af sted, så han havde ikke lyst til at tale med nogen ... Der var en klump i Josephs hals, da han stoppede ved hoveddøren i det gamle hus på First North Street og kyssede alle hans kære farvel. Mor, far, brødre, søstre, tanter og til allersidst Louie. »Farvel Louie, min skat. Gud velsigne dig og passe på dig.«¹⁸

Han sår evangeliets frø i England

Fra det øjeblik ældste Smiths tog – ukomfortabelt og fyldt med tobaksrøg – forlod stationen, dedikerede han sig til sin mission. Hans dagbogsnotater og de breve, han sendte og modtog, afslører de vanskeligheder, han stod over for som missionær, og den tro og dedikation, han håndterede dem med.

Ved slutningen af sin første dag som missionær i England skrev han i sin dagbog: »Dette har været en meget vigtig dag i mit korte liv. Jeg kom hjemmefra for mindre end en måned siden med det formål at prædike vor Herres evangelium ... I dag har jeg været ude at opsøge mennesker og uddelte 25 brochurer. Det er første gang, at jeg har prøvet denne slags arbejde, og det falder mig ikke særlig let ... Jeg bar mit vidnesbyrd for verden for første gang i dag, men vil være i stand til at gøre det bedre. Med Herrens hjælp vil jeg gøre hans vilje, som jeg er kaldet til.«¹⁹

Da hans far sendte ham nogle få dollars til nødvendigheder, svarede han: »Jeg vil passe meget på de midler, du har sendt. Jeg bruger ikke nogen penge, medmindre der er en god grund til det.« Han fortalte også sin far om sin beslutsomhed om at lære og undervise i evangeliet: »Jeg er her for at prædike evangeliet, og jeg håber, at jeg vil være i stand til at gøre det godt ... Det er mit ønske at forbedre mit sind og mine evner, mens jeg er her, så jeg altid kan gøre nytte i livet ... Jeg ønsker at gøre alting rigtigt, og intet giver mig større glæde end at lære noget om evangeliet. Jeg ønsker at blive mere bekendt med det og opnå visdom.«²⁰

Præsident Joseph F. Smith skriver følgende rosende ord i et brev til ældste Joseph Fielding Smith: »Jeg kan godt lide din holdning, jeg tror på din retskaffenhed, og jeg glæder og fryder mig over dig. Jeg ønsker, at du udvikler visdom, evnen til at dømme velovervejet og tålmodighed såvel som Helligånden og kærligheden til Gud.«²¹ Louies far, Lewis Shurtliff, udtrykte også sin tiltro til ældste Smith: »Jeg har altid følt, at du vil tjene ærefuldt på en mission og opnå erfaring, der vil forberede dig til den høje stilling, som du er bestemt til at udfylde i fremtiden.«²²

Josephs udtrykte altid sin kærlighed til Louie i sine breve til hende. Han vedlagde ofte pressede blomster inde i hans »varme og kærlige breve.«²³ Han skrev også om de udfordringer, han mødte: »Der er mange i dette land, der ved, at det evangelium, vi forkynder, er sandt, men de har ikke modet til at forlade denne verden og tage imod det.«²⁴

Louie skrev brev mindst en gang om ugen. »Husk,« skrev hun en gang, »jeg er her for at elske og bede for dig, og at jeg ikke vil glemme dig et eneste øjeblik ... Det er min bøn hver dag, at du må være velsignet, min egen elskede mand.«²⁵ Louie skrev ligefremt om sin hengivenhed for sin mand og ligeledes om sin hengivenhed for Herren og hans værk. Hun mindede konsekvent Joseph om ikke at lade hjemve svække hans beslutning om at tjene.

Ældste Smith havde brug for denne opmuntring, for han fandt sjældent nogen, der ville modtage budskabet om det gengivne evangelium. År senere fortalte han »sin søn Joseph, at forholdene var så slemme og folkene så uinteresserede, at han begyndte at føle, at han ikke kunne fortsætte. En nat lå han vågen og tænkte på at få noget arbejde for at tjene penge, så han kunne tage hjem.«²⁶ Men inspireret af opmuntring fra hans kære og styrket af deres bønner og hans eget ønske om at tjene, overvandt han disse tanker. Han vidste, at Herren havde kaldet ham og han vidste, at han skulle arbejde flittigt til gavn for det folk, han tjente, og til gavn for sin familie. Han skrev: »Jeg vil hellere blive her for evigt end at komme hjem uden en ærefuld afløsning ... Jeg beder om, at jeg må have evangeliets ånd og kærlighed til mine medmennesker, så jeg vil være i stand til at blive her, indtil jeg bliver afløst med ære. Hvis det ikke var for de mange bønner, der bliver bedt for mig derhjemme, og de bønner, jeg selv beder, så vil det ikke lykkes.«²⁷

Ældste Joseph Fielding Smith blev afløst med ære fra sin mission den 20. juni 1901. I de to år han trofast tjente, »omvendte han ikke en eneste, fik ikke mulighed for at døbe nogen, selvom han bekræftede en omvendt.«²⁸ Men han og hans kammerater havde plantet evangeliets frø, hjulpet mange mennesker med at finde større fred og forståelse og han var selv vokset som studerende og lærer i evangeliet og som præstedømmeleder.

Louie Shurtliff Smith

Et nyt hjem og nye ansvar

Joseph ankom til Salt Lake City den 9. juli 1901. Efter at have tilbragt nogle få dage sammen med Louies familie i Ogden vendte Joseph og Louie tilbage til deres hjem hos familien Smith og fortsatte deres liv sammen. Deres ægteskab var karakteriseret af tro, flid og tjeneste, mens de arbejdede på at stifte hjem og familie og tjene i Kirken.

Ikke længe efter, at Joseph var vendt hjem, begyndte han at lede efter et arbejde, så han kunne forsørge sin familie. Med hjælp fra et familiemedlem fik han et midlertidigt job på Salt Lake Citys kommunekontor. Omkring fem uger senere tog han imod en stilling på kontoret hos Kirkens historiker. Da han lærte mere om Kirkens historie, blev han også mere opmærksom på folk, der søgte at miskreditere Kirken og dens ledere. Han arbejdede utrætteligt på at tilvejebringe oplysninger til at forsvare troen. Dette blev starten på en tjeneste, der velsignede Kirken i mange år fremover.

I foråret 1902 var Louie gravid. Hun og Joseph var taknemlige for deres lille lejlighed, men de så frem til at bygge deres eget hjem. Da

Joseph havde fået fast arbejde, var det muligt for dem at begynde at planlægge. De hyrede et byggefirma og arrangerede det således, at Joseph kunne udføre meget af arbejdet selv, så de kunne nedbringe omkostningerne. Deres første barn, en datter, der fik navnet Josephine, blev født i september 1902, og de flyttede ind i deres nye hjem omkring 10 måneder senere. I 1906, efter en svær graviditet for Louie, bød de velkommen til endnu en datter, som de kaldte Julina.

Joseph var altid villig til at tage del i Herrens arbejde for frelse, og han fik mange muligheder for at gøre dette. I 1902 blev han kaldet til at tjene som en af præsidenterne for De Halvfjerds' Fireogtyvende Kvorum, hvilket inkluderede ansvar som lærer i kvorummet. (På den tid havde Kirken mere end 100 halvfjerdserkvorummer. Medlemmerne af disse kvorummer var ikke generalautoriteter). Joseph blev også kaldet til at tjene i hovedbestyrelsen i Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening og som højrådsmedlem i Salt Lake Stav. Han blev ordineret til højpræst af sin bror Hyrum, et medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Ved generalkonferencen i april 1906 blev han opretholdt som assistent til Kirkens historiker og den følgende januar blev han udnævnt til at deltage i en særlig komité, der havde til opgave »at udarbejde materialer til at forsvare Kirken mod angreb fra dens fjender.«²⁹

Mens Josephs far tjente som Kirkens præsident, hjalp Joseph ham ofte med korrespondance og andre administrative opgaver, og han ledsagede af og til sin far på opgaver for Kirken. Engang rejste Joseph endda i stedet for præsident Smith. Han skrev: »Jeg tog til Brigham City [i Utah] på min fars anmodning for at indvie kirkebygningen for Brigham City 2. Menighed. De var meget ivrige efter at få *ham* til at bede indivielsesbønnen, men han led af en alvorlig forkølelse, så han sendte mig i hans sted.« Da stavspræsidenten og biskoppen mødte Joseph på togstationen, blev de ikke glade for at se ham.³⁰ Stavspræsidenten skulle efter sigende have sagt: »Jeg kunne tude. Vi forventede Kirkens præsident, og i stedet kommer der en dreng.« Ifølge en version af historien svarede Joseph hurtigt: »Jeg kunne også tude.«³¹

Selvom mange af Josephs pligter i Kirken medførte, at han var hjemmefra, så fandt han og Louie også tid til at tjene sammen og nyde hinandens selskab. Den 1. november 1907 skrev han i sin

dagbog: »Jeg har sammen med Louie tilbragt størstedelen af dagen i templet i Salt Lake City, en af de bedste dage i vores liv og den mest nyttige for os.«³²

Prøvelser og velsignelser

I marts 1908 satte Joseph mange af sine opgaver i Kirken til side, da han følte et behov for at være hjemme hos Louie så meget som muligt. Hun led af en alvorlig, vedvarende sygdom i forbindelse med den første tid af hendes tredje graviditet. På trods af bønner, præstedømmevelsignelser, bekymret omsorg fra sin mand og omhyggelig opmærksomhed fra læger fik hun det værre. Hun døde den 30. marts.

I sin sorg skrev Joseph: »I løbet af denne måned, der har været fyldt af konstant ængstelse og bekymring, har jeg gennemgået de dybeste og mest smertefulde prøvelser og oplevelser. Og gennem det hele har jeg stolet på Herren for styrke og trøst. Efter at have udholdt ulidelige smerter i tre eller fire uger og efter at have været syg i næsten to måneder er min elskede hustru blevet befriet for sine lidelser ... og har forladt mig og vore dyrebare børn for en bedre verden, hvor vi tålmodigt og sorgfuldt venter på at skulle mødes, hvilket vil blive aldeles vidunderligt.« Joseph sagde, at hans hustru »døde standhaftig i troen og tro mod ethvert af evangeliets principper.«³³

Joseph var snart overvældet af opgaven med at opdrage to små piger i et moderløst hjem. Hans forældre inviterede den unge familie til at bo hos dem. Selv med denne hjælp indså enkemanden snart, at hans små børn havde brug for en kærlig mors omsorg.

Joseph bad inderligt om det, ligesom han gjorde med alle vigtige beslutninger. Ethel Georgina Reynolds, der var kontorist på Kirkens historikers kontor, var svaret på hans bønner. Joseph inviterede hende til en udflugt i parken sammen med hans døtre den 6. juli 1908. Udflugten var en succes, og alle fire nød hinandens selskab. Ti dage senere var Joseph og Ethel på date sammen uden børnene, og kort tid derefter blev de forlovet.

Ethel og Joseph blev beseglet i templet i Salt Lake City den 2. november 1908. År senere skrev Joseph i et brev til Ethel: »Du

Ethel Reynolds Smith

ved ikke, hvor mange gange jeg har takket Herren for, at jeg ikke begik nogen fejl, da jeg havde behov for en ledsager. Du blev sendt til mig.³⁴ Udover at være en kærlig ledsager for Joseph, så blev Ethel hurtigt en ny mor for Josephine og Julina.

Tjente som medlem af De Tolv Apostles Kvorum

Lige før generalkonferencen i april 1910 døde præsident John R. Winder, der var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab. Ældste John Henry Smith, der havde tjent i De Tolvs Kvorum, blev kaldet til at tjene i Det Første Præsidentskab, hvilket resulterede i en ledig plads i De Tolvs Kvorum. Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum mødtes i templet i Salt Lake City for at drøfte de mænd, der kunne være kvalificeret til at udfylde denne plads. Efter at have drøftet i omkring en time var de ude af stand til at træffe en enstemmig beslutning om emnet. Til sidst trak præsident Joseph F. Smith sig alene tilbage til et værelse og knælede i bøn for at få vejledning. Da han vendte tilbage, spurgte han lidt tøvende de 13 andre brødre, om de ville være villige til at overveje hans søn Joseph Fielding Smith jun. til embedet. Han var forbeholden med at

foreslå det, sagde han, fordi hans søn Hyrum allerede var medlem af rådet, og hans søn David var rådgiver i Det Præsiderende Biskopråd. Han var bange for, at Kirkens medlemmer ville blive utilfredse med, at endnu en af hans sønner blev udnævnt til generalautoritet. Ikke desto mindre følte han sig inspireret til at bede dem overveje Josephs navn. De andre mænd var straks modtagelige over for forslaget og støttede præsident Smith.

Tilsyneladende betroede præsident Smith sig før bekendtgørelsen ved konferencen til Josephs mor angående valget af ham. Josephs søster Edith S. Patrick sagde: »Jeg kan huske, at mor fortalte, at far i 1910 kom hjem fra et rådsmøde i templet og virkede meget bekymret. Da han blev spurgt om, hvad der bekymrede ham, sagde han, at Joseph var blevet valgt til at være en af De Tolv. Han sagde, at brødrene enstemmigt havde valgt ham, og han sagde, at han som præsident nu ville blive stærkt kritiseret for at have gjort sin søn til apostel. Mor fortalte ham, at han overhovedet ikke skulle bekymre sig over, hvad folk ville sige. Hun vidste, at Herren havde valgt ham, og hun sagde, at hun vidste, at han ville gøre sin kaldelse ære.«

... På det tidspunkt var det skik *ikke* at give den valgte person besked i forvejen, men i stedet lade ham høre om sin udnævnelse, når hans navn blev læst op til konferencen i forbindelse med opretholdelsen. Så da Joseph Fielding tog af sted til konferencen den 6. april 1910, havde han ingen anelse om, at han var blevet valgt.« Da han trådte ind i Tabernaklet, sagde en dørvogter til ham: »Nå Joseph, hvem bliver den nye apostel?« Han svarede: »Det ved jeg ikke. Men det bliver ikke dig og det bliver ikke mig!«

Lige før navnet på det nyeste medlem af De Tolvs Kvorum blev oplæst, fik Joseph en tilskyndelse fra Ånden om, at navnet nok kunne være hans. Han sagde dog stadig, at da hans navn blev oplæst, »blev jeg så forbløffet og målløs, at jeg dårligt kunne sige noget.«

Senere samme dag tog han hjem for at fortælle nyheden til Ethel, der ikke havde været i stand til at være til stede ved mødet. Han indledte ved at sige: »Jeg tror, at vi bliver nødt til at sælge koen. Jeg har ikke tid til at tage mig af den mere!«³⁵

De Tolv Apostles Kvorum i 1921. Ældste Joseph Fielding Smith står yderst til venstre.

Joseph Fielding Smith så i løbet af sine 60 år som medlem af De Tolv Apostles Kvorum mange forandringer i verden. Da han blev kaldet til apostel, var der for eksempel mange folk, der stadig brugte heste og hestevogne som deres primære transportmiddel. Ved slutningen af sin tjeneste i kvorummet rejste han ofte med fly til sine opgaver.

Ældste Smith havde mange betroede og ansvarsfulde stillinger, mens han tjente som medlem af De Tolvs Kvorum. I de første otte år af sin tjenestegerning som apostel tjente han uofficielt som sekretær for sin far. Han tjente i det embede, indtil hans far døde i november 1918. I den rolle fungerede Joseph Fielding Smith som skriver, da hans far dikterede synet om de dødes forløsning, der nu findes i Lære og Pagter 138.

Ældste Smith tjente som assistent til Kirkens historiker, som Kirkens historiker i næsten 50 år, som rådgiver i tempelpræsidentskabet samt som tempelpræsident, begge ved templet i Salt Lake City, som præsident for Utah Genealogical and Historical Society (Utahs slægtshistoriske og historiske forening), som redaktør og forretningsfører for *Utah Genealogical and Historical Magazine*, (Utahs slægtshistoriske og historiske blad) og som formand for forretningsudvalget for Kirkens uddannelseskomité. Han tjente også

som formand for Kirkens publikationskomité. Denne opgave krævede, at han læste tusindvis af manuskriptsider, før de blev forberedt til lektionshæfter og andre kirkeudgivelser.

Han blev indsat som fungerende præsident for De Tolvs Kvorum den 6. oktober 1950, og han tjente i den stilling indtil april 1951, hvor han blev indsat som præsident for De Tolvs Kvorum. Han tjente i det embede fra april 1951 til januar 1970, hvor han blev Kirkens præsident. Fra 1965 til 1970 tjente han også som rådgiver i Det Første Præsidentskab samtidig med, at han fortsatte med sine ansvar som præsident for De Tolvs Kvorum.

En tjenestegerning med streng advarsel og mild tilgivelse

I sin første generalkonferencetale talte ældste Joseph Fielding Smith direkte til enhver, der »hæver sin stemme mod de bemyndigede, der præsiderer over Kirken, og deres handlinger.« Han kom med denne strenge advarsel: »Jeg vil løfte en advarselsrøst til alle medlemmer af Kirken, der har det sådan, og sige til dem, at de hellere må omvende sig og komme til Herren, så hans dom ikke kommer over dem, og de mister deres tro og bliver vendt fra sandheden.«³⁶

Gennem sin tjenestegerning vedblev han med at advare. Han sagde engang: »Jeg har tænkt på, at det er min mission, når jeg på mine rejser til Zions stave er blevet tilskyndet af Herrens ånd til at sige til folket, at dagen for omvendelse er *nu* ... Jeg føler, at det er min mission at råbe omvendelse og opfordre folket til at tjene Herren.«³⁷

Denne kontante, direkte tilgang til undervisning blev mildnet af blidhed og venlighed. Ældste Boyd K. Packer var engang til stede ved et møde, hvor Joseph Fielding Smith var formand for Kirkens missionskomité. »Der blev fremlagt en rapport angående to missionærældster, der havde været involveret i en bilulykke i en bil ejet af Kirken. En ældre grønthandler havde kørt i sin lastbil og havde overset et stopskilt. Missionærernes bil var blevet ramt i siden og var totalskadet. Lastbilchaufføren var blevet sigtet af politiet. Han havde ingen forsikring. Heldigvis var ingen af missionærerne kommet alvorligt til skade.

Præsident Smith sad stille, mens komiteens medlemmer overvejede sagen. Efter lidt diskussion gav de lederen af missionsafdelingen besked om at hyre en advokat og få sagen for retten.

Først da blev præsident Smith spurgt, om han var enig i denne fremgangsmåde. Stille sagde han: »Ja, det kan vi godt gøre. Og hvis vi ivrigt forfølger sagen, så kan det måske endda lykkes os at fratage den stakkels mand hans lastbil, og hvordan skal han så tjene til føden?»

»Vi så lidt skamfulde på hinanden,« sagde ældste Packer. »Så godkendte vi, at Kirken kunne købe en anden bil til missionærerne, så de kunne fortsætte med deres arbejde, og vi forfulgte ikke sagen yderligere.«³⁸

»En venlig, kærlig ægtemand og far«

Da ældste Smith blev kaldet som apostel, havde han tre børn. Josephine og Julina samt Ethels førstefødte barn, Emily. Syv måneder senere bød familien velkommen til endnu en datter. Ethel og Joseph gav hende navnet Naomi. På grund af komplikationer ved fødslen kæmpede Naomi for sit liv, og familien frygtede, at hun ikke ville overleve. Men, som hendes far senere sagde, så blev hun »reddet ved bønnens og præstedømmets kraft, efter det var forekommet, som om hun ikke kunne trække vejret længere.«³⁹ Ethel fødte senere syv andre børn. Lois, Amelia, Joseph, Lewis, Reynolds, Douglas og Milton.

Præsident Smiths opgave som apostel medførte ofte, at han var væk hjemmefra i lang tid af gangen. Men når han var hjemme, så var hans opmærksomhed rettet mod familien. Hans hustru Ethel beskrev ham som »en venlig, kærlig ægtemand og far, hvis største mål i livet er at gøre sin familie lykkelig, og i sine anstrengelser for at gøre dette glemmer han helt sig selv.«⁴⁰

Smith-børnene morede sig over, at nogle folk havde det indtryk, at deres far var en alvorlig, streng mand. »En gang ... efter han havde givet en rimelig kraftig prædiken om vigtigheden af ordentlig opdragelse af ens børn, kom en misfornøjet dame hen til to af hans små døtre og udtrykte sin medfølelse for dem [og sagde]: »Jeg tør vædde med, at jeres far slår jer!« Pigerne fniste bare som svar

på anklagen. De kendte deres far meget bedre, end hun gjorde – han ville aldrig gøre dem fortræd. Når han kom hjem fra sine lange rejser, så »var det glade tider fra det øjeblik, de ivrigt mødte ham på togstationen, indtil de sørgmodigt sagde farvel igen flere dage senere.« De spillede spil, bagte tærter og lavede is, tog på skovture, kørte med toget og besøgte de nærliggende kløfter og søer. De nød at høre historier om hans opgaver for Kirken over hele verden.⁴¹ De arbejdede også sammen og havde travlt med opgaver i huset.⁴²

Præsident Smiths sønner dyrkede sport, og han kom til deres kampe, når han havde mulighed for det.⁴³ Han nød også selv at dyrke sport sammen med dem, især håndbold. Han havde det sjovt sammen med dem, men han var et konkurrencemenneske. Hans sønner Reynolds og Lewis huskede et tidspunkt, hvor de to slog sig sammen mod deres far. Han lod dem vælge, hvilken hånd han måtte bruge i kampen. Selv med en hånd på ryggen »trynede [han altid] dem begge to.«⁴⁴

Bedrøvelse og håb

Ældste Smiths opgaver væk fra hjemmet var svære for Ethel og børnene, og de mange ugers adskillelse var også pinefulde for ham. Den 18. april 1924 var han på vej i toget for at præsidere over en stavskonference. På det tidspunkt var Ethel gravid i syvende måned og gjorde sit bedste for at tage sig af børnene derhjemme. I et brev til hende skrev han: »Jeg tænker på dig og ønsker, at jeg kunne være hos dig hele tiden de næste par uger for at tage mig af dig.«⁴⁵ Da han tænkte på sit hjem, sluttede han sit brev med et digt, han havde skrevet. Nogle af ordene fra dette digt har været med i Kirkens sangbog under titlen »Synes vejen dig lang?«

Synes vejen dig lang?
 Er den stenet og hård?
 Gror der tidsler og torne iblandt?
 Skærer sten dig til blods,
 når du kæmper dig frem,
 træt af dagen, når heden dig fandt?
 Er dit hjerte og sind
 fyldt af sorger og nød?

Mens du slider med byrder og pligt?
Synes åget for tungt,
som blev lagt på din ryg?
Er der ingen, som hjælper med sligt?

I dit hjerte fat mod
på den vej, du har valgt.
Der er en, som vil hjælpe dig frem;
så se op og vær glad
og hold fast ved hans hånd,
han vil lede dig opad og hjem.

I et land, smukt og rent,
hvor alt ondt ende vil,
der dit liv vil bli' fri for al skam,
ingen tårer og sved,
ingen sorg findes der,
tag hans hånd og gå ind der med ham.⁴⁶

Fra 1933 blev glæden i familien Smiths hjem nogle gange afbrudt af »byrder og pligt«, som ældste Smith havde udtrykt i sit digt ni år tidligere. Ethel begyndte at lide af »en frygtelig sygdom, som hun ikke kunne forstå. Til tider sank hun dybt ind i en depression, og til andre tider var hendes sind ude af kontrol og tvang hendes udmattede krop til at gøre mere og mere. Hendes families omsorgsfulde kærlighed og støtte, bønner og velsignelser, ja selv hospitalsindlæggelse syntes ikke at hjælpe.«⁴⁷ Efter fire års lidelse døde hun den 26. august 1937. Hendes efterladte mand skrev om hendes død: »Det findes ikke en bedre kvinde eller mere trofast hustru og mor.«⁴⁸ I sorgens dyb blev han trøstet ved kundskaben om, at han og Ethel Reynolds Smith var bundet sammen for evigt af en hellig, beseglende pagt.

Et nyt venskab fører til ægteskab

Da Ethel døde, boede fem af børnene stadig hjemme. To af dem var på vej til at flytte hjemmefra – Amelia var forlovet, og Lewis forberedte sig på at tage på fuldtidsmission. Tilbage var så 16-årige Reynolds, 13-årige Douglas og 10-årige Milton. Da Joseph Fielding

Smith var bekymret for sine moderløse sønner, overvejede han at blive gift igen.

Med dette i tankerne rettede ældste Smith snart sin opmærksomhed mod Jessie Ella Evans, en berømt solist ved Mormon Tabernakelkoret. Jessie havde sunget en solo ved Ethels begravelse, og ældste Smith havde sendt hende et brev for at give udtryk for sin påskønnelse. Dette brev havde ført til telefonsamtaler. Ældste Smith og Jessie kendte ikke hinanden på forhånd, men de blev hurtigt gode venner.

Ældste Smith brugte flere dage på at overveje og bede om muligheden for at spørge Jessie om at gifte sig med ham. Til sidst skrev han et brev til hende, hvor han hentydede til, at han gerne ville have et mere personligt venskab med hende. Fire dage senere tog han mod til sig for at aflevere brevet personligt. Han tog det med til byens kommunekontor, hvor hun arbejdede som skriver. Han skrev senere følgende i sin dagbog: »Tog til *kommunens skrivestue ... havde en samtale med skriver, meget vigtigt*, og gav hende det brev, jeg havde skrevet.«⁴⁹ Efter en uge, hvor han havde rejst rundt med tog til stavskonferencemøder, vendte ældste Smith hjem og besøgte igen Jessie.

På sin typiske ligefremme måde skrev ældste Smith i sin dagbog: »Mødtes med frøken Jessie Evans og havde en *vigtig* samtale med hende.« Da der var en gensidig beundring, arrangerede de, at han skulle møde Jessies mor, og Jessie skulle møde hans børn. Mindre end en måned senere, den 21. november 1937, tog hun imod en forlovelsesring. De to blev besejlet i templet i Salt Lake City den 12. april 1938 af præsident Heber J. Grant, Kirkens syvende præsident.⁵⁰

Ældste Francis M. Gibbons, der tjente som sekretær for Det Første Præsidentskab, da præsident Smith var Kirkens præsident, beskrev forholdet mellem Joseph Fielding Smith og Jessie Evans Smith: »Selvom det var en aldersforskel på seksogtyve år og forskelle i deres temperament, baggrund og uddannelse, så passede Joseph Fielding og Jessie Evans Smith forbløffende godt sammen. Hun var ukuelig, udadvendt, fuld af sjov og godt humør og nød det offentlige rampelys. Joseph var på den anden side stille, tilbageholdende, indadvendt, værdig og reserveret. Han syntes noget utilpas i offentlige sammenhænge og søgte aldrig at henlede opmærksomheden

Joseph Fielding Smith og Jessie Evans Smith ved klaveret

på sig selv. Det, som udlignede det store skel mellem disse to forskellige personligheder, var den ægte kærlighed og respekt, som de havde for hinanden.«⁵¹ Denne kærlighed og respekt omfattede også Jessies mor, Jeanette Buchanan Evans, som Jessie havde boet sammen med, indtil hun blev gift. Søster Evans flyttede sammen med sin datter ind i familien Smiths hjem og hjalp med at tage sig af børnene.

Tjeneste i en verden i oprør

Den nye søster Smith, der blev kaldt tante Jessie af ældste Smiths børn og børnebørn, ledsagede ofte sin mand, når han rejste rundt til stavskonferencer. Lokale ledere indbød hende ofte til at synge ved møderne og engang imellem overtalte hun sin mand til at synge en duet med hende. I 1939 gav præsident Heber J. Grant ældste og søster Smith til opgave at rejse rundt til alle Kirkens missioner i Europa.

Selvom Anden Verdenskrig endnu ikke var brudt ud, da ældste og søster Smith ankom til Europa, så var spændingen mellem landene tiltagende. Den 24. august, da ældste og søster Smith var

i Tyskland, gav Det Første Præsidentskab ældste Smith besked om at sørge for, at alle missionærerne i Tyskland blev flyttet til neutrale lande. Han koordinerede dette arbejde fra København i Danmark. Under denne forflytning af missionærerne fandt Wallace Toronto, der var missionspræsident i Tjekkoslaviet, det nødvendigt at sende sin hustru Martha og deres børn til København for at være i sikkerhed. Han blev tilbage for at sikre en sikker evakuering af fire missionærer, der blev tilbageholdt. Dagene gik uden lyd fra dem. Martha mindedes senere:

»Til sidst kom den dag, hvor alle toge, færger og både foretog deres sidste tur fra Tyskland, og vi bad om, at Wally [præsident Toronto] og hans fire unge missionærer ville være med den sidste færge, der sejlede mod sin hjemstavn. Da præsident Smith så, at jeg var meget bekymret, og at jeg blev mere og mere ked af det for hvert minut, der gik, kom han over til mig og lagde sin beskyttende arm om min skulder og sagde: »Søster Toronto, denne krig starter ikke, førend bror Toronto og hans missionærer ankommer til Danmark.« Da aftenen var ved at falde på, kom der et telefonopkald ... Det var Wally! De var alle fem kommet ud af Tjekkoslaviet med et britisk gesandtskab på et særligt tog, der var blevet sendt ind efter dem. De var kommet med den sidste færge fra Tyskland, og de var nu ude ved kysten [i Danmark] og ventede på transport til København. Lettelsen og glæden i missionshjemmet og blandt de 350 missionærer var ligesom en sort sky, der forsvandt for at give plads for solen.«⁵²

Ældste Smith var taknemlig for det danske folk, der lod så mange evakuerede missionærer komme ind i deres land. Da krigen var ved at bryde ud, profeterede han, at det danske folk på grund af deres gavmildhed ikke ville mangle mad under krigen. År senere »havde danskerne overlevet krigen, måske bedre end folk fra de nogen af de andre europæiske lande. De danske hellige sendte endda velfærdspakker til nødlidende sidste dages hellige i Holland og Norge. Medlemskabet var støt og roligt steget, og tiendebetaling i Den Danske Mission var mere end fordoblet ... De danske hellige så deres situation som en direkte opfyldelse af den profeti, som ældste Joseph Fielding Smith var kommet med.«⁵³

Da krigen udbrød, organiserede ældste Smith evakueringen af de 697 amerikanske missionærer, der tjente i Europa. Da nogle af missionærerne havde tjent som distrikts- eller grensledere, tildelte ældste Smith disse ledelsesansvar til lokale medlemmer. Efter at ældste Smith havde udført disse pligter, sejlede han tilbage til USA sammen med Jessie. De tog toget fra New York og kom hjem syv måneder efter, at de var taget af sted.

Selvom ældste Smith var glad for, at de amerikanske missionærer kunne vende sikkert hjem, så udtrykte han bekymring for de uskyldige mennesker, der nu var fanget i krigens rædsler i deres hjemland. Han skrev: »Mit hjerte sørgede hver gang, vi afholdt møder og gav hånd til folk ved slutningen. De hilste alle varmt på os, og deres [venskab] betød mere for mig, end de måske vidste. Nogle af dem græd og sagde, at der ville komme alvorlige prøvelser, og at vi ikke ville mødes igen i dette liv. Jeg har ondt af dem nu og beder hver dag om, at Herren vil beskytte dem i denne forfærdelige tid.«⁵⁴

Ældste Smiths søn Lewis, der var i England, da Anden Verdenskrig brød ud, var med i den sidste gruppe af missionærer, der vendte hjem.⁵⁵ Omkring to et halvt år senere krydsede Lewis igen Atlanterhavet, denne gang for at tjene i militæret. »Disse forhold gjorde os alle kede af det,« skrev ældste Smith. »Det er en skam, at de rene og retfærdige er tvunget ind i en verdensomspændende strid på grund af menneskets ugudelighed.«⁵⁶

Den 2. januar 1945 modtog ældste Smith et telegram, der informerede ham om, at hans søn var blevet dræbt i sit lands tjeneste. Han skrev: »Det kom som et stort chok, da vi havde store forhåbninger om, at han snart ville være tilbage i USA. Vi havde troet, at han ville være beskyttet, da han flere gange før var undsluppet fare. Det var svært for os at indse, at sådan noget kunne ske ... Selvom det er et hårdt slag, så føler vi fred og glæde ved at vide, at han var ren og fri for den umoral, der er så fremherskende i verden og i militæret. Han var tro mod sandheden og er værdig til en glørværdig opstandelse, når vi skal genforenes.«⁵⁷

En pålidelig lærer og leder

Som medlem af De Tolvs Kvorum stod Joseph Fielding Smith ofte foran de sidste dages hellige for at vidne om Jesus Kristus, undervise i det gengivne evangelium og kalde folket til omvendelse. Han holdt mere end 125 taler til generalkonferencerne, deltog i tusindvis af stavskonferencer og talte ved begivenheder som slægtshistoriske konferencer og radioudsendelser. Han underviste også ved det skrevne ord. I mange år havde han et indlæg i Kirkens blad *Improvement Era*, hvor han svarede på spørgsmål fra læserne. Han skrev også andre artikler til Kirkens blade og til Kirkens sektion i *Deseret News*. Mens han tjente som apostel fra 1910 til 1972 blev det, han skrev, udgivet i 25 bøger deriblandt *Essentials in Church History*, *Lærdomme om frelse*, *Church History and Modern Revelation* og *Answers to Gospel Questions*.

Ved at lytte til præsident Smiths taler og læse det, han skrev, fik Kirkens medlemmer tiltro til ham som en mand, der var velbevandret i evangeliet. Udover det så lærte de at stole på og følge Herren. Præsident N. Eldon Tanner sagde, at Joseph Fielding Smith »påvirkede flere hundredtusind mennesker, da han efterlevede og underviste i ethvert af evangeliets principper både ved tale og det skrevne ord. Han efterlod ikke tvivl i nogens sind om, at han vidste, at Gud er en levende Gud, og at vi er hans åndelige børn, at Jesus Kristus er Guds enbårne søn i kødet, at han gav sit liv for os, så vi kan nyde udødelighed, og at vi ved at acceptere og efterleve evangeliet kan nyde evigt liv.«⁵⁸

Ældste Bruce R. McConkie har sagt:

»Præsident Joseph Fielding Smiths liv og gerning var kendetegnet ved tre ting:

»1. Hans kærlighed til Herren og den ubetingede, urokkelige tro-skab, hvormed han bestræbte sig på at vise den kærlighed ved at holde Herrens befalinger og altid gøre det, der ville glæde Herren.

»2. Hans loyalitet over for profeten Joseph Smith og de evige sandheder gengivet ved ham, over for sin farfar, patriarken Hyrum Smith ... der led martyrdøden, og over for sin far, præsident Joseph F. Smith, hvis navn for evigt er optegnet i den celestiale

by som en, der trofast tjente ham, hvis blod blev udgydt, for at vi kunne leve.

»3. Hans egen evangeliske viden og åndelige indsigt, hans ufortrødne flid som fortaler for retfærdighed, og hans arbejde med at bespise de sultne, klæde de nøgne, besøge enken og de faderløse og vise sand religion ved forskrift såvel som ved eksempel.«⁵⁹

Præsident Smiths brødre i De Tolvs Kvorum så ham som en *vís*, medfølende leder. I anledning af hans 80-års fødselsdag udgav de andre medlemmer af De Tolvs Kvorum en hyldest til ham. Som en del af denne hyldest sagde de:

»Vi, der arbejder i De Tolvs Råd under hans ledelse, har lejlighed til at skimte den sande storhed i hans karakter. Vi ser dagligt vedvarende beviser for hans forståelse og betænksomme hensyntagen til dem, han arbejder sammen med, når han uddeler opgaver og koordinerer vore bestræbelser for at sikre, at Herrens værk vil gå fremad. Vi ønsker blot, at hele Kirken kunne føle hans sjæls ømhed og hans store omsorg for de ulykkelige og nødlidendes velfærd. Han elsker alle de hellige og ophører aldrig med at bede for synderen.

Med bemærkelsesværdig dømmekraft synes han kun at have to retningslinjer for at træffe sin endelige beslutning. Hvad ønsker Det Første Præsidentskab? Hvad er det bedste for Guds rige?«⁶⁰

Kirkens præsident

En sabbatsmorgen den 18. januar 1970 nåede præsident David O. McKays jordiske liv sin ende. Ansvar for ledelsen af Kirken lå nu på De Tolv Apostles Kvorum med den 93-årige Joseph Fielding Smith som deres præsident.

Den 23. januar 1970 mødtes De Tolvs Kvorum og opretholdt officielt præsident Smith i kaldelsen som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Præsident Smith valgte Harold B. Lee som førsterådgiver og N. Eldon Tanner som andenrådgiver. Derpå blev alle tre mænd indsat for at udfylde deres nye ansvar.

Ældste Ezra Taft Benson, der var til stede ved det møde, sagde: »Vi havde en vidunderlig, harmonisk ånd ved vores møde, og der

*Præsident Joseph Fielding Smith og hans rådgivere i
Det Første Præsidentskab: Præsident Harold B. Lee (i midten)
og præsident N. Eldon Tanner (til højre)*

blev udvist stor hengivenhed, da brødrene slog armene om hinanden, da det nye lederskab var valgt og indsat.⁶¹

Ældste Boyd K. Packer bar sit personlige vidnesbyrd om præsident Smiths kaldelse:

»Jeg forlod mit kontor en fredag eftermiddag, mens jeg tænkte på opgaverne til weekendens konference. Jeg ventede på, at elevatoren skulle komme ned fra femte sal.

Da elevatordørene stille blev åbnet, stod præsident Joseph Fielding Smith foran mig. Jeg blev lidt overrasket over at se ham, da hans kontor lå på en etage længere nede.

Idet jeg så ham stå der i døråbningen, kom et mægtigt vidnesbyrd til mig – dér står Guds profet. Åndens milde stemme, som er beslægtet med lyset og som har noget at gøre med ren intelligens, bekræftede for mig, at dette var Guds profet.⁶²

Under præsident Smiths lederskab fortsatte Kirken med at vokse. For eksempel blev der dannet 81 stave, deriblandt den første stav

i Asien og i Afrika, og Kirkens medlemstal steg til over 3 millioner. Der blev indviet to templer – i Ogden i Utah og i Provo i Utah.

Selvom om Kirken voksede over hele verden, så lagde præsident Smith vægt på vigtigheden af de enkelte hjem og familier. Han mindede de sidste dages hellige om, at »Kirkens organisation egentlig eksisterer for at hjælpe familien og dens medlemmer med at opnå ophøjelse.«⁶³ Han sagde: »Familien er den vigtigste institution nu og i al evighed ... Det er Herrens vilje at styrke og bevare familieenheden.«⁶⁴ I en bestræbelse på at styrke familien og den enkelte lagde Kirken større vægt på familieaften, et program, der var blevet ansporet til siden 1909, da præsident Smiths far var Kirkens præsident. Under præsident Joseph Fielding Smiths lederskab blev mandagen officielt udpeget til familieaften. Denne aften skulle der ikke være nogen kirkemøder, og lokale kirkebygninger skulle være lukket.

På trods af sin fremskredne alder gik præsident Smith til sin kaldelse med barnlig ydmyghed og ungdommelig energi. I de to år og fem måneder, hvor han tjente som Kirkens profet, seer og åbenbarer, blev de sidste dages hellige over hele verden inspireret af hans budskaber.

Han erklærede, at »vi er Gud vor himmelske Faders åndelige børn«⁶⁵, og »vi skal tro på Kristus og forme vores liv efter ham.«⁶⁶ Han vidnede om, at Joseph Smith »så og virkelig var i Gud Faderens og hans søn Jesu Kristi nærhed«⁶⁷, og han blev »åbenbarer af kundskaben om Kristus og om verdens frelse for denne tid og generation.«⁶⁸

Han opfordrede de hellige til at »give afkald på mange af verdens skikke«⁶⁹, men elske alle folk på jorden – »til at se det gode i folk, selvom vi prøver at hjælpe dem med at overkomme en eller to dårlige vaner.«⁷⁰ Han mindede dem om at vise »kærlighedens og broderskabets ånd« ved at forkynde evangeliet – ved at »indbyde alle mennesker overalt til at give agt på det budskab om evigt liv, der er åbenbaret i denne tid.«⁷¹

Han rakte ud til Kirkens unge, mødtes med store forsamlinger af unge sidste dages hellige og opfordrede dem til at »stå fast i tro trods al modstand.«⁷²

Han talte ofte til præstedømmebærerne og mindede dem om, at de var blevet »kaldet til at repræsentere Herren og have myndighed fra ham« og formanede dem til at »huske, hvem [de] var og handle derefter.«⁷³

Han opfordrede alle sidste dages hellige til at modtage templets velsignelser, være tro mod tempelpagterne og vende tilbage til templet for at modtage de hellige ordinancer på vegne af deres forfædre. Før han indviede templet i Ogden i Utah, sagde han: »Jeg vil minde jer om, at når vi indvier et hus til Herren, så indvier vi i virkeligheden os selv til Herrens tjeneste med en pagt om, at vi vil bruge huset på den måde, som han ønsker, at det skal bruges.«⁷⁴

»Hold budene,« sagde han. »Gå i lyset. Hold ud til enden. Vær tro mod enhver pagt og forpligtelse, og så vil Herren velsigne jer mere, end I kan forestille jer.«⁷⁵

Præsident Harold B. Lee citerede præsident Brigham Young, da han beskrev præsident Smiths indflydelse og lederskab: »Præsident Young sagde dette: »Hvis vi efterlever vores hellige religion og lader Ånden lede, så vil det ikke synes kedeligt eller dumt, men som legemet nærmer sig enden, vil Ånden få et stærkere hold på det varige indhold bag sløret, trække intelligensens strålende ædelstene fra dybet af den evige kilde til liv, der omgiver vores skrøbelige og aftagende tabernakel med en glorie af udødelig visdom.«

Dette har vi oplevet igen og igen, når vi har drøftet meget alvorlige emner – beslutninger, der kun skal træffes af Kirkens præsident. Det var der, vi så denne funklende visdom komme til live, når han [præsident Smith] fortalte om det, der blevet åbenbaret til ham fra dybet af hans sjæl, og som han utvivlsomt ikke selv forstod på det tidspunkt.«⁷⁶

»Kaldet af Herren ... til andre og større gerninger«

Den 3. august 1971 døde Jessie Evans Smith, og præsident Joseph Fielding Smith blev enkemand for tredje gang. På grund af dette flyttede præsident Smith hjem til sin datter Amelia McConkie og hendes mand Bruce. Hans andre børn skiftedes med jævne mellemrum til at besøge ham og tog ham med på ture. Han fortsatte med

at tage på kontoret hver dag, deltage i møder og rejse i forbindelse med opgaver for Kirken.

Da arbejdsdagen var ovre den 30. juni 1972, forlod præsident Smith sit kontor på første sal af Kirkens administrationsbygning. Sammen med sin sekretær D. Arthur Haycock tog han hen til Kirkens historikers kontor, hvor han havde arbejdet, før han blev Kirkens præsident. Han ønskede at hilse på alle, der tjente der. Efter at have hilst på dem gik han ned i kælderens for at hilse på telefonisterne og andre, der arbejdede dernede, for at vise sin påskønnelse. Det blev hans sidste dag på kontoret.

Søndag den 2. juli 1972, blot 17 dage før hans 96-års fødselsdag, deltog han i nadvermødet i sin egen menighed. Senere den eftermiddag besøgte han sammen med sin søn Reynolds sit ældste barn Josephine. Den aften, da han sad i sin yndlingsstol i familien McConkies hjem, gik han fredeligt bort. Som hans svigersøn senere sagde, så var præsident Smith blevet »kaldet til Herren, hvem han elskede så meget og tjente så godt, for at udføre et andet og større arbejde i hans evige vingård.«⁷⁷

Præsident Harold B. Lee, der nu var seniorapostel her på jorden, besøgte familien McConkies hjem, da han hørte, at præsident Smith var gået bort. Han »gik stille hen til sofaen, knælede ned og tog profetens ene hånd i sin. Han forblev, uden at tale, i den stilling i nogen tid i bøn og meditation. Han rejste sig derpå, kondolerede familien og udtrykte sin beundring for deres far og formanede dem til, at de skulle ære præsident Smith ved at leve værdigt.«⁷⁸

Hyldest til en »mand helliget Gud«

Ved præsident Smiths begravelse omtalte præsident N. Eldon Tanner ham som »en mand helliget Gud, en der havde tjent både Gud og sin næste så ædelt, og som ved sit eksempel havde ledt sin familie og alle dem, han var blevet kaldet til at præsidere over; en af dem, hvor man i sandhed kan sige, at han var uden svig og uden stolthed. Det kunne ikke siges om ham,« sagde præsident Tanner, »at han »elskede ... ære fra mennesker frem for ære fra Gud« (Joh 12:43).«⁷⁹

Præsident Harold B. Lee sagde: »Bror Tanner og jeg har elsket denne mand disse sidste to et halvt år. Det er ikke noget, vi har ladet som om. Han fremelskede kærlighed, fordi han elskede os, og vi stod ved hans side, ligesom han stod ved vores og stolede på os.«⁸⁰

En avis, der endda havde været kritisk over for præsident Smith, og stillet spørgsmål ved hans kaldelse til De Tolv for over 60 år siden, udsendte nu denne hyldest: »Joseph Fielding Smith, en mand, der nøje efterlevede, hvad han troede på, men som stadig omsorgsfuldt havde øje for alle folks grundlæggende behov. Han gav forstandige råd til dem, han arbejdede sammen med, kærlig omsorg til sin familie og udviste ophøjet lederskab over for sine ansvar i Kirken. Han vil blive savnet, men husket med højagtelse.«⁸¹

Måske var den hyldest, der betød mest, en erklæring fra et familiemedlem, præsident Smiths svigersøn Bruce R. McConkie, der beskrev han som »en Guds søn, en af Herren Jesu Kristi apostle, den Allershøjestes profet, og frem for alt en fader i Israel!« Ældste McConkie profeterede: »I årene fremover vil hans stemme tale fra støvet, når fremtidige, endnu ufødte generationer vil lære evangeliets lærdomme fra hans skrivelser.«⁸²

Når du studerer denne bog, vil præsident Joseph Fielding Smiths lærdomme hjælpe med at opfylde den udtalelse. Hans røst vil »tale fra støvet« til dig, når du lærer »evangeliets lærdomme.«

Noter

1. Gordon B. Hinckley, »Tro hans profeters«, *Stjernen*, juli 1992, s. 48.
2. Thomas S. Monson, i »News of the Church«, *Ensign*, maj 1996, s. 110.
3. Bruce R. McConkie, »Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel«, *Ensign*, aug. 1972, s. 29.
4. Julina Lambson Smith, i Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 52.
5. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 65.
6. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 51.
7. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 57.
8. I Conference Report, apr. 1930, s. 91.
9. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 62.
10. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 71-72.
11. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1970, s. 92.
12. Se Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 73-74; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. 52-53.
13. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 75.
14. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 79.

15. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 80.
16. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 81.
17. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 82.
18. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 83.
19. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 90.
20. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 117; se også s. 116.
21. Joseph F. Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 116.
22. Lewis Shurtliff, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 112-113.
23. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 113.
24. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 96.
25. Louie Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 113-113.
26. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 92.
27. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 115.
28. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 91.
29. I Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 124.
30. Se Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 152-153.
31. Se *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 113.
32. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 160.
33. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 162.
34. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 169.
35. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 174-176.
36. I Conference Report, okt. 1910, s. 39.
37. I Conference Report, okt. 1919, s. 88-89.
38. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packard: A Watchman on the Tower*, 1995, s. 176.
39. Joseph Fielding Smith, i *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 162.
40. Ethel Smith, i Bryant S. Hinckley, »Joseph Fielding Smith«, *Improvement Era*, juni 1932, s. 459.
41. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 14.
42. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 234.
43. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 15.
44. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 237.
45. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 188-189.
46. *Sange*, nr. 73.
47. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 242-243.
48. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 249.
49. Joseph Fielding Smith, i *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 275.
50. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 251-258.
51. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 278-279.
52. Martha Toronto Anderson, *A Cherry Tree Behind the Iron Curtain*, 1977, s. 32.
53. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, s. 204.
54. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 282-283.
55. Se *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 315.
56. Joseph Fielding Smith, i *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 332.
57. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 287-288.
58. N. Eldon Tanner, »A Man without Guile«, *Ensign*, aug. 1972, s. 33.
59. Bruce R. McConkie, »Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel«, *Ensign*, aug. 1972, s. 28.
60. De Tolv Apostles Kvorum, »President Joseph Fielding Smith«, *Improvement Era*, juli 1956, s. 495.
61. Ezra Taft Benson, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson*, s. 411.

62. Se Boyd K. Packer, »Ånden bærer vidnesbyrd«, *Den danske Stjerne*, jan. 1972, s. 11.
63. Joseph Fielding Smith, i »Budskab fra det Første Præsidentskab«, *Den danske Stjerne*, apr. 1971, s. 99.
64. Joseph Fielding Smith, »Råd til de hellige og til hele verden«, *Den danske Stjerne*, dec. 1972, s. 495.
65. Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year, 12. jan. 1971, s. 2.
66. Joseph Fielding Smith, »The Plan of Salvation«, *Ensign*, nov. 1971, s. 5.
67. Joseph Fielding Smith, »To Know for Ourselves«, *Improvement Era*, mar. 1970, s. 3.
68. Joseph Fielding Smith, »The First Prophet of the Last Dispensation«, *Ensign*, aug. 1971, s. 7.
69. Joseph Fielding Smith, »Vort ansvar som bærere af Præstedømmet«, *Den danske Stjerne*, dec. 1971, s. 355.
70. Joseph Fielding Smith, »My Dear Young Fellow Workers«, *New Era*, jan. 1971, s. 4.
71. Se Joseph Fielding Smith, »Jeg ved, at min forløser lever«, *Den danske Stjerne*, maj 1972, s. 180.
72. Joseph Fielding Smith, »President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme«, *New Era*, sep. 1971, s. 40.
73. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1970, s. 92.
74. Joseph Fielding Smith, i »Ogden Temple Dedicatory Prayer«, *Ensign*, mar. 1972, s. 6.
75. Se Joseph Fielding Smith, »Råd til de hellige og til hele verden«, *Den danske Stjerne*, dec. 1972, s. 495.
76. Harold B. Lee, »The President – Prophet, Seer, and Revelator«, *Ensign*, aug. 1972, s. 35.
77. Bruce R. McConkie, »Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel«, s. 24.
78. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 495.
79. N. Eldon Tanner, »A Man without Guile«, *Ensign*, aug. 1972, s. 32.
80. Harold B. Lee, »The President – Prophet, Seer, and Revelator«, s. 39.
81. *Salt Lake Tribune*, 4. juli, 1972, s. 12.
82. Bruce R. McConkie, »Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel«, s. 24-27.

Vor himmelske Fader

»Jeg ønsker at minde jer om Guds natur og væsen, så I kan tilbede ham i ånd og i sandhed og derved modtage alle velsignelserne ved hans evangelium.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith var forbløffet over sin tids teknologiske fremskridt. »Der har været store fremgange inden for mekanik, kemi, fysik, kirurgi og andre ting,« sagde han. »Mennesket har bygget store teleskoper, så man nu kan se fjerne galakser. De har ved hjælp af mikroskopet opdaget mikroorganismernes umådeligt store verden ... De har opdaget måder til at kontrollere sygdomme på ... De har opfundet maskiner, der er mere følsomme end den menneskelige berøring og i stand til at se længere end det menneskelige øje. De har kontrolleret elementerne og lavet maskiner, der kan flytte bjerge og lavet mange andre ting, som er for talrige til at blive nævnt. Ja, det er en vidunderlig tid.« Men han var dog bekymret over en anden udvikling, som han så i verden. Han sagde med bekymring: »Alle disse opdagelser og opfindelser har ikke ført mennesket nærmere til Gud! Ej heller har det affødt et ydmygt hjerte og en angergiven ånd, nej tværtimod og til deres fordømmelse ... er troen ikke taget til i verden, ej heller retfærdighed eller lydighed mod Gud.«¹

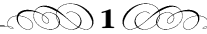
I modsætning til verdens voksende ligegyldighed over for Gud, så viste præsident Smith, at han var tæt på sin himmelske Fader. Et af hans børnebørn mindes: »Min mor var en strålende kok, og min morfar spiste ofte hjemme hos os. Min far bad ham ret tit om at velsigne maden. Hans bønner var altid meget personlige – som om han talte med en ven.«²

Gennem Joseph Smiths første syn blev »den sande kundskab om Gud« gængivet.

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Begyndende med Joseph Smiths første syn er den sande kundskab om Gud blevet gengivet i vore dage.

Jeg er meget taknemlig for det første syn, hvor Faderen og Sønnen viste sig for den unge profet og gengav den sande kundskab om Gud til mennesket.³

Det bør huskes, at hele den kristne verden i 1820 havde mistet den sande lære om Gud. Den enkle sandhed, der blev forstået så klart af apostlene og de hellige fordums, var gået tabt i en frafalden verdens mysterier. Alle de fordums profeter og Jesu Kristi apostle havde en klar forståelse af, at Faderen og Sønnen var to adskilte personer, som vore skrifter så klart lærer os. På grund af frafaldet var denne viden gået tabt ... Gud var blevet et mysterium, og både Faderen og Sønnen blev anset for at være en uerkendelig udgydelse af ånd, uden krop, legemsdele eller følelser. Faderen og Sønnens komme tilvejebragte et guddommeligt vidne på jorden, der var i stand til at gengive kundskaben om Guds sande natur til jorden.⁴

Joseph Smiths første syn gjorde det klart, at Faderen og Sønnen er adskilte personer, der har legemer, der er lige så håndgribelige som menneskets legeme. Det blev ydermere åbenbaret til ham, at Helligånden er en person, der består af ånd og er adskilt fra Faderen og Sønnen (se L&P 130:22). Denne utroligt vigtige sandhed rystede verden, men når vi ser de klare forklaringer i den hellige skrift, så er det forbløffende og overvældende, at mennesket kunne komme så meget på afveje. Frelseren sagde: »Faderen er større end jeg« (Joh 14:28), og efter sin opstandelse indbød han sine disciple til at røre ved ham og se, at det var ham, for som han sagde: »En ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har« (Luk 24:39). Apostlene forstod klart, at Faderen, Sønnen og Helligånden var forskellige personer, hvilket de bestandigt henviste til i deres skrivelser; og Paulus fortalte korinterne, at når alt er underlagt Faderen, »skal også Sønnen selv underlægge sig under ham, som har lagt alt under ham, for at Gud kan være alt i alle« (1 Kor 15:28).

Joseph Smith så Faderen og Sønnen, derfor kunne han ud fra sin egen erfaring vidne om, at skrifterne er sande, når de siger:

»Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem« (1 Mos 1:27). Dette skulle forstås bogstaveligt og ikke i en eller anden mystisk eller overført betydning.⁵

2

For at udøve tro på Gud og tilbede ham må vi have en forståelse af hans karakter.

En af vore åbenbaringer fortæller os, at hvis vi skal herliggøres i Kristus, sådan som han er i Faderen, må vi forstå og vide, både hvorledes vi skal tilbede, og hvad vi tilbeder (se L&P 93:19-20).

Jeg ønsker at minde jer om Guds natur og væsen, så I kan tilbede ham i ånd og i sandhed og derved modtage alle velsignelserne ved hans evangelium.

Vi ved, at Gud kun kendes ved åbenbaring; vi kan kun forstå hans natur gennem åbenbaring og ikke på nogen anden måde. Vi må vende os til skrifterne – ikke til videnskabsmænd eller filosoffer – hvis vi ønsker at lære sandheden om Guddommen. Johannes' store profeti om evangeliets gengivelse ved en engel, der skulle flyve midt oppe under himlen, siger, at det ville ske, så mennesket ville komme til kundskab om den sande Gud og blive belært: »Frygt Gud og giv ham ære ... Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder« (Åb 14:7). Med andre ord er mennesket, begyndende med evangeliets gengivelse i denne uddeling, atter blevet kaldet til at tilbede og tjene deres Skaber i stedet for de falske opfattelser af Guddommen, der hersker i verden.

I enhver tidsalder er Herrens profeter blevet kaldet til at bekæmpe falsk tilbedelse og forkynde sandheden om Gud. I fordums Israel var der nogen, der tilbød statuer og hedenske guder, og Esajas sagde: »Med hvem vil I sammenligne Gud? Hvad vil I sætte op til sammenligning med ham?

Ved du det ikke, har du ikke hørt det: Herren er en evig Gud, skaberen af den vide jord. Han bliver ikke træt og udmattet, hans indsigt kan ingen udforske« (Es 40:18, 28).

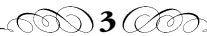
En stor del af verden i dag har ikke denne kundskab om Gud og selv i [Kirken] er der dem, der ikke til fulde har udviklet deres

forståelse af det storslåede væsen, som vor evige Fader er. Til dem uden denne kundskab kan vi lige så godt sige: »Hvorfor begrænser I Guds herlighed? Eller hvorfor formoder I, at han er ringere, end han er? Ved I det ikke? Har I ikke hørt, at den evige Gud, Herren, Skaberen af den vide jord, er uendelig og evig, at han har al kraft, al magt og al herredømme, at han kender alle ting, og alt er bestandigt for hans ansigt?«

I afsnit 20 i Lære og Pagter, som ledte profeten Joseph Smith til at organisere Kirken i denne uddeling, har vi et åbenbaret sammendrag af nogle af frelsens grundlæggende lærdomme. Der står vedrørende Guddommen: »... der er en Gud i himlen, som er uendelig og evig, fra evighed til evighed den samme uforanderlige Gud, han, der formede himlen og jorden og alt, hvad der er i dem« (L&P 20:17) ...

Gud er vor Fader; vi er blevet skabt i hans billede. Han har et legeme af kød og knogler ligeså håndgribeligt som menneskets (L&P 130:22), og han er den bogstavelige og personlige Fader til alle menneskers ånder. Han er almægtig og alvidende, han har alt magt og al visdom, og han er fuldkommen, fordi han besidder al kundskab, al tro eller magt, al retfærdighed, al ret til at dømme, al nåde, al sandhed og fylden af alle guddommelige egenskaber ... Hvis vi skal have den fuldkomne tro, ved hvilken vi kan opnå evigt liv, så må vi tro på Gud som besidder af fylden af alle disse karaktertræk og egenskaber. Jeg siger også, at han er et uendeligt og evigt væsen, og som et uforanderligt væsen besidder han disse fuldkomne kræfter og egenskaber fra uendelighed til uendelighed, hvilket betyder fra evighed til evighed.⁶

Vi ved, at vor himmelske Fader er en herliggjort, ophøjet person, der har al kraft, al magt og alt herredømme, og som ved alt. Vi vidner om, at han gennem sin enbårne Søn er Skaberen af denne jord og af utallige andre verdener.⁷

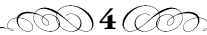
Gud er et personligt væsen og Faderen til vores ånd.

Vi er vor himmelske Faders åndelige børn ... Vi er medlemmer af hans familie ... Vi boede sammen med ham i lang tid i den førjor-diske tilværelse ... Han lavede en plan for fremgang og frelse, som,

hvis vi er trofaste og oprigtige i alt, vil gøre os i stand til at forbedre os og gå fremad, indtil vi bliver ligesom ham.⁸

Vi lærer i skrifterne, at Gud bogstaveligt, og ikke i overført betydning, er vores evige Fader. Ordene, som vor Forløser talte til Maria ved graven, hvorfra han var opstået og havde sejret over døden, er mageløse og meget storslåede: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud« (Joh 20:17). I disse ord er sandheden – at Gud er Faderen – eftertrykkeligt udtalt af hans enbårne Søn, som erklærer, at han er vores bror, og at vi har den samme evige Fader.⁹

Jer er taknemlig for, at kundskaben om Gud og hans love er blevet gengivet i vore dage, og at vi, der er medlemmer af Kirken, ved, at han er et personligt væsen, og ikke, som nogle sekter har sagt: »Et virvar [en uordentlig samling] af love, der flyder ligesom tåge i universet.« Jeg er taknemlig for, at vi ved, at han er vor himmelske Fader, vor ånds Fader, og at han ordinerede love, hvorved vi kan forbedre os og gå fremad, indtil vi bliver ligesom ham. Og jeg er taknemlig for, at vi ved, at han er et uendeligt og evigt væsen, der ved alt og har al magt, og hvis fremgang ikke består i at opnå mere kundskab eller magt eller i yderligere at fuldkommengøre sine guddommelige egenskaber, men i stedet i at øge og mangfoldiggøre sine riger.¹⁰

Vor himmelske Fader elsker os og er interessert i os hver især.

Jeg kommer til at tænke på et udtryk i Den Kostelige Perle, i Moses' syn, der blev givet på et tidspunkt, hvor Moses var blevet rykket op på et meget højt bjerg og så Gud ansigt til ansigt og talte med ham. Herren viste Moses sine »hænders værk,« og Moses så verden og alle menneskenes børn indtil den sidste generation (se Moses 1:1-8, 27-29).

Og Herren sagde til Moses:

»For se, der er mange verdener, som er gået bort ved min magts ord. Og der er mange, som nu består, og utallige er de for mennesket; men alle ting er talt for mig, for de er mine, og jeg kender dem.

Moses, der ses her, mens han skuer ud over det forjættede land, modtog et syn, hvor han lærte om Guds gerning og herlighed.

Og det skete, at Moses talte til Herren og sagde: Vær barmhjertig mod din tjener, o Gud, og fortæl mig om denne jord og dens indbyggere og også himlene, og da vil din tjener være tilfreds.

Og Gud Herren talte til Moses og sagde: Himlene, de er mange, og de kan ikke tælles for menneskene; men de er talte for mig, for de er mine* (Moses 1:35-37).

... Jeg kommer til at tænke på, at til trods for de utallige verdener, og mange af dem er meget store, så er de midler til at nå

målet og ikke selve målet. Faderen skaber verdener med det formål at befolke dem – så han kan placere sine sønner og døtre derpå. Vi lærer i afsnit 76 i Lære og Pagter, at ved og gennem Guds Søn »bliver og blev verdenerne skabt, og deres indbyggere er født som Guds sønner og døtre« (L&P 76:24).

Vi lærer fra disse skrifter, som jeg har læst fra, og fra andre åbenbaringer fra Herren, at mennesket er den vigtigste af alle vor Faders skabninger. I Moses' syn siger Faderen videre: »Og ligesom én jord skal forgå, og dens himle, således skal en anden fremkomme; og der er ingen ende på det, jeg har skabt, ej heller på mine ord. For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:38-39)..

Jeg mener, at vi lærer fra dette og andre skriftsteder, at Faderens storslåede gerning er at tilvejebringe frelse for sine børn ved at give hver den belønning, som de, ud fra deres gerninger, har gjort sig fortjent til. Jeg er fuldstændig overbevist om, at vor himmelske Fader er langt mere interesseret i en sjæl – et af sine børn – end det er muligt for en jordisk far at være i et af sine børn. Hans kærlighed til os er stærkere end den kærlighed, en jordisk forælder har til sin efterkommer.¹¹

Vor himmelske Fader græder over sine ulydige børn.

Vi får at vide, at da Herren talte til Enok og viste ham jordens folkeslag og forklarede ham om den straf, der ville komme over dem, fordi de overtrådte hans bud, så græd Herren og viste sin sorg over deres ulydighed. På grund af dette undrede Enok sig og syntes, at det var besynderligt, at Herren kunne græde.

Her er skriftstedet:

»Og det skete, at himlens Gud så på resten af folket, og han græd; og Enok aflagde vidnesbyrd om det og sagde: Hvordan kan det være, at himlene græder og udgyder deres tårer som regn på bjergene?

Og Enok sagde til Herren: Hvordan kan det være, at du kan græde, da du er hellig og er fra al evighed til al evighed?

Og om det var muligt, at mennesket kunne tælle de partikler, som udgør jorden, ja, millioner af jorde som denne, ville det ikke være en begyndelse på antallet af alt det, som du har skabt; og dine forhæng er stadig spændt ud; og dog er du der, og dit skød er der, og du er også retfærdig, du er barmhjertig og godgørende for evigt* (se Moses 7:28-30).

Og Herren svarede: »... Se, disse dine brødre; de er mine egne hænders værk, og jeg gav dem deres kundskab den dag, jeg skabte dem; og i Edens have gav jeg mennesket dets handlefrihed;

og til dine brødre har jeg sagt og også givet befaling om, at de skulle elske hinanden, og at de skulle vælge mig, deres Fader; men se, de er uden hengivenhed, og de hader deres eget blod* (Moses 7:32-33).

Dette er grundene til, at Herren og himlen græd.

På et tidspunkt spurgte en bror mig, om en mand kunne være fuldkommen lykkelig i det celestiale rige, hvis et af hans børn ikke fik lov til at være der. Jeg fortalte ham, at jeg formodede, at enhver mand, hvis barn ulykkeligvis var afskåret fra det celestiale rige, selvfølgelig ville være ked af det på grund af dette, og det er den situation, som vor himmelske Fader er i. Ikke alle hans børn er værdige til celestial herlighed, og mange er tvunget til at lide hans vrede på grund af deres overtrædelser, og det gør Faderen og alle i himlen sørgmodige og får dem til at græde. Herren virker i overensstemmelse med naturens love. Mennesket må blive forløst i overensstemmelse med den lov, og hans belønning er baseret på retfærdighedens lov. På grund af det vil Herren ikke give mennesket noget, som de ikke fortjener, men vil belønne alle mennesker i overensstemmelse med deres gerninger

... Jeg er overbevist om, at vor himmelske Fader, hvis han kunne, ville frelse alle mennesker og give dem celestial herlighed, ja, endda ophøjelsens fylde. Men han har givet mennesket dets handlefrihed, og det er nødvendigt for mennesket at adlyde sandheden i overensstemmelse med det, der er åbenbaret, for at de retfærdige kan opnå ophøjelse.¹²

 6

Vor himmelske Fader har tilvejebragt en måde, hvorpå vi kan blive forløst, så vi kan komme tilbage til hans nærhed.

Da Adam var i Edens have, var han i Gud Faderens nærhed ... Efter han blev drevet ud af Edens have, ændredes denne situation. Adam blev forvist fra Faderens nærhed på grund af hans overtrædelse. Skrifterne siger, at han var åndelig død – hvilket betyder, at han var udelukket fra Guds nærhed.¹³

Jeg ved, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han fra sin Fader modtog magten til at løskøbe mennesket fra den åndelige og time-lige død, der blev bragt til verden ved Adams fald.¹⁴

Der var kun en måde at forløse på, en måde, hvorpå der kunne ske oprejsning, og legemet igen kunne blive forenet med ånden, og det var ved den uendelige forsoning, som skulle ske ved et uendeligt væsen, en, der ikke var underlagt døden, men som stadig havde magten til at dø, og som også havde magten over døden. Så derfor sendte vor himmelske Fader sin søn, Jesus Kristus, ned til verden med magt over døden. Og fordi han [Jesus Kristus] havde en mor med blod i sine årer, så havde han magten til at dø. Han kunne overgive sit legeme til døden og derpå tage det igen. Lad mig læse hans egne ord: »Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage.

Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage. Og det har min fader påbudt mig at gøre« (Joh 10:17-18).¹⁵

Det har aldrig været vor himmelske Faders hensigt at overlade mennesket til at skulle famle og føle sig frem i mørket uden noget lys til at lede dem og forvente, at de under de forhold kunne finde vejen tilbage til hans rige og hans hellige nærhed. Det er ikke Herrens måde. Helt fra tidernes begyndelse har vor himmelske Fader vist sin godhed over for sine børn og har været villig til at give dem vejledning. Fra den tidligste tid har himlene været åbne, og Herren har sendt sendebud fra sin nærhed til guddommeligt udvalgte tjenere, mænd, der har haft præstedømmets magt, der har været bemyndiget til at undervise i evangeliets principper, til at advare folket og lære dem retfærdighed; og disse mænd har modtaget den

kundskab, den inspiration og vejledning fra disse sendebud, der kom fra Guds nærhed. Dette er sandt for vores egen uddeling. Det er ikke nødvendigt, at mennesket lukker deres øjne og føler, at der ikke er noget lys, og at de derfor må forlade sig på deres fornuft, for Herren har altid været villig til at føre, lede og vise vejen. Han har, som jeg siger, sendt sendebud fra sin nærhed. Han har sendt åbenbaring. Han har befalet, at hans ord skulle skrives, at det skulle udgives, så alle folk kunne kende det.¹⁶

Jeg siger til jer og til hele Kirken, og for den sags skyld til hele verden, at en nådig og kærlig Fader i disse sidste dage igen har talt fra himlen til sine tjenere, profeterne.

Hans røst har inviteret alle mennesker til at komme til hans elskede Søn, til at lære af ham, til at tage del i hans godhed, til at tage hans åg på sig og arbejde på sin frelse ved lydighed mod lovene i hans evangelium. Hans røst er herlig og ærefuld, den bringer fred i dette liv og evigt liv i det næste.¹⁷

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvad tror I, der gør en person i stand til at tale til Gud, »som om [man] talte med en ven«? (Afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«). Overvej, hvordan I kan styrke jeres forhold til jeres himmelske Fader.
- Præsident Smith udtrykte sin taknemlighed for Joseph Smiths første syn, der gengav »den sande kundskab om Gud« (afsnit 1). Hvilke sandheder kender I til om Gud Faderen og Jesus Kristus på grund af det første syn?
- Hvilke af Guds karaktertræk, som præsident Smith nævner i afsnit 2, er mest betydningsfulde for jer? Hvorfor? Når I udøver tro på jeres himmelske Fader, hvordan hjælper det jer så til at kende hans karaktertræk?
- Præsident Smith sagde: »Vi er vor himmelske Faders åndelige børn ... Vi er medlemmer af hans familie« (afsnit 3). Hvordan har denne sandhed påvirket jer?

- Hvilke udtryk fra afsnit 4 og 5 hjælper jer til at føle jeres himmelske Faders kærlighed til jer? Hvorfor er det vigtigt at forstå, at Gud elsker os og er interesseret i hver enkelt af os? Hvordan kan vi hjælpe vores familie og venner til at føle hans kærlighed?
- Tænk over, hvad vor himmelske Fader har gjort for at hjælpe jer med at vende tilbage til sin nærhed (se afsnit 6). Hvad føler I, når I tænker på, at vor himmelske Fader sendte sin elskede Søn? På hvilke måder har vor himmelske Fader sendt »lys til at lede [jer]«?

Tilknyttede skriftsteder

Joh 3:16; 17:3; 1 Ne 11:17; Alma 30:44

Til underviseren

»Ganske meget af den undervisning, der foregår i Kirken, er så stiv, at det er en forelæsning. Vi er ikke så modtagelige over for forelæsninger i klasselokalet. Det er vi til gengæld under nadvermødet og konferencer, men undervisning kan være interaktiv, så man kan stille spørgsmål. Man kan nemt opmuntre til spørgsmål i klasserne« (Boyd K. Packer, »Principper i undervisning og indlæring«, *Liahona*, juni 2007, s. 55).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1943, s. 15-16.
2. Ikke udgivet manuskript af Hoyt W. Brewster jun.
3. I Conference Report, apr. 1930, s. 90.
4. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 3:117.
5. »Origin of the First Vision«, *Improvement Era*, apr. 1920, s. 496-497; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:12-13.
6. Se »Den vigtigste videns«, *Den danske Stjerne*, sep. 1971, s. 259-260.
7. Se »Ud af mørket«, *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 293.
8. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year, 12. jan. 1971, s. 2.
9. »Purpose and Value of Mortal Probation«, *Deseret News*, Kirkens sektion, 12. juni 1949, s. 21; se også *Lærdomme om frelse*, 1:11.
10. Se »Den vigtigste videns«, s. 260.
11. I Conference Report, apr. 1923, s. 135-136. Bemærk, at Moses' syn, der er optegnet i Moses 1, er et eksempel på Frelseren, der taler Faderens ord ved guddommelig bemyndigelse (se »The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Twelve«, *Improvement Era*, aug. 1916, s. 939; genoptrykt i *Ensign*, apr. 2002, s. 17). Teksten fra skriften og Joseph Fielding Smiths kommentar i dette kapitel viser, at ordene i Moses 1 repræsenterer Gud Faderens sind og vilje.
12. I Conference Report, apr. 1923, s. 136-137, 139. Se også note 11 i dette kapitel, der også passer på Enoks syn, der er optegnet i Moses 7.
13. I Conference Report, okt. 1953, s. 58.
14. »A Witness and a Blessing«, *Ensign*, juni 1971, s. 109.
15. I Conference Report, apr. 1967, s. 122.
16. I Conference Report, okt. 1931, s. 15.
17. »A Witness and a Blessing«, s. 109.

Vor Frelser, Jesus Kristus

»Lad det være det vigtigste i vores sind, nu og til alle tider, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, kom til jorden for at sætte sit liv til, så vi kan leve. Dette er sandheden, og den er grundlæggende. På dette er vores tro bygget.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Som apostel var præsident Joseph Fielding Smith tro mod sin kaldelse om at være et af de »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23). Han sagde: »Jeg prøver at elske ham, vor Forløser, mere end alt andet. Det er min pligt. Jeg rejser overalt i dette land som et af hans særlige vidner. Jeg kunne ikke være et særligt vidne om Jesus Kristus, hvis jeg ikke havde en fuldstændig og sikker kundskab om, at han er Guds Søn og verdens Forløser.«¹

Som far var præsident Smith lige så dedikeret over for sit ansvar om at vidne om Frelseren. Den 18. juli 1948 sendte han et brev til sine sønner Douglas og Milton, der tjente som fuldtidsmissionærer. Han skrev:

»Jeg sidder nogle gange og tænker, og når jeg læser skrifterne, tænker jeg på vor Herres mission, hvad han gjorde for *mig*, og når jeg har føler sådan, så siger jeg til mig selv, at jeg ikke kan være falsk mod ham. Han elskede mig med fuldkommen kærlighed, ligesom han har elsket alle mennesker, især dem, der tjener ham, og jeg *må* elske ham med al den kærlighed, jeg kan, selv om den er ufuldkommen, hvilket den ikke burde være. Den er vidunderlig. Jeg levede ikke på Frelserens tid, han har ikke personligt besøgt mig. Jeg har ikke set ham. Faderen og Sønnen har ikke ment, at det var nødvendigt at give mig sådan en stor velsignelse som det. Men det er ikke nødvendigt. Jeg har følt hans tilstedeværelse. Jeg ved,

»Alt er samlet i og omkring Herren Jesus Kristus, verdens Forløser.«

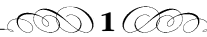
at Helligånden har oplyst mit sind og *åbenbaret ham for mig*, så jeg elsker min Forløser, og jeg håber og føler, at det er sandt, mere end noget andet i dette liv. Jeg vil ikke have det på nogen anden måde. Jeg ønsker at være tro mod ham. Jeg ved, at han døde for mig, for jer og hele menneskeheden, så vi gennem opstandelsen kan leve igen. Jeg ved, at han døde, så jeg kan blive tilgivet for mine dumheder, mine synder og blive rensset for dem. Hvor vidunderlig er ikke den kærlighed. Hvordan kan jeg, når jeg ved dette, gøre andet end at elske ham, min Forløser? Jeg ønsker, at mine drenge i missionsmarken har det på den samme måde. Jeg ønsker, at mine børn og børnebørn har det på den samme måde og aldrig afviger fra sandhedens og retfærdighedens vej.²

En af præsident Smiths sønner fortæller:

»Som børn hørte vi ham ofte sige: »Hvis blot folk i verden ville forstå de prøvelser, trængsler, de synder, som vor Herre påtog sig for vores skyld.« Når han talte om dette, så kom der tårer i hans øjne.

[Engang] da jeg sad alene sammen med min far i hans arbejdsværelse, så jeg, at han havde været i dyb meditation. Jeg tøvede med at bryde tavsheden, men til sidst sagde han: »Min søn, jeg ville ønske, at du havde været sammen med mig sidste torsdag, da jeg mødtes med mine brødre i templet. Hvis du havde kunnet høre dem vidne om deres kærlighed for deres Herre og Frelser, Jesus Kristus!« Og så bøjede han sit hoved og tårerne strømmede fra hans ansigt ned på hans skjorte. Efter mange sekunder uden at løfte hovedet, men mens han rystede på hovedet, sagde han: »Hvor jeg dog elsker min Herre og Frelser, Jesus Kristus!«³

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Jesus Kristus er Guds enbårne Søn og verdens Frelser.

Må jeg sige så direkte og kraftfuldt, som jeg kan, at vi tror på Kristus. Vi tager imod ham som Guds Søn og verdens Frelser uden nogle forbehold.⁴

Vi ved, at vi bliver frelst ved Kristus, at han er den evige Faders førstefødte Søn, at han var udvalgt og forudordineret i rådene i himlen til at udvirke den uendelige og evige forsoning, at han blev

født ind i denne verden som Guds Søn, og at han har bragt liv og udødelighed til verden gennem evangeliet.

Vi tror med fuldkommen sikkerhed, at Kristus kom for at løskøbe mennesket fra den timelige og åndelige død, der blev bragt til verden ved Adams fald, og at han påtog sig alle menneskers synder, på betingelse af, at de vil omvende sig ...

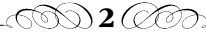
Vi tror, at det er ved nåde, vi bliver frelst efter alt, hvad vi kan gøre (se 2 Ne 25:23), og ved at bygge på Kristi forsoning må alle mennesker udarbejde deres frelse med frygt og bæven for Herren (se Fil 2:12; Morm 9:27).⁵

Forskellen mellem vor Frelser og resten af os er, at vores far er dødelig og derfor underlagt døden. Vor Frelser havde ikke en dødelig far, og derfor var døden underlagt ham. Han havde magt til at sætte sit liv til og tage det igen (se Joh 10:17-18), men vi har ikke magt til at sætte vores liv til og tage det igen. Det er gennem Jesu Kristi forsoning, at vi modtager evigt liv, gennem de dødes opstandelse og lydighed mod evangeliets principper.⁶

Han er i sandhed Guds enbårne Søn, og gennem sin nåde og sin Faders nåde har han forløst os fra synd, hvis vi vil omvende os. Vi ved, at han er opstået fra de døde, at han er steget op til det høje og har ført fanger med (se Sl 68:19) og er blevet årsag til evig frelse for alle dem, som tror, som vil omvende sig fra deres synder og tage imod ham som verdens Forløser (se Hebr 5:9). Sidste dages hellige bliver ikke ladt i tvivl angående disse ting.⁷

Mens mennesket lægger planer, tilslutter sig teorier, indfører sære traditioner og samler og underviser i mange mærkelige lærdomme, så er der en grundlæggende lære, og den kan vi ikke afvige fra: *Alt er samlet i og omkring Herren Jesus Kristus, verdens Forløser.* Vi modtager ham som Faderens Enbårne i kødet, den eneste, der har boet i kødet og som har haft en far, der var udødelig. På grund af hans fødselsret og omstændighederne omkring hans komme til jorden, er han blevet menneskets Forløser, og gennem udgydelsen af hans blod har vi privilegiet at vende tilbage til vor Faders nærhed, hvis vi omvender os og accepterer forløsningens store plan, som han har skabt.⁸

Vi vidner om, at Jesu Kristi evangelium er frelsesplanen, og gennem vor Herres forsonende offer skal alle mennesker oprejses i udødelighed for at blive dømt af ham i overensstemmelse med deres gerninger i kødet, og alle de, der tror og adlyder fylden af evangeliets love, skal også oprejses til evigt liv i Faderens rige.⁹

**Vi bliver Jesu Kristi sønner og døtre
gennem hans forsoning og gennem vore
pagter om at være lydige mod ham.**

Vor himmelske Fader er far til Jesus Kristus, både i ånden og i kødet. Vor Frelser er den Førstefødte i ånden, den Enbårne i kødet.¹⁰

Han [Jesus Kristus] er vores ældre bror og blev æret af Faderen med fylden af hans myndighed og magt som medlem af det store præsidentskab bestående af Faderen, Sønnen og Helligånden.¹¹

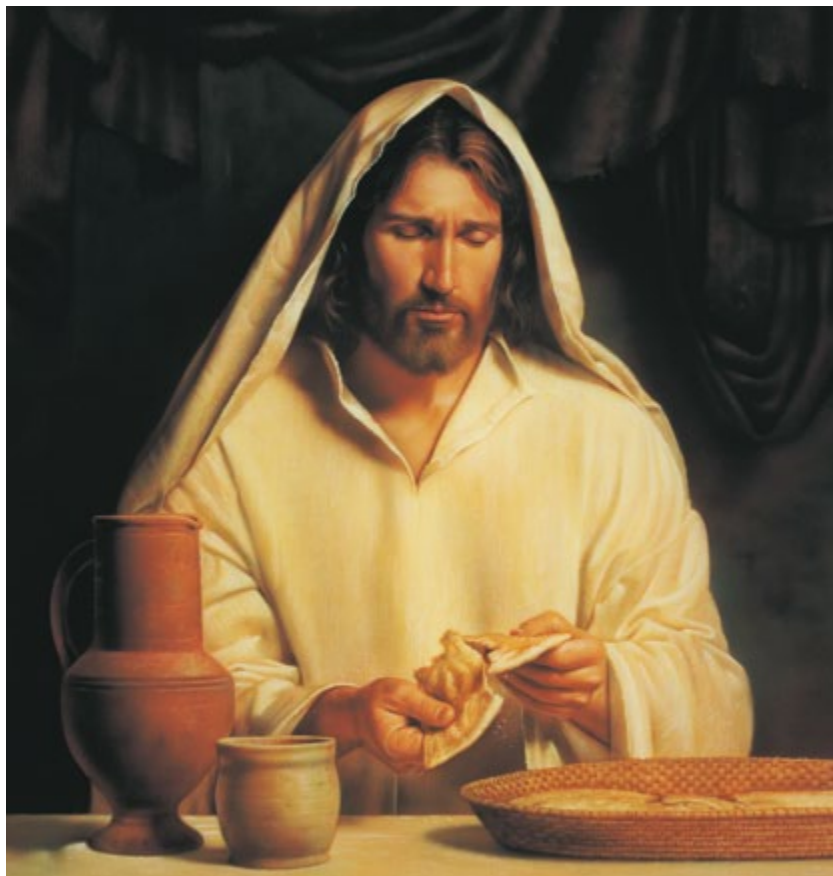
Vore skrifter forkynder, at Jesus Kristus er både Faderen og Sønnen. Den enkle sandhed er den, at han er Guds Søn af fødsel, både i ånden og i kødet. Han er Faderen på grund af det værk, som han har udført.¹²

Frelseren bliver vor Fader i den betydning, som udtrykket bliver brugt i skrifterne, fordi han tilbyder os liv, evigt liv, gennem den forsoning, han har udvirket for os. I kong Benjamins vidunderlige belæring ser vi dette: »Og se, på grund af den pagt, I har sluttet, skal I kaldes *Kristi børn, hans sønner og hans døtre*; for se, i dag *har han født jer åndeligt*; for I siger, at jeres hjerte er forandret ved tro på hans navn; derfor *er I født af ham og er blevet hans sønner og døtre*« (Mosi 5:7; se også v. 8-11).

Så bliver vi Jesu Kristi børn, hans sønner og døtre, gennem vores pagt om lydighed mod ham. På grund af hans guddommelige myndighed og offer på korset bliver vi hans åndeligt fødte sønner og døtre, og han er vor Fader.¹³

Ligesom nefitterne på kong Benjamins tid har vi sidste dages hellige på samme måde påtaget os Kristi navn (se Mosi 5:1-9; 6:1-2). Hver uge til nadvermødet påtager vi os, som vi er blevet befalet, hans navn og erindrer ham altid, og det er, hvad nefitterne indgik pagt om at gøre.¹⁴

*»Så bliver vi Jesu Kristi børn, hans sønner og døtre,
gennem vores pagt om lydighed mod ham.«*

3

**Frelseren har åbenbaret sig i denne uddeling, og vi
kan hver især få et varigt vidnesbyrd om ham.**

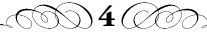
Vi tager imod Jesus som verdens Forløser. Vi ved ... at han har åbenbaret sig i denne uddeling. Vi er ikke afhængige af vidnesbyrd fra ... værdige folk, der levede på hans tid og talte med ham under hans tjenestegerning og til hvem, han viste sig efter sin opstandelse. Vi har vidner, der har levet i vore dage, der har set ham, som vidste, at han levede og som har vidnet om dette faktum for os og for verden. Vi ved, at deres vidnesbyrd er sande. Joseph Smith var ikke den eneste i denne uddeling til at bære vidnesbyrd om Jesu Kristi

mission, for Herren har ladet andre vidner fremstå, der tillige med profeten Joseph Smith så Forløseren, modtog belæringer fra ham og så ham i himlen siddende ved Faderens højre hånd omgivet af engle. De har båret deres vidnesbyrd, som skal stå mod verden for at fordømme dem, der ikke giver agt på det.

Men som medlemmer af Kirken er vi heller ikke afhængige af vidnesbyrd fra Joseph Smith, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon eller andre, der nu er gået bort, som i denne uddeling har modtaget vidunderlige åbenbaringer og syner fra Herren, hvorved de vidste, at Jesus lever, og at han er verdens Forløser. Vi har vores eget vidnesbyrd, som bliver givet gennem Herrens ånd til alle, der har levet i overensstemmelse med evangeliet. Hvis vi, efter at være blevet døbt til syndernes forladelse og bekræftet ved håndspålæggelse for Helligåndsgaven, har været i harmoni med sandheden, så har Herren åbenbaret for os hver især, at disse ting er sande. Vi er ikke afhængige af andres vidnesbyrd for at få den viden, for vi ved gennem Ånden, at Jesus er Kristus, verdens Forløser.¹⁵

Hvis der er noget, der mere end noget andet jeg kender til, bringer glæde, fred og tilfredsstillelse til menneskets hjerte, så er det det varige vidnesbyrd, jeg har, og som I har, om, at Jesus Kristus er Guds Søn. Det er en sandhed, der ikke kan ændres. Mennesket kan angribe den, de kan håne den, de kan erklære, at han ikke er verdens Forløser, at hans mission ikke var sand, eller at formålet gennem udgydelsen af hans blod ikke var at give alle mennesker tilgivelse for deres synder, hvis de omvender sig. De kan nægte at tro på opstandelsen fra de døde eller endda, at Kristus selv opstod, sådan som skriften siger, efter at han var blevet slået ihjel af sine fjender; ikke desto mindre, så består sandheden. Han døde for verdens synder, han tilvejebragte forløsning fra døden, han gav mennesket mulighed for at omvende sig og få forladelse for deres synder gennem deres tro og accept af evangeliets principper og hans mission. Disse sandheder er grundlæggende, de skal bestå, de kan ikke ødelægges lige meget, hvad mennesker siger eller tænker.¹⁶

Lad det være det vigtigste i jeres sind, nu og til alle tider, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, der kom til jorden for at sætte sit liv til, så vi kan leve. Dette er sandheden, og den er grundlæggende. På dette er vores tro bygget.¹⁷

Vi bør alle forme vores liv efter Jesus Kristus.

Det største eksempel, menneskeheden nogensinde har haft, var Guds Søn. Hans liv var fuldkomment. Han gjorde alting rigtigt og kunne sige til alle mennesker: »Følg mig« (2 Ne 31:10), og vi bør alle forme vores liv efter hans.

Jeg vil komme med et eksempel fra hans liv. Han lærte folket at bede og sagde derpå: »Sandelig, sandelig siger jeg til jer: I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af Djævelen og blive ført bort som fanger af ham. Og ligesom jeg har bedt blandt jer, således skal I bede i min kirke, blandt mit folk, som omvender sig og bliver døbt i mit navn. Se, jeg er lyset, jeg er et eksempel for jer ... Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er det lys, som I skal holde op – det, som I har set mig gøre ...« (3 Ne 18:15-16, 24).

Måske gav han det mest fuldkomne råd angående dette til sine nefitiske disciple. »Hvad slags mænd burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27).¹⁸

Vi skal tro på Kristus og forme vores liv efter ham. Vi skal døbes, ligesom han blev døbt. Vi skal tilbede Faderen, ligesom han gjorde. Vi skal gøre Faderens vilje, ligesom han gjorde. Vi skal søge at gøre det gode og arbejde retfærdigt, ligesom han gjorde. Han er vores eksempel, vores storslåede forbillede på frelse.¹⁹

Når I har et problem og har brug for at træffe et valg, så spørg dig jer selv: »Hvad ville Jesus gøre?« Gør derpå, som han ville.

I kan føle glæden ved hans nærhed og få hans inspiration til at vejlede jer hver eneste dag i jeres liv, hvis I søger den og lever værdigt til at have den. Jesu kærlighed og hans hellige ånds trøstende styrke kan være lige så virkelig for jer, som den var for de børn, han drog til sig, da han levede på jorden.²⁰

Jeg vil gerne sige, at de, der følger hans eksempel, vil blive som ham og blive herliggjort med ham i hans Faders rige og opnå ære, magt og myndighed. Til visse nefitiske disciple, der fulgte ham med hjertets faste forsæt, sagde han: »... I skal være ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg er ét« (3 Ne 28:10) ...

Jeg beder om, at vi alle må vandre i hans fodspor og holde hans befalinger, så vi kan blive ligesom ham. Det er mit ønske. Jeg håber, at det også er jeres.²¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvordan tror I, at præsident Smiths børn blev påvirket af hans vidnesbyrd og hans kærlighed til Frelseren? (Se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«). Overvej, hvad I kan gøre for at øge jeres kærlighed til Frelseren og bære jeres vidnesbyrd om ham.
- Præsident Smith erklærede: »Alt er samlet i og omkring Herren Jesus Kristus, verdens Forløser« (afsnit 1). Hvordan kan denne sandhed påvirke vores liv? Hvordan kan den påvirke vores hjem?
- Hvordan kan belæringerne i afsnit 2 hjælpe jer til at forstå jeres forhold til Frelseren? Hvad betyder det for jer at påtage sig Kristi navn?
- Præsident Smith advarede om, at nogle folk vil angribe og håne sandheder om Jesus Kristus og hans forsoning (se afsnit 3). Hvordan kan vi styrke vore vidnesbyrd, så vi kan modstå sådanne udfordringer? Hvordan kan forældre hjælpe deres børn til at styrke deres vidnesbyrd?
- Tænk over præsident Smiths råd om at spørge: »Hvad ville Jesus gøre?« (afsnit 4). På hvilke specifikke måder kan vi forme vores liv efter Jesus Kristus? Hvordan kan vi påvirke andres liv, når vi følger hans eksempel?

Tilknyttede skriftsteder

Joh 14:6; 1 Ne 10:6; Mosi 3:5-7; Hel 5:12; 3 Ne 11:3-7; L&P 34:1-3; 76:22-24; JS-H 1:17

Til underviseren

»[Undgå] fristelsen til at medtage for meget stof ... [Vi] underviser ... mennesker, ikke i materialet i sig selv. Og ... hver lektion, jeg nogensinde har set, indeholder uundgåeligt mere, end vi overhovedet kan nå på den tildelte tid« (Jeffrey R. Holland, »Undervisning og indlæring i Kirken«, *Liahona*, juni 2007, s. 59).

Noter

1. »Message of President Joseph Fielding Smith«, tale holdt den 22. maj 1955, Joseph Fielding Smiths samling, Kirkens historiske bibliotek, s. 2.
2. I Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 387-388.
3. I Leon R. Hartshorn, »President Joseph Fielding Smith: Student of the Gospel«, *New Era*, jan. 1972, s. 63.
4. »The First Prophet of the Last Dispensation«, *Ensign*, aug. 1971, s. 6.
5. Se »Ud af mørket«, *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 293.
6. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:34-35.
7. I Conference Report, apr. 1912, s. 67.
8. »The One Fundamental Teaching«, *Improvement Era*, maj 1970, s. 3.
9. »Ud af mørket«, s. 293.
10. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 1:26.
11. »The Spirit of Reverence and Worship«, *Improvement Era*, sep. 1941, s. 573; se også *Lærdomme om frelse*, 1:23.
12. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 1:34.
13. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 1:35.
14. *Man: His Origin and Destiny*, 1954, s. 117.
15. I Conference Report, okt. 1914, s. 98.
16. I Conference Report, okt. 1924, s. 100-101.
17. I Conference Report, okt. 1921, s. 186; se også *Lærdomme om frelse*, 2:244.
18. »Follow His Example«, *New Era*, aug. 1972, s. 4.
19. »The Plan of Salvation«, *Ensign*, nov. 1971, s. 5.
20. »Christmas Message to Children of the Church in Every Land«, *Friend*, dec. 1971, s. 3.
21. »Follow His Example«, s. 4.

Frelsesplanen

»Vores himmelske Fader udformede en frelsesplan for sine åndelige børn ... således, at de kunne forbedre og udvikle sig, indtil de opnåede evigt liv.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

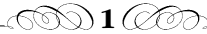
Den 29. april 1901 døde Joseph Fielding Smiths 18-årige søster Alice efter længerevarende sygdom. Joseph var ved slutningen af sin fuldtidsmission i England. Hans reaktion på Alices bortgang viser hans kærlighed til sin familie og hans vidnesbyrd om frelsesplanen. »Det er et frygteligt slag for os alle,« skrev han i sin dagbog. »Jeg var ikke klar over, hvor alvorlig hendes sygdom var, selvom jeg vidste, at hun var syg. Jeg forventede vitterligt at møde hende og resten af familien om et par uger, men Guds vilje ske. Det er i sådanne tider, at det håb, som evangeliet giver os, er meget velkomment. Vi skal alle mødes igen på den anden side for at nyde glæden og velsignelsen ved hinandens nærhed, hvor familiebånd ikke mere vil være brudt, men hvor vi alle skal bo for at modtage velsignelser og føle vor himmelske Faders omsorgsfulde barmhjertighed. Det er min ydmyge bøn, at jeg altid må vandre på sandhedens vej og ære det navn, jeg bærer, så at mødet med mine kære i sandhed må være mig lifligt og evindeligt.«¹

Da præsident Joseph Fielding Smith tjente som apostel og senere som Kirkens præsident, vidnede han gentagne gange om det håb, der kommer fra en forståelse af evangeliet. Han sagde: »Vi har frelsesplanen, vi forvalter evangeliet og evangeliet er verdens eneste håb, den eneste vej, der vil bringe fred til jorden og rette op på den uret, der findes i alle lande.«²

*»Vi boede sammen med [vor himmelske Fader],
førend denne jord blev grundlagt.«*

Joseph Fielding Smiths lærdomme

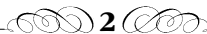

I den førjordiske tilværelse frydede vi os, da vi hørte om vor himmelske Faders frelsesplan.

Vi er alle medlemmer af vor himmelske Faders familie. Vi boede og opholdt os sammen med ham, førend denne jord blev grundlagt. Vi så hans ansigt, vi følte hans kærlighed, vi hørte hans belæring, og han fastlagde de love, hvorved vi er i stand til at forbedre og udvikle os og opnå vores egen evige familie.³

Vores himmelske Fader udformede en frelsesplan for sine åndelige børn. Planen var udformet således, at de kunne forbedre og udvikle sig, indtil de opnåede evigt liv, hvilket er det liv, som vor himmelske Fader lever. Planen har til formål at gøre det muligt for Guds børn at blive ligesom ham og få den magt, visdom og kundskab, som han besidder.⁴

Vi lærer i Den Kostelige Perle, at der blev afholdt et råd i himlen, hvor Gud samlede sine åndelige børn og præsenterede en plan for dem, hvorved de skulle komme ned og bo på jorden, leve et jordisk liv og få et fysisk legeme, gennemgå dødelighedens prøvelser og derpå opnå en højere ophøjelse gennem opstandelsen, som ville blive gjort mulig gennem forsoningen ved hans enbårne Søn, Jesus Kristus (se Moses 4:1-2; Abr 3:22-28). Tanken om at opleve jordelivet og tage del i det foranderlige liv på jorden, hvorved de ville få erfaring ved at opleve lidelser, smerter, sorg, fristelser og trængsler, såvel som livets glæder i denne verdslige tilværelse og derpå, hvis de var trofaste, opstå til evigt liv i Guds rige for at blive som ham (se 1 Joh 3:2), fyldte dem med glædens ånd og de »råbte af fryd.« (Se Job 38:4-7). Den erfaring og viden, som de ville få i dette jordiske liv, ville de ikke have kunnet få på nogen anden måde, og modtagelsen af et fysisk legeme var afgørende for deres ophøjelse.⁵

Adam og Evas fald var en del af vor himmelske Faders plan.

Frelsesplanen eller de love, der er kendt som Jesu Kristi evangelium, var indført i himlene, førend denne jord blev grundlagt. Det blev der bestemt, at vor fader Adam skulle komme til jorden og

Adam og Evas fald »bragte smerte, det bragte sorg, det bragte død; men ... det [bragte] også ... velsignelser.«

være hele den menneskelige families overhoved. Det var en del af denne store plan, at han skulle spise af den forbudne frugt og falde, og derved bringe lidelse og død til verden, hvilket i sidste ende var til gavn for hans børn.⁶

Faldet var en afgørende del af menneskets jordiske prøvestand ... Hvis Adam og Eva ikke havde spist af frugten, så havde de ikke modtaget dødelighedens store gave. Desuden ville de ikke have fået nogen efterkommere, og den vigtige befaling, de havde fået af Herren, ville ikke være blevet opfyldt.⁷

Adams fald tilvejebragte alle jordelivets foranderligheder. Det bragte smerte, det bragte sorg, det bragte død, men vi må ikke glemme det faktum, at det også bragte velsignelser ... Det bragte kundskabens, forståelsens og det jordiske livs velsignelser.⁸

3

**Jesus Kristus tilbød at ofre sig selv for at
frelse os fra faldet og fra vore synder.**

Adams overtrædelse tilvejebragte disse to former for død, åndelig og timelig – mennesket blev forvist fra Guds nærhed og blev

dødelig og modtagelig for alle kødets lidelser. For at han kunne komme tilbage, skulle der sones for den brudte lov. Retfærdigheden krævede det.⁹

Det er mest naturligt og retfærdigt, at den, som begår synden, skal betale straffen – sone for sin brøde. Da Adam var lovens overtræder, krævede retfærdigheden derfor, at han – og ingen andre – skulle svare for sin synd og betale straffen med sit liv. Men ved at bryde loven kom Adam selv under forbandelse, og når han var under forbandelse, kunne han ikke sone for eller gøre det godt igen, som han havde gjort. Hans børn kunne heller ikke, for de var også under forbandelse, og soningen for den oprindelige synd krævede en, som ikke var under forbandelse. Desuden var vi selv ude af stand til at sone for vore personlige synder, fordi vi alle var under den forbandelse. Det var derfor nødvendigt, at Faderen sendte sin Enbårne Søn, som var uden synd, for at sone for vore synder, såvel som for Adams overtrædelse, således som retfærdigheden krævede det. Han ofrede villigt sig selv som et syndoffer, og ved sin død på korset påtog han sig både Adams overtrædelse og vore personlige synder, hvorved han forløste os fra faldet og fra vore synder på betingelse af, at vi omvender os.¹⁰

Det er vores pligt at undervise om Jesu Kristi mission. Hvorfor kom han? Hvad gjorde han for os? Hvordan gavner det os? Hvad kostede det ham at gøre det? Det kostede hans liv, ja meget mere end hans liv! Hvad gjorde han udover at blive naglet til korset? Hvorfor blev han naglet til korset? Han blev naglet til korset, så hans blod kunne blive udgydt for at forløse os fra den værste straf, vi kunne få, nemlig at blive udstødt fra Guds nærhed. Han døde på korset for at bringe os tilbage igen, så vores legeme og ånd kunne blive forenet. Han gav os det privilegium. Hvis vi blot vil tro på ham og holde hans befalinger. Han døde for os, så vi kan modtage forladelse for vore synder og ikke selv blive bedt om at betale straffen. Han betalte prisen ...

Intet menneske kunne gøre, hvad han gjorde for os. Han havde ikke behøvet at dø, han kunne have nægtet. Han gjorde det frivilligt. Han gjorde det, fordi det var en befaling fra hans Fader. Han vidste, hvad han ville komme til at lide, og alligevel var han på grund af sin kærlighed til os villig til at gøre det ...

Det var den sidste del af Frelserens lidelse at få slået naglerne gennem hans hænder og fødder. Jeg tror, at vi har for vane at tænke, at den største lidelse var at være naglet til korset og efterladt der. Men det var en periode i verdenshistorien, hvor tusindvis af mennesker led på denne måde. Så hans lidelse, hvad den del angik, var ikke mere end hvad andre mennesker, der også var blevet korsfæstet, led. Hvornår var det så, at han led så meget? Jeg ville ønske, at vi kunne indprente dette i alle Kirkens medlemmers sind: Han led allermest, inden han overhovedet kom til korset. Det var i Getsemane have, at der ifølge skrifterne kom blod fra hver eneste pore; og da hans sjæl led denne store kval, bad han til sin Fader. Det var ikke naglerne, der blev slået ind i hans hænder og fødder. Spørg mig nu ikke, hvordan det blev gjort, for det ved jeg ikke. Det er der ingen, der ved. Alt, vi ved, er, at han på en eller anden måde påtog sig denne overordentlig store straf. Han påtog sig vore overtrædelser og betalte en pris for det, en pinefuld pris.

Tænk på Frelseren, der bærer alle menneskers byrder, smerte – på en måde, som jeg aldrig ville kunne forstå, jeg accepterer det blot – der fik ham til at lide en kval så stor, at smerten ved at få slået nagler i hænder og fødder sammenlignet med det ikke så stor. I sin kval bad han til sin Fader: »Hvis det er muligt, så tag dette bæger fra mig!« men det var ikke muligt (se Matt 26:42; Mark 14:36; Luk 22:42). Lad mig lige læse nogle ord for jer angående, hvad Herren siger til dette:

»For se, jeg, Gud har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig;

men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg;

hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det –

dog, æret være Faderen, så drak jeg og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:16-19).

Jeg bliver ydmyg, når jeg læser det. Hans kærlighed til menneskeheden, til verden, var så stor, at han var villig til at bære en byrde,

som intet jordisk menneske kunne bære, og betale en frygtelig pris, som ingen anden person nogensinde kunne have betalt, for at vi kan undslippe.¹¹

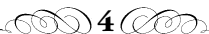
Guds Søn [sagde]: »Jeg går ned og betaler prisen. Jeg vil være Forløseren og forløse mennesket fra Adams overtrædelse. Jeg vil påtage mig verdens synder og forløse eller frelse enhver sjæl fra sine egne synder, hvis de vil omvende sig.«¹²

Lad mig illustrere det: En mand, der går hen ad vejen, falder i en udgravning så dyb og mørk, at han ikke selv kan klatre op og få sin frihed igen. Hvorledes kan han nu redde sig ud af den knibe? Ikke ved nogen som helst bestræbelse fra hans egen side, for i udgravningen er der ingen midler, der kan bruges til at undslippe. Han råber om hjælp, og en venlig sjæl hører hans råb om hjælp og skynder sig at komme ham til undsætning og giver ham – ved at sænke en stige ned til ham – et middel, hvorved han selv kan klatre op af hullet igen. Det var nøjagtigt den situation, Adam stillede sig selv og sine efterkommere i, da han spiste af den forbudne frugt. Eftersom alle var sammen nede i udgravningen, var der ingen, der kunne komme op og befri de andre. Udgravningen var forvisning fra Herrens nærhed og den timelige død, legemets opløsning. Og eftersom alle var døden underlagt, var der ingen, der kunne sørge for midler til at undslippe.¹³

Frelseren kommer forbi, han er ikke nede i udgravningen, så han sænker stigen. Han kommer ned i udgravningen og gør det muligt for os at bruge stigen til at undslippe.¹⁴

I sin uendelige barmhjertighed hørte Faderen sine børns råb og sendte sin enbårne Søn, som hverken var underlagt død eller synd, så han kunne sørge for midlet til udfrielse. Dette gjorde han gennem sin altomfattende forsoning og det evigtvarende evangelium.¹⁵

Vores hjerte burde være fyldt til overflod med kærlighed og lydighed for [Frelserens] store og milde barmhjertighed. For alt, hvad han har gjort for os, må vi aldrig svigte ham. Han købte os med en pris, og den pris var hans store lidelse og udgydelsen af hans blod som offer på korset.¹⁶

Med Jesu Kristi forsoning som vores fundament udarbejder vi vor forsoning gennem vores liv på jorden.

Vor Frelser Jesus Kristus er den centrale figur i denne store udviklings- og frelsesplan.¹⁷

Med forsoningen som fundament består frelsesplanen af følgende:

For det første skal vi have tro på Herren Jesus Kristus, vi skal anerkende ham som Guds søn, vi skal sætte vores lid til ham, stole på hans ord og ønske at få de velsignelser, der kommer ved lydighed mod hans love.

For det andet skal vi omvende os fra vore synder, vi skal forsage verden, vi skal bestemme i vores hjerte uden forbehold, at vi vil leve gudfrygtige og retskafne liv.

For det tredje skal vi døbes i vand af en, der har myndighed dertil, og har magt til at binde på jorden og besegle i himlen, vi skal gennem denne hellige ordinance indgå en pagt om at tjene Herren og holde hans befalinger.

For det fjerde skal vi modtage Helligåndsgaven, vi skal blive født på ny, synder og misgerninger skal brændes ud af vores sjæl som ved ild, ved Helligåndens kraft skal vi blive et nyt menneske.

For det femte skal vi holde ud indtil enden, efter dåben skal vi holde befalingerne, vi skal udarbejde vores frelse med frygt og bæven for Herren, vi skal leve, så vi kan opnå gudfrygtighedens egenskaber og blive et folk, der kan nyde det celestiale riges herlighed og pragt.¹⁸

Jeg vidner for jer, at disse love, som mennesket skal adlyde for at opnå frelse og som udgør Jesu Kristi evangelium, er blevet åbenbaret i disse dage til profeter og apostle, og at de nu forvaltes af hans kirke, som han igen har grundlagt på jorden.¹⁹

Vi er alle blevet sendt til jorden på prøve. Vi blev sendt herved for primært at få et tabernakel [et legeme] til vores evige ånd: dernæst for at vi kan blive prøvet, møde modgang såvel som at modtage den store glæde og lykke, der kan opnås ved en hellig pagt om lydighed mod evangeliets evige principper. Jordelivet er, som

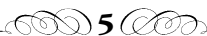
»Vor Frelser Jesus Kristus er den centrale figur i denne store udviklings- og frelsesplan.«

Lehi sagde til sine børn, en »prøvetilstand« (2 Ne 2:21). Det er her, hvor vi skal prøves og testes for at se, om vi, når vi bliver afskåret fra vores evige Faders nærhed, men stadig bliver undervist i det evige livs veje, vil elske og ære ham og være tro mod hans elskede søn Jesus Kristus.²⁰

Vi kom her for at blive testet og prøvet ved at opleve det onde såvel som det gode ... Faderen har tilladt, at Satan og hans skarer må friste os, men ved Herrens Ånds vejledning og ved de befalinger, der er givet gennem åbenbaring, er vi forberedt til at træffe vore valg. Hvis vi gør det forkerte, er vi blevet lovet, at vi vil blive

straffet; hvis vi gør det rette, vil vi modtage retfærdighedens evige belønning.²¹

Denne jordiske prøvestand er en kort periode, en bro, der forbinder den evige fortid med den evige fremtid. Men det er stadig en utrolig vigtig periode ... Dette liv er den mest afgørende periode i vores evige eksistens.²²

Alle mennesker vil modtage opstandelsens velsignelse gennem Jesu Kristi forsoning.

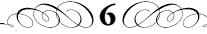
Vi kom til denne verden for at dø. Dette forstod vi, førend vi kom herved. Det er en del af planen, som er blevet drøftet og planlagt lang tid, før mennesket kom på jorden ... Vi var parate og villige til at foretage rejsen fra Guds nærhed i åndeverdenen til den jordiske verden, for her at lide alt, der hører dette liv til, dets glæder og dets sorger, og for at dø, og døden er lige så vigtig som fødslen.²³

Fysisk død eller det jordiske menneskes død er ikke en varig adskillelse af Ånden og kødets tabernakel til trods for, at legemet igen vender tilbage til elementerne, men det er kun en midlertidig adskillelse, der ophører på opstandelsens dag, når legemet skal kaldes frem fra støvet og leve igen levendegjort af Ånden. Denne velsignelse bliver givet til alle mennesker gennem Kristi forsoning uanset den godhed eller ugudelighed, de har udvist i jordelivet. Paulus sagde, at der ville komme en opstandelse af både retfærdige og uretfærdige (ApG 24:15), og Frelseren sagde, at alle, der var i gravene, skulle høre hans røst og skulle komme frem; »de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom« (Joh 5:29).²⁴

Alle vigtige dele af legemet vil i genoprettelsen blive genoprettet til dets rette sted lige meget, hvad der er sket med legemet i døden. Lige meget, om det er blevet brændt i ild eller ædt af hajer. Alle vigtige dele vil blive genoprettet til dets rette sted.²⁵

Ånder kan ikke blive fuldkomne uden et legeme af kød og ben. Legemet og dets ånd bliver bragt frem til udødelighed og frelsens velsignelser gennem opstandelsen. Efter opstandelsen vil der ikke ske nogen adskillelse igen. Legemet og ånden bliver uadskilleligt

forbundet, så mennesket kan modtage en fylde af glæde. På ingen anden måde end ved fødslen til dette liv og gennem opstandelsen kan ånder blive som vor evige Fader.²⁶

De trofaste vil sammen med deres familie arve det evige liv i vor himmelske Faders nærhed.

Nogle mennesker arver rigdomme på grund af deres fædres foretagsomhed. Nogle mennesker arver verdens troner samt magt og position over deres medmennesker. Nogle mennesker søger en arv af verdslig kundskab og berømmelse ved at arbejde hårdt og ihærdigt, men der er en arv, der er mere værd end alt andet, og det er den evige ophøjelse.

Skrifterne siger, at evigt liv – der er det liv, som vor evige Fader og hans søn Jesus Kristus har – er den største af alle Guds gaver (se L&P 14:7). Kun de, der er rensset fra al synd, skal modtage det. Det er lovet dem, »som sejrer ved tro og bliver besejlet ved forjættelsens hellige Ånd, som Faderen udgyder over alle dem, der er retfærdige og trofaste. Det er dem, som er den Førstefødtes menighed. Det er dem, i hvis hænder Faderen har givet alt« (L&P 76:53-55; se også v. 52).²⁷

Frelsesplanen er centreret om familien ... [Den] er lavet for at gøre os i stand til at skabe vores egen evige familie.²⁸

De, der modtager det celestiale riges ophøjelse, vil få »en fortsættelse af efterkommere for evigt og altid«. De vil leve i familieforhold.²⁹

Vi bliver i Jesu Kristi evangelium belært om, at familien som en enhed, for så vidt angår celestial ophøjelse, vil blive fuldendt. En enhed, der forbindes af far og mor og børn i en generation til far og mor og børn i den næste generation og derved udvides og spreder sig ud til tidernes ende.³⁰

Vi får ikke disse storslåede velsignelser som evig arv ... medmindre vi er villige til at holde befalingerne og endda lide med Kristus, hvis det er nødvendigt. Med andre ord så forventes det, at de, der ønsker evigt liv – den største af Guds gaver – er villige til at ofre alt på alteret, hvis det bliver forlangt, og selv der, og hvis

de bliver nødt til at lade deres liv for hans sag, vil de aldrig kunne betale ham for de mange velsignelser, de har modtaget og er blevet lovet på grund af lydighed mod hans love og befalinger.³¹

Når vi har forladt verdenen og har modtaget evangeliet i dets fylde, er vi kandidater til celestial herlighed; nej, hvis vi er trofaste, er vi mere end kandidater, for Herren har forsikret os om, at hvis vi er trofaste, så skal vi komme ind i det celestiale rige ...

Lad os leve således, at vi vil blive forsikret om vores plads, og så vi kan vide, at vi, ved det liv vi lever, skal komme ind i hans nærhed, bo sammen med ham og modtage fylden af de velsignelser, vi er blevet lovet. Hvem blandt de sidste dages hellige vil være tilfreds med noget mindre end frelsens fylde, som vi er blevet lovet? ... Det er nødvendigt for os i ydmyghed og i omvendelsens ånd at blive ved med at gå fremad, holde befalingerne indtil enden, da vores håb og vores mål er evigt liv, og dette liv er sammen med Faderen og Sønnen: »Og dette er det evige liv,« siger Herren, »at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3).³²

Jeg befinder mig nu i, hvad jeg vil kalde mit livs tussmørke, med erkendelsen af, at jeg i en nær fremtid vil blive kaldt frem for at give en redegørelse for min jordiske forvaltning ...

Jeg er sikker på, at vi alle sammen elsker Herren. Jeg ved, at han lever, og jeg ser frem til den dag, hvor jeg skal møde ham og jeg håber, at han vil sige til mig: »Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt« (Matt 25:34).

Og jeg beder om, at dette må være den lykkelige lod for os alle, når vores tid er inde.³³

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Når I læser fra dagbogen i afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«, så tænk på et tidspunkt, hvor I fandt trøst i jeres vidnesbyrd om frelsesplanen. Hvordan kan I hjælpe et familiemedlem eller en ven med at blive trøstet på denne måde?

- Hvordan kan præsident Smiths lærdomme omkring rådet i himlen hjælpe os, når vi står over for prøvelser? (Se afsnit 1).
- Præsident Smith belærte om, at vi ikke må »glemme det faktum, at [Adam og Evas fald] bragte velsignelser« (afsnit 2). Hvorfor tror I, at det er vigtigt at huske denne sandhed? Hvilke velsignelser har I modtaget på grund af faldet?
- Hvordan kan præsident Smiths eksempel i afsnit 3 om en mand, der falder i en udgravning, anvendes på vores liv? Tænk over, hvordan Frelseren har reddet jer gennem forsoningen.
- Hvilken forståelse får I fra præsident Smiths udtalelser i afsnit 4 om formålet med vores liv på jorden? Hvad har Herren givet os for at hjælpe os sikkert gennem denne prøvelsens tid?
- Hvordan kan I hjælpe nogen til at forstå præsident Smiths erklæring i afsnit 5 om, at »døden er lige så vigtig som fødslen«? På hvilken måde har læren om opstandelsen påvirket jer?
- På hvilke måder er verdens rigdomme anderledes end den »evige arv«, som vi kan modtage gennem frelsesplanen? (Se afsnit 6). Hvordan kan en forståelse af disse forskelle hjælpe os til at forberede os til evigt liv?

Tilknyttede skriftsteder

Job 38:4-7; 2 Ne 2:15-29; 9:5-27; Alma 12:20-35; L&P 19:16-19; Moses 5:10-12

Til underviseren

»For at hjælpe os med at undervise ud fra skrifterne og de sidste dages profeters ord har Kirken produceret undervisningshæfter og andre materialer. Der er meget lidt behov for ledsagende tekster eller andre referencematerialer« (se *Undervisning, den største kaldelse: Hjælpemateriale til undervisning i evangeliet*, 2000, s. 52).

Noter

1. I Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 117-118.
2. Se »Budskaber til de hellige i Storbritannien«, *Den danske Stjerne*, feb. 1972, s. 48.
3. I »Pres. Smith Tells of Parents' Duty«, *Church News*, 3. apr. 1971, s. 10.
4. Tale i institutbygningen i Logan i Utah, 10. jan. 1971, s. 3; ikke udgivet manuskript.
5. »Is Man Immortal?«, *Improvement Era*, feb. 1916, s. 318; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:61.
6. *Elijah the Prophet and His Mission og Salvation Universal*, 1957, s. 65-66.

7. I Conference Report, okt. 1966, s. 59.
8. »Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation«, *Deseret News*, Kirkens sektion, 22. apr. 1939, s. 3; se også *Lærdomme om frelse*, 1:107-108.
9. »The Atonement«, *Deseret News*, Kirkens sektion, 2. mar. 1935, s. 7; se også *Lærdomme om frelse*, 1:114.
10. *Elijah the Prophet and His Mission og Salvation Universal*, s. 79-80.
11. *Seek Ye Earnestly*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 1970, s. 118-120.
12. »Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation«, s. 5; se også *Lærdomme om frelse*, 1:115.
13. *Elijah the Prophet and His Mission og Salvation Universal*, s. 80-80.
14. »Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation«, s. 5; se også *Lærdomme om frelse*, 1:115.
15. *Elijah the Prophet and His Mission og Salvation Universal*, s. 81.
16. »Purpose and Value of Mortal Probation«, *Deseret News*, Kirkens sektion, 12. juni 1949, s. 21; se også *Lærdomme om frelse*, 1:123.
17. Tale i institutbygningen i Logan i Utah, 10. jan. 1971, s. 3; ikke udgivet manuskript.
18. »The Plan of Salvation«, *Ensign*, nov. 1971, s. 5.
19. Se Joseph Fielding Smith, »Jeg ved, at min forløser lever«, *Den danske Stjerne*, maj 1972, s. 180.
20. I Conference Report, apr. 1965, s. 11.
21. I Conference Report, apr. 1964, s. 107-108.
22. »Purpose and Value of Mortal Probations«, s. 21; se også *Lærdomme om frelse*, 1:70-71.
23. I »Services for Miss Nell Sumsion«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, jan. 1938, s. 10-11.
24. »What Is Spiritual Death?«, *Improvement Era*, jan. 1918, s. 191-192; se også *Lærdomme om frelse*, 2:179.
25. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 5:103.
26. »The Law of Chastity«, *Improvement Era*, sep. 1931, s. 643; se også *Lærdomme om frelse*, 2:77.
27. *The Way to Perfection*, 1931, s. 21-22.
28. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year, 12. jan. 1971, s. 2.
29. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 2:233.
30. I Conference Report, apr. 1942, s. 26; se også *Lærdomme om frelse*, 2:147.
31. *The Way to Perfection*, s. 23.
32. I Conference Report, apr. 1922, s. 61-62.
33. Se »Enhed og styrke«, *Den danske Stjerne*, okt. 1972, s. 452.

Styrk og bevar familien

»Det er Herrens vilje at styrke og bevare familien.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith sagde: »Familien er den vigtigste organisation nu og i al evighed.«¹ Intet sted underviste han mere tydeligt i det end i sit eget hjem ved at være et eksempel som en kærlig ægtemand, far og bedstefar. På trods af sit travle skema som apostel, så tog han sig altid tid til sin familie og »kompenserede for sit fravær ved at overøse sin familie med hengivenhed, når han var hjemme.«²

Præsident Smiths anden kone, Ethel, blev engang spurgt: »Vil du fortælle noget om den mand, som du kender?« Da hun var klar over, at mange af Kirkens medlemmer så hendes mand som meget streng, svarede hun:

»I beder mig om at fortælle jer om den mand, som jeg kender. Jeg har ofte tænkt, at når han er borte, så vil folk sige: »Han er en meget god mand, oprigtig, rettroende, osv.« De vil tale om ham, som offentligheden kender ham, men den mand, som de tænker på, er meget anderledes fra den mand, som jeg kender. Den mand, jeg kender, er en venlig, kærlig ægtemand og far, hvis største mål i livet er at gøre sin familie lykkelig, og i sine anstrengelser for at gøre dette glemmer han helt sig selv. Han er en mand, der luller et pirreligt barn i søvn, der fortæller godnathistorier til de små, og han er aldrig for træt eller har for travlt til at sidde oppe sent om aftenen eller stå tidligt op om morgenen for at hjælpe de ældre børn med at løse svære skoleopgaver. Når der er sygdom, så passer den mand, jeg kender, nænsomt på den ramte og opvarter vedkommende. Det er deres far, de kalder på; de føler hans nærvær som et universalmiddel mod deres sygdomme. Det er hans hånd, der forbinder sårene, hans arme, der indgyder mod til de lidende, hans røst, der

»Evangeliet er centreret om familien, det skal efterleves i familien.«

blidt protesterer, når de gør noget forkert, indtil det bliver deres glæde at gøre det, der gør ham glad ...

Den mand, jeg kender, er uselvvisk, klager ikke, er hensynsfuld, betænksom, medfølelse og gør alt, der står i hans magt for at gøre livet til den højeste lykke for sine kære. Det er den mand, jeg kender.«³

Præsident Smiths børn fortalte om eksempler på hans bestræbelser på at styrke og bevare sin familie og »gøre deres liv til den højeste lykke«. I en biografi om Joseph Fielding Smith har medforfatterne Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart medtaget følgende beretning: »Det var en lykkelig dag for hans mindste, når de så deres far tage et forklæde på og begynde at bage en hel masse tærter. Hakket kød var en af hans favoritter. Han lavede sit eget farsfyld. Men han forsøgte sig også med andre slags tærter: Æble, kirsebær, fersken og græskar. Hans bestræbelser på at bage tærter blev et familieprojekt, når børnene blev sendt i forskellige retninger for at hjælpe med at indsamle de nødvendige redskaber og ingredienser. Den liflige, forjættende duft af tærter i den store ovn gjorde forventningens glæde stor. Der blev holdt godt øje med dem, så de ikke blev taget ud enten for tidligt eller for sent. Imens lavede Ethel en omgang hjemmelavet is, og børnene skiftedes til at dreje håndtaget på ismaskinen.«⁴

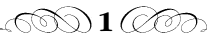
Douglas A. Smith sagde, at han og hans far havde »et godt forhold.« Han fortalte om aktiviteter, som de lavede sammen: »Vi plejede engang imellem at bokse eller i det mindste lade som om, at vi boksede. Jeg respekterede ham for meget til at slå ham, og han elskede mig for meget til at slå mig ... Det var mere eller mindre skyggebokning. Vi plejede at spille skak, og jeg elskede, når jeg kunne slå ham. Nu når jeg ser tilbage, så tror jeg måske, at han tabte med vilje.«⁵

Amelia Smith McConkie huskede tilbage: »Det var næsten sjovt at være syg, da han var ekstra opmærksom på os ... Han underholdt os ved at spille god musik på den gamle Edison grammofon. Til vores glæde dansede han til musikken eller marcherede rundt i rummet eller prøvede at synge ... Han kom med dejlige, store, søde appelsiner og sad på sengen og skrællede dem og gav os derpå et stykke af gangen. Han fortalte os historier fra sin barndom, og

hvordan hans far tog sig af ham, når han var syg. Hvis situationen krævede det, så gav han os en velsignelse.«⁶ Amelia fortalte også, hvordan hendes far opdragede sine børn: »Hvis nogen af os skulle irretesættes for dårlig opførsel, så lagde han blot sine hænder på vore skuldre og kiggede os ind i øjnene med et såret udtryk i sine egne og sagde: »Jeg ville ønske, at mine børn opførte sig pænt.« Ingen endefuld eller anden straf kunne have været mere effektiv.«⁷

Præsident Smiths kærlighed og opmærksomhed over for sine børn gjaldt også hans børnebørn. Hans barnebarn Hoyt W. Brewster jun. fortalte om engang, da han som missionær i Holland fik lov til at være med til indvielsen af templet i London i England i 1958. Da han og andre missionærer kom ind i lokalet, så hans morfar ham. Hoyt mindedes senere: »Uden nogen tøven rejste han sig fra sin stol, rakte armene ud og vinkede mig hen til sig. I det øjeblik så jeg ikke Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd ... men en morfar, der så et af sine børnebørn, som han elskede højt. Jeg tøvede ikke med at bryde ud af rækken og skynde mig hen til forhøjningen, hvor han omfavnede og kyssede mig foran hele den højtidelige forsamling. For mig var det et af mit livs mest hellige og mindeværdige øjeblikke.«⁸

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Familien er den vigtigste organisation nu og i al evighed.

Må jeg minde jer om, hvor vigtig familien er i vor himmelske Faders store plan. Faktisk så eksisterer Kirken som organisation egentlig for at hjælpe familien og dens medlemmer med at opnå ophøjelse.

Familiens enhed og forpligtelse over for evangeliet er så vigtig, at modstanderen har vendt meget af sin opmærksomhed mod at ødelægge familierne i vores samfund. Fra alle sider angribes familiens grundlæggende retskaffenhed som grundlag for, hvad der er godt og ædelt her i livet ... Liberaliseringen af abortlove over hele verden viser den eksisterende ligegyldighed over for livets hellighed. Familier bliver splittet af det øgede forbrug af ulovlige stoffer og misbruget af lovlig medicin. Den foragt for autoriteter, som flere

og flere unge mennesker har, begynder med respektløshed og ulydighed i hjemmet ...

Når de onde kræfter angriber den enkelte ved at rive vedkommendes familiebånd over, så er det yderst vigtigt, at sidste dages hellige forældre bevarer og styrker familien. Der er måske nogle få, meget stærke personer, der kan overleve uden støtte fra en familie, men de fleste af os har brug for den kærlighed, belæring og accept, der kommer fra dem, der elsker os.⁹

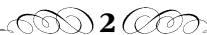
Der er visse gamle sandheder, som er gældende lige så længe, verden holder ud, og som intet fremskridt kan ændre på. En af disse er, at familien (organisationen bestående af far, mor og børn) er grundlaget for alt i Kirken, en anden er, at synd mod det rene og sunde familieliv, er det, som til sidst vil have de mest alvorlige konsekvenser for de lande, hvor det foregår ...

Det er vigtigere, hvordan en familie bliver ledt, end hvad ens arbejde er, eller hvor rig man er. Alt andet har mindre betydning så længe, der er rigtige hjem, og så længe de, der er i de hjem, vil gøre deres pligt over for hinanden.¹⁰

Der er ingen erstatning for et retskaffent hjem. Det kan godt være, at det ikke gør sig gældende i verden, men det er det, og det bør det være i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Familien er enheden i Guds rige.¹¹

Familien er den vigtigste organisation nu og i al evighed ... Det er Herrens vilje at styrke og bevare familien. Vi beder indtrængende fædre om at indtage deres retmæssige plads som husets overhoved. Vi beder mødrene om at hjælpe og støtte deres mand og være et lys for deres børn.¹²

Evangeliet er centreret om familien, det skal efterleves i familien. Det er her, vi modtager vores største og vigtigste oplæring, når vi selv søger at skabe evige familier formet efter Gud Faderens familie.¹³

Herren indstiftede familien for, at den skulle vare evigt.

Vi har lært, at ægteskab er et evigt princip, som blev indstiftet, før verden blev grundlagt, og det blev indstiftet på denne jord,

»Faktisk så eksisterer Kirken egentlig som organisation for at hjælpe familien og dens medlemmer med at opnå ophøjelse.«

inden døden kom hertil. Vores første forældre fik befaling om at blive talrige og opfylde jorden. Det følger naturligvis, at det også var tilsigtet, at familieorganisationen skulle være evig. I planen, der blev lagt for denne jord, blev lovene, der gælder i den celestiale verden, grundlaget. Herrens gerning og herlighed er at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Den eneste måde, det kan ske på, er gennem ægteskab og familie, faktisk er det den evige orden blandt de ophøjede og har været det i utallige verdener.¹⁴

Planen, der er givet i evangeliet for at styre mennesket på denne jord, ligner den lov, der styrer Guds rige. Er det muligt at forestille sig nogen større sorg end at blive efterladt i den evige verden uden krav på far, mor eller børn? Tanken om et land uden familien som dets fundamentale grundlag, hvor alle indbyggere er forholdsvis

fremmede over for hinanden, hvor naturlig hengivenhed ikke findes, og hvor intet familiebånd binder grupperne sammen, er forfærdelig. En sådan tilstand kan kun føre til en ting – anarki og opløsning. Er det ikke rimeligt at tro, at det samme gør sig gældende i forhold til Guds rige? Hvis der i det rige ikke var nogle familiebånd, og alle mænd og kvinder var »engle« uden det naturlige slægtskab, sådan som mange folk tror, kunne det så være et lykkeligt sted – en himmel?¹⁵

I Herrens tempel bliver et par beseglet eller gift for tid og al evighed. Børn født i den forening vil være børn af den far eller mor, ikke kun i det jordiske liv, men i al evighed, og de bliver medlemmer af Guds familie i himlen og på jorden, sådan som Paulus sagde (se Ef 3:14-15), og den familieorden skal aldrig brydes ...

De børn, de får, har ret til en far og en mor, og faren og moren er forpligtet over for deres evige Fader til at være tro mod hinanden og opdrage disse børn i lys og sandhed, så de i de kommende evigheder kan blive et – en familie i Guds store familie.¹⁶

Vi bør som sidste dages hellige huske, at udenfor det celestiale rige er der ingen familieorganisation [efter døden]. Den organisation er reserveret til dem, der er villige til at rette sig efter enhver befaling og enhver forpligtelse, som vi er kaldet til at modtage, mens vi kortvarigt opholder os i dette jordiske liv.¹⁷

Guds rige vil være en stor familie. Vi kalder os selv brødre og søstre. Vi bliver i sandhed medarvinger sammen med Jesus Kristus gennem Jesu Kristi evangelium (se Rom 8:16-17), Guds sønner og døtre, og berettiget til fylden af hans riges velsignelser, hvis vi vil omvende os og holde befalingerne.¹⁸

Håbet om evigt liv, herunder genforeningen med familiemedlemmer, når opstandelsen kommer, bringer større kærlighed og hengivenhed over for hvert familiemedlem. Med dette håb er ægtemænd tilbøjelige til at elske deres hustru med en stærkere og mere hellig kærlighed og hustruer på samme måde til at elske deres ægtemand. De ømme følelser og den omsorg, som forældre har for deres børn, bliver større, for børnene bliver knyttet til dem med bånd af kærlighed og lykke, som ikke kan blive brudt.¹⁹

 3

Vi styrker og bevarer vores familie, når vi tilbringer tid sammen, elsker hinanden og sammen efterlever evangeliet.

Den vigtigste funktion i et sidste dages hellige hjem er at sikre, at hvert familiemedlem arbejder på at skabe det klima og de forhold, der gør, at alle kan udvikle sig mod fuldkommenhed. For forældre kræver det, at de bruger langt mere tid og energi på deres børn end blot at sørge for deres fysiske behov. For børnene betyder det, at de skal kontrollere deres naturlige, selviske tendens.

Bruger I lige så meget tid på at gøre jeres familie og jeres hjem til en succes, som I gør på at stræbe efter social og professionel succes? Bruger I jeres bedste kreative energi på den vigtigste enhed i samfundet – familien? Eller er jeres forhold til jeres familie blot en rutinemæssig, ufrugtbar del af jeres liv? Forældre og børn skal være villige til at sætte familieansvar først for at kunne opnå ophøjelse for familien.²⁰

Hjemmet ... er det værksted, hvor menneskets karakter bliver formet, og den måde, hvorpå de formes, afhænger af det forhold, der er mellem forældre og børn. Hjemmet kan ikke blive, hvad det burde, medmindre disse forhold er af den rette beskaffenhed. Om de er således eller ej, afhænger rigtigt nok både af forældre og børn, men mest af forældrene. De skal gøre deres bedste.²¹

»Åh, gå nu væk, og lad mig være. Jeg har ikke tid til det der,« sagde en fortravlet, utålmodig mor til sin lille treårige datter, der prøvede at hjælpe til derhjemme ... Ønsket om at hjælpe er medfødt hos ethvert normalt barn, og forældre har ikke ret til at beklage sig. Der kan ikke være noget trættende, husligt arbejde, når alle hjælper med opgaverne, og ved at arbejde sammen om disse pligter opstår det varmeste kammeratskab, man kan opleve.

Hvis jeg må foreslå noget, som jeg tror, at vi som forældre har sværest ved, så er det en medfølelse forståelse af vore børn. Lev sammen med børnene, følg deres fodspor ... Kend til alt, som børnene er interesserede i, vær deres gode ven.²²

Vi har prøvet at få forældre til at forstå behovet for at være mere opmærksomme på deres børn, have lidt mere af evangeliets ånd i deres hjem, lidt mere enhed og lidt mere tro; fædrene skal udvise lidt mere religiøs og åndelig ansvarlighed, det skal mødrene også; mere undervisning i evangeliet i hjemmet.²³

Til forældre i Kirken siger vi: Elsk hinanden af hele hjertet. Overhold moralloven og efterlev evangeliet. Opdrag jeres børn i lys og sandhed, lær dem evangeliets frelsende sandheder, og gør jeres hjem til en himmel på jord, et sted hvor Herrens Ånd kan dvæle, og hvor retfærdighed er højt elsket af hvert eneste medlem.²⁴

Jeg beder til, at vor himmelske Fader vil give os alle styrken til at nå vores sande potentiale. Jeg nedkalder hans Ånd over hjemmene i Kirken, at der må findes kærlighed og harmoni. Må vor Fader beskytte og bevare vores familie.²⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Når I læser anekdoter i afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«, så tænk over, hvordan præsident Smiths eksempel kan være en vejledning for jer. Tænk over, hvordan I personligt kan blive bedre til at styrke forholdet i familien.
- Overvej vigtigheden af familien, som det bliver skitseret i afsnit 1. Hvad gør I for at styrke jeres familie til at modstå verdens negative indflydelse?
- Præsident Smith talte om håbet »om evigt liv, herunder genforeningen med familiemedlemmer, når opstandelsen kommer« (afsnit 2). Hvordan påvirker det håb jeres samspil med familiens medlemmer?
- I afsnit 3 stiller præsident Smith tre selvransagende spørgsmål. Besvar disse spørgsmål i jeres sind. Når I læser det afsnit så overvej, hvilke ændringer I kan foretage, der kan forbedre stemningen i jeres hjem.

Tilknyttede skriftsteder

Ordsp 22:6; 1 Ne 8:37; L&P 88:119; 93:40-50; se også »Familien: En proklamation til verden«

Til underviseren

»Bed deltagerne om at vælge et afsnit [i kapitlet] og læse det i stilhed. Tilskynd dem til at samles i grupper på to eller tre personer, der valgte det samme afsnit, og tale om det, de lærte« (fra s. VII i denne bog).

Noter

1. Se »Råd til de hellige og til hele verden«, *Den danske Stjerne*, dec. 1972, s. 495.
2. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 14.
3. Ethel Smith, i Bryant S. Hinckley, »Joseph Fielding Smith«, *Improvement Era*, juni 1932, s. 459.
4. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 228.
5. Douglas A. Smith, i D. Arthur Haycock, *Exemplary Manhood Award*, Brigham Young University Speeches of the Year, 18. apr. 1972, s. 5.
6. Amelia Smith McConkie, »Joseph Fielding Smith«, *Church News*, 30. okt. 1993, s. 10.
7. Amelia Smith McConkie, »Joseph Fielding Smith«, s. 10.
8. I Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. 254.
9. Se »Budskab fra det Første Præsidentskab«, *Den danske Stjerne*, apr. 1971, s. 99-100.
10. »Our Children – The Loveliest Flowers from God's Own Garden«, *Relief Society Magazine*, jan. 1969, s. 4.
11. I Conference Report, okt. 1948, s. 152.
12. Se »Råd til de hellige og til hele verden«, s. 495.
13. »Mothers in Israel«, *Relief Society Magazine*, dec. 1970, s. 886.
14. *The Way to Perfection*, 1931, s. 251.
15. »A Peculiar People«, *Deseret News*, Kirkens sektion, 2. apr. 1932, s. 6; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 2:62.
16. I Conference Report, apr. 1961, s. 49.
17. I Conference Report, okt. 1948, s. 153.
18. I Conference Report, apr. 1959, s. 24.
19. *The Way to Perfection*, s. 258.
20. Se »Budskab fra det Første Præsidentskab«, *Den danske Stjerne*, apr. 1971, s. 100.
21. »Our Children – The Loveliest Flowers from God's Own Garden«, s. 6.
22. »Our Children – The Loveliest Flowers from God's Own Garden«, s. 6-7.
23. *Take Heed to Yourselves!*, 1966, s. 354.
24. Se »Råd til de hellige og til hele verden«, s. 495.
25. Se »Budskab fra det Første Præsidentskab«, *Den danske Stjerne*, apr. 1971, s. 100.

Tro og omvendelse

»Det, vi har brug for både i og uden for Kirken, er omvendelse. Vi har brug for mere tro og mere beslutsomhed om at tjene Herren.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith sagde: »Tilgivelsen af synder kommer ved tro og oprigtig omvendelse.«¹ Han sagde, at »det er nødvendigt, at vi ikke blot tror, men at vi omvender os,« og han sagde også, at når vi gør gode gerninger i tro indtil enden, vil vi »modtage de trofastes belønning og en plads i Guds celestiale rige.«² Med ønsket om, at alle folk ville modtage denne belønning, vidnede han om Jesus Kristus og prædikede omvendelse gennem hele sin tjenestegering.

I begyndelse af sin tid som apostel sagde han: »Jeg har tænkt på, at det har været min mission, når jeg på mine rejser til Zions stave er blevet tilskyndet af Herrens ånd til at sige til folket, at dagen for omvendelse er nu, og til at sige til de sidste dages hellige, at de skal huske deres pagter, de løfter de har givet Herren, at holde hans befalinger og følge Israels ældsters – Guds profeters – lærdomme og belæringer, som de er blevet optegnet i disse hellige skrifter. I alle ting bør vi gå ydmygt og forsigtigt for Herren, så vi kan blive velsignet og vejledt af hans hellige ånd. Jeg tror, at dette er tiden til at advare. Det har været en tid til at advare fra den dag, da profeten første gang modtog den himmelske tilkendegivelse om, at evangeliet ville blive gengivet.«³

Til et nadvermøde en søndag forklarede præsident Smith forsamlingen, hvorfor han talte med en advarselsrøst. Hans søn Joseph, der var til stede ved mødet, skrev senere: »Jeg husker tydeligt nogle af de bemærkninger, [min far] kom med ved denne lejlighed. »Hvem er jeres ven, eller hvem elsker jer mest?« spurgte han forsamlingen.

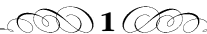

Præsident Joseph Fielding Smith fortalte om sine grunde til at kalde de sidste dages hellige til omvendelse: »Jeg elsker Kirkens medlemmer.

»Den person, der fortæller jer, at alt er vel i Zion, at fremgang er lige rundt om hjørnet, eller den person, der advarer jer om de ulykker og vanskeligheder, der er lovet, medmindre evangeliets principper bliver efterlevet? Jeg ønsker, at I skal vide, at jeg elsker Kirkens medlemmer, og jeg ønsker ikke, at nogen af dem skal pege bebrejdende på mig, når vi passerer gennem jordelivet slør, og sige: »Hvis du bare havde advaret mig, så ville jeg ikke være i denne knibe.« Så derfor kommer jeg med en advarselsrøst i det håb, at mine brødre og søstre må blive beredt til et herligt rige.«⁴

De, der arbejdede tæt sammen med præsident Smith, så, at der bag hans strenge advarsler var en mand med en blid omsorg for folk, der kæmpede med synd. Ældste Francis M. Gibbons, der tjente som sekretær for Det Første Præsidentskab, var ofte til stede, når præsident Smith overvejede sager vedrørende kirkedisciplinering. Ældste Gibbons mindedes: »Hans beslutninger blev altid truffet i venlighed og kærlighed og med så stor barmhjertig, som omstændighederne kunne retfærdiggøre. Det var ikke unormalt, at han, når han hørte om omstændighederne ved en svær sag, sagde: »Hvorfor opfører folk sig ikke ordentligt?« Dette blev ikke sagt anklagende eller fordømmende, men med bedrøvelse og fortrydelse.«⁵ Præsident Spencer W. Kimball, der tjente sammen med præsident Smith som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, sagde: »Vi har mange gange sagt, at eftersom De Tolv vil blive dommere i Israel, så ville enhver af os gladelig falde i hans hænder, for hans dom ville være venlig, barmhjertig, retfærdig og hellig.«⁶ Når præsident Smith ordinerede biskopper, så gav han dem ofte dette råd: »Husk, at alle har svagheder, og der er mindst to sider af samme sag. Hvis I fejler i jeres bedømmelse, så vær sikker på, at I fejler med kærlighed og barmhjertighed.«⁷

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Evangeliets første princip er tro på Herren Jesus Kristus.

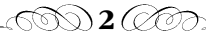
Vores tro er centreret om Herren Jesus Kristus og gennem ham om Faderen. Vi tror på Kristus, accepterer ham som Guds søn og har taget hans navn på os i dåbens vande.⁸

Lad det være det vigtigste i vores sind, nu og til alle tider, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, der kom til jorden for at sætte sit liv til, så vi kan leve. Dette er sandheden, og den er grundlæggende. På dette er vores tro bygget. Den kan ikke nedbrydes. Vi skal holde fast ved den lære på trods af verdens lærdomme og menneskets forestillinger, for den går forud for alt andet, den er afgørende for vores frelse. Herren forløste os med sit blod, han gav os frelse, forudsat – og her er den betingelse, som vi ikke må glemme – at vi vil holde hans befalinger og altid erindre ham. Hvis vi vil gøre det, vil vi blive frelst, mens menneskers ideer og tåbeligheder vil forsvinde fra jorden.⁹

Ved tro kommer vi til Gud. Hvis vi ikke troede på Herren Jesus Kristus, hvis vi ikke havde tro på ham eller på hans forsoning, så ville vi ikke være tilbøjelige til at give agt på hans befalinger. Det er, fordi vi har denne tro, at vi er kommet i harmoni med hans sandhed og har et ønske i vores hjerte om at tjene ham ...

Evangeliets første princip er tro på Herren Jesus Kristus, og vi har naturligvis ikke tro på Herren Jesus Kristus uden også at have tro på hans Fader. Så hvis vi tror på Gud Faderen og på Sønnen og vejledes af Helligånden, således som det bør være, vil vi have tro på Herrens tjenere gennem, hvem han har talt.¹⁰

Tro betyder handling.

»Tro er drivkraften til al handling« (se *Forelæsninger om troen*, 1:12). Hvis I stopper op et øjeblik og overvejer det, så tror jeg, at I vil give mig ret i, at det er fuldstændig sandt i timelige ting såvel som i åndelige ting. Det er sandt for os i vore egne handlinger såvel som med Guds handlinger ...

»Tro uden gerninger er ... død« (Jak 2:26) – med andre ord, så eksisterer det ikke. Jeg tror, at Jakob klart mener: »Hvis du viser mig din tro uden dine gerninger, så vil der ikke ske noget, men jeg vil vise dig min tro med mine gerninger, og så vil der komme resultater« (se Jak 2:18). Tro betyder handling ... Tro er derfor stærkere end overbevisning ...

Tro er en gave fra Gud. Alt godt er en gave fra Gud. Det er skrifternes lære, som den ses i Hebræerbrevets 11. kapitel – som er en meget fin afhandling om tro – [og] i de åbenbaringer, Herren har givet os i Lære og Pagter og i andre skrifter. Tro kan ikke opnås ved uvirksomhed eller ved ligegyldighed eller ved passiv overbevisning. Alene vil ønsket om at opnå tro ikke resultere i tro ligesom ønsket om at være god til musik eller til at male heller ikke vil gøre os dygtige til disse ting uden intelligent handling. Det er der, vores problem er. Vi får et vidnesbyrd om evangeliet, vi tror på Joseph Smith, vi tror på Jesus Kristus, vi tror på evangeliets principper, men hvor meget arbejder vi på dem?

... Hvis vi ønsker at have en levende, vedvarende tro, så må vi aktivt tage del i enhver pligt som medlemmer af denne kirke ...

Åh, hvis vi havde den samme tro, som Nefi udviste! Læs i det 17. kapitel i 1 Nefi, hvor hans brødre, der er imod ham og laver grin med ham, fordi han vil bygge et skib, siger:

»Vor bror er en tåbe, for han tror, at han kan bygge et skib, ja, og han tror også, at han kan krydse disse store vande« (1 Ne 17:17).

Nefi svarede dem:

»Hvis Gud havde befalede mig at gøre alt, kunne jeg gøre det. Hvis han skulle befale mig, at jeg skulle sige til dette vand: Bliv til jord, så ville det blive til jord, og hvis jeg sagde det, ville det blive gjort« (1 Ne 17:50).

Sådan var hans tro.¹¹

Nu har vi ikke den fulde forståelse at gå efter, som vi havde, før vi kom til denne verden, men Herren forventer, at vi lever i tro (se 2 Kor 5:7), og ved at leve i tro skal vi modtage de retfærdiges belønning, hvis vi holder os til de befalinger, vi har fået til vores frelse.¹²

Medmindre menneskene vil holde sig til læren og leve i tro, modtage sandheden og følge befalingerne, som de er blevet givet, vil det være umuligt for dem at få evigt liv lige meget, hvor meget de med munden siger, at Jesus er Kristus, eller tror, at hans Fader sendte ham til jorden for at forløse mennesket. Så Jakob havde ret, da han sagde, at de onde ånder »tror ... og skælver,« men omvender sig ikke (se Jak 2:19).¹³

3

Omvendelse er evangeliets andet princip og er afgørende for vores frelse og ophøjelse.

Omvendelse er evangeliets andet grundlæggende princip og er et resultat af tro.¹⁴

Det, vi har brug for både i og uden for Kirken, er omvendelse. Vi har brug for mere tro og mere beslutsomhed til at tjene Herren.¹⁵

Er det sandt, at nogle blandt os har den opfattelse, at det ikke gør noget, at vi synder, så længe det ikke er en alvorlig synd, en uforsonlig synd, og at vi stadig vil blive frelst i Guds rige? Nefi så vore dage. Han sagde, at folk ville sige det (se 2 Ne 28:7-9). Men jeg siger til jer, at vi ikke kan vende os væk fra sandhedens og retfærdighedens sti og bibeholde Herrens Ånds vejledning.¹⁶

Der er ikke plads i Zion til den, der overlagt synder. Der er plads til den angrende synder, til det menneske, der vender sig væk fra synd og søger det evige liv og evangeliets lys. Vi bør ikke se på synd med den mindste grad af billigelse, ligesom Herren heller ikke gør, men vandre rankt og fuldkomment for Herren.¹⁷

Mennesket kan kun frelses og ophøjes i Guds rige i retfærdighed, derfor må vi omvende os fra vore synder og vandre i lyset, ligesom Kristus er i lyset (se 1 Joh 1:7), så hans blod kan rense os fra alle synder, og vi således kan have fællesskab med Herren og modtage af hans herlighed og ophøjelse.¹⁸

Vi har brug for omvendelse, og vi har brug for, at nogen siger, at vi skal omvende os.¹⁹

4

Vor himmelske Faders og Jesu Kristi barmhjertighed ses i omvendelsens princip.

Omvendelse er et af de mest trøstende og storslåede principer, der undervises i i evangeliet. I dette princip tilkendegives vor himmelske Fader og hans enbårne Søn Jesu Kristi barmhjertighed måske i endnu højere grad end ved noget andet princip. Hvor ville det være frygteligt, hvis der ikke var tilgivelse for synd og ingen måde, hvorpå de, der ydmygt omvender sig, kan få forladelse for synd! Vi kan kun til en vis grad forestille os den skræk, der ville

Omvendelse er et af de mest trøstende og storslåede principper, der undervises i i evangeliet.«

komme over os, hvis vi for evigt og altid skulle udholde straffen for vore overtrædelser uden håb om nogen lindring. Hvordan opnår vi denne lindring? Ved hvem opnår vi den?

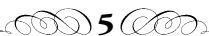
Vor Herre har sagt:

»For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham« (Joh 3:16-17; se også v. 18-21).

Hvis Faderen ikke havde sendt Jesus Kristus til verden, så ville der ikke være nogen forladelse for synder, og der kunne ikke være nogen lindring for synd ved omvendelse.²⁰

Hvis vi virkelig forstod og blot i lille grad kunne føle den kærlighed og nådige villighed, som Jesus Kristus udviste ved at lide for vore synder, så ville vi være villige til at omvende os fra alle vore overtrædelser og tjene ham.²¹

Omvendelse omfatter oprigtig anger for synd og fuldstændig opgivelse af synd.

I skrifterne står der:

»Du skal bringe Herren din Gud et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (L&P 59:8).

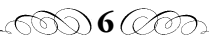
Det betyder omvendelse.

... Omvendelse, ifølge definitionen i ordbogen, er oprigtigt at føle sorg over synden, at føle selvfordømmelse og at fuldstændig vende sig bort fra synden ... Der kan ikke ske en sand omvendelse uden sorg og ønsket om at blive befriet fra synd.

Anger viser sig ved en sønderknust eller ydmyg ånd på grund af synd og en oprigtig fornemmelse af syndens nederdrægtige natur og en erkendelse af den barmhjertighed og nåde, som Gud giver til den angrende synder ... Af den grund siger Herren, som jeg allerede har citeret, at vi skal ofre »i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« ...

Omvendelse er en gave fra Gud ... Det er ikke så let for nogle folk at omvende sig, men omvendelsens og troens gave vil blive givet til ethvert menneske, der søger efter den.²²

Jeg ved af egen erfaring, at hvis man ønsker at ændre sig, virkelig ønsker at ændre sig, så kan man gøre det. Vores samvittighed og skrifterne fortæller, hvad vi skal leve efter – og de fortæller os, hvilke vaner vi skal ændre til gavn for vores evige velfærd og fremgang.²³

Tiden for omvendelse er nu.

Gud frelser ikke alle mænd og kvinder i det celestiale rige. Hvis I ønsker at komme der, og I har fejl, hvis I begår synd, hvis I bryder Herrens befalinger, og I er klar over det, så er lige nu et godt tidspunkt til at omvende og forbedre sig på. Få ikke den tanke, at det kun er en lille ting, og at Herren vil tilgive jer, kun nogle få slag, bare en lille straf, og så vil vi blive tilgivet, for I kan risikere at blive kastet ud, hvis I insisterer på at holde den kurs.²⁴

Udsættelse, når det gælder evangeliske principper, stjæler det evige liv, som er livet i Faderens og Sønnens nærhed. Der er mange blandt os, selv medlemmer af Kirken, der føler, at det ikke haster med at adlyde evangeliets principper eller holde befalingerne ...

Lad os ikke glemme [Amuleks] ord: »For se, dette liv er tiden for menneskene at berede sig til at møde Gud, ja, se dette livs dag er dagen for menneskene at udføre deres arbejde.

Og se, som jeg sagde jer før, eftersom I har fået så mange vidnesbyrd, bønfaller jeg jer derfor om, at I ikke udsætter jeres omvendelses dag indtil enden; for efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, se, hvis vi ikke gør bedre brug af vor tid, mens vi er i dette liv, da kommer den mørke nat, hvori intet arbejde kan udføres.

I kan ikke sige, når I kommer til dette forfærdelige skæbnesvangre tidspunkt: Jeg vil omvende mig. Jeg vil vende tilbage til min Gud. Nej, I kan ikke sige dette, for den selv samme ånd, som besidder jeres legeme, når I går bort fra dette liv, den selv samme ånd har magt til at besidde jeres legeme i den evige verden« (Alma 34:32-34).²⁵

Vi skylder verden at opløfte en advarselsrøst.

Herren tilsigter, at menneskene skal være lykkelige – det er hans hensigt – men menneskene nægter at være lykkelige og gør dem ulykkelige, fordi de tror, at deres måde er bedre end Guds måde, og fordi de er selviske, grådige og ugudelige i deres hjerte, og det er vores problem i dag.²⁶

Ud fra det vi ser, når vi rejser fra et sted til et andet, og fra hvad vi læser i aviserne, bliver vi nødvendigvis tvunget til at konkludere, at omvendelse fra synd er yderst vigtig i hele verden i dag.²⁷

Tro ikke, at vi har nået et punkt, hvor det hele ikke kan blive værre. Medmindre der sker omvendelse, så vil det blive værre. Og derfor råber jeg omvendelse til dette folk, til de sidste dages hellige ... og til alle verdens lande.²⁸

Vi skylder verden at opløfte en advarselsrøst, og vi skylder især Kirkens medlemmer at gøre det (se L&P 88:81).²⁹

Der er vores pligt at passe på hinanden, at beskytte hinanden, at advare hinanden om farer, at undervise hinanden i rigets evangeliske principper og stå sammen som en fælles front mod verdens synder.³⁰

Jeg kender ikke til noget, der er vigtigere eller mere nødvendigt på nuværende tidspunkt end at råbe omvendelse, selv blandt de sidste dages hellige, og jeg opfordrer dem, såvel som dem, som ikke er medlemmer af Kirken, til at give agt på vor Forlørsers ord. Nu har han definitivt erklæret, at intet urent kan komme ind i hans nærhed. Kun de, der viser, at de er trofaste, og som har vasket deres klæder i hans blod på grund af deres tro og deres omvendelse – ingen andre skal finde Guds rige.³¹

»Men se, alle folkeslag, stammer, tungemål og folk skal bo trygt i Israels Hellige, dersom de vil omvende sig« (1 Ne 22:28). Og jeg beder om, at de vil omvende sig. Jeg ønsker, at de skal bo trygt. Jeg ønsker, at de tror på Israels Hellige, der kom til denne verden og sonede for vore synder, for hele menneskehedens synder, der gav os forløsning fra døden, der har lovet os frelse og forladelse for vore synder på betingelse af vores omvendelse.

Åh, jeg ønsker, at hele menneskeheden ville tro på ham, ville tilbede ham og hans Fader og ville tjene Herren vor Gud i Sønnens navn, så ville der komme fred, så ville retfærdigheden herske, og så kan Herren grundlægge sit rige på jorden.³²

Jeg bønfaller verden om at omvende sig og tro på sandheden, at lade Kristi lys skinne i deres liv, at holde ethvert godt og sandt princip, de har, og til dem føje det yderligere lys og den kundskab, der er kommet ved åbenbaring i denne tid. Jeg bønfaller dem om at tilslutte sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og høste evangeliets velsignelser.

Jeg bønfaller Kirkens medlemmer om at udføre retfærdighedens værk, holde befalingerne, søge Ånden, elske Herren og sætte Guds rige først i deres liv og derved udarbejde deres frelse med frygt og bæven for Herren (se Fil 2:12).³³

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Gennemgå præsident Smiths kommentarer fra afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv« om, hvorfor han ønsker at komme »med en advarselsrøst.« Hvordan er kaldet til at omvende sig et udtryk for kærlighed?
- Hvad betyder det for jer at centrere jeres tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus? (Se afsnit 1).
- Hvorfor fører sand tro altid til handling? (Se afsnit 2 for nogle eksempler). Hvordan kan vi vise vores tro med vore handlinger?
- Hvordan er omvendelse et »resultat af tro«? (Se afsnit 3).
- Overvej på egen hånd et tidspunkt, hvor I har omvendt jer og følt vor himmelske Faders og Jesu Kristi barmhjertighed og kærlighed (se afsnit 4). Hvad kan I fortælle om jeres taknemlighed for Frelserens forsoning?
- Hvorfor er omvendelse umulig »uden sorg og ønsket om at blive befriet fra synd«? (Se afsnit 5). Hvordan kan de to sidste delafsnit i afsnit 5 give håb til nogen, der er sorgfulde på grund af synd?
- Hvordan stjæler udsættelse »det evige liv«? (Se afsnit 6). Hvad er faren ved at udsætte vores omvendelse?
- Når I læser afsnit 7, så overvej, hvad det betyder at »opløfte en advarselsrøst.« Hvordan kan vi venligt og kærligt advare andre?

Tilknyttede skriftsteder

Hebr 11:1-6; Mosi 4:1-3; Alma 34:17; Eter 12:4; Moro 7:33-34; L&P 18:10-16; TA 1:4

Til underviseren

»Det er ... eleven, som må sættes i gang. Når læreren retter søgelyset på sig selv, bliver showets stjerne, selv taler hele tiden og på anden vis overtager hele aktiviteten, er det næsten helt sikkert, at han hindrer klassemedlemmernes indlæring« (Asahel D. Woodruff i *Undervis i evangeliet: En håndbog for lærere og ledere i Kirkens uddannelses system*, 1994, s. 14; i Virginia H. Pearce, »Det almindelige klasseværelse – en god ramme for stabil og fortsat udvikling«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 12).

Noter

1. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 1:84.
2. »Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict«, *Improvement Era*, okt. 1924, s. 1151; se også *Lærdomme om frelse*, saml. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 2:251.
3. I Conference Report, okt. 1919, s. 88.
4. Joseph Fielding Smith jun., i *Take Heed to Yourselves!* 1966, s. v-vi.
5. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. viii.
6. Spencer W. Kimball, citeret af Bruce R. McConkie i »Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel«, *Ensign*, aug. 1972, s. 28.
7. I Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 10.
8. I Conference Report, apr. 1970, s. 113.
9. I Conference Report, okt. 1921, s. 186; se også *Lærdomme om frelse*, 2:244.
10. »Redemption of Little Children«, *Deseret News*, 29. apr. 1939, Kirkens sektion, s. 3; se også *Lærdomme om frelse*, 2:244.
11. »Faith«, *Deseret News*, 16. mar. 1935, Kirkens sektion, s. 3, 7.
12. I Conference Report, apr. 1923, s. 139.
13. »Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict«, s. 1151; se også *Lærdomme om frelse*, 2:250-251.
14. *The Restoration of All Things*, 1945, s. 196.
15. »The Pearl of Great Prices«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, s. 104; se også *Lærdomme om frelse*, 2:48.
16. I Conference Report, okt. 1950, s. 13.
17. I Conference Report, apr. 1915, s. 120.
18. I Conference Report, okt. 1969, s. 109.
19. »A Warning Cry for Repentance«, *Deseret News*, 4. maj 1935, Kirkens sektion, s. 6; se også *Lærdomme om frelse*, 3:45.
20. *The Restoration of All Things*, s. 196-197.
21. *The Restoration of All Things*, s. 199.
22. »Repentance and Baptism«, *Deseret News*, 30. mar. 1935, Kirkens sektion, s. 6.
23. »My Dear Young Fellow Workers«, *New Era*, jan. 1971, s. 5.
24. »Relief Society Conference Minutes«, *Relief Society Magazine*, aug. 1919, s. 473, se også *Lærdomme om frelse*, 2:23.
25. I Conference Report, apr. 1969, s. 121, 123.
26. »A Warning Cry for Repentance«, s. 6; se også *Lærdomme om frelse*, 3:38.
27. I Conference Report, okt. 1966, s. 58.
28. I Conference Report, okt. 1932, s. 91-92; se også *Lærdomme om frelse*, 3:35.
29. I Conference Report, apr. 1937, s. 59; se også *Lærdomme om frelse*, 3:49.
30. I Conference Report, apr. 1915, s. 120.
31. I Conference Report, okt. 1960, s. 51.
32. I Conference Report, okt. 1919, s. 92.
33. I Conference Report, okt. 1970, s. 7-8.

Nadverens betydning

»At tage del i disse sindbilleder er en af Kirkens mest hellige og ukrænkelige ordinancer.«

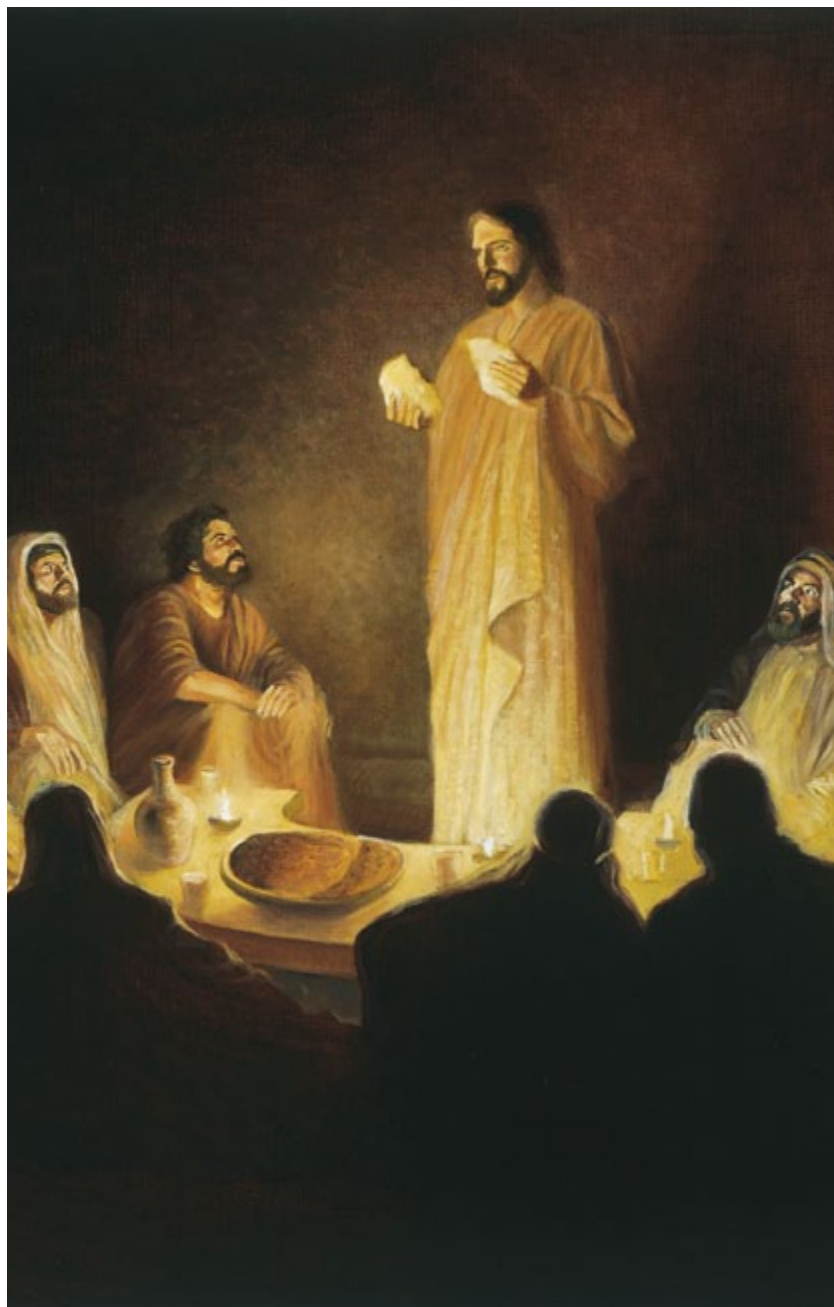
Fra Joseph Fielding Smiths liv

Den 5. oktober 1929 efter at have tjent som apostel i 19 år stod ældste Joseph Fielding Smith i Tabernaklet i Salt Lake og holdt sin 39. generalkonferencetale. Han sagde: »Der er en eller to tanker, som jeg gerne vil præsentere i forhold til spørgsmålet om nadveren, især i forbindelse med de møder, der er blevet sat af i Kirken ved åbenbaring, ved befaling fra Herren, til at tage del i disse sindbilleder, der repræsenterer Jesu Kristi legeme og blod.« Som en indledning til dette emne fortalte han, hvad han følte for nadveren:

»Efter min mening er nadvermødet det helligste, det allerhelligste, af alle Kirkens møder. Når jeg tænker på den mindeværdige aften, hvor Frelseren og hans apostle var samlet, da han indstiftede nadveren, når jeg tænker på den højtidelige anledning, fyldes mit hjerte med forundring, og jeg bliver meget rørt. Jeg betragter den aften, hvor de var samlet som en af de mest højtidelige og vidunderlige siden tidernes begyndelse.

Der belærte Frelseren dem om sit kommende offer, hvilket de i deres forvirring ikke kunne forstå. Han fortalte dem ligeud om sin død, og at hans blod skulle udgydes, og dette blev sagt i selve timen for hans lidelse for verdens synder. Det var en meget højtidelig lejlighed, der blev nadveren indstiftet, og disciplene fik befaling om at mødes ofte og ihukomme Jesu Kristi død og lidelse, for hans offer var for verdens forløsning.

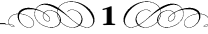
Han skulle påtage sig ansvaret med at betale den gæld, verden var kommet i på grund af faldet, så mennesket kunne blive forløst fra døden og fra helvede. Han havde lært folket, at han skulle løftes

»Gør dette til ihukommelse af mig« (Luk 22:19).

op, så han kunne drage alle mennesker til sig, og at alle, der ville omvende sig og tro på ham, holde hans befalinger, ikke skulle lide, for han ville påtage sig deres synder.¹

Joseph Fielding Smiths lærdomme

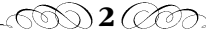

Herren har befalet os at mødes ofte for at tage del i nadveren.

At tage del i disse sindbilleder [brødet og vandet] er en af Kirkens mest hellige og ukrænkelige ordinancer, en ordinance, der har afløst slagting og spisning af påskelammet, der [symboliserede] vor Forlørsers offer på korset ... Israelitterne fik fra udvandringen fra Egypten og til vor Forlørsers korsfæstelse befaling om at fejre påske på en bestemt tid hvert år. På den højtidelige aften før korsfæstelsen ændrede Herren denne ordinance og gav i stedet nadveren. Vi er blevet befalet at mødes ofte, ikke blot en gang om året, og gå til bedehuset og dér erindre vor Forløser og indgå pagt med ham ved ofte at tage del i denne hellige ordinance.²

Den person, der holder sig væk fra nadvermødet uge efter uge, måned efter måned, hvor intet afholder ham fra at komme, er ikke loyal over for sandheden. Han elsker den ikke. Hvis han gjorde, så ville han være til stede for at tage del i disse sindbilleder – bare et lille stykke brød, en lille kop med vand. Han ville ønske at gøre det for at vise sin kærlighed til sandheden og sin loyale tjeneste mod Guds Søn.³

Vi er blevet opfordret til at mindes denne store begivenhed [Jesu Kristi forsoning] og altid huske på den. Med dette formål kaldes vi sammen en gang om ugen for at tage del i disse sindbilleder, idet vi vidner om, at vi erindrer vor Herre, at vi er villige til at påtage os hans navn, og at vi vil holde hans befalinger. Vi kaldes sammen hver uge for at forny denne pagt, og vi kan ikke bevare Herrens Ånd, hvis vi ikke konstant efterkommer denne befaling. Hvis vi elsker Herren, vil vi være til stede ved disse møder med en ånd af tilbedelse og bøn, idet vi ihukommer Herren og den pagt, som vi hver uge skal forny gennem denne nadver således, som han har krævet af os.⁴

Vi tager del i nadveren til ihukommelse af Jesu Kristi forsoning.

Det er Kirkens medlemmers pligt at vandre ydmygt og trofast i kundskaben om og forståelsen af Jesu Kristi forsoning ... Jeg har på fornemmelsen, jeg ville gerne tage fejl, men det tror jeg ikke, at jeg gør, at en meget, meget stor del af Kirkens medlemmer ikke forstår, hvad det betyder at spise et lille stykke brød, drikke en lille kop vand til ihukommelse af udgydelsen af vor Frelser Jesu Kristi blod og hans offer på korset.

Lad mig henlede opmærksomheden på velsignelsen [af brødet]. Jeg vil læse det ydmygt, så vi forstår ordene:

»O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige dette brød for alle de sjæle, som nyder deraf, så de må spise til erindring om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig. Amen« (L&P 20:77) ...

At spise til erindring om ham. Betyder det, at jeg blot skal huske, at for næsten 2.000 år siden tog nogle ugudelige mænd ham, hængte ham på korset, hamrede nagler i hans hænder og fødder og efterlod ham til at dø. For mig betyder det langt mere end det. At ihukomme ham – Hvorfor var han på korset? Hvilken gavn har [jeg] af, at han var på korset? Hvilke lidelser gennemgik han på korset, så jeg kunne blive forløst eller undsat for mine synder?

En person vil naturligvis tænke: Han fik nagler hamret ind i sine hænder og fødder, og han hang der, indtil han døde ... Hvad led han ellers? Det er noget, som jeg tror, de fleste af os overser. Jeg er overbevist om, at hans største lidelse ikke var at få hamret nagler i sine hænder og sine fødder og hænge på korset, hvor pinefuldt og forfærdeligt det end har været. Han bar en anden byrde, der var langt mere betydningsfuld og mægtig. Hvordan? Vi forstår det ikke klart, men jeg får et glimt af det.⁵

Jeg tror ikke, at der er nogen af os, som ikke har gjort noget forkert og derefter været kede af det og ønsket, at vi ikke havde gjort det. Så påvirker vores samvittighed os, og vi har haft det rigtig,

rigtig dårligt. Har I prøvet det? Det har jeg ... Men her har vi Guds søn, der bærer byrden af mine overtrædelser og jeres overtrædelser ... Hans største pinsel var ikke naglerne i hans hænder eller i hans fødder, hvor slemt det end var, men en pinsel i hans sind på en måde, som jeg ikke helt forstår. Men han bar byrden – vores byrde. Jeg tilføjede noget til den, det gjorde I også. Det gjorde alle andre også. Han påtog sig at betale prisen, så jeg kan undslippe – så I kan undslippe – straffen på betingelse af, at vi vil modtage hans evangelium og være oprigtige og trofaste i det.

Det er det, jeg prøver at tænke på. Det er det, jeg husker – de ulidelige smerter, da han i bøn til sin Fader bad om, at dette bæger måtte gå ham forbi. Han bøn-faldt ikke blot om udfrielse fra at få hamret nagler i sine hænder eller sine fødder, han led en pinsel, der var større end det, på en måde som jeg ikke forstår.⁶

Det er umuligt for svage dødelige, og vi er alle svage, fuldt ud at fatte omfanget af Guds Søns lidelser. Vi kan ikke forstå den pris, han måtte betale. Til profeten Joseph Smith sagde han:

»For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig; men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg; hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det – dog, æret være Faderen, så drak jeg og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:16-19).

Det er dog inden for vores rækkevidde at kende og forstå, at denne ulidelige smerte i hans offer har givet os den største velsignelse, der overhovedet kan gives. Ydermere er vi i stand til at forstå, at denne meget store lidelse – som var mere end et jordisk menneske enten kunne udføre eller udholde – blev påtaget på grund af den store kærlighed, som Faderen og Sønnen har til menneskeheden ...

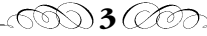
Hvis vi til fulde påskønner de mange velsignelser, vi har på grund af forløsningen, der er foretaget for os, så er der intet, som Herren kunne bede os om, som vi ikke ivrigt og villigt ville gøre.⁷

»Jeg ville ønske, at vi kunne få Kirkens medlemmer til mere klart at forstå de pagter, de indgår, når de tager nadveren.«

Jeg er sikker på, at hvis vi kunne forestille os – hvad jeg mange gange har prøvet at gøre – den højtidelige stund, da Frelseren mødtes med sine apostle. Hvis vi kunne se dem samlet der, Herren så bedrøvet, sørgende over verdens synder, sørgende over en af sine apostle, der vil forråde ham, og alligevel undervise disse elleve mænd, der elskede ham, og indgå pagt med dem, så er jeg sikker på, at vi ville føle, at vi aldrig ville svigte ham. Hvis vi der kunne se dem forsamlet og kunne forstå vægten af den byrde, der lå på vor Herre, og efter de har spist deres aftensmåltid og sunget en salme, tager de af sted. Herren for at blive forrådt, spottet og hånet, disciplene for at svigte ham i hans prøvelses allersværeste tid – hvis vi kunne forstå alt dette, hvor lille vores forståelse end ville være, og den er ikke stor, det er jeg sikker på, mine brødre og søstre, så ville vi for evigt ønske at vandre i sandhedens lys. Hvis vi kunne

se menneskehedens Frelser lide i haven og på korset og til fulde forstå alt, hvad det betyder for os, så ville vi ønske at holde hans befalinger, og vi ville elske Herren vor Gud af hele vores hjerte, af hele vores kraft, sind og styrke og i Jesu Kristi navn tjene ham.⁸

Det er vores pligt at tænke alvorligt over den pagt, vi indgår, når vi tager nadveren.

Jeg ville ønske, at vi kunne få Kirkens medlemmer til mere klart at forstå de pagter, de indgår, når de tager nadveren til vore nadvermøder.⁹

Jeg har set to medlemmer af Kirken sidde sammen [til et nadvermøde] og tale med hinanden, stoppe, mens brødet eller vandet bliver velsignet, så begynde at snakke med hinanden igen ... Det synes jeg er rystende, og jeg er sikker på, at Herren også synes det.¹⁰

Det er vores pligt omhyggeligt og alvorligt at overveje [nadver] bønnerne, når vi hører dem blive bedt til vore møder. Der er fire meget vigtige ting, som vi indgår pagt om at gøre, hver gang vi tager nadveren, og ved at tage del viser vi, at vi til fulde tilslutter os de forpligtelser, og derved bliver de bindende for os. De er som følger:

1. Vi spiser til erindring om Jesu Kristi legeme og lover, at vi altid vil erindre hans sårede legeme, der blev hængt på korset.

2. Vi drikker til erindring om det blod, der blev udgydt for verdens synder, hvilket sonede for Adams overtrædelser, og som befrier os fra vore egne synder på betingelse af vores sande omvendelse.

3. Vi indgår pagt med ham om, at vi er villige til at påtage os Sønnens *navn* og altid erindre ham. Ved at holde denne pagt lover vi, at vi vil kaldes ved hans navn og aldrig gøre noget, der vil bringe skam eller skændsel over det navn.

4. Vi indgår pagt om, at vi vil holde hans befalinger, som han har givet os, ikke én befaling, men at vi er villige til at »leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund« (L&P 84:44).

Hvis vi vil gøre disse ting, så er vi blevet lovet Helligåndens bestandige vejledning, og hvis vi ikke vil gøre disse ting, så vil vi ikke have den vejledning.¹¹

»Det er vores pligt omhyggeligt og alvorligt at overveje [nadver] bønnerne, når vi hører dem blive bedt til vore møder.«

Jeg vil gerne stille jer nogle få spørgsmål, og jeg taler, selvfølgelig, til alle Kirkens medlemmer. Tror I, at en person, der kommer til nadvermødet med bønnens, ydmyghedens og tilbedelsens ånd, og som modtager symbolerne på Jesu Kristi legeme og blod, bevidst vil bryde Herrens befalinger? Hvis et menneske fuldt ud forstod, hvad det betyder, når han deltager i nadveren, at han indgår pagt om at påtage sig Jesu Kristi navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, og dette løfte fornys uge efter uge – Tror I, at et sådant menneske vil undlade at betale tiende? Tror I, at et sådant menneske vil bryde sabbatsdagen eller lade hånt om visdomsordet? Tror I, at han vil glemme sine bønner, og at han vil svingte sine pligter i kvorummet og andre pligter i Kirken? Det synes mig, at sådan noget som at krænke disse hellige principper og pligter er umuligt, når et menneske ved, hvad det betyder at afgive sådanne løfter til Herren hver uge foran de hellige.¹²

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- I afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv« fortæller præsident Smith om sine tanker om det tidspunkt, da Frelseren indstiftede nadveren. Hvorfor er denne begivenhed betydningsfuld for jer?
- Når I studerer afsnit 1, så overvej vigtigheden af at komme til nadvermødet hver uge. Hvordan kan I forberede jer til nadvermødet? Hvad kan forældre gøre for at forberede deres børn?
- Hvad gør indtryk på jer angående præsident Smiths overvejelser, da han tog del i nadveren? (Se afsnit 2). Hvad kan vi gøre for at huske Frelseren og hans forsoning, når vi tager del i nadveren?
- Læg mærke til de pagter, der er omtalt i afsnit 3. Overvej stille, hvordan I har det med disse pagter. På hvilke måder påvirker disse pagter jer?

Tilknyttede skriftsteder

Matt 26:26-29; 1 Kor 11:23-29; 3 Ne 18:1-13; Morm 9:29; Moro 4-5; L&P 20:75-79; 59:9-12

Til underviseren

»Bed deltagerne om at læse udvalgte spørgsmål fra slutningen af kapitlet (enten enkeltvis eller i små grupper). Bed dem om at se efter lærdomme i kapitlet, der vedrører spørgsmålene. Tilskynd dem dernæst til at fortælle resten af gruppen om deres tanker og indsigt« (fra s. VII i denne bog).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1929, s. 60-61; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 2:273.
2. »Importance of the Sacrament Meeting«, *Relief Society Magazine*, okt. 1943, s. 590; se også *Lærdomme om frelse*, 2:272.
3. *Seek Ye Earnestly*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 1972, s. 99.
4. I Conference Report, okt. 1929, s. 61; se også *Lærdomme om frelse*, 2:273.
5. »Fall-Atonement-Resurrection-Sacraments«, tale holdt i institutbygningen på University of Utah, 14. jan. 1961, s. 7-8.
6. »Fall-Atonement-Resurrection-Sacraments«, s. 8.
7. »Importance of the Sacrament Meeting«, s. 591-592.
8. I Conference Report, okt. 1929, s. 63; se også *Lærdomme om frelse*, 2:278.
9. »Fall-Atonement-Resurrection-Sacraments«, s. 7.
10. *Seek Ye Earnestly*, s. 122.
11. »Importance of the Sacrament Meeting«, s. 591.
12. I Conference Report, okt. 1929, s. 62-63; se også *Lærdomme om frelse*, 2:277.

Joseph og Hyrum Smith: »I livet var de ikke delte, og i døden blev de ikke adskilt!« (L&P 135:3).

Joseph og Hyrum Smith, vidner om Jesus Kristus

»Vi løfter vore stemmer i taksigelse for profeten Joseph Smith og patriarken Hyrum Smith og deres liv og tjenestegerning og også for de profeter og apostle og retskafne mænd og kvinder, der har bygget på det fundament, som de lagde.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Fra Joseph Fielding Smiths tidlige barndom vidste han, at hans familie havde en særlig forbindelse til profeten Joseph Smith. Han blev inspireret af sin farfar Hyrum Smiths eksempel, Hyrum, der var profeten Josephs storebror og loyale ven. Hyrum tjente trofast ved sin brors side som leder i Kirken. Han hjalp også med udgivelsen af Mormons Bog og blev kaldet til at være et af de otte vidner til bogen. Den 27. juni 1844 led Joseph og Hyrum martyrdøden i Carthage i Illinois og beseglede dermed deres vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium. »I livet var de ikke delte, og i døden blev de ikke adskilt!« (L&P 135:3).

Joseph Fielding Smith mødte aldrig sin fars forældre. Lang tid før han blev født, led hans farfar Hyrum martyrdøden. Hyrums hustru Mary Fielding Smith døde også ung. Joseph Fielding Smith har sagt: »Jeg har aldrig mødt min farmor Smith. Det har jeg altid været ked af, fordi hun var en af de mest prægtige kvinder, der har levet; men jeg kendte hendes gode søster, min tante Mercy Thompson, og som dreng besøgte jeg hende i hendes hjem og sad på hendes skød, mens hun fortalte mig historier om profeten Joseph Smith, og hvor er jeg taknemlig for den oplevelse.«¹

Joseph Fielding Smith lærte også af sin far Joseph F. Smiths eksempel, som havde kendt profeten Joseph Smith personligt.

Joseph Fielding Smith sagde om sin far: »Der var ikke skygge af tvivl eller usikkerhed i hans vidnesbyrd. Dette gjaldt især, når han talte om vor Frelseres guddommelighed eller profeten Joseph Smiths mission.«²

Disse eksempler og denne lærdom gjorde, at Joseph Fielding Smith fik et vidnesbyrd om det gengivne evangelium i sin barndom. »Jeg husker ikke noget tidspunkt, hvor jeg ikke troede på vor Herre og Frelser Jesu Kristi mission eller på profeten Joseph Smiths mission,«³ har han senere sagt. Når han underviste i evangeliet, så udtrykte han nogle gange sit vidnesbyrd i familiære vendinger: »Elsker jeg profeten Joseph Smith? Ja, det gør jeg, ligesom min far gjorde før mig. Jeg elsker ham, fordi han var Guds tjener og på grund af gengivelsen af evangeliet og på grund af de fordele og velsignelser, jeg og min familie samt I og jeres familie har fået gennem de velsignelser, der blev givet til denne mand og til dem, der omgikkes ham.«⁴

Selvom præsident Smith var taknemlig for lærdommene og arven fra sin familie, så var hans vidnesbyrd hans eget. Han sagde: »Jeg har altid været meget taknemlig for det vidnesbyrd, der er kommet til mig ved Herrens ånd, om, at Joseph Smith, Guds profet, var kaldet til at stå i spidsen for tidernes fyldes uddeling.«⁵ Ved en anden lejlighed sagde han: »Jeg ved gennem Guds gave, at Joseph Smith i år 1820 så Faderen og Sønnen, at Faderen præsenterede sin Søn, at Sønnen talte til Joseph og spurgte, hvad han ønskede at vide og rådgav ham, fortalte ham, hvad han skulle gøre, med løfte om, at der ville komme mere lys, og at evangeliets fylde, der på det tidspunkt ikke var på jorden, ville blive gengivet.« Så kom han med en forsikring om, at alle folk kan modtage det samme vidnesbyrd: »Enhver sjæl på jordens overflade, der har et ønske om at vide det, har det privilegium, for enhver sjæl, der vil ydmyge sig, og med den dybeste ydmyghed og tro samt med en angergiven ånd henvender sig til Herren, vil modtage den viden, lige så sikkert som, at han lever.«⁶

Joseph Fielding Smiths lærdomme

1

To emner skiller sig meget ud: At Jesus Kristus er Guds Søn, og at Joseph Smith var en profet.

Vi sammenkæder navnene Jesus Kristus og Joseph Smith. Kristus er Herren; han udvirkede det forsonende offer, han er opstandelsen og livet, gennem ham vil alle mennesker blive oprejst til udødelighed, mens de, der tror og adlyder hans love, også skal opnå evigt liv.

Joseph Smith var en profet, kaldet i disse sidste dage til at modtage evangeliets frelsende sandheder gennem åbenbaring, og til at stå som en lovformelig leder, der kunne administrere evangeliets ordinancer, idet han havde magt fra det høje.

Eftersom det er de sandheder, som er åbenbaret gennem ham, der skal nå frem til hver eneste nation før det andet komme, er det ikke mærkeligt, at Moroni sagde til Joseph Smith, at hans »navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag, stammer og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk« (JS-H 1:33).

Der er heller ikke mærkeligt, at vi senere kan læse, at Herren siger til profeten: »Jordens ender skal spørge efter dit navn, og tåber skal gøre nar ad dig, og helvede skal rase imod dig,

hvorimod de rene af hjertet og de vise og de ædle og de dydige, bestandig skal søge råd og myndighed og velsignelser under din hånd.« (L&P 122:1-2).

Jordens ender er nu begyndt at spørge efter Joseph Smiths navn, og mange mennesker fra mange forskellige nationer fryder sig ved det gængsne evangelium, som han formidlede.

Siden begyndelsen af denne uddeling er Jesu vidnesbyrd, som det blev åbenbaret til Joseph Smith, blevet prædikeret i USA, Canada, Storbritannien, det meste af Europa og stillehavsøerne.

I nyere tid har der været en næsten utrolig udbredelse af værket i Mexico og Central- og Sydamerika.

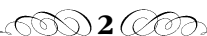
Og Asien er nu [i 1971] ved at blive åbnet for evangeliets budskab på en måde, der overgår noget, vi tidligere har set. Kirken er ved at

blive etableret i Japan og Korea, i Taiwan og Hong Kong, og vi er ved at starte op i Thailand, Singapore og Indonesien.

Og den dag vil komme ved Herrens forsyn, hvor andre lande, der nu er lukket for troens budskab, vil åbne dørene for os, og Israels ældster vil gå ind i de lande og af et ærligt hjerte fortælle om Kristus og hans riges evangelium, der i denne tid ved profeten Joseph Smith er kommet frem på jorden.⁷

Joseph Smith er åbenbarer af kundskab om Kristus og om verdens frelse i denne tid og generation.⁸

To emner skiller sig altid meget ud i mit sind. At Jesus Kristus er Guds Søn, der blev korsfæstet for verdens synder, og at Joseph Smith var en profet, der var kaldet og udvalgt for at indlede tidernes fylde uddeling. Det er mit budskab til verden.⁹

Herren kaldte Joseph Smith til at stå i spidsen for denne storslåede uddeling.

Joseph Smith ... kom og under vejledning fra hellige sendebud lagde han grundvolden til Guds rige og til dette forunderlige værk og det under, at verden kan blive forberedt til Herrens komme.¹⁰

Jeg ved, at han [Joseph Smith] var kaldet, udvalgt af vor himmelske Fader, at han modtog åbenbaring og vejledning fra Guds Søn, som ville være til gavn og velsignelse for alle mennesker, hvis de vil modtage den.¹¹

Der er ingen tvivl i mit sind om, at Herren oprejste profeten Joseph Smith og gav ham åbenbaring, befalinger, åbnede himlene for ham og kaldte ham til at stå i spidsen for denne storslåede uddeling. Jeg er fuldstændig overbevist om, at han i sin ungdom, da han gik ud for at bede, så og stod i Gud Faderen og hans Søn, Jesu Kristi, faktiske nærhed. Jeg er slet ikke i tvivl – jeg ved, at det er sandt. Jeg ved, at han senere blev besøgt af Moroni, fik Det Aronske Præstedømme fra Johannes Døber, Det Melkisedekske Præstedømme fra Peter, Jakob og Johannes, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret den sjette dag i april 1830 ved guddommelig befaling.¹²

»Joseph Smith var en profet, der var kaldet og udvalgt til at indlede tidernes fylde uddeling.«

Da Herren skulle vælge en repræsentant til at stå i spidsen for »et forunderligt værk [der skulle] tage sin begyndelse blandt menneskenes børn« (se L&P 4:1), valgte han ikke en, der var velbevandret i verdens lærdomme og overleveringer. Hans planer er ikke menneskets planer, ej heller er hans veje menneskets veje (se Es 55:8). En, der var uddannet i verdens lærdomme, ville have haft for meget af menneskers overleveringer og filosofier, som han skulle glemme. I sin store visdom valgte Herren et usofistikeret barn – en dreng på fjorten år. Herren åbenbarede evangeliets fylde til den unge dreng; det evangelium, som verden ikke ville modtage på grund af vantro. Efter år med himmelsk vejledning – for han blev undervist af sendebud fra Herrens nærhed – var denne unge mand, Joseph Smith, forberedt til at lede gengivelsen af evangeliet og opbygningen af Guds rige.¹³

 3

Herren sagde, at denne generation vil få hans ord gennem profeten Joseph Smith.

I enhver tidsalder, hvor evangeliet er på jorden, skal det åbenbares for Herrens profeter, og de skal kaldes til at stå som lovformelige ledere til at udføre og lede udøvelsen af frelsens ordinancer for deres medmennesker.

Joseph Smith er den profet, som Herren har kaldet i disse dage til at gengive frelsens sandheder og modtage nøglerne og magten til at forvalte disse frelsende sandheder.

Til ham sagde Herren: »... denne slægt skal få mit ord gennem dig« (L&P 5:10). Herren sagde derefter, idet han henviste til evangeliet, der blev gengivet ved Joseph Smith: »Dette evangelium om riget skal blive prædikeret i hele verden som et vidnesbyrd for alle folkeslag; og så skal enden komme, eller de ugudeliges udryddelse« (JS-M 1:31).¹⁴

Jeg siger nu –

At Joseph Smith er en, som alle mennesker skal se hen til i disse dage for at lære sandheden om Kristus og hans evangelium,

at når tiden er inde, så skal denne profets navn være kendt i alle verdenshjørner og blandt alle folk,

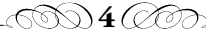
at de retskafne vil tage imod ham som en profet og tilbede den Herre, som han har åbenbaret,

at Kirken, som han organiserede ved guddommelig befaling, vil få fremgang, fordi den følger de åbenbaringer, der kom gennem ham,

og at alle, der tror på Joseph Smiths lærdomme og følger den kurs, som han har udstukket, vil komme til at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, der blev korsfæstet for verdens synder.

På samme måde som jeg ved, at Jesus er Kristus – og det vil sige gennem åbenbaring fra Helligånden – ved jeg, at Joseph Smith er og var og for evigt skal være en Guds profet ...

I vidnesbyrdets og taknemlighedens ånd gengiver jeg ... disse inspirerede ord fra Lære og Pagter: »Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde har levet i den» (L&P 135:3).¹⁵

Joseph Smith og hans bror Hyrum var forenet i livet og i døden.

Jeg er taknemlig for gengivelsen af evige sandheder i denne sidste evangeliske uddeling, for profeten Joseph Smiths og min farfar patriarken Hyrum Smiths mission og tjenestegerning, og for det faktum, at Guds riges nøgler atter er overdraget til menneskene på jorden.¹⁶

»Og videre, sandelig siger jeg dig: Velsignet er min tjener Hyrum Smith, for jeg, Herren, elsker ham på grund af hans hjertes retskaffenhed, og fordi han elsker det, der er ret i mine øjne, siger Herren« (L&P 124:15).

Hvem ville ikke være glad for at få vist en sådan tillid og lovprisning fra Herren? Hyrum Smith var blandt de første, der blev døbt i denne uddeling. Igennem hele sit liv stod han side ved side med sin bror Joseph og styrkede ham ved opmuntring, tro og hengiven kærlighed. Hyrum var en mand med et vidunderligt, omsorgsfuldt hjerte. Han var meget ydmyg og elskede sin bror mere, end han elskede sit eget liv. Dette ses i hans død, i hvilken han opnår martyriets krone. Han var frygtløs i sit forsvar af sandheden. Han elskede i sandhed »det, der er rigtigt.«

Hyrum Smith blev født den niende dag i februar i 1800 og var næsten seks år ældre end profeten. Der kom ingen ære til Joseph Smith, som ikke blev delt af Hyrum, der glædede sig med sin bror i alle de velsignelser, som Herren gav ham. Profeten Joseph udviste den samme broderlige kærlighed over for sin bror Hyrum. De gennemgik de sorger og glæder sammen. De led under de samme forfølgelser. De blev begge fængslet på grund af evangeliet, og da tiden kom for at besegle deres vidnesbyrd, så led de martyrdøden sammen. »I livet var de ikke delte, og i døden blev de ikke adskilt!« (L&P 135:3) ...

Sammen beseglede Joseph og Hyrum Smith deres vidnesbyrd med deres blod.

Dette er en værdig hyldest fra profeten: »Bror Hyrum, hvilket trofast hjerte, du har! O, må den evige Jahve krone dit hoved med evige velsignelser som belønning for den omsorg, du har haft for min sjæl! O, hvor mange sorger har vi ikke delt, og igen finder vi os selv lænket i undertrykkelsens ubønhørlige hånd. Hyrum, dit navn skal skrives i Herrens lovbog, så de, der kommer efter dig, kan se det og følge mønsteret i dit værk.«

Profeten sagde også: »Jeg kan bede i mit hjerte for, at alle brødrene var mere lig min elskede bror Hyrum, som besidder et lams mildhed, Jobs hæderlighed og kort sagt Kristi ydmyghed og sagsmodighed, og jeg elsker ham med en kærlighed, der er stærkere end døden, for jeg har aldrig haft grund til at irttesætte ham, ej heller han mig.«¹⁷

 5

Joseph og Hyrum Smith beseglede deres vidnesbyrd med deres blod.

Min farfar, patriarken Hyrum Smith, blev kaldet til at have denne uddelings nøgler sammen med profeten Joseph Smith, hans yngre bror. Herren har sagt, at enhver sag skal afgøres på to vidners udsagn (se 2 Kor 13:11) ...

Joseph Smith kunne ikke have stået alene, for så ville hans værk have fejlet, ligesom Frelserens værk krævede bekræftelse af et andet vidne, og hvem andre end Faderen kunne vidne for Kristus? (se Joh 8:12-18). Og derfor kaldte Herren en anden mand til at stå sammen med Joseph Smith og have frelsens nøgler i denne uddeling som et vidne sammen med ham ...

Ikke blot var [Hyrum] kaldet til at være Kirkens patriark, som var hans fødselsret, men samtidig sagde Herren til ham:

»Og fra dette tidspunkt af giver jeg ham, at han kan være profet og seer og åbenbarer for min kirke ligesom min tjener Joseph,

så han også kan handle i forening med min tjener Joseph, og at han skal modtage råd af min tjener Joseph, som skal vise ham de nøgler, hvormed han kan bede og få og blive kronet med den samme velsignelse og herlighed og ære og præstedømme og præstedømmets gaver, som engang blev lagt på ham, der var min tjener Oliver Cowdery,

så min tjener Hyrum kan aflægge vidnesbyrd om det, som jeg vil vise ham, så hans navn må holdes i ærefuld erindring fra slægtled til slægtled for evigt og altid« (L&P 124:94-96).

I overensstemmelse med denne kaldelse og befaling overdrog profeten Joseph Smith til Hyrum Smith alle præstedømmets nøgler, myndighed og gaver, som han, profeten, havde, og som Oliver Cowdery tidligere havde haft. Herren åbenbarede også for Hyrum Smith alt, hvad der var nødvendigt for fuldstændigt og på enhver måde at gøre ham til et vidne sammen med sin bror Joseph som profet, seer, åbenbarer og præsident for Kirken og for gennem al tid og al evighed at stå i spidsen for denne uddeling sammen med sin bror Joseph som et vidne for Jesus Kristus.¹⁸

Sammen med sin bror, min farfar, patriarken Hyrum Smith, besøgte han [Joseph Smith] sit vidnesbyrd med sit blod i fængslet i Carthage. Og jeg ønsker for min del at blive et redskab i Herrens hænder, så verden kan få at vide, at frelse atter er mulig, fordi Herren oprejste en mægtig seer i denne tid for at genoprette sit rige på jorden.¹⁹

Vi løfter vore stemmer i taksigelse for profeten Joseph Smith og patriarken Hyrum Smith og deres liv og tjenestegerning og også for de profeter og apostle og retskafne mænd og kvinder, der har bygget på det fundament, som de lagde.²⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Smith fortalte om familiemedlemmer, der hjalp med at nære hans tidlige vidnesbyrd om Joseph Smiths mission (se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«). Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn til at få et vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths mission?
- Hvordan er navnene Jesus Kristus og Joseph Smith sammenkædet? (Se afsnit 1). Hvordan har profeten Joseph Smiths tjenestegerning påvirket jeres vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium?
- Tænk over præsident Smiths betragtninger angående Herrens kaldelse af Joseph Smith frem for en, »der var velbevandret i verdens lærdomme og overleveringer« (afsnit 2). Hvordan kan denne forståelse hjælpe os, når vi føler os utilstrækkelige i at opfylde vore ansvar?
- I afsnit 3 citerer præsident Smith Lære og Pagter 5:10 og 135:3. Hvordan vil I forklare disse vers til en, der ikke kender til Joseph Smiths mission?
- Hvad kan I lære af forholdet mellem Joseph Smith og hans bror Hyrum? (Se afsnit 4).
- Hvilke tanker gør I jer, når I tænker på, at Joseph og Hyrum Smith besøgte deres vidnesbyrd med deres blod? (Se afsnit 5). Hvordan kan vi ære deres offer?

Tilknyttede skriftsteder

JSO, 1 Mos 50:30-31; 2 Ne 3:5-15; L&P 11:11-26; 76:22-24; 135

Til underviseren

En måde at opfordre til flittig indlæring på er ved at lytte opmærksomt, når nogen stiller et spørgsmål eller kommer med en kommentar. »At lytte er et udtryk for kærlighed. Det kræver ofte ofre. Når vi virkelig lytter til andre, afstår vi ofte fra at sige det, som vi ønskede, så de kan komme til orde« (*Undervisning, den største kaldelse, 2000*, s. 66).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1962, s. 44.
2. Bryant S. Hinckley, »Joseph Fielding Smith«, *Improvement Era*, juni 1932, s. 459.
3. I Conference Report, apr. 1962, s. 44.
4. I Conference Report, apr. 1960, s. 73.
5. I Conference Report, apr. 1962, s. 45.
6. I Conference Report, okt. 1949, s. 88-89.
7. I Conference Report, okt. 1970, s. 6.
8. »The First Prophet of the Last Dispensation«, *Ensign*, aug. 1971, s. 7.
9. I Conference Report, apr. 1920, s. 108-109.
10. I Conference Report, apr. 1920, s. 107.
11. I Conference Report, okt. 1949, s. 88.
12. »To Know for Ourselves«, *Improvement Era*, mar. 1970, s. 3.
13. *Essentials in Church History*, 1950, s. 20-21.
14. I Conference Report, okt. 1970, s. 6.
15. »The First Prophet of the Last Dispensation«, s. 7.
16. »A Prophet's Blessings«, *Ensign*, juli 1972, s. 130.
17. »Hyrum Smith: A Tribute by Joseph Fielding Smith«, *Improvement Era*, feb. 1933, s. 201; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith.*, 2007, s. 456, 480-481.
18. I Conference Report, apr. 1930, s. 91-93; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:191-192.
19. »The First Prophet of the Last Dispensation«, s. 7.
20. »Ogden Temple Dedicatory Prayer«, *Ensign*, mar. 1972, s. 9.

Præsident Joseph Fielding Smith, en pligtopfyldende tjener i Herrens rige

Guds kirke og rige

»Lad alle mennesker være forvisset om, at dette er Herrens kirke, og at han leder dens anliggender. Sikke et privilegium det er at være medlem af en sådan guddommelig institution!«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Joseph Fielding Smiths tjeneste som Kirkens præsident fra den 23. januar 1970 til den 2. juli 1972 var kulminationen på et helt liv tilegnet Herrens rige. Han spøjte med, at han fik sin første opgave i Kirken som baby. Da han var ni måneder gammel, ledsagede han og hans far, præsident Joseph F. Smith, præsident Brigham Young til St. George i Utah for at deltage i indvielsen af templet i St. George.¹

Som ung mand tjente Joseph Fielding Smith på en fuldtidsmission og blev senere kaldet til at være præsident for et præstedømmekvorum og som medlem af hovedbestyrelsen i Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening (forløberen til den nuværende Unge Mænds organisation). Han arbejdede også som kontorist på Kirkens historikers kontor, og han hjalp i det stille sin far som uofficiel sekretær, da hans far var Kirkens præsident. Gennem disse muligheder for at tjene lærte Joseph Fielding Smith at påskønne Kirkens inspirerede organisation og dens rolle i at lede enkeltpersoner og familier til evigt liv.

Joseph Fielding Smith blev ordineret til Herren Jesu Kristi apostel den 7. april 1910. Han tjente som medlem af De Tolv Apostles Kvorum i næsten 60 år, herunder næsten 20 år som præsident for det kvorum. Som apostel hjalp han med at lede Kirken over hele verden. Han deltog i mange dele af Kirkens mission, tjente som Kirkens historiker, præsident for templet i Salt Lake, præsident for Utah Genealogical Society og som rådgiver i Det Første Præsidentskab.

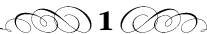
Joseph Fielding Smith var en stille, beskeden mand, der ikke søgte efter disse stillinger. Men når Herren kaldte ham til at tjene, adlød han villigt og entusiastisk. Han viste den hengivenhed en dag, da han som 89-årig var på vej til et møde. På vej fra sit hjem snublede han og faldt ned af nogle trapper. Selvom han havde slået sit ben, gik han næsten en halv kilometer – »humpende som en gammel mand,« sagde han – så han kunne udføre sine ansvar. Efter mødet gik han hjem igen, hvor han endelig lod en læge undersøge ham. Lægen fandt ud af, at præsident Smiths ben var brækket flere steder. Præsident Smith sagde senere om den oplevelse. »Mødet syntes lidt langt,« sagde han. »Men det gør de fleste møder jo.«²

I et budskab til de unge sidste dages hellige fortalte præsident Smith, hvorfor han var så dedikeret i sit arbejde for Kirken:

»Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus Kristus er vor Faders enbårne Søn i kødet. Jeg har fuldkommen tro på profeten Josephs Smiths og hans efterfølgeres mission.

Jeg ved, at vi har Jesu Kristi sande, evigtvarende evangelium, lige såvel som jeg ved, at jeg lever. Hvis jeg ikke vidste det, ville jeg ikke ønske at være her eller have noget at gøre med dette værk. Men jeg ved det med hver en fiber i min krop. Gud har åbenbaret det for mig.«³

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Efter århundreder med åndeligt mørke og frafald har Herren gengivet sit evangelium og organiseret sin kirke på jorden.

Herren har gengivet evangeliet og atter organiseret sin kirke på jorden. Grunden til en sådan organisation og gengivelse er det faktum, at verden i århundreder har ligget i åndeligt mørke, uden myndigheden og uden forståelsen; de vidste ikke, hvordan de skulle tilbede den levende Gud ...

Den evigtvarende pagt var blevet brudt, den korrekte forståelse af evangeliske principper var forsvundet på grund af frafald, retten til at forrette evangeliets ordinancer var ophørt blandt menneskerne. Det blev nødvendigt, at alt dette skulle gengives, og at troen skulle

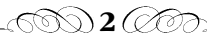
øges blandt folket ved, at himlene blev åbnet, og evangeliet blev gengivet.

Så Herren sendte sine sendebud fra sin nærhed med evangeliets fylde og med kraft og præstedømmets myndighed til at overdrage til mennesket og gav dem befalinger ... fordi Herren kendte til de ulykker, der ville komme over jorden, og det var hans vilje, at mennesket skulle have en passende advarsel og mulighed for at modtage evangeliet, så de måske ville omvende sig og vende sig bort fra deres onde handlemåder og tjene Herren (se L&P 1:17-23).⁴

Vi erklærer, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, det eneste sted, hvor mennesket kan komme og lære frelsens sande lærdomme og finde det hellige præstedømmes myndighed.⁵

Mine elskede brødre og søstre: Jeg er så umådelig taknemlig for de velsignelser, som Herren har givet mig og de trofaste medlemmer af sin kirke i de mange forskellige lande på jorden og til alle sine børn overalt.

Jeg takker ham hver dag i mit liv for, at han i disse sidste dage har gengivet sit evigtvarende evangelium til frelse for alle, der vil tro på og adlyde dets love.⁶

Herren selv leder værket i denne kirke, og det er vores privilegium at være medlemmer af den.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er bogstaveligt talt Guds rige på jorden.⁷

Jeg ønsker at sige, at intet menneske på egen hånd kan lede denne kirke. Det er Herren, Jesu Kristi kirke, han er dens overhoved. Kirken bærer hans navn, har hans præstedømme, forvalter hans evangelium, prædiker hans lærdomme og udfører hans værk.

Han udvælger folk og kalder dem til at være redskaber i hans hænder til at opnå hans hensigter, og han vejleder og styrer dem i deres arbejde. Men mennesket er kun redskaber i Herrens hænder, og æren og herligheden for alt, hvad hans tjenere udfører, er hans og bør tilegnes ham for evigt.

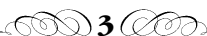
Hvis dette var menneskers værk, så ville det fejle, men det er Herrens værk, og han fejler ikke. Og vi har den forsikring, at hvis vi holder befalingerne og er tapre i Jesu vidnesbyrd og er tro mod enhver pligt, så vil Herren vejlede og lede os og sin kirke på retfærdighedens veje for at kunne fuldføre alle sine planer.⁸

Til alle medlemmer af Kirken over hele verden vil jeg gerne sige, at denne kirke har en guddommelig fastlagt mission at udføre under vejledning og ledelse af Jesus Kristus, vor Frelser, og at intet vil standse hans planer med den. Den vil udfylde vor himmelske Faders hensigter. Jeg håber, at de hellige over hele verden dagligt takker Herren for at være medlemmer af hans kirke og for den mission, der blev udført af profeten Joseph Smith ved gengivelsen af evangeliet til vores glæde og lykke.⁹

Til de ærlige af hjertet i alle lande siger vi: Herren elsker jer. Han ønsker, at I modtager evangeliets fulde velsignelser. Han indbyder jer nu til at tro på Mormons Bog, anerkende Joseph Smith som profet og komme ind i hans jordiske rige og derved blive arvinger til evigt liv i hans himmelske rige.¹⁰

Der har aldrig været et tidspunkt siden Kirkens organisering, hvor et menneske har ledt Kirken. Det var der ikke på Joseph Smiths eller Brigham Youngs tid, og det har der ikke været siden. Det er Herrens værk, og glem ikke, at det er den Almægtige, der vil udføre dette værk og ikke mennesket.¹¹

Jeg ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, og som den nu er organiseret og anvist, har den Herrens godkendelse og går i den retning, som den bliver ledt. Lad alle mennesker være forvissede om, at dette er Herrens kirke, og at han leder dens anliggender. Sikke et privilegium det er at være medlem af en sådan guddommelig institution!¹²

Kirken er organiseret for at hjælpe medlemmer til at finde glæde og lykke i dette liv og evigt liv i det næste liv.

Herren har fastsat alt i rette orden og har givet os et fuldkomment system. Mennesket kan ikke forbedre det. Hvis vi vil udføre det, som Herren har åbenbaret, sådan som han har åbenbaret det,

så vil alt være fuldkomment, for organisationen er en fuldkommen organisation; teorien bag den – planen om den – er fejlfri.¹³

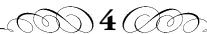
Herren har i sin kirke oprettet en præstedømmeorganisation, der er ledt af apostle og profeter. Og han har også givet andre organisationer ... til at bistå og hjælpe i præstedømmet.

I enhver evangelisk uddeling er der særlige behov, der skal imødekommes, problemer, der skal løses, og hjælp, der skal ydes for at støtte og bistå Kirkens medlemmer til at udarbejde deres frelse »med frygt og bæven« for Herren (se Fil 2:12). Derfor har vi andre organisationer (Hjælpeforeningen, Unge Mænd, Unge Piger, Primary og Søndagsskolen) til at bistå og hjælpe præstedømmet. De er organiseret således, at de imødekommer behovene hos folket lige meget, hvilke sociale forhold der findes. De er en del af Guds ledelse og er oprettet for at hjælpe Kirkens medlemmer til at fuldkommengøre deres liv og gøre det, der vil sikre dem glæde og lykke i dette liv og evigt liv i det næste liv ...

Kirken og dens organisation udgør i virkeligheden en hjælpeorganisation til at hjælpe familien og den enkelte. Hjemmelærere, præstedømmeledere og biskopper er udpeget til at lede dem, de arbejder sammen med, mod evigt liv i vor Faders rige, og de andre organisationer er udpeget til at bistå og hjælpe i dette storslåede frelsesværk.

Vi kan ikke understrege stærkt nok, hvor nødvendigt det er at benytte alle disse programmer til gavn og velsignelse af alle vor Faders børn ...

Hvis vi alle gør alt det, vi bør, for at fremme Kirkens programmer, så vil Herren velsigne os og give os fremgang i en sådan grad, at vores arbejde vil blive kronet med succes og ud af alt det, vil fred og glæde blive vores lod her og evig herlighed herefter.¹⁴

Vores tjeneste i Kirken udtrykker vores kærlighed til andre og påskønnelsen af Herrens uendelige tjeneste.

Herren er med Kirken. Han leder os. Hans ånd hviler på dette folk. Det, han kræver af os, er, at vi tjener ham ydmygt og med et hjerte og en sjæl, der er forenet.¹⁵

*»Jeres dygtige tjeneste går ikke upåagtet hen af Gud,
som I tjener, og hvis værk I er engagerede i.«*

Vor Frelser kom til denne verden for at lære os at elske hinanden, og da den store lektie blev understreget ved hans store lidelse og død for, at vi kan leve, bør vi så ikke udtrykke vores kærlighed for vore medmennesker ved at tjene dem? Bør vi ikke vise vores påskønnelse for den uendelige tjeneste, som han har gjort for os, ved at tjene i hans sag?

Det menneske, der kun gør de ting i Kirken, der kun vedkommer ham, vil aldrig opnå ophøjelse. Det menneske, der er villig til at bede, til at betale tiende og offerydelser og til at sørge for de almindelige pligter, der vedrører hans eget liv, og ikke mere end det, vil for eksempel aldrig nå fuldkommenhedens mål.¹⁶

Nægt aldrig at tjene. Når en præsiderende leder beder dig om hjælp, sig gladeligt ja og giv det bedste, du har i det arbejde. Herren

forventer det af os, og vi har indgået pagt om at gøre det. Denne kurs bringer glæde og fred og på samme tid modtager de, der tjener, den største velsignelse. Læreren får mere end den, der er blevet undervist i; velsignelsen, der vender tilbage til os, når vi accepterer kaldet om at tjene i Kirken, er langt større end den velsignelse, vi kan give til andre. De, der nægter at udføre noget arbejde eller pjækker fra ansvar, når det bliver givet i Kirken, er i alvorlig fare for at miste Åndens vejledning. Til sidst bliver de lunkne og ligeglade med alle pligter, og ligesom planten, der ikke bliver passet og vandet, så visner de og dør åndeligt.¹⁷

Jeres dygtige tjeneste går ikke upåagtet hen af Gud, som I tjener, og hvis værk I er engageret i.¹⁸

Det er min bøn, at vi alle, når vi arbejder sammen som sande brødre og søstre i Herrens rige, må arbejde, så vi kan udføre det store værk, der ligger forude.¹⁹

I denne uddeling vil Guds rige og Herrens værk blive spredt ud til hele verden.

En evangelisk uddeling defineres som overdragelse af magt og myndighed fra Gud til guddommeligt udvalgte ledere, som bemyndiges til at udbrede Guds ord og forrette alle dertil hørende ordinancer ...

Der har været tidspunkter, hvor evangeliet er blevet taget fra mennesket på grund af deres overtrædelser. Dette skete på Noas tid. Israel vendte sig fra Herren og blev efterladt i mørke i mange århundreder forud for Jesu Kristi komme, og da han kom blandt menneskene, gengav han evangeliets fylde. Han sendte sine disciple ud for at forkynde sit budskab til hele verden, men der gik ikke mange århundreder, før folket igen begyndte at synde og mistede myndigheden til at handle i Herrens navn. Det medførte, at det var nødvendigt at åbne himlene og indføre en ny uddeling for at forberede til vor Herres andet komme i himlens skyer, når han kommer for at regere på jorden i herlighed i tusind år, hvilken begivenhed er nær, den er lige på trapperne.²⁰

Selve evangeliet har været det samme i alle uddelinger, frelsesplanen er den samme for alle vor Faders børn i enhver tidsalder. Fra

tid til anden har det været tabt på grund af frafald, men når Herren har haft et folk på jorden, er de blevet tilbudt de samme frelsende love og sandheder, som han har åbenbaret til os.

Men der er yderligere en storslået ting, som vi har modtaget i denne tidsalder, som aldrig har været her før. I denne uddeling har Herren erklæret, at Kirken aldrig mere skal blive ført på vildspor, denne gang er evangeliet her for at blive. Denne gang er den åbenbarede sandhed bestemt til at forberede et folk til Menneskesønnens andet komme, og Kirken vil blive grundlagt over hele jorden, når Herren kommer for at indlede den tusindårige periode med fred og retfærdighed.²¹

Vi er medlemmer af en verdenskirke, en kirke, der besidder livets og frelsens plan, en kirke, som Herren selv har oprettet i disse sidste dage, for at den måtte bringe hans frelsens budskab til alle hans børn på hele jorden ...

Vi har nået den vækst og styrke, der sætter os i stand til at fuldføre det hverv, som Herren har givet os gennem profeten Joseph Smith, at vi skulle bringe de glædelige tidender om genoprettelsen ud til enhver nation og til alle mennesker.

Vi skal ikke alene prædike evangeliet i enhver nation inden Menneskesønnens andet komme, men vi skal omvende mennesker og oprette forsamlinger af hellige blandt dem.²²

Guds rige og Herrens værk vil sprede sig mere og mere, og det vil fremover vokse hurtigere i verden, end det har gjort tidligere. Herren har sagt det, og Ånden vidner om det, og jeg bærer vidnesbyrd om det, for jeg ved, at det er sandt. Guds rige er her for at vokse, for at spredes over alt, for at rodfæste sig i verden og forblive der, hvor Herren har plantet det ved sin egen magt og ved sit eget ord, for aldrig mere at blive ødelagt, men fortsætte, indtil den Almægtiges formål skal blive fuldført – ethvert princip, der er blevet talt om af profeter siden verdens begyndelse. Det er Guds værk, som han selv, ved sin egen visdom og ikke ved menneskets visdom, har genoprettet på jorden i de sidste dage.²³

Evangeliet er for alle folk, og Kirken skal blive oprettet alle steder, i alle lande, ja, selv til jordens ender, før Menneskesønnens andet komme.²⁴

Jeg ved og jeg bærer vidnesbyrd om, at Herrens hensigter med jorden skal sejre. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er kommet for at blive. Herrens værk vil sejre. Ingen magt på jorden kan forhindre udbredelsen af sandheden og forkyndelsen af evangeliet i alle lande.²⁵

Jeg efterlader min velsignelse hos jer, og min forsikring om, at Gud er med sit folk, og at det værk, som vi er en del af, skal sejre og gå fremad, indtil Herrens evige hensigter er opfyldt.²⁶

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvordan kan vi følge præsident Smiths eksempel i vores tjeneste i Kirken? (Se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«).
- Tænk over præsident Smiths lærdomme om gengivelsen af evangeliet (se afsnit 1). Hvilke tanker gør I jer, når I tænker på, at I lever i en tid, hvor Herrens kirke er blevet genoprettet på jorden?
- Præsident Smith vidnede om, at Jesus Kristus er Kirkens overhoved (se afsnit 2). Hvordan kan I fortælle nogen, der ikke er medlemmer af Kirken, om jeres vidnesbyrd om den sandhed?
- Hvordan har Kirkens organisationer og programmer hjulpet jer til at modtage de velsignelser, der er nævnt i afsnit 3? Hvordan har de hjulpet jeres familie?
- Præsident Smith sagde: »Vor Frelser kom til denne verden for at lære os at elske hinanden« (afsnit 4). Hvordan kan vi følge Frelserens eksempel på kærlighed, når vi tjener som hjemme- og besøgs lærere?
- Når I læser afsnit 5, så læg mærke til, hvorfor denne uddeling er anderledes end de andre. Hvordan kan denne forståelse påvirke vores tjeneste i Kirken? Hvilke tanker gør I jer, når I tænker på at forberede verden til Frelserens andet komme?

Tilknyttede skriftsteder

Mosi 18:17-29; L&P 1:30; 65:1-6; 115:4; 128:19-22

Til underviseren

»Når du benytter dig af en række forskellige aktiviteter i forbindelse med undervisningen, har eleverne tendens til at forstå evangeliets principper bedre og huske mere. En omhyggeligt udvalgt metode kan gøre et princip mere tydeligt, mere interessant og lettere at huske« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 89).

Noter

1. Se Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 16.
2. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 4.
3. »My Dear Young Fellow Workers«, *New Era*, jan. 1971, s. 5.
4. I Conference Report, okt. 1944, s. 140-141.
5. Se »Ud af mørket«, *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 293.
6. I Conference Report, apr. 1970, s. 4.
7. »Benyt Kirkens Programmer«, *Den danske Stjerne*, mar. 1971, s. 68.
8. I Conference Report, apr. 1970, s. 113.
9. Se »Thi således skal min kirke kaldes«, *Den danske Stjerne*, aug. 1970, s. 228.
10. Se »Råd til de hellige og til hele verden«, *Den danske Stjerne*, dec. 1972, s. 494-495.
11. I Conference Report, okt. 1968, s. 123.
12. I Conference Report, okt. 1970, s. 8.
13. »The One Fundamental Teachings«, *Improvement Era*, maj 1970, s. 3.
14. »Benyt Kirkens Programmer«, s. 67-68.
15. »The One Fundamental Teaching«, s. 3.
16. I Conference Report, apr. 1968, s. 12.
17. I Conference Report, apr. 1966, s. 102.
18. I Conference Report, apr. 1970, s. 59.
19. I Conference Report, apr. 1970, s. 114.
20. »A Peculiar People: Gospel Dispensations«, *Deseret News*, 5. dec. 1931, Kirkens sektion, s. 6.
21. »A Call to Serve«, *New Era*, nov. 1971, s. 5.
22. I Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 5.
23. I Conference Report, okt. 1968, s. 123.
24. I Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 176.
25. Se »Råd til de hellige og til hele verden«, s. 495.
26. I Conference Report, apr. 1970, s. 148-149.

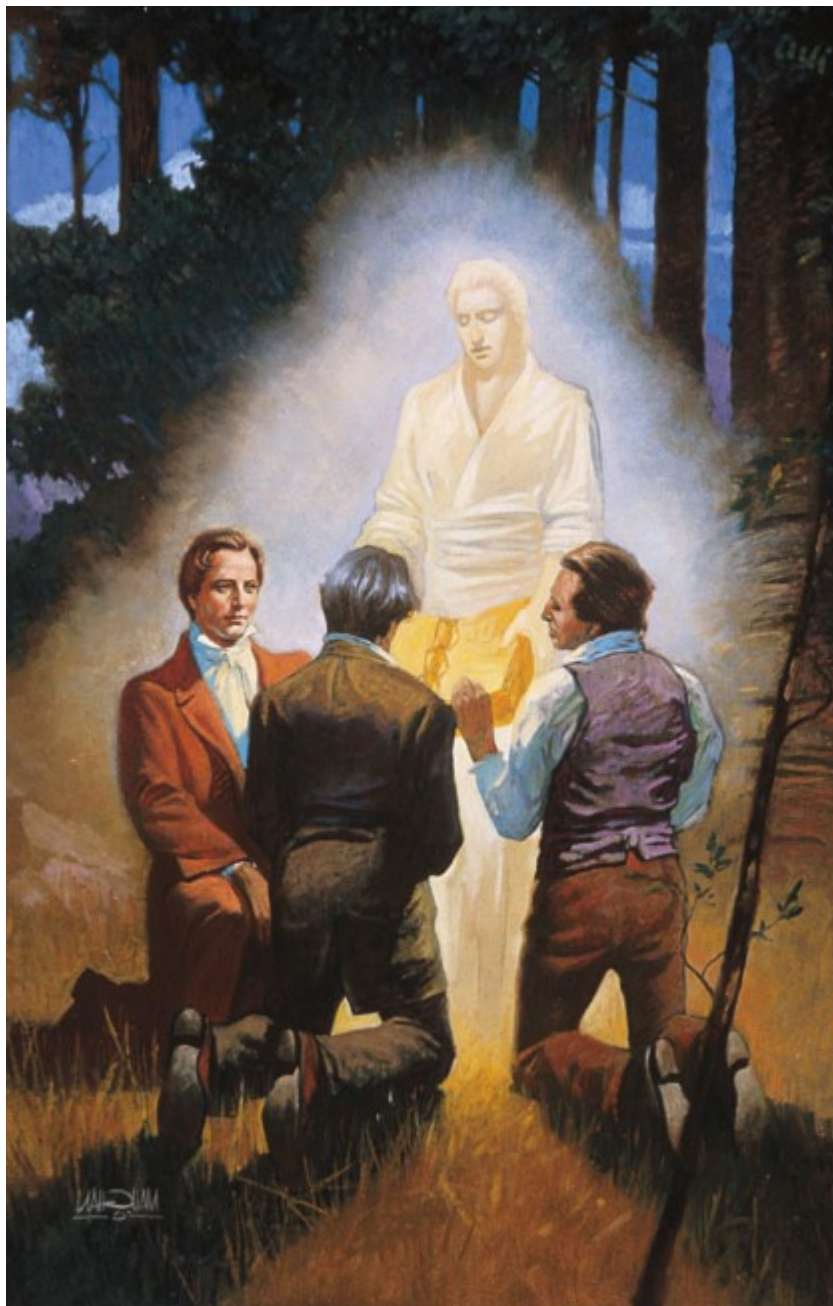
Vidner om Mormons Bog

»Det synes mig, som om intet medlem af denne kirke bliver helt tilfreds, før vedkommende har læst Mormons Bog om og om igen og omhyggeligt overvejet den, så vedkommende kan bære vidnesbyrd om, at den virkelig er en optegnelse, der er inspireret af den Almægtige.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith tjente som Kirkens historiker og skriver fra marts 1921 til februar 1971. I den stilling var han medvirkende til at sikre originale dokumenter, der havde historisk betydning for Kirken. Et af disse dokumenter var et håndskrevet vidnesbyrd underskrevet af David Whitmer, et af de særlige vidner til Mormons Bog. Præsident Smith var også så privilegeret at håndtere et håndskrevet vidnesbyrd fra Oliver Cowdery, et andet af de tre vidner til Mormons Bog. Efter præsident Smith havde kopieret disse to dokumenter i hånden, så læste han dem op ved mindst to offentlige taler – engang i marts 1939 og igen ved Kirkens general-konference i oktober 1956.

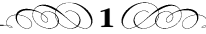
Selvom præsident Smith følte, at disse nedskrevne vidnesbyrd var betydningsfulde nok til at fortælle om, så talte han oftere om et andet vidnesbyrd om Mormons Bog – sit eget, som han modtog, længe før han begyndte at arbejde på Kirkens historikers kontor. Han sagde: »Jeg begyndte at læse Mormons Bog, før jeg var gammel nok til at blive diakon, og jeg har læst den lige siden, og jeg ved, at den er sand.«¹ »Jeg har læst den mange, mange gange,« fortalte han de sidste dage hellige. »Jeg har ikke læst den nok. Den indeholder stadig sandheder, som jeg stadig forsøger at finde, for jeg har ikke lært det hele endnu, men jeg ved, at det er sandt.«²

*En engel viste guldpladerne til Oliver Cowdery og David Whitmer,
to af de tre vidner; mens Joseph Smith var til stede.
Englen viste senere pladerne til Martin Harris, det tredje vidne.*

Præsident Smiths formål med at fortælle om disse vidnesbyrd om Mormons Bog var at opfordre andre til at modtage deres eget vidnesbyrd. Han sagde: »Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at Herren har gjort det meget klart for mig ved åbenbaring, som jeg har modtaget, og mange af jer, der er til stede her, kan bære det samme vidnesbyrd, at dette er sandt, og det samme privilegium har ethvert oprigtigt menneske, der vil stræbe efter at læse med en bønssom ånd og et ønske om at vide, om bogen er sand eller ej, og de vil modtage det vidnesbyrd i overensstemmelse med løftet givet af Moroni, der besøgte den optegnelse, der skulle komme frem i tidernes fyldes uddeling.«³

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Mormons Bog er en hellig optegnelse, der indeholder det evige evangelium og bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Mormons Bog er den hellige historie om de fordums indbyggere på det amerikanske kontinent og indeholder deres profeters forudsigelser, Herrens befalinger til dem og dette fordums folks historie og skæbne. Det er hellig skrift fra Amerika, og den er lige så hellig og inspireret som Bibelen, der indeholder de hellige optegnelser om det hebraiske folkeslag på den østlige halvkugle.⁴

De nefitiske profeter bad oprigtigt om, at deres optegnelser ville blive bevaret for at komme frem og tale fra de døde, bære vidnesbyrd til Lehis efterkommere og også til jøderne og ikke-jøderne om, at Gud havde åbenbaret dem evangeliets fylde. De ønskede, at mennesker i disse sidste dage ville blive bragt til omvendelse og til tro på Gud gennem de vidnesbyrd, der var givet så mange århundreder tidligere til disse nefitiske profeter. Faktisk lærer vi fra Mormons Bog, at det er hovedformålet med Mormons Bog, som det står i mange af dens passager ...

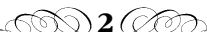
Herren gjorde det meget klart for de nefitiske profeter, at deres historie og profetier ville blive bevaret for at komme frem i de sidste dage som et vidne om Jesus Kristus og for at tilvejebringe evangeliet for folk. Nefi profeterede for ikke-jøderne og for jøderne i vore dage

og efterlod dem sit vidnesbyrd på meget stærk og eftertrykkelig vis (2 Ne 33). Moroni gjorde det samme (Moro 10:24-34).⁵

Nefi, en af de tidligste profeter i den israelitiske koloni, forudsagde næsten seks hundrede år før den kristne tidsalder, at når optegnelserne, der indeholdt hans folks historie, ville blive åbenbaret fra støvet, ville det være i en tid, hvor folket »forkaster Guds, Israels Helliges, kraft,« og de vil sige: »Lyt til os, og hør vor forskrift; for se, der er ingen Gud i dag, for Herren og Forløseren har udført sin gerning, og han har givet sin magt til mennesker« (2 Ne 28:5). Igen ville mange blandt dem sige, når de blev præsenteret for nye skrifter, der indeholdt historien om et folk på den vestlige halvkugle: »En bibel! En bibel! Vi har en bibel, og der kan ikke være nogen anden bibel« (2 Ne 29:3).

... Disse nye skrifter skulle være et vidne, ikke kun om Kristus og skulle indeholde det evige evangelium, men det skulle også være et vidne om de jødiske skrifter – Bibelen; og disse to optegnelser skulle – ifølge profetierne fra Nefi, hans far og også Josef, Israels søn – vokse sammen og bære vidnesbyrd om det evige evangelium (se 2 Ne 3:11-13; 29:10-14). Disse optegnelser står som et sådan vidne i dag og vidner om sandheden til fordømmelse af alle, der forkaster deres lærdomme.⁶

Jeg ved, at Joseph Smith oversatte Mormons Bog ved Guds gave og kraft, og at den er kommet frem »for at overbevise jøde og ikke-jøde om, at JESUS er KRISTUS, den evige GUD, som giver sig til kende for alle folkeslag« (Mormons Bogs titelblad).⁷

I overensstemmelse med loven om vidner, så kaldte Herren særlige vidner til at vidne om Mormons Bog.

Der er en lov uigenkaldelig fastsat i skrifterne; den vedrører vidners udvælgelse og vidnesbyrd. Denne lov har Herren altid fulgt, når han har givet folket en ny åbenbaring.⁸

Gennem alle tider har denne lov [loven om vidner] stået fast og urokkelig. Hvis vi havde fuldkomne optegnelser om alle tidsaldre, ville vi kunne se, at når som helst Herren har påbegyndt en udde-ling, har der været flere end ét vidne til at vidne om ham. Paulus

skrev til korintherne: »På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres« (2 Kor 13:1).⁹

Herren sagde vedrørende Mormons Bogs fremkomst, at han ville udvælge vidner. Der skulle være tre særlige vidner, som skulle vidne for verden, og han sagde:

»Og der er ingen andre, som skal se den, bortset fra nogle få efter Guds vilje for at aflægge vidnesbyrd om hans ord for menneskenes børn; for Gud Herren har sagt, at de trofastes ord skal tale, som var det fra de døde.

Derfor vil Gud Herren skride til at bringe bogens ord frem; og ved så mange vidners mund, som han finder for godt, vil han stadfæste sit ord, og ve den, der forkaster Guds ord!« (2 Ne 27:13-14).¹⁰

De tre mænd, der blev kaldet til at tjene som særlige vidner om Mormons Bogs fremkomst ved Guds kraft, var Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris ... De arbejdede sammen med Joseph Smith om at grundlægge dette storslåede værk i denne uddeling ...

Deres vidnesbyrd er, at de fik besøg af en engel fra Herrens nærhed, der viste dem den gyldne optegnelse, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og gav dem belæringer. De så indgraveringerne på pladerne, efterhånden som siderne en for en blev vendt for dem, og de hørte Guds røst, der fra himlen erklærede, at oversættelsen var ved Guds gave og kraft, og han befalede dem at vidne om dette for hele verden. Disse tre vidner forblev altid, trods modgang, forfølgelse og alle livets omskiftelser, tro mod deres vidnesbyrd om, at de havde set pladerne i en engels nærvær og havde hørt Guds røst tale til dem fra himlene.

Der var otte andre vidner, der også så pladerne, rørte ved dem og forsigtigt undersøgte indgraveringerne, da Joseph Smith viste dem til dem. Deres vidnesbyrd er også givet til verden og findes i enhver Mormons Bog. Alle disse otte mænd forblev til deres dødsdag tro mod dette vidnesbyrd.

Disse tolv vidner [inklusive Joseph Smith], hvoraf fire så engle og havde himmelske syner, og otte så optegnelsen, der blev fremvist af Joseph Smith, virker til at være det, som Herren har syntes, var nødvendigt for at fastslå sandheden om Mormons Bog, som han

Joseph Smith viste guldpladerne til de otte vidner.

ved Nefi lovede, at han ville gøre. »Ve den, der forkaster Guds ord!« Loven bliver mere end tilfredsstillet ved disse mænds vidnesbyrd.¹¹

Joseph Smith ... var alene, da han modtog det første syn, alene, da Moroni bragte ham budskabet, alene, da han modtog pladerne; men derefter var han ikke alene. Herren kaldte andre vidner. Bedstemor Smith [Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith] fortæller i sin historie, at profeten kom hjem grædende af glæde, da vidnerne under anvisning af en Guds engel havde set pladerne, for som han sagde: »Byrden er blevet løftet, og jeg er ikke længere alene.«¹²

 3

De tre vidner forblev tro mod deres vidnesbyrd om Mormons Bog

Alle tre [af de særlige] vidner tog på et tidspunkt afstand fra Kirken og forlod den. Oliver Cowdery og Martin Harris vendte ydmygt tilbage og blev medlemmer af Kirken igen og døde begge i fuldt medlemskab. David Whitmer kom ikke tilbage til Kirken, men alle tre mænd forblev dog tro mod det vidnesbyrd, de gav til verden, og som findes i enhver Mormons Bog.¹³

Dette er David Whitmers vidnesbyrd, der blev givet i Richmond i Missouri den 19. marts 1881 – kopieret fra det originale dokument, der blev udgivet i Richmond *Conservator* den dato.

»Til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, som denne fremstilling vil blive forelagt –

Det er blevet hævdet af en John Murphy fra Polo [Caldwell County] i Missouri, at jeg, i en samtale med ham sidste sommer, har fornægtet mit vidnesbyrd som et af de tre vidner til Mormons Bog –

Af denne grund, så han nu kan forstå mig, hvis han ikke gjorde det dengang, og så verden kan vide sandheden, så ønsker jeg nu i mit livs efterår og med frygt for Gud en gang for alle at komme med denne offentlige udtalelse:

Jeg har aldrig på noget tidspunkt som et af de tre vidner fornægtet det vidnesbyrd eller dele deraf, som for så længe siden er blevet offentliggjort med den bog.

De, der kender mig bedst, ved, at jeg altid har holdt fast ved det vidnesbyrd – og for at intet menneske må blive vildledt eller tvivle på min nuværende holdning til det, så bekræfter jeg igen sandheden af alle de udtalelser, som jeg dengang kom med, og som er blevet udgivet.«¹⁴

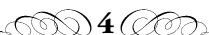
Lad mig nu sige lidt om Martin Harris ... Skønt han fortsatte med at være tro mod sit vidnesbyrd om Mormons Bog, var han i mange år misfornøjet med Kirken. Men nogen tid efter at de hellige kom til Utah, rejste nogle af vore gode brødre ud for at finde ham. De fandt ham, gjorde ham interesseret igen og bragte ham tilbage. Han kom hertil [til Utah], blev atter døbt og boede her nogle år, mens han bar

sit vidnesbyrd til de bosiddende. Han døde her og blev begravet [i Clarkston i Utah].

Nu kommer vi til Oliver Cowdery. Hvad med Oliver Cowdery, den mest betydningsfulde af de tre, som så mange gange var sammen med Joseph Smith, når engle viste sig, og nøgler blev overdraget? Hvad med ham? Han forlod Kirken og blev overordentlig bitter, men fornægtede aldrig vidnesbyrdet. Nogle folk har sagt, at han gjorde, men det gjorde han ikke. Han var altid tro mod det vidnesbyrd ...

Efter at de hellige var blevet drevet ud af Nauvoo og var ude på sletterne, og det hele så mørkest ud (Sidney Rigdon sagde, at de gik deres undergang i møde, og at der ikke var noget håb for dem, og aviserne sagde, at de ikke kunne overleve), under disse forhold bad Oliver Cowdery ... om at komme tilbage til Kirken ... Han kom tilbage og var ved at forberede sig på at tage på mission til Storbritannien, da han blev syg og døde. Han døde i David Whitmers hjem, idet han bar vidnesbyrd om sandheden.¹⁵

Hvert medlem af Kirken kan være et vidne om Mormons Bog.

De er ikke de eneste vidner, der kan tale om Josephs Smiths guddommelige mission eller sandheden af Mormons Bog. Det løfte, der bliver givet i Mormons Bog, om, at alle, der ønsker at vide, om den er sand og indeholder Guds ord, kan vide, at den er sand, hvis de vil spørge af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet de har tro på Kristus, så vil han tilkendegive det for dem ved Helligåndens kraft (se Moro 10:3-5). Der er hundrede tusinder, der har afprøvet dette løfte og som oprigtigt kan sige, at de har modtaget den kundskab.¹⁶

Jeg er lige så fuldstændigt overbevist om, at denne Mormons Bog, som jeg har læst op fra, er Guds ord, der blev åbenbaret på den måde, som Joseph Smith erklærede, at den blev åbenbaret, som jeg er om, at jeg står her og kigger på jer. Hver sjæl på jorden, der er intelligent nok til at forstå, kan lære den sandhed. Hvordan kan man vide det? Alt, man skal gøre, er at følge den formel, som Herren selv har givet, da han erklærede for jøderne, at de, der ville

»Man bliver fyldt med inspiration og en følelse af fredfyldt lykke og tilfredshed, når man oprigtigt og bønsonligt læser denne bog.«

gøre hans Faders vilje ville vide, om lærdommen var fra Gud, eller om han talte af sig selv (se Joh 7:17). Mit vidnesbyrd til hele verden er, at denne bog er sand ...

Jeg ved, at disse [tre] vidners vidnesbyrd, som findes i enhver Mormons Bog, er sandt, at de stod i en Guds engels nærhed, der erklærede over for dem, at den optegnelse, der var oversat, var korrekt, at deres vidnesbyrd om, at Gud talte til dem fra himlene og kaldte dem til at bære vidnesbyrd om det faktum, er sandt, og der er ikke nogen sjæl, der ikke kan modtage det vidnesbyrd, hvis de ønsker at modtage det, ved i bøn og tro at læse denne bog med et ønske om at kende sandheden, som Moroni har forkyndt ved åbenbaring. De skal kende sandheden om gengivelsen af denne skrift, der blevet givet til de fordums indbyggere på dette kontinent.¹⁷

Det synes mig, som om intet medlem af denne kirke bliver helt tilfreds, før vedkommende har læst Mormons Bog om og om igen og omhyggeligt overvejet den, så vedkommende kan bære vidnesbyrd om, at den virkelig er en optegnelse, der er inspireret af den Almægtige, og at dens historie er sand ...

Intet medlem af denne kirke kan værdigt stå i Guds nærhed, hvis det ikke alvorligt og omhyggeligt har læst Mormons Bog.¹⁸

Når I læser Mormons Bog, ved I, at I læser sandheden. Hvorfor? Fordi Gud ledte mænd til at skrive begivenheder, efterhånden som de fandt sted, og han gav dem visdom og inspiration til at gøre det. Derfor blev optegnelserne skrevet af mænd, der troede på Gud. Disse optegnelser faldt aldrig i hænderne på frafaldne, men historikerne talte og skrev, når de blev inspireret dertil af Helligånden, og vi ved, at det, de skrev, er sandt, for Herren har godkendt det (se L&P 17:6).¹⁹

Når vi fortsat læser Mormons Bog oprigtigt og bønsumt, så kommer den til at stå vores hjerte nærmere.

Alle, der oprigtigt har læst Mormons Bog, er blevet påvirket af dens inspirerede indhold ... Man bliver fyldt med inspiration og en følelse af fredfyldt lykke og tilfredshed, når man oprigtigt og bønsumt læser denne bog.²⁰

Når jeg læser [Mormons Bog], gør den større og større indtryk på mig med sin hellighed, med sit budskab, der forsvare Herren Jesu Kristi mission, og det evangelium, der er blevet gengivet i tidernes fylde uddeling for at frelse sjæle. Denne optegnelse bliver mig mere og mere kær for hver dag, når jeg ser opfyldelsen af profetierne, der blev udtalt af de profeter, der nu taler fra de døde og fra støvet til alle jordens folk, mens de råber omvendelse og tro på Kristus.²¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Smith sagde, at han ikke havde læst Mormons Bog nok (se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«). Hvad kan vi lære af denne bemærkning?
- Afsnit 1 i dette kapitel indeholder nogle af præsident Smiths belæringer angående formålene med Mormons Bog. Hvordan er disse formål blevet opfyldt i jeres liv?

- Selv om Oliver Cowdery, Martin Harris og David Whitmer forlod Kirken, så var der ingen af dem, der nogen sinde fornægtede deres vidnesbyrd om Mormons Bog (se afsnit 2 og 3). Hvorfor har dette faktum betydning, når vi overvejer deres vidnesbyrd?
- Præsident Smith sagde, at alle folk kan være vidner om Mormons Bog (se afsnit 4). Hvordan har I fået et vidnesbyrd om bogen? Hvad kan I gøre for at fortælle andre om det vidnesbyrd?
- Præsident Smith sagde om Mormons Bog: »Denne optegnelse bliver mig mere og mere kær for hver dag« (afsnit 5). Hvordan har dette vist sig at være sandt for jer? Hvad kan en person gøre for at styrke sit vidnesbyrd om Mormons Bog?

Tilknyttede skriftsteder

1 Ne 6:3-5; 2 Ne 29:7-8; Jakob 4:1-4; En 1:13; L&P 20:8-12

Til underviseren

»Bær vidnesbyrd, når Ånden tilskynder dig dertil, ikke kun ved lektionens afslutning. Giv dem, som du underviser, mulighed for at bære vidnesbyrd« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 45).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1961, s. 18.
2. I Conference Report, okt. 1949, s. 89; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 3:192.
3. I Conference Report, okt. 1956, s. 20; se også Moro 10:3-5.
4. »Origin of the First Vision«, *Improvement Era*, apr. 1920, s. 503; se også *Lærdomme om frelse*, 3:174.
5. *Church History and Modern Revelation*, 1953, 1:31-32.
6. »Predictions in the Bible Concerning the Book of Mormon«, *Improvement Era*, sep. 1923, s. 958-959; se også *Lærdomme om frelse*, 3:190-191.
7. I Conference Report, okt. 1970, s. 8.
8. »Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon«, *Improvement Era*, sep. 1927, s. 950; se også *Lærdomme om frelse*, 1:180.
9. Se *Lærdomme om frelse*, 1:180.
10. I Conference Report, okt. 1956, s. 19-20.
11. »Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon«, s. 952-953; se også *Lærdomme om frelse*, 3:191-192.
12. Se *Lærdomme om frelse*, 1:186.
13. »Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon«, s. 952; se også *Lærdomme om frelse*, 3:191.
14. I Conference Report, okt. 1956, s. 20; se også *Lærdomme om frelse*, 3:196-197.
15. Se *Lærdomme om frelse*, 1:198-200.
16. »Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon«, s. 953; se også *Lærdomme om frelse*, 3:192.
17. I Conference Report, okt. 1949, s. 89; se også *Lærdomme om frelse*, 3:192-193.
18. I Conference Report, okt. 1961, s. 18.
19. »History and History Recorders«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, apr. 1925, s. 55; se også *Lærdomme om frelse*, 2:167-168.
20. »Origin of the First Vision«, s. 503.
21. I Conference Report, apr. 1925, s. 73.

*Ældste Joseph Fielding Smith fra De Tolv Apostles
Kvorum og præsident Joseph F. Smith i 1914*

Vores søgen efter sandhed

»Det er krævet af os, som medlemmer af denne kirke at blive bekendt med det, som Herren har åbenbaret, så vi ikke bliver ledt på afveje ... Hvordan skal vi kunne vandre i overensstemmelse med sandheden, hvis vi ikke kender den?«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Da Joseph Fielding Smith var otte år gammel, gav hans far ham en Mormons Bog og bad ham om at læse den. »Jeg modtog taknemligt denne nefitiske optegnelse,« husker han senere, »og gik i gang med den opgave, som jeg havde fået.« Hans kærlighed til bogen motiverede ham til hurtigt at klare sine pligter og endda nogle gange forlade en baseballkamp tidligt, så han kunne finde et stille sted at læse. Mindre end to år efter han havde modtaget gaven fra sin far, havde han læst bogen to gange. Han sagde senere om sit tidlige studium: »Der er visse passager, der er indprentet i mit sind, og jeg har aldrig glemt dem.«¹ Han læste også andre bøger. »Jeg plejede at læse de bøger, der var forberedt til børnene i Primary og børnene i Søndagsskolen i denne første tid,« sagde han, »og jeg havde sædvanligvis en bog i hænderne, når jeg var derhjemme ... Senere læste jeg History of the Church (Kirkens historie), da den blev udgivet i *Millennial Star*. Jeg læste også Bibelen, Mormons Bog, Den Kostelige Perle og Lære og Pagter og andet litteratur, som jeg fik fat på.«²

Præsident Smith bibeholdte denne tørst efter evangelisk viden gennem hele sit liv. Når han lærte evangeliets sandheder, fortalte han andre om dem, og når det var nødvendigt, så forsvarede han dem. Tre år efter, at han var blevet ordineret til apostel, modtog han en præstedømmevelsignelse, der indeholdt følgende råd: »Du er blevet velsignet med evnen til at forstå, analysere og forsvare

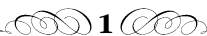
sandhedens principper i højere grad end mange af dine medmennesker, og den tid vil komme, hvor det akkumulerede bevis, som du har samlet, vil stå som en forsvarsmur mod dem, som prøver og vil prøve at ødelægge beviset på guddommeligheden af profeten Josephs mission, og i det forsvar vil du aldrig blive beskæmmet, og Åndens lys vil skinne i dit hjerte så blidt som dug, der falder fra himlen, og det vil åbenbare mange sandheder angående dette værk for dig.«³ Han levede op til disse profetiske ord. Som evangelisk lærd, lærer og skribent arbejdede han flittigt på at forklare og forsvare frelsens lærdomme. Præsident Heber J. Grant kaldte ham engang »den mest skriftkloge« af alle generalautoriteterne.⁴

Hen imod slutningen af sit liv tænkte præsident Smith ofte på de velsignelser, han havde modtaget gennem sit studium af evangeliet:

»Hele mit liv har jeg studeret og tænkt over evangeliets principper og forsøgt at efterleve Herrens love. Som følge deraf har jeg fået en stor kærlighed til ham og til hans værk og til alle dem, der søger at fremme hans formål med jorden.«⁵

»Jeg har alle mine dage studeret skrifterne og søgt vejledning fra Herrens Ånd for at få en forståelse af deres sande betydning. Herren har været god mod mig, og jeg glæder mig over den kundskab, som han har givet mig, og det privilegium, jeg har fået og stadig har for at undervise i hans frelsende principper.«⁶

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Vi bør søge sandhed på mange områder, men den vigtigste kundskab er kundskab om evangeliet.

Vi tror på uddannelse. Som et folk har vi altid søgt lærdom på ethvert område, og som kirke har vi brugt store summer og ydet betydelige ofre for at gøre uddannelsesmuligheder tilgængelige for Kirkens medlemmer. Og især i denne tid med videnskabelig forskning og udvikling. Vi mener, at vore unge mennesker bør få så megen uddannelse og teknisk træning, som er vist og nødvendigt.

Men vi mener, at denne stræben efter verdslig lære bør være kombineret med en lignende stræben efter åndelig forståelse. Det er vigtigere, tusind gange vigtigere, at have kundskab om Gud og

hans love, så vi kan gøre det, der bringer frelse, end det er at få al den verdslige kundskab, som man kan opnå.⁷

Alle burde lære noget nyt hver dag. I har alle videbegærlige sind og søger sandheden på mange områder. Jeg håber oprigtigt, at jeres søgen fortrinsvist er efter de åndelige ting, fordi det er der, hvor vi er i stand til at opnå frelse og gøre det fremskridt, der fører til evigt liv i vor Faders rige.

Den vigtigste kundskab i verden er kundskab om evangeliet. Det er kundskab om Gud og hans love, om det, som mennesket skal gøre for at udarbejde deres frelse med frygt og bæven for Herren (se Fil 2:12; Morm 9:27).⁸

Ikke al sandhed har den samme værdi eller er lige vigtig. Nogle sandheder er større end andre. Den største sandhed, eller de største sandheder, finder vi i de grundlæggende bestanddele i Jesu Kristi evangelium. For det første, at Jesus Kristus er Guds Søn, verdens Forløser, der kom til denne verden for at dø, så mennesket kan leve. Denne sandhed bør vi kende. Det er langt vigtigere at vide, at Jesus Kristus er vor Forløser, at han har givet os det evige livs principper, end det er at vide alt det, der kan opnås i timelig uddannelse.⁹

Så vidt angår verdens filosofi og visdom, så betyder den ikke noget, medmindre den er i overensstemmelse med Guds åbenbarede ord. Enhver læresætning, hvad enten den er i religionens, videnskabens, filosofiens eller i et andet navn, vil fejle, hvis den er i modstrid med Herrens åbenbarede ord. Den kan synes rimelig. Den kan blive fremført på en måde, som virker tiltrækkende, og som man måske ikke er i stand til at svare på. Den kan synes at være dannet af bevis, som man ikke kan bestride, men alt, man skal gøre, er at afvente tålmodigt. Tiden vil udligne alt. I vil opdage, at enhver læresætning, ethvert princip, vil, uanset hvor mange der tror på det, gå til grunde, hvis det ikke er i overensstemmelse med Herrens guddommelige ord til sine tjenere. Ej heller er det nødvendigt for os at forsøge at strække Herrens ord i et forgæves forsøg på at få det til at være i overensstemmelse med disse teorier og lærdomme. Herrens ord skal ikke forgå uden at blive opfyldt, men disse falske lærdomme og teorier vil alle fejle. Sandheden, og kun sandheden, vil forblive, når alt andet er gået til grunde.¹⁰

»I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer fri« (Joh 8:32).

2

Herren har befalet os at granske skrifterne.

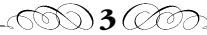
Herren har befalet, at Kirkens medlemmer i vore dage søger ham i bøn, i tro og studium. Vi har fået befaling om at studere befallingerne, som han har givet os i Lære og Pagter, i Mormons Bog og i alle skrifterne, med dette løfte: »Uanset hvilket intelligensniveau vi opnår i dette liv, så opstår det sammen med os i opstandelsen. Og hvis en person ved sin flid og lydighed opnår større kundskab og intelligens i dette liv end en anden, så har han en tilsvarende fordel i den kommende verden« (L&P 130:18-19) ... Frelseren sagde til jøderne: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5:39). Hvor mange medlemmer af Kirken *mener* det samme, men får ikke forberedt sig selv ved studium og ved tro?¹¹

Det synes mig, at et medlem af denne kirke ikke ville være i stand til at hvile fredeligt og komfortabelt og have en ren samvittighed uden at have fået kundskab ved studium af og ved tro på

Kirkens standardværker. Disse optegnelser er uvurderlige. Verden gør nar af dem, men gennem deres lærdomme har vi fået lov til at komme nærmere Gud, få en bedre forståelse af vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus, blive bedre bekendt med dem og lære mere angående den vidunderlige frelsesplan, som de har givet os og denne verden.¹²

Fordums profeter, der så vores tid, har talt, ikke specielt til gavn for folket på deres tid, men til gavn for folket, der lever i de dage, som disse profetier omhandler.¹³

Jeg siger til jer, mine brødre og søstre, I kan ikke holde Herrens befalinger og vandre i retskaffenhed, medmindre I kender dem. Herren har befalet os, at vi skal granske skrifterne, for det, som de indeholder, er sandt og skal blive opfyldt (se L&P 1:37) ... Gransk skrifterne; gør jer bekendt med det, som Herren har åbenbaret til jeres frelse, til jeres husstands frelse og til verdens.¹⁴

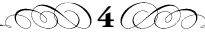
Vi har et stort ansvar for at give agt på sandhedens budskab, som Herren nu åbenbarer til sine tjenere.

Hvis vi vil give agt på Herrens ord og selv søge at opnå kundskab fra Mormons Bog, fra Bibelen, fra Lære og Pagter, fra Den Kostelige Perle og fra instruktioner, som vi fra tid til anden modtager fra Kirkens autoriteter, og søge at gøre Herrens vilje, huske vore bønner og de pagter, vi har indgået med ham, vil vi ikke komme på afveje.¹⁵

I den niende trosartikel erklærer vi: »Vi tror på alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige.« Da dette er sandt, er det nødvendigt for os at forstå alt, som han har åbenbaret, og det, som han nu åbenbarer, for ellers har vi ikke føling med hans værk og kan ikke kende hans vilje vedrørende os, for vi forstår den ikke.¹⁶

De sidste dages hellige bør stole på deres ledere og følge Kirkens autoriteters lærdomme, for de taler til dem med profetisk og inspireret stemme. Herren har i det allerførste afsnit af Lære og Pagter erklæret, at hvad enten han taler ved sin egen røst eller ved sine tjeneres røst, er det det samme (se L&P 1:38). Derfor har vi et

lige så stort ansvar og en lige så stor forpligtelse til at give agt på røsten fra den, der står i spidsen for at belære folket, eller til at lytte til røsten fra Israels ældster, når de udbreder sandhedens budskab blandt folket, som vi har, [hvis] Herren fra sin nærhed sendte en engel, eller hvis han selv kom for at kundgøre disse ting for os.¹⁷

Vi kan lære evangeliske sandheder at kende gennem studium, tro og lydighed og gennem Helligåndens vejledning.

Det ville være godt, hvis vi ville følge det råd, som Herren har givet os, som er: »Den, som omhyggeligt bevarer mit ord, skal ikke blive ført vild« (JS-M 1:37). At bevare hans ord er langt mere end bare at læse dem. For at bevare dem må man ikke blot læse og studere, men i ydmyghed og lydighed søge at følge de givne befalinger og få den inspiration, som Helligånden vil tildele én.¹⁸

Vi hører somme tider beklagelsen: »Jeg har ikke tid.« Men vi har alle tid til at læse og studere, hvilket er vores højtidelige pligt. Kan vi ikke sørge for at finde mindst et kvarter hver dag til at hengive os til systematisk læsning og overvejelse? Det er ikke særlig meget tid, men det vil stadig være 1 time og 45 minutter på en uge, 7½ time på en måned med 30 dage og 91 timer og 15 minutter på et år ...

Meget få af os læser for meget; de fleste af os læser for lidt. Herren har sagt: »Og da ikke alle har tro, så søg flittigt og lær hinanden visdomsord; ja, søg visdom i de bedste bøger; søg efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118; 109:7).¹⁹

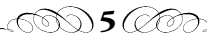
Det forventes, at vi studerer og lærer alt, vi kan, ved at undersøge og analysere. Men der er grænser for, hvad vi kan lære ved blot at ræsonnere og studere. Det, der hører Gud til, kan kun forstås ved Guds Ånd. Vi må opnå kundskab ved tro.²⁰

Menneskene kan søge, de kan studere, de kan naturligvis lære en hel del, de kan samle sig en masse oplysninger, men de vil aldrig blive i stand til at nå sandhedens fylde ... medmindre de bliver vejledt af sandhedens Ånd, Helligånden, og holder Guds befalinger.²¹

Sand tro ledsaget af ydmyghedens ånd vil føre menneskene til en kundskab om sandheden. Der er ikke nogen god grund til, at

mennesker overalt ikke kender sandheden, som vil gøre dem fri. Der er ikke nogen god grund til, at alle mennesker ikke kan opdage sandhedens lys og vide, hvorvidt Herren har talt igen i disse sidste dage. Paulus sagde, at menneskene skulle »søge Gud, om de kunne famle sig frem og finde ham, som dog ikke er langt borte fra en eneste af os« (ApG 17:27). Selv midt i det åndelige mørke og mangelen på tro, som dækker jorden, er Herrens arm ikke blevet kortere. Han vil høre den indtrængende bøn fra en, der oprigtigt søger efter sandheden, og ingen behøver at vandre uden kundskaben om den guddommelige sandhed, og hvor de skal finde Jesu Kristi Kirke. Alt, en person har brug for, er ydmyg tro og en angergiven ånd med en beslutsomhed om at vandre i lyset, og Herren vil åbenbare det for ham.²²

Vi kan alle sammen lære sandheden at kende; vi er ikke hjælpeløse. Herren har gjort det muligt for hvert eneste menneske at vide dette gennem overholdelse af [hans] love og gennem vejledning fra hans hellige Ånd, som er sendt med det formål at undervise os, når vi efterkommer loven, så vi kan kende den sandhed, som gør os fri (se Joh 8:32).²³

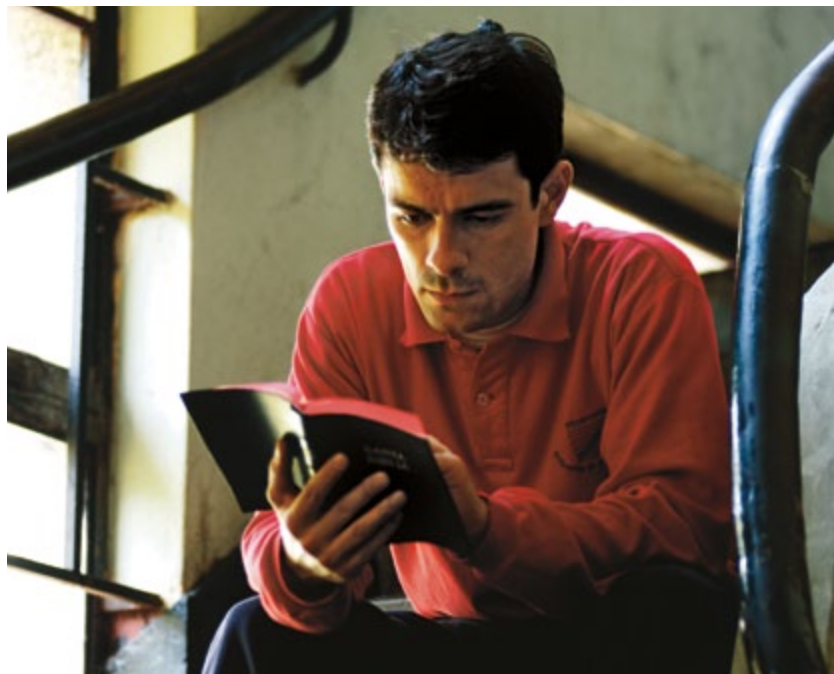

Når vi bringer vores liv i harmoni med sandheden, så øger Herren vores lys og forståelse.

Det er krævet af os, som medlemmer af denne kirke at blive bekendt med det, som Herren har åbenbaret, så vi ikke bliver ledt på afveje ... Hvordan skal vi kunne vandre i overensstemmelse med sandheden, hvis vi ikke kender den?²⁴

Vores eneste formål, hvad angår frelsens sandheder, bør være at finde ud af, hvad Herren har åbenbaret og dernæst tro på det og handle derefter.²⁵

Hvis vi vil følge lysets ånd, sandhedens ånd, den ånd, der er nævnt i Herrens befalinger, hvis vi gennem denne bønnens og ydmyghedens ånd vil søge Helligåndens vejledning, vil Herren øge vores lys og vores forståelse, så vi kan have dømmekraftens ånd, vi vil forstå sandheden, vi vil kende usandhed, når vi møder den, og vi vil ikke blive bedraget.

»Lad os granske skrifterne, lad os vide, hvad Herren har åbenbaret, lad os bringe vores liv i harmoni med hans sandhed.«

Hvem er det i denne kirke, som bliver bedraget? Ikke det menneske, som har været trofast i udførelsen af sin pligt, ikke det menneske, som har gjort sig bekendt med Herrens ord, ikke det menneske, som har efterlevet befalingerne, der er givet i disse åbenbaringer, men det menneske, som ikke er bekendt med sandheden, det menneske, som er i åndeligt mørke, det menneske, som ikke fatter og forstår evangeliets principper. Sådan et menneske vil blive bedraget, og når disse falske ånder kommer blandt os, så vil det menneske ikke forstå eller være i stand til at skelne mellem lys og mørke.

Men hvis vi vil vandre i lyset af Herrens åbenbaringer, hvis vi vil give agt på de råd, der er givet af dem, der sidder i Kirkens råd, der er bemyndiget til at give instruktioner, så vil vi ikke komme på afveje.²⁶

Lad os granske skrifterne, lad os vide, hvad Herren har åbenbaret, lad os bringe vores liv i harmoni med hans sandhed. Så vil vi ikke blive bedraget, men vi vil have kraft til at modstå det onde og

fristelser. Vores sind vil blive oplyst, og vi vil være i stand til at forstå sandhed og adskille den fra vildfarelser.²⁷

Hvis der er nogen læresætning eller et princip med relation til Kirkens lærdomme, som vi ikke forstår, så lad os knæle ned. Lad os komme til Herren i bønnens og ydmyghedens ånd og bede om, at vores sind vil blive oplyst, så vi kan forstå.²⁸

»Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud« – det er nøglen til det – »modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24).

Så ud fra dette forstår vi, at det menneske, der søger Gud og bliver ledt af sandhedens Ånd, eller Talsmanden, og forbliver i Gud, vil vokse i kundskab, i lys, i sandhed, indtil det til sidst vil opleve den fuldkomne dag med lys og sandhed.

Men vi vil ikke opleve alt dette i dette liv. Det er umuligt for et menneske at nå det mål på de få år, vores jordiske tilværelse varer. Men det, som vi lærer her, det som er evigt, det som er inspireret af sandhedens Ånd, vil følge os udover graven, og så skal vi fortsætte, hvis vi stadig forbliver i Gud, og modtage lys og sandhed, indtil vi til sidst kommer til den fuldkomne dag.²⁹

Det løfte er givet til alle dem, der vil modtage sandhedens lys og ved undersøgelse og lydighed vil bestræbe sig på at gøre sig bekendt med evangeliet, at de skal modtage linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der, indtil de skal modtage sandhedens fylde, selv rigets skjulte hemmeligheder skal blive kendt for dem. »For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for« (Matt 7:8; 3 Ne 14:8; se også 2 Ne 28:30; L&P 76:1-10; 98:11-12). Alle disse er arvinger til frelse, og de skal blive kronet med herlighed, udødelighed og evigt liv som Guds sønner og døtre og blive ophøjet i hans celestiale rige.³⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Når I læser om præsident Smiths bestræbelser på at lære evangeliet (se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«), så tænk på jeres egne bestræbelser. Hvilke velsignelser har I modtaget, når I har studeret skrifterne og andre evangeliske lærdomme?

- Hvad kan vi lære fra afsnit 1 omkring balancen mellem at lære om åndelige ting og verdslige ting? Hvordan kan vi hjælpe familiemedlemmer og andre med at prioritere åndelig kundskab, når de stræber mod uddannelsesmæssige mål?
- Hvordan har skrifterne hjulpet jer til at »blive mere bekendt« med vor himmelske Fader og Jesus Kristus? (Se afsnit 2). Tænk over, hvad I kan gøre for at forbedre jeres studium af skrifterne.
- Når I har læst afsnit 3, så tænk på de velsignelser, I har modtaget, når I har fulgt Kirkens lederes råd. Hvordan kan vi fortælle vores familie og andre om de levende profeters lærdomme?
- Hvad betyder det for jer at bevare Herrens ord? (Se afsnit 4 for nogle ideer). Hvordan kan »mindst et kvarter hver dag til at hengive os til systematisk læsning og overvejelse« påvirke vores liv?
- Overvej, hvordan rådet i afsnit 5 kan anvendes i jeres liv. Efter som usand information bliver mere pågående og tilgængelig, hvordan kan vi så »skelne mellem lys og mørke«? Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn og unge?

Tilknyttede skriftsteder

Sl 119:105; Joh 7:17; 2 Tim 3:15-17; 2 Ne 4:15; 32:3; Hel 3:29-30; L&P 19:23; 84:85; 88:77-80

Til underviseren

»Selv når du underviser mange mennesker samtidig, kan du nå ind til den enkelte. Du når for eksempel den enkelte, når du byder hver person varmt velkommen ved klassens begyndelse ... Du kan også nå ind til folk, når du gør deltagelse i klassen indbydende og betryggende« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 35).

Noter

1. Se Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 57.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. v.
3. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 195.
4. Heber J. Grant, i Richard O. Cowan, »Advice from a Prophet: Take Time Out«, *Brigham Young University Studies*, forår 1976, s. 416.
5. Se »Jeg ved, at min forløser lever«, *Den danske Stjerne*, maj 1972, s. 181.
6. I Conference Report, okt. 1970, s. 5.
7. Tale i institutbygningen i Logan i Utah, 10. jan. 1971, s. 1-2; Kirkens historiske bibliotek; ikke udgivet manuskript.
8. Se »Den vigtigste viden«, *Den danske Stjerne*, sep. 1971, s. 259.
9. I Conference Report, apr. 1955, s. 51.
10. I Conference Report, okt. 1952, s. 60.
11. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 1:xiv.

12. I Conference Report, okt. 1961, s. 18.
13. I Conference Report, okt. 1927, s. 142.
14. I Conference Report, okt. 1920, s. 58-59.
15. I Conference Report, okt. 1918, s. 56-57.
16. »Search the Scriptures«, *Young Woman's Journal*, nov. 1917, s. 592.
17. I Conference Report, okt. 1916, s. 73.
18. »The Resurrection«, *Improvement Era*, dec. 1942, s. 780; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:261.
19. »How and What to Read«, *Improvement Era*, aug. 1913, s. 1004-1005; se også *Lærdomme om frelse*, 3:172-173.
20. »Pres. Smith Stresses Value of Education«, *Church News*, 12. juni 1971, s. 3.
21. »And the Truth Shall Make You Free«, *Deseret News*, 30. mar. 1940, Kirkens sektion, s. 4; se også *Lærdomme om frelse*, 1:257.
22. *The Restoration of All Things*, 1945, s. 195.
23. »Evidences of Eternal Life«, *Deseret News*, 3. juni 1933, Kirkens sektion, s. 5; se også *Lærdomme om frelse*, 1:253-254.
24. I Conference Report, okt. 1934, s. 65; se også *Lærdomme om frelse*, 1:258-259.
25. Se »Ud af mørket«, *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 291.
26. I Conference Report, apr. 1931, s. 71; se også *Lærdomme om frelse*, 1:245.
27. »The New and Everlasting Covenant«, *Deseret News*, 6. maj 1939, Kirkens sektion, s. 8; se også *Lærdomme om frelse*, 1:258.
28. I Conference Report, okt. 1959, s. 20.
29. »And the Truth Shall Make You Free«, s. 4.
30. »Search the Scriptures«, s. 591-592; se også *Lærdomme om frelse*, 1:259-260.

Da Peter, Jakob og Johannes overdrog Det Melkisedekske Præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery, overdrog de også præstedømmenøgler.

Ær præstedømmets nøgler, der er gengivet ved Joseph Smith

»Må jeg nu sige – meget direkte og meget eftertrykkeligt – at vi har det hellige præstedømme, og at nøglerne til Guds rige er her. De findes kun i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith sagde: »Jeg har fuldkommen kundskab om profeten Joseph Smiths guddommelige mission. Der er ingen tvivl i mit sind om, at Herren har oprejst ham og givet ham åbenbaring, befaling, åbnet himlene for ham og kaldet ham til at lede denne storslåede uddeling.«¹ Præsident Smith forbandt denne »fuldkomne kundskab« med en respektfuld ærbødighed over for præstedømmets nøgler, der er gengivet ved profeten Joseph. Han ærede og støttede altid dem, der bar nøglerne, og han rådede alle Kirkens medlemmer til at vise samme respekt. Han sagde: »Enhver mand, der er passende kaldet til at præsidere i enhver stilling i Kirken, bør æres i sin kaldelse.«²

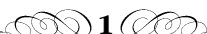
På et tidspunkt, da Joseph Fielding Smith tjente som apostel, havde Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum en længerevarende drøftelse vedrørende et svært spørgsmål. Ældste Smith havde udtrykt sin klare mening om emnet. En dag kom præsident Heber J. Grant, der på det tidspunkt var Kirkens præsident, hen til ældste Smiths kontor. Præsident Grant forklarede, at han i bøn havde overvejet emnet, og nu følte han sig inspireret til at anbefale at handle på en måde, der afveg fra ældste Smiths synspunkt. Straks gav ældste Smith udtryk for sin støtte til præsident Grants beslutning. Han sagde senere: »Når Kirkens præsident siger, at Herren har åbenbaret noget for ham eller inspireret ham til at

gøre noget, så vil jeg for mit eget vedkommende støtte ham fuldt ud i den beslutning.«³

Joseph Fielding Smith støttede alle sine præstedømmeledere på denne måde, ikke kun Kirkens præsident. For eksempel blev Nathan Eldon Tanner kaldet til at tjene som medlem af De Tolvs Kvorum i oktober 1962. Et år senere blev han kaldet til rådgiver i Det Første Præsidentskab, så han nu præsiderede over præsident Smith, der var præsident for De Tolvs Kvorum. Præsident Tanner udtrykte senere sin taknemlighed for præsident Smiths støtte: »Da jeg blev kaldet til Det Første Præsidentskab, selvom han var seniormedlem af De Tolv og havde haft det embede i over halvtreds år, så viste han mig stor respekt i den stilling og gav mig sin fulde støtte og tillid.«⁴

Præsident Smith ærede også præstedømmelederne i sin menighed. Da han tjente som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, sagde han: »Jeg har ikke ret til ... at døbe et af mine egne børn uden først at henvende mig til biskoppen i den menighed, hvor jeg bor, og få hans godkendelse, fordi han har nøglerne for den menighed, jeg tilhører. Jeg har aldrig døbt et af mine egne børn ... uden, at jeg har henvendt mig til biskoppen og fået hans tilladelse til at udføre den ordinance og bekræfte dem som medlemmer af Kirken.«⁵

Joseph Fielding Smiths lærdomme

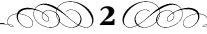
Præstedømmets nøgler er magt og myndighed til at lede Herrens værk på jorden.

Der er forskel på at modtage et embede i præstedømmet og modtage præstedømmets nøgler. Dette må vi klart forstå ...

Mens alle mænd, der er ordineret til et af embederne, har præstedømmet, så er der en særlig eller ledelsesmæssig myndighed, der er skænket alle dem, der er kaldet til at præsidere. Denne myndighed kaldes nøgler.⁶

[Præstedømmets] nøgler er retten til at præsidere; de er magt og myndighed til at styre og lede alle Herrens anliggender her på jorden. De, der har nøglerne, har magt til at lede og kontrollere den måde, hvorpå alle andre tjener i præstedømmet.⁷

Når mænd bliver bemyndiget af dem, der har disse nøgler, så er deres gerninger gyldige. Det, de gør, er besejlet og stadfæstet i Kirken både på jorden og i himlene.⁸

Herren har sendt hellige sendebud fra sin nærhed for at gengive præstedømmets nøgler.

Vi tror, at efter en lang periode med mørke, vantro og afstandtagen fra sandheden om den rene og fuldkomne kristendom, så har Herren i sin uendelige visdom atter gengivet fylden af det evige evangelium til jorden.

Vi ved, at Joseph Smith er en profet, at Faderen og Sønnen viste sig for ham i foråret 1820 for at indlede den sidste evangeliske udde-
ling, at han oversatte Mormons Bog ved Guds gave og kraft, at han modtog nøgler og myndighed fra engle, der blev sendt med dette ene formål, og at Herren åbenbarede frelsens lærdomme for ham.⁹

Herren anerkender ikke nogen ordinance eller ceremoni, selvom den laves eller udføres i hans navn, medmindre den er i overensstemmelse med hans vilje og bliver udført af en, der er anerkendt som hans bemyndigede tjener. Det var derfor, at han fra sin nærhed sendte hellige sendebud til Joseph Smith og andre for at gengive det, der var blevet taget fra jorden, selve evangeliets fylde, og præstedømmets fylde og nøgler.¹⁰

Det var nødvendigt, at præstedømmets nøgler blev gengivet. Det var ikke tilstrækkeligt, at Johannes Døber kom med Det Aronske Præstedømmes nøgler og Peter, Jakob og Johannes med Det Melkisedekske Præstedømmes nøgler, så Kirken i kraft af dem blev organiseret, men himlene skulle åbne sig, og der skulle ske en gengivelse af nøgler fra alle de profeter, der har ledet uddelingerne fra Adams dage indtil Peter, Jakob og Johannes' dage. Disse profeter kom en efter en og overdrog hver især den myndighed, som de besad.¹¹

Alle uddelingernes nøgler skulle bringes frem for at opfylde profeternes ord og Herrens formål med at tilvejebringe en fuldstændig genoprettelse af alt. Derfor skulle faderen til den menneskelige familie, den første mand på jorden, Adam, komme, og han kom med sin magt. Moses kom, og andre. Alle, der havde nøgler, kom og

overdrog deres myndighed ... Vi har ikke datoen for, hvornår denne myndighed blev overdraget, men profeten Joseph Smith skrev til de hellige i Nauvoo angående frelse for de døde og erklærede, hvilket er optegnet i afsnit 128 i Lære og Pagter (v. 17-21), at alle disse profeter kom med deres nøgler i den uddeling, hvor vi lever.¹²

Efter Kirkens organisering befalede Herren sine hellige, at de skulle bygge et hus til hans navn. De hellige indså næppe vigtigheden af det, og de begyndte ikke med det samme at bygge det hus, så Herren revsede dem (se L&P 95:1-4). Efter revselsen begyndte de af alle kræfter, trods deres fattigdom, at bygge templet i Kirtland. Hvorfor skulle det bygges? Som et helligt tilflugtssted, hvor Jesus Kristus kunne komme, hvor han kunne sende sine tjenere, profeterne, med deres myndighedsnøgler ... Vi ved, at tre af de store profeter fra fordums tid, som besad vigtige nøgler, viste sig den 3. dag i april i året 1836.

Først viste Moses sig (se L&P 110:11). Han overdrog Joseph Smith og Oliver Cowdery nøglerne til at indsamle Israel ... Han samlede Israel, og selvom han ikke fik lov til at hjælpe dem med at besidde landet, så besad han ikke desto mindre nøglerne til indsamlingen. Han kom til Peter, Jakob og Johannes på bjerget ved forklarelsen og overdrog der de samme nøgler til Israels indsamling på deres tid til dem. Han blev sendt til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery for at overdrage nøglerne til Israels indsamling i tidernes fyldes uddeling ...

Efter Moses havde overdraget sine nøgler, viste Elias sig og overdrog Abrahams evangeliums uddeling (se L&P 110:12). Alt, der hører til denne uddeling, de velsignelser, der blev overdraget til Abraham, løfterne, der blev givet til hans efterkommere, alt skulle gengives, og Elias, der besad nøglerne til den uddeling, kom.

Så viste profeten Elias sig, den sidste profet i det fordums Israel, der besad beseglingsmagten, og han overdrog den magt, beseglingsmagten (se L&P 110:13-16). Nogle af Kirkens medlemmer er blevet forvirret, idet de har troet, at profeten Elias kom med nøglerne til dåb for de døde eller til frelse for de døde. Profeten Elias' nøgler var mere end det. Det var beseglingsnøglerne, og disse beseglingsnøgler hører til de levende og omfatter de døde, der er villige til at omvende sig.¹³

Profeten Elias viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland og overdrog beseglingsnøglerne.

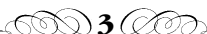
Profeten Elias ... overdrog beseglingsmagten til dem [Joseph Smith og Oliver Cowdery], magten til at bruge præstedømmet til at binde på jorden og besegele i himlen.¹⁴

Beseglingsmagten godkender enhver ordinance, der udføres i denne kirke, og især dem, der bliver udført i Herrens templer.¹⁵

Brødre og søstre, dette er en storslået uddeling. Alle andre uddelinger bliver en del af den. Al myndighed, al magt, er en del af

denne uddeling, som vi lever i. Vi er privilegerede ved at tage del i disse velsignelser gennem vores trofasthed.¹⁶

Må jeg nu sige – meget direkte og meget eftertrykkeligt – at vi har det hellige præstedømme, og at nøglerne til Guds rige er her. De findes kun i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.¹⁷

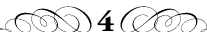

Kirkens præsident har nøglerne til hele Kirken.

Kort tid før sin martyrdød overdrog profeten [Joseph Smith] alle nøglerne og alle de ordinancer og det præstedømme, der var nødvendigt at have for at videreføre den universelle frelses store og herlige værk til De Tolv Apostle – der udgør Kirkens andet kvorum.¹⁸

Dette præstedømme og disse nøgler ... er blevet overdraget alle dem, der er blevet indsat som medlemmer af De Tolvs Råd. Men eftersom de giver retten til at præsidere, kan kun Guds seniorapostel her på jorden, nemlig Kirkens præsident, benytte dem i fuld udstrækning.¹⁹

Kirkens præsident har nøglerne til hele Kirken. I ham er præstedømmets magt samlet. Han har alle nøgler af enhver art vedrørende tidernes fyldes uddeling. Alle de tidligere uddelingers nøgler, som er blevet åbenbaret, er overdraget til ham.²⁰

Vi bør ære dem, som Kirkens præsident har overdraget myndighedens nøgler til.

[Kirkens præsident] har ret til at overdrage myndighed og til at inddrage myndighed, hvis han finder det passende og modtager inspiration om at gøre det.²¹

Husk, at der kun er én på jorden, som har præstedømmets beseglingsmagt, og han kan overdrage den magt til andre, så de kan virke, og så de kan besegle på jorden; og det er gældende, det er bindende, så længe han sanktionerer det. Hvis han trækker den magt tilbage, kan ingen mand udøve den.²²

Ingen mand kan virke i og skænke templets velsignelser uden myndighed til at gøre det, hvilken myndighed er blevet ham overdraget af Kirkens præsident. Ingen mand kan virke i nogen stilling i Kirken uden den myndighed, der følger ham i den gerning, og den opnås gennem den magt og de nøgler, som Kirkens præsident besidder ... Hvis han, i kraft af den myndighed han har fra sine nøgler, skulle sige, at visse privilegier skulle trækkes tilbage fra folket, så ville intet menneske have myndighed til at skænke disse bestemte privilegier. Skulle nogen forsøge at gøre det, så vil handlingen være ugyldig, og den, der forsøgte at udføre den, skulle stå til ansvar over for Guds domstol, hvis ikke over for Kirken, og vil have overtrådt ...

Når apostlene eller andre brødre besøger Zions stave og har til opgave at ordne, hvad der eventuelt kræver regulering, så gør de det gennem det hverv, eller den myndighed, de har fået overdraget af Kirkens præsident. Det samme princip er gældende i mindre grad i stave og i menigheder.²³

Enhver, der på rette måde er kaldet til at præsidere i en hvilken som helst position i Kirken, bør æres i sin kaldelse. Når en mand bliver ordineret til biskop, så får han nøglerne til at præsidere over den menighed, hvor han bor, og bør æres i sin kaldelse af ethvert medlem af menigheden lige meget, hvilket embede de har. Det samme gælder for en stavspræsident, en kvorumspræsident eller hvem det end kan være. For at illustrere, hvad dette betyder, så lærer vi, at ingen far har ret til, selvom han har Det Melkisedekske Præstedømme, at døbe et af sine egne børn uden først at få tilladelse af sin biskop. Når tilladelsen er givet, så har faren myndighed til at udføre den ordinance for sit barn. Skulle nogen far selv påtage at døbe nogen eller ordinere sin søn uden først at opnå tilladelse fra den, der præsiderer over menigheden eller staven, alt efter omstændighederne, og som har myndighedsnøglerne, så har han overtrådt. Dette gælder for en apostel såvel som en ældste i en menighed. Selv Kirkens præsident kunne ikke finde på at handle på en sådan måde uden først at anerkende menighedens biskop eller stavspræsidenten og den myndighed, som er blevet overdraget til biskoppen eller stavspræsidenten.²⁴

 5

Den forenede røst af dem, der har rigets nøgler, vil altid lede os derhen, hvor Herren ønsker, vi skal være.

Jeg tror, at der er noget, der skal være yderst tydeligt i vores sind. Hverken Kirkens præsident eller Det Første Præsidentskab eller den forenede røst fra Det Første Præsidentskab og De Tolv vil nogen sinde lede de hellige på vildspor eller udsende råd til verden, som er i modstrid med Herrens sind og vilje.

Enkelte medlemmer kan falde fra, have synspunkter eller give råd, som ligger uden for det, som er Herrens hensigt. Men Det Første Præsidentskab og den forenede røst fra de andre, som sammen med dem holder rigets nøgler, vil altid lede de hellige og verden på de stier, som Herren ønsker, at de skal vandre på ...

Jeg vidner om, at hvis vi ser hen til Det Første Præsidentskab og følger deres råd og vejledning, vil ingen magt på jorden kunne standse eller ændre vores kurs som kirke, og at vi som enkeltpersoner vil opnå fred i dette liv og blive arvinger til evig herlighed i den kommende verden (se L&P 59:23).²⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvordan kan vi følge præsident Smiths eksempel, når vi oprettholder dem, der har præstedømmets nøgler? (Se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«).
- Hvordan hjælper afsnit 1 jer til at forstå forskellen på at have et embede i præstedømmet i forhold til at have præstedømmets nøgler? Hvorfor tror I, at det er en vigtig forskel?
- Hvordan er I blevet velsignet, fordi præstedømmets nøgler er blevet givet til jorden? (Se afsnit 2).
- Hvordan tror I, at Kirken er blevet styrket ved den organisation, der beskrives i afsnit 3 og 4? Hvordan bliver det enkelte medlem af Kirken styrket?
- Hvad tænker I, når I overvejer præsident Smiths ord vedrørende enigheden blandt Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles

Kvorum? Hvornår har I modtaget vejledning gennem deres »for-
enede røst« (Se afsnit 5).

Tilknyttede skriftsteder

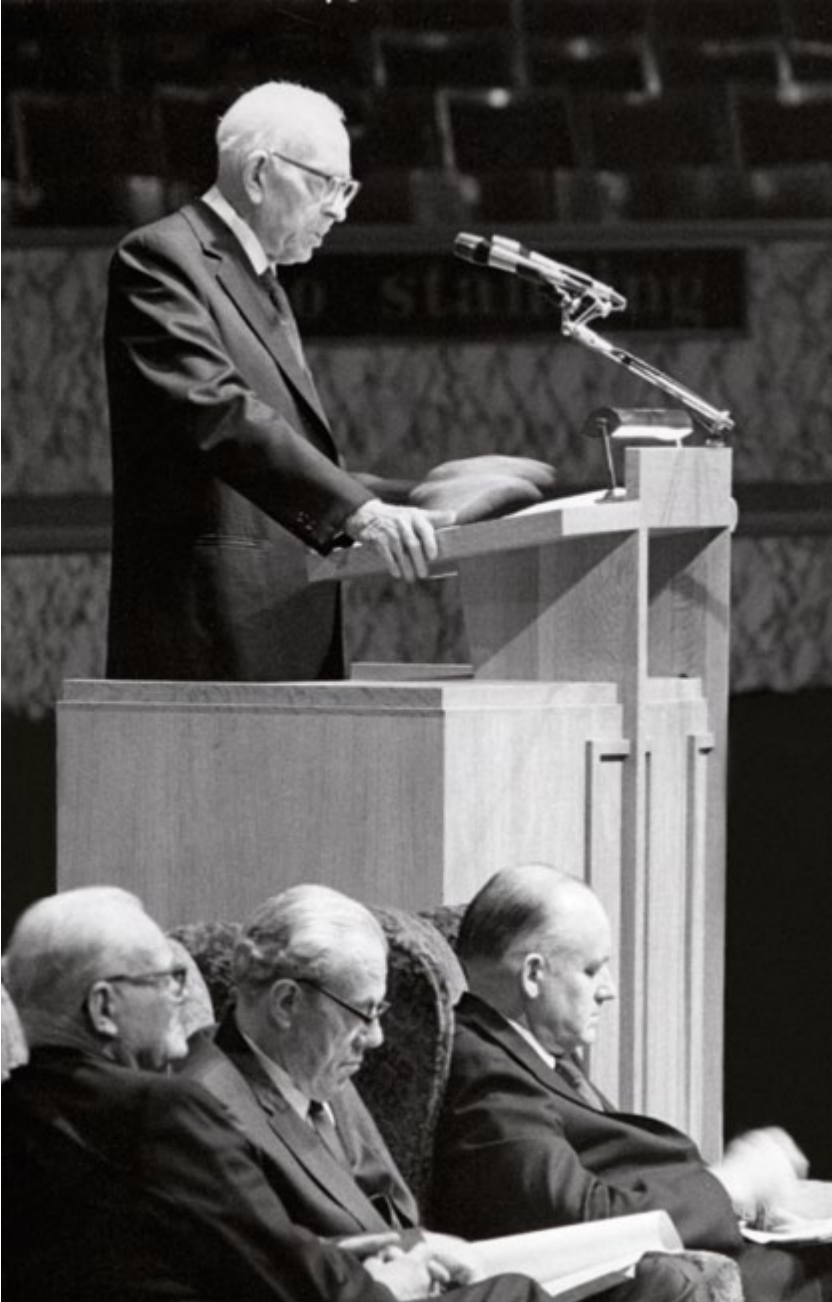
Matt 16:13-19; ApG 3:21; L&P 21:4-6; 27:5-13; 65:2; 128:8-21;
132:7

Til underviseren

»Det kan ... hænde, at du ikke kender svaret på et spørgsmål.
Hvis det sker, så sig ganske enkelt, at du ikke ved det. Du kan
eventuelt sige, at du vil prøve at finde svaret derpå. Ellers kan du
opfordre eleverne til at finde svaret og i en anden lektion give dem
tid til at fortælle, hvad de har fundet frem til« (*Undervisning, den
største kaldelse*, 2000, s. 64).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1951, s. 58.
2. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 2:40.
3. I Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. 342.
4. N. Eldon Tanner, »A Man without Guile«, *Ensign*, aug. 1972, s. 33.
5. »Principles of the Gospel: The New and Everlasting Covenant«, *Deseret News*, 6. maj 1939, Kirkens sektion, s. 5; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 3:117.
6. I Conference Report, apr. 1967, s. 98.
7. Se »De evige nøgler og retten til at præsidere«, *Den danske Stjerne*, mar. 1973, s. 108.
8. I Conference Report, apr. 1967, s. 99.
9. Se »Ud af mørket«, *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 293.
10. Se »Elias' komme«, *Den danske Stjerne*, juni 1972, s. 225.
11. »The Keys of the Priesthood Restored«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1936, s. 98-99.
12. »The Keys of the Priesthood Restored«, s. 101.
13. »The Keys of the Priesthood Restored«, s. 99-100.
14. I Conference Report, apr. 1970, s. 58.
15. I Conference Report, apr. 1948, s. 135; se også *Lærdomme om frelse*, 3:111.
16. »The Keys of the Priesthood Restored«, s. 101.
17. Se »De evige nøgler og retten til at præsidere«, s. 108.
18. Se *Lærdomme om frelse*, 3:130-131.
19. Se »De evige nøgler og retten til at præsidere«, s. 108.
20. »Priesthood – Restoration of Keys«, *Deseret News*, 16. sep. 1933; Kirkens sektion, s. 4; se også *Lærdomme om frelse*, 3:116.
21. »The Keys of the Priesthood Restored«, s. 101; se også *Lærdomme om frelse*, 3:117.
22. *Elijah the Prophet and His Mission og Salvation Universal*, 1957, s. 50; se også *Lærdomme om frelse*, 3:117.
23. I Conference Report, apr. 1967, s. 98-99.
24. *Answers to Gospel Questions*, 2:40-41.
25. Se »De evige nøgler og retten til at præsidere«, s. 108.

Præsident Joseph Fielding Smith taler ved den britiske områdekonference i august 1971. Siddende fra venstre mod højre: Ældsterne Marion G. Romney, Richard L. Evans og Howard W. Hunter.

Præstedømmets ed og pagt

»Herrens velsignelser tilbydes de hellige og til verden ved den tjeneste, som udføres af dem, der bærer hans hellige præstedømme, de, der repræsenterer ham.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Den 9. april 1951 efter at have tjent i 41 år som apostel blev Joseph Fielding Smith opretholdt som præsident for De Tolvs Kvorum. Ikke længe efter opretholdelsen talte præsident Smith til forsamlingen. Han fortalte kort om sine følelser vedrørende sin kaldelse:

»Jeg forstår, at den position, som jeg er blevet kaldet til at udfylde, er meget vigtig. Det gør mig ydmyg ...

Jeg takker Herren for Jesu Kristi evangelium, for mit medlemskab af Kirken, for den mulighed jeg har fået for at tjene. Jeg har kun et ønske, svag som jeg er, og det er at højne den kaldelse, som jeg har fået, så godt, som jeg kan.«¹

Præsident Smith formanede ofte præstedømmebærerne til at højne deres kaldelser. Selvom han offentligt fortalte om sit eget ønske om at højne sine kaldelser i præstedømmet,² så fortalte han sjældent om sine bestræbelser på at gøre det. Men han reflekterede en gang over, hvordan han sammen med sin ven George F. Richards, der var præsident for De Tolvs Kvorum før ham, havde tjent i præstedømmet:

»I fyrre år sad jeg i råd, deltog i konferencer og tjente på forskellige måder sammen med præsident George F. Richards ...

Vi rejste sammen fra den ene ende af Zions stave til den anden. I begyndelsen rejste vi generalautoriter sammen to og to, når vi besøgte Zions stave. Hvis vi ikke kunne komme frem med toget,

hvilket var mange steder, så rejste vi sædvanligvis i noget, der var kendt som »whitetops«, som var lette vogne. Besøg langt væk betød sædvanligvis aftaler i to stave, ofte i tre eller fire.

På sådanne rejser blev møder afholdt dagligt mellem stavskonferencerne i de forskellige områder eller menigheder eller stave. Disse rejser var på ujævne veje, der nogle gange kun var hjulspor, om sommeren gennem meget støv og om vinteren i den bidende frost og ofte gennem store mængder mudder eller sne.«³

Ældste Francis M. Gibbons, der tjente som sekretær for Det Første Præsidentskab, fortalte om, hvordan præsident Smit højnede sin kaldelse i præstedømmet: »Skønt [han] var fuldt ud bevidst om sin myndighed, så var han altid sagtom og mild i sin måde at udøve den på. Hans karakter var blottet for arrogance, skaberi eller indbildskhed. Han opførte sig aldrig, som om han var bedre end andre, han udnyttede aldrig sin stilling til egen vinding.«⁴

Som Kirkens præsident talte Joseph Fielding Smith ved fem præstedømmemøder til generalkonferencer og opfordrede der brødrene til at højne deres kaldelser i præstedømmet. Lærdømmene i dette kapitel er taget fra fire af disse taler, især med vægt på en tale, som præsident Smith holdt den 3. oktober 1970. Fordi talerne blev holdt ved præstedømmemøder, så er ordene i dette kapitel rettet til mænd. Men disse ord omfatter en forståelse af, at præstedømmets kraft er en stor velsignelse for alle Kirkens medlemmer. I en af prædikenerne sagde præsident Smith: »Jeg tror godt, vi alle er klar over, at præstedømmets velsignelser ikke kun gives til mænd. Disse velsignelser udøses også over hustruer og døtre og alle trofaste kvinder i Kirken. Disse gode søstre kan berede sig til at modtage velsignelserne i Herrens hus ved at holde befalingerne og tjene i Kirken. Herren tilbyder sine døtre de samme åndelige gaver og velsignelser, som hans sønner kan få, for i Herren er manden intet uden kvinden og kvinden er intet uden manden (se 1 Kor 11:11).«⁵

Joseph Fielding Smiths lærdomme

1

Mænd bør have en klar forståelse af den pagt, de indgår, når de modtager embeder i præstedømmet.

Jeg ønsker at henlede jeres opmærksomhed på Det Melkisedekske Præstedømmes ed og pagt. Jeg tror, at hvis vi har en klar forståelse af den pagt, vi indgår, når vi modtager embeder i præstedømmet, og af det løfte, som Herren giver, hvis vi højner vore kaldelser, så vil vi i højere grad blive opmuntret til at gøre alt det, vi skal for at opnå evigt liv.

Må jeg endvidere sige, at alt, der er forbundet med dette højere præstedømme, er udtænkt og har til hensigt at give os evigt liv i Guds rige.

I åbenbaringen om præstedømmet, som Joseph Smith modtog i september 1832, siger Herren, at Det Melkisedekske Præstedømme er evigtvarende, det forvalter evangeliet, det findes i den sande kirke i alle slægter og besidder nøglerne til kundskaben om Gud. Han siger, at det gør Herrens folk i stand til at blive helliggjort, at se Guds ansigt og gå ind til Herrens hvile, »hvilken hvile er fylden af hans herlighed« (se L&P 84:17-24).

Så sagde Herren, da han talte om både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme: »For de, der er trofaste, så de får disse to præstedømme, hvorom jeg har talt, og så de højner deres kald, bliver helliggjort ved Ånden, således at deres legeme bliver fornyet.

De bliver Moses' og Arons sønner og Abrahams efterkommere og Guds kirke og rige og udvalgte.

Og videre, alle de, der modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

for den, der modtager mine tjenere, modtager mig;

og den, der modtager mig, modtager min Fader;

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige; derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.

Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.

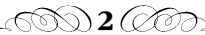
Derfor modtager alle de, som modtager præstedømmet, denne ed og pagt af min Fader, hvilken han ikke kan bryde, ej heller kan den ændres.«

Straffen for at bryde pagten og helt vende sig fra den nævnes herefter sammen med dette bud: »...[tag] vare på jer selv ved at give flittigt agt på det evige livs ord.

For I skal leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund« (L&P 84:33-44).⁶

De af jer, der har Det Aronske Præstedømme, har endnu ikke modtaget denne ed og pagt, som hører til det højere præstedømme, men I har fået stor kraft og myndighed fra Herren. Det Aronske Præstedømme er et forberedende præstedømme, der uddanner og oplærer os til at være værdige til disse andre store velsignelser, der kommer senere.

Hvis I tjener trofast som diakon, som lærer, som præst, så får I den erfaring og opnår de evner og kvalifikationer, der gør jer i stand til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og til at højne jeres kaldelse i det.⁷

Præstedømmebærere lover at højne deres kaldelser i præstedømmet og leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund.

Som vi alle ved, er en pagt en kontrakt og en aftale mellem mindst to parter. Med hensyn til evangeliske pagter så er parterne vor himmelske Herre og menneskene på jorden. Mennesket indvilliger i at holde befalingerne, og Herren lover at belønne dem i overensstemmelse dermed. Selve evangeliet er den nye og evigtvarende pagt og omfatter alle de aftaler, løfter og belønninger, som Herren tilbyder sit folk.

Og så, når vi modtager Det Melkisedekske Præstedømme, gør vi det ved pagt. Vi lover højtideligt at modtage præstedømmet, at højne vore kaldelser i det, og leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund. Herren for sin del lover os, at hvis vi holder pagten, så vil vi modtage alt, som Faderen har, hvilket er evigt liv. Kan nogen af os forestille sig en større eller herligere aftale end dette?

Nogle gange taler vi skødesløst om at højne vores præstedømme, men det, som åbenbaringerne taler om, er at højne vore kaldelser i præstedømmet, som ældster, halvfjerdser, højpræster, patriarker og apostle.

Præstedømmet, som bæres af mænd, er Guds magt og myndighed, som er delegeret til mænd på jorden, så mænd i alt kan tjene til frelse for menneskeheden. Embeder eller kaldelser i præstedømmet er tjenende opgaver om at udføre særlig anviste tjenester i præstedømmet. Og måden at højne disse kaldelser på er at gøre det arbejde, der er beregnet til at blive udført af dem, der besidder det bestemte embede, der er forbundet dermed.

Det er lige meget, hvilket embede vi har, så længe vi er oprigtige og trofaste mod vore forpligtelser. Et embede er ikke større end et andet, selv om en præstedømmebærer af administrative grunde kan blive kaldet til at præsidere over og lede andres arbejde.

Min far præsident Joseph F. Smith har sagt: »Der udgår ikke noget embede af dette præstedømme, der er eller kan være større end selve præstedømmet. Det er fra præstedømmet, at embedet opnår sin myndighed og kraft. Intet embede giver myndighed til præstedømmet. Intet embede tilføjer til præstedømmets kraft. Men alle embeder i Kirken opnår deres kraft, deres evne, deres myndighed fra præstedømmet.«

Vi er kaldet til at højne vore kaldelser i præstedømmet og gøre det arbejde, der følger med det embede, vi modtager. Og således siger Herren i åbenbaringen om præstedømmet: »Lad derfor enhver stå i sit eget embede og arbejde i sit eget kald ... så legemet kan bevares komplet« (L&P 84:109-110).

Dette er et af de storslåede mål, som vi arbejder hen imod i Kirkens program for præstedømmet, at få ældsterne til at udføre ældsternes arbejde, halvfjerdserne til at udføre halvfjerdsernes arbejde, højpræsterne til at udføre højpræsternes arbejde og så videre, så alle præstedømmebærere højner deres egne kaldelser og høster de rige velsignelser, der er blevet lovet, fra en sådan kurs.⁸

Vi er Herren Jesu Kristi ambassadører. Vores hverv er at repræsentere ham. Vi er blevet befalet at forkynde hans evangelium,

»Præstedømmet ... er Guds magt og myndighed, som er delegeret til mænd på jorden, så mænd i alt kan tjene til frelse for menneskeheden.«

at udføre frelsens ordinancer, at velsigne menneskeheden, at helbrede de syge og måske udføre mirakler, at gøre, hvad han ville gøre, hvis han selv var til stede – alt dette, fordi vi bærer det hellige præstedømme.

Som Herrens repræsentanter er vi bundet af hans love til at gøre, hvad han ønsker, at vi skal gøre, uanset personlige følelser eller verdslige fristelser. Vi har ikke selv noget budskab om frelse, ingen lærdom, der skal accepteres, ingen magt til at døbe eller ordinere eller vie for evigheden. Alt dette kommer fra Herren, og alt, vi gør med henvisning til det, er resultatet af overdraget myndighed.⁹

 3

**Løftet om ophøjelse bliver givet til alle bærere
af Det Melkisedekske Præstedømme, som er
tro mod præstedømmets ed og pagt.**

Må jeg nu sige nogle få ord angående eden, som ledsager modtagelsen af Det Melkisedekske Præstedømme?

At sværge med en ed er den mest højtidelige og bindende form for tale, som mennesket kan udtrykke, og det var denne slags sprog, som Faderen valgte at bruge i den store messianske profeti vedrørende Kristus og præstedømmet. Om ham siges det: »Herren har svoret og angrer det ikke: »Du er præst for evigt på Melkisedeks vis« (Sl 110:4).

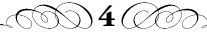
Paulus siger, da han forklarer denne messianske profeti, at Jesus havde »et uforgængeligt præstedømme«, og at der gennem det kom »et uophørligt livs kraft« (Se Hebr 7:24, 16). Joseph Smith sagde, at »alle de, som bliver ordineret til dette præstedømme, bliver ligesom Guds Søn, idet de forbliver præster for bestandig«, hvis de er trofaste og oprigtige (se JSO, Hebr 7:3).

Så med hensyn til præstedømmet er Kristus det store forbillede, som han også er i forbindelse med dåb og alt andet. Og ligesom Faderen sværger med en ed, at hans Søn skal arve alt gennem præstedømmet, så sværger han med en ed, at alle os, der højner vore kaldelser i det samme præstedømme, skal modtage alt det, som Faderen har.

Det er ophøjelsens løfte, der bliver givet til alle mænd, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, men det er et betinget løfte, et løfte betinget af, at vi højner vore kaldelser i præstedømmet og lever efter hvert ord, som udgår af Guds mund.

Det er fuldstændigt klart, at der ikke er noget mere storslået løfte, der er blevet eller kunne blive afgivet, end dette, der kom til os, da vi tog imod privilegiet og påtog os ansvaret for at bære det hellige præstedømme og stå som Kristi tjenere.

Det Aronske Præstedømme er et forberedende præstedømme, der kvalificerer os til at indgå pagten og modtage eden, som følger med dette højere præstedømme.¹⁰

Herrens velsignelser tilbydes til alle mennesker ved den tjeneste, som udføres af de, der bærer hans hellige præstedømme.

Der er intet i hele verden, der er lige så vigtigt for enhver af os som at sætte Guds rige først i vores liv, som at holde befalingerne, som at højne vore kaldelser i præstedømmet, som at tage til Herrens hus og få tilbudt fylden af vor Faders riges velsignelser.¹¹

Herrens velsignelser tilbydes de hellige og til verden ved den tjeneste, som udføres af dem, der bærer hans hellige præstedømme, de, der repræsenterer ham, som i sandhed er hans tjenere og repræsentanter, og som er villige til at tjene ham og holde hans befalinger.¹²

Det er min bøn, at alle os, der er blevet kaldet til at repræsentere Herren og besidde hans myndighed må huske, hvem vi er og handle derefter.

Jeg har alle mine dage forsøgt at højne min kaldelse i præstedømmet og håber at holde ud til dette liv ender og nyde fællesskabet med de trofaste hellige i det næste liv.¹³

Mit ønske er at velsigne dem, både unge og gamle, der højner deres kaldelser i præstedømmet, og bede Herren om at udøse alt det gode fra hans Ånd i dette liv over dem og forsikre dem om evighedens rigdomme i det næste liv ...

Hvor er det storslået at vide, at Herren har tilbudt hver af os fylden af præstedømmet og har lovet os, at hvis vi vil modtage dette præstedømme og højne vore kaldelser, så vil vi få en evigtvarende arvelod med ham i hans rige!¹⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Smith belærte om, at Herren gennem præstedømmet tilbyder »sine døtre de samme åndelige gaver og velsignelser, som hans sønner kan få« (afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«). Hvilke tanker gør I jer, når I overvejer denne udtalelse?

- Præsident Smith sagde, at præstedømmebærere vil blive mere opmuntret til at stræbe efter evigt liv, når de forstår deres pagter og Herrens løfter (se afsnit 1). Hvordan gælder det alle Kirkens medlemmer?
- Hvordan er præsident Smiths forklaring om at højne en kaldelse (se afsnit 2) forskellig fra anden brug af ordet *højne*? Hvordan er I blevet velsignet gennem tjeneste fra Kirkens medlemmer, som har højnet deres kaldelser?
- Præsident Smith belærte om: »[At] med hensyn til præstedømmet er Kristus det store forbillede« (afsnit 3). Hvad kan vi gøre for at følge Jesu Kristi eksempel, når vi tjener andre?
- Gennemgå i afsnit 4 præsident Smiths ord vedrørende de velsignelser, vi kan modtage i templet. Hvordan kan forældre hjælpe deres børn til at forberede sig til præstedømmets velsignelser, der kan modtages i templet?

Tilknyttede skriftsteder

Hebr 5:4; Alma 13:1-2, 6; L&P 20:38-60; 84:19-22; 107:99-100; TA 1:5

Til underviseren

»En dygtig lærer tænker ikke: »Hvad skal jeg gøre i klassen i dag?« eller »Hvad vil jeg undervise i i dag?« Han spørger: »Hvad vil mine elever gøre i klassen i dag?« og »Hvordan kan jeg hjælpe mine elever med at opdage det, som de har behov for at vide?« (Se Virginia H. Pearce, »Det almindelige klasseværelse – en god ramme for stabil og fortsat udvikling«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 12; se også *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 61).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1951, s. 152.
2. Se Conference Report, apr. 1951, s. 152; Conference Report, okt. 1970, s. 92.
3. »President George F. Richards: A Tribute«, *Relief Society Magazine*, okt. 1950, s. 661.
4. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. 352.
5. I Conference Report, apr. 1970, s. 59.
6. I Conference Report, okt. 1970, s. 90-91.
7. I Conference Report, apr. 1970, s. 59.
8. I Conference Report, okt. 1970, s. 91-92; se også Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1903, s. 87.
9. Se »Vort ansvar som bærere af præstedømmet«, *Den danske Stjerne*, dec. 1971, s. 355.
10. I Conference Report, okt. 1970, s. 92.
11. I Conference Report, apr. 1970, s. 59.
12. »Præstedømmets velsignelser«, *Den danske Stjerne*, sep. 1972, s. 355-356.
13. I Conference Report, okt. 1970, s. 92.
14. I Conference Report, apr. 1970, s. 58.

Billedet forestiller en mand, der bliver døbt i Dnjepr-floden nær Kiev i Ukraine.

Dåb

*»Dåb er bogstavelig talt ... en overførelse
eller opstandelse fra et liv til et andet –
fra et syndigt liv til et åndeligt liv.«*

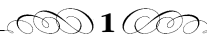
Fra Joseph Fielding Smiths liv

Ved aprilkonferencen i 1951 talte præsident Joseph Fielding Smith om sin oplevelse 67 år tidligere, da han blev døbt som 8-årig. Han sagde, at han på sin dåbsdag følte, at han »stod ren og rensat for Herren.« Men han lærte, at han skulle gøre en indsats hele sit liv for, at han kunne forblive sådan. Han mindedes: »Jeg havde en søster, der var meget sød, som alle mine søstre var, der i mit sind indprentede behovet for at holde mig uplettet af verden. Hendes belæring til mig på den dag, jeg blev døbt, er forblevet hos mig hele mit liv.«¹

Tro mod sin søsters belæring opfordrede præsident Smith Kirkens medlemmer til at holde deres dåbspagt – til at forblive »inden for det åndelige liv«, de modtager, når de bliver døbt.² Han sagde:

»Kirkens medlemmer kan ikke få noget vigtigere råd end at holde befalingerne efter, at de er blevet døbt. Herren tilbyder os frelse på betingelse af omvendelse og trofasthed mod hans love.«³

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Dåb ved nedsænkning er et sindbillede på fødsel, død og opstandelse.

Dåb, det tredje princip og evangeliets første ordinance, er absolut nødvendig for frelse og ophøjelse i Guds rige. Dåb er for det første midlet, hvorved den omvendte opnår forladelse for sine synder. For det andet er det indgangen til Guds rige. Det sagde Herren, da han talte med Nikodemus i Joh 3:1-11 ...

Dåb sker ved nedsenkning i vand ... Dåb kan ikke ske på anden måde end ved nedsenkning af hele legemet i vand af de følgende årsager:

(1) Det er et sindbillede på Jesu Kristi død, begravelse og opstandelse og på alle andre, der er opstået.

(2) Dåb er også en fødsel og et sindbillede på et barns fødsel ind i denne verden.

(3) Dåb er bogstavelig talt, såvel som et billede på opstandelsen, en overførelse eller opstandelse fra et liv til et andet – fra et syndigt liv til et åndeligt liv.

Jeg vil gerne tale om den anden årsag: Dåb er også en fødsel og et sindbillede på et barns fødsel ind i denne verden ... I Moses 6:58-60 læser vi:

»Derfor giver jeg dig en befaling om frit at lære dine børn dette og sige:

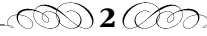
På grund af overtrædelse sker faldet, hvilket fald medfører død, og eftersom I er blevet født i verden ved vand og blod og den ånd, som jeg har dannet, og således af støvet er blevet en levende sjæl, således må I fødes på ny ind i Himmeriget ved vand og ved Ånden og blive rensed ved blod, nemlig ved min Enbårnes blod, så I kan blive helliggjort fra al synd og nyde det evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden, ja, udødelig herlighed;

For ved vandet holder I befalingen, ved Ånden er I retfærdiggjort, og ved blodet er I helliggjort« ...

Hvert eneste barn, som kommer ind i denne verden, er båret i vand, født i vand og af blod og af ånden. Så når vi fødes ind i Guds rige, må vi fødes på samme måde: Ved dåb født af vand, rensed og helliggjort gennem udgydelse af Kristi blod og retfærdiggjort ved Guds Ånd, for dåben er ikke komplet uden dåb ved Helligånden. Kan I se parallellen mellem fødsel ind i verden og fødsel ind i Guds rige ...

Og så den tredje årsag: Dåb er bogstavelig talt, såvel som et billede på opstandelsen, en overførelse eller opstandelse fra et liv til et andet – fra et syndigt liv til et åndeligt liv ...

Alle mænd og kvinder ... har behov for omvendelse ... De er åndeligt døde. Hvordan kan de komme tilbage? Ved at blive begravet i vandet. De er døde og er begravet i vandet og kommer frem til åndeligt liv i åndens opstandelse. Det er det, dåb er.⁴

**Små børn, der ikke har nået ansvarlighedsalderen,
har ikke behov for dåb, da de er forløst
gennem Jesu Kristi forsoning.**

Jeg ved, at små børn, der ikke har nået ansvarlighedsalderen, og derfor ikke er skyldige i synd, er ... forløst ved Kristi blod, og det er bespottelse at påstå, at de har behov for dåb, og derved bestride Guds retfærdighed og barmhjertighed (se Moro 8:20-23).⁵

I det 29. afsnit i Lære og Pagter siger Herren følgende i (v. 46-47):

»Men se, jeg siger jer, at små børn er forløst ved min Enbårne fra verdens grundlæggelse;

derfor kan de ikke synde, for der er ikke givet Satan magt til at friste små børn, førend de begynder at skulle stå til regnskab for mig.«

Det lyder godt. »Små børn er forløst fra verdens grundlæggelse.« Hvad mener han med det? Det betyder, at før denne jord blev grundlagt, var denne forløsningsplan, frelsesplanen, som vi skal følge i dette jordeliv, forberedt, og Gud, der kender enden fra begyndelsen, sørgede for frelse af små børn gennem Jesu Kristi forsoning ...

Når I ser på en lille baby, og han ser op og smiler til jer, kan I så tro, at dette lille barn er fordærvet med nogen form for synd, der vil berøve ham Guds nærhed, hvis han døde? ...

Jeg kan huske, at da jeg var på mission i England, var der en amerikansk familie ... Da [manden] hørte ældsterne prædike på gaden, inviterede han dem med hjem, fordi de var hans landsmænd. Han var ikke interesseret i evangeliet. Han var interesseret i dem, fordi de også kom fra USA. Jeg tjente tilfældigvis der. Jeg var ikke den første, han havde hørt prædike, men senere blev jeg inviteret med hjem ...

Vi troede, at vi skulle hjem til ham og tale om baseball og football og andre ting og sammenligne USA med Storbritannien – noget, som han var interesseret i. Det gjorde vi også, og i begyndelsen sagde vi ikke noget om religion. Vi besøgte dem flere gange, og han syntes, at vi var nogle meget flinke gutter, fordi vi ikke tvang vores religion ned over ham. Men efter et stykke tid begyndte de at stille spørgsmål – det vidste vi, at de ville – og en aften, da vi sad hjemme hos dem, vendte mandens hustru sig mod mig og sagde: »Ældste Smith, jeg vil gerne stille dig et spørgsmål.« Før hun kunne stille sit spørgsmål, begyndte hun at græde. Jeg vidste ikke, hvad der var i vejen. Hun hulkede, og da hun havde samlet sig selv så meget, at hun kunne stille spørgsmålet, fortalte hun mig denne historie:

Da de tog til England, mistede de ulykkeligtvis en lille baby ... De besøgte præsten [i den kirke, de kom i] og ønskede, at babyen skulle have en kristen begravelse ... Præsten sagde til hende: »Vi kan ikke begrave dit barn på kristent vis, da det ikke var døbt. Din baby er fortabt.« Det var en meget ligefrem måde at sige det på, men det var sådan, hun fortalte historien, og kvindens hjerte havde smertet og smertet i to eller tre år. Så hun stillede mig dette spørgsmål: »Er min baby fortabt? Vil jeg aldrig se den igen?« Jeg vendte mig og læste Mormons ord til sin søn Moroni i Mormons Bog for hende (se Moro 8). Jeg sagde: »Din baby er ikke fortabt. Intet barn er fortabt. Alle børn bliver frelst i Guds rige, når de dør.«

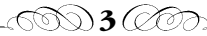
»Og jeg så også, at alle børn, som dør, før de når ansvarlighedsalderen, bliver frelst i himlens celestiale rige« (L&P 137:10). Det er, hvad Herren sagde til profeten Joseph Smith i en åbenbaring eller et syn, som han havde i templet i Kirtland. Lyder det ikke godt? Er det ikke retfærdigt? Er det ikke rigtigt? ... [Et barn] er ikke ansvarlig for arvesynden, det er ikke ansvarlig for nogen synd, og Guds barmhjertighed gør krav på det, og det er frelst.

Men hvordan er det med dig og mig? Her er vi i stand til at forstå, og Herren siger: »Den, der har kundskab, har jeg ikke befalet ham at omvende sig« (L&P 29:49). Vi er blevet befalet at omvende os, vi er blevet befalet at blive døbt, vi er blevet befalet at få vore synder vasket væk i dåbens vande, fordi vi er i stand til at forstå, og vi har alle syndet. Men jeg er ikke blevet døbt, og I er ikke blevet døbt på grund af noget, som Adam gjorde. Jeg er blevet døbt, så jeg kan

blive rensset for det, som jeg selv har gjort, og det samme gælder jer, og for at jeg har mulighed for at komme ind i Guds rige.

... Herren har sørget for dem, der er uden lov, og små børn er ikke underlagt omvendelsens lov. Hvordan kan man lære et lille barn at omvende sig? Det har ikke noget at omvende sig fra.

Herren har bestemt – og det er hans egen bedømmelse – at ansvarlighedsalderen er otte år. Når vi er blevet otte år, bør vi have en tilstrækkelig forståelse, så vi bør døbes. Herren tager sig af dem, der er under den alder.⁶

Enhver person, der er blevet døbt ind i Kirken, har indgået en pagt med Herren.

Hver person påtager sig en pagt, når vedkommende går i dåbens vande.

»Og videre, som befaling til kirken angående dåbsmåden: Alle de, som ydmyger sig over for Gud og ønsker at blive døbt og træder frem med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd og vidner for kirken, at de oprigtigt har omvendt sig fra alle deres synder og er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, idet de er fast besluttede på at tjene ham til enden, og som ved deres gerninger virkelig viser, at de har modtaget af Kristi Ånd til deres synders forladelse, skal optages i hans kirke ved dåb« (L&P 20:37).⁷

Jeg vil gerne læse fra det 59. afsnit i Lære og Pagter:

»Derfor giver jeg dem [Kirkens medlemmer] en befaling ved at sige således: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din kraft, dit sind og din styrke; og i Jesu Kristi navn skal du tjene ham.

Du skal elske din næste som dig selv. Du må ikke stjæle, ej heller begå ægteskabsbrud eller drab eller gøre noget, der ligner det.

Du skal takke Herren din Gud i alle forhold« (L&P 59:5-7).

Enhver person, der er blevet døbt ind i denne kirke, har indgået en pagt med Herren om at holde hans befalinger, og i den befaling, som er gentaget i den uddeling, vi lever i, får vi at vide, at vi skal tjene Herren af hele vores hjerte og sind og med al den styrke,

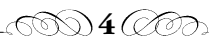
»Enhver person, der er blevet døbt ind i denne kirke, har indgået en pagt med Herren om at holde hans befalinger.«

vi besidder, og det i Jesu Kristi navn. Alt, hvad vi foretager os, skal gøres i Jesu Kristi navn.

I dåbens vande indgik vi pagt om, at vi ville holde disse befalinger, at vi ville tjene Herren, at vi ville holde denne første og største

af alle befalingerne og elske Herren vor Gud, at vi ville holde den næste store befaling og elske vores næste som os selv, og med al den kraft vi har, med al vores styrke, med hele vort hjerte ville vi bevise over for ham, at vi ville »leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund« (L&P 84:44), at vi ville være lydige og ydmyge, flittige i hans tjeneste, villige til at adlyde og give agt på rådene fra dem, der præsiderer over os samt gøre alt alene med Guds ære for øje.

Vi bør ikke glemme disse ting, for denne befaling er bindende for os som medlemmer af Kirken.⁸

**For at få evangeliets fulde velsignelser må vi
fortsætte med at være ydmyge, angergivne
og lydige efter, at vi er blevet døbt.**

Et af den sande kirkes største formål er at undervise mennesker om, hvad de skal gøre efter dåben for at opnå evangeliets fulde velsignelser.⁹

Enhver sjæl, der bliver døbt, virkelig døbt, har ydmyget sig, hans hjerte er sønderknust, hans ånd er angergiven, han har indgået en pagt med Gud om, at han vil holde hans befalinger, og han har fortaget alle sine synder. Når han kommer ind i Kirken, har han så ret til at synde, efter at han er kommet ind? Kan han svigte? Kan han hengive sig til nogle af de ting, som Herren har sagt, at han skal undgå? Nej. Det er lige så vigtigt at have den angergivne ånd, det sønderknuste hjerte, efter man er blevet døbt, som det er før.¹⁰

Jeg har hørt nogle af vore unge mænd, og nogle ikke helt så unge, tale om dåb. De siger, at de ikke ved, hvorfor mennesket ikke skal døbes hver gang, det begår en synd, når nu dåben er til forladelse for synder. Kan I se grunden? Så længe et menneske synder og bliver inden for det åndelige liv, er det levende, og han kan omvende sig og blive tilgivet. Han behøver ikke at blive døbt for at blive bragt tilbage til der, hvor han allerede er.¹¹

Hvem blandt de sidste dages hellige søger en plads i det telestiale rige? Hvem blandt de sidste dages hellige søger en plads i det terrestriale rige? Vi bør ikke ønske at have noget at gøre med disse riger. Hvis et menneske er døbt ind i Kirken, så er det ikke hans intention, eller burde ikke være, at leve således, at han ikke kan finde en

plads i Guds celestiale rige, for selve dåben er vejen ind til det rige. Dåben har to formål; først og fremmest til syndernes forladelse og dernæst for at komme ind i Guds rige, ikke det telestiale rige, ikke ind i det terrestriale rige, men komme ind i det celestiale rige, hvor Gud bor. Det er det, dåben er til for, det er det Helligåndsgaven ved håndspålæggelse er – for at forberede os, så vi gennem lydighed kan fortsætte og fortsætte med at holde Herrens befalinger, indtil vi modtager det celestiale riges fylde.¹²

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Når I læser om præsident Smiths minder i afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«, så tænk over jeres egen dåb. Hvordan er jeres forståelse af dåben vokset siden da? Hvordan kan vi hjælpe familiemedlemmer eller venner, der forbereder sig til at blive døbt?
- Hvilken indsigt omkring dåb får I fra præsident Smiths lærdomme i afsnit 1? Hvordan kan hans lærdomme om dåbens symbolik øge vores forståelse af dåbspagten?
- Hvad fortæller historien i afsnit 2 om vor himmelske Faders kærlighed til sine børn? Tænk på folk, I kender, som måske kunne have gavn af at kende lærdommen i denne historie.
- Tænk over jeres bestræbelser på at holde dåbspagten (se afsnit 3). Hvordan påvirker denne pagt jeres samspil med familiens medlemmer og andre?
- Tænk over præsident Smiths udtalelse i begyndelsen af afsnit 4. Hvad tror I, at folk har brug for at lære, når de er blevet døbt? Hvordan kan vi hjælpe hinanden med at holde dåbspagten?

Tilknyttede skriftsteder

Matt 3:13-17; 2 Ne 31:5-13; Mosi 18:8-13; 3 Ne 11:31-39; L&P 68:25-27; TA 1:4

Til underviseren

»Du kan hjælpe dem, som du underviser, med at have større tillid til deres evne til at deltage i en samtale, hvis du svarer positivt på alle seriøse kommentarer. Du kan for eksempel sige: »Tak

for dit svar. Det var meget eftertænksomt, eller: ... »Det er et godt eksempel eller: »Jeg sætter pris på alt det, som I har sagt i dag« (se *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 64).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1951, s. 57-58.
2. »Repentance and Baptism«, *Deseret News*, 30. mar. 1935, Kirkens sektion, s. 8; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 2:262.
3. I Conference Report, okt. 1970, s. 7.
4. »Repentance and Baptism«, s. 6, 8; se også *Lærdomme om frelse*, 2:260-262.
5. »Testimony of Elder Joseph F. Smith Jr.«, *Liahona: The Elder's Journal*, 30. mar. 1915, s. 629.
6. »Redemption of Little Children«, *Deseret News*, 29. apr. 1939, Kirkens sektion, s. 7.
7. »Seek Ye Earnestly the Best Gifts«, *Ensign*, juni 1972, s. 2.
8. I Conference Report, apr. 1940, s. 95; se også *Lærdomme om frelse*, 2:264.
9. »The Plan of Salvation«, *Ensign*, nov. 1971, s. 5.
10. I Conference Report, okt. 1950, s. 12; se også *Lærdomme om frelse*, 2:264.
11. »Repentance and Baptism«, s. 8; se også *Lærdomme om frelse*, 2:262.
12. I Conference Report, apr. 1922, s. 60-61.

*»Og da Paulus lagde hænderne på dem,
kom Helligånden over dem« (ApG 19:6).*

Helligåndsgaven

»Vi kan efter dåben og bekræftelsen få Helligånden som ledsager. Den vil lære os Herrens veje, anspore vores sind og hjælpe os til at forstå sandheden.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith belærte om, at ethvert trofast medlem af Kirken »har ret til at modtage åbenbaring, der er hensigtsmæssig og nødvendig for hans [eller hendes] individuelle vejledning.«¹ Han søgte altid denne personlige vejledning, især i sine bestræbelser på at undervise og beskytte sine sønner og døtre. Ældste Francis M. Gibbons, der tjente som sekretær for Det Første Præsidentskab, fortalte følgende historie, som han havde hørt fra præsident Smiths søn Reynolds (der blev kaldt Reyn).

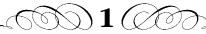
»Reyn betroede mig, at han kun havde haft en cigaret i munden en gang i sit liv, og da kun i et kort øjeblik. Det skete, da han gik på Roosevelt Junior High School i Salt Lake City. [Skolens] indgang lå på en stille sidegade med meget lidt trafik. Den dag var Reyn lige gået ud af skolens hovedindgang sammen med en ven, der røg. Vennen tilskyndede ham, som han ofte havde gjort, til »bare at prøve en.« Denne gang lykkedes det for vennen. Reyn tog en af cigaretterne og tændte den. Få sug senere parkerer Reyns far sin bil ved kantstenen. Ældste Smith rullede vinduet ned og sagde til sin forbløffede søn: »Reynolds, jeg vil gerne tale med dig i aften efter maden«, hvorefter han kørte videre. Reyn fortalte: »Når min far kaldte mig Reynolds, så vidste jeg, at det var alvorligt.« Ældste Smith lod Reyn tænke over sin skyld resten af eftermiddagen og under middagsmaden, hvor han havde overraskende lidt at sige. Bagefter, da han sad ukomfortabelt i sin fars arbejdsværelse ... stod Reynolds over for dommen. Han fik blot en venlig, kærlig formaning om onderne ved »den modbydelige vane« og en påmindelse om, hvem

han var, og hvordan hans opførsel påvirkede opfattelsen af hele familien. Den sluttede med anmodningen om, at Reyn ville love aldrig nogen sinde at putte en cigaret i munden igen. Reyn afgav det løfte. »Det skete aldrig igen,« sagde han. I alle de efterfølgende år, herunder en periode i USA's flåde under Anden Verdenskrig, hvor rygning var udbredt, var han tro mod sit løfte til sin far.«

Ældste Gibbons sagde, da han tænkte over den oplevelse: »Chancen for, at Joseph Fielding Smith var på den afsides vej på lige det tidspunkt, hvor hans unge søn tænder sin eneste cigaret, er uhyre lille. Selv om han ikke sagde det, så antydede Reyns væremåde og tone, at oplevelsen havde overbevist ham om den usædvanlige dybde og kraft i hans fars åndelige følsomhed, især når det gjaldt hans families velfærd.«²

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Helligåndens mission er at bære vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og om al sandhed.

Helligånden er det tredje medlem af Guddommen. Han er en ånd i skikkelse af en mand. Faderen og Sønnen er personer med et tabernakel; de har kroppe af kød og ben. Helligånden er en åndelig person og har kun et åndeligt legeme (se L&P 130:22). Hans mission er at bære vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og om al sandhed (se 2 Ne 31:18; Moro 10:5).³

Han tager del i Faderens og Sønnens anliggender og åbenbarer dem for dem, der trofast tjener Herren. Det var ved Trøsterens eller Helligåndens lærdomme, at apostlene erindrede Jesu Kristi lærdomme (se Joh 14:26). Det er ved Helligåndens lærdomme, at profeti kommer (se 2 Pet 1:21).⁴

Guds Ånd, som taler til menneskets ånd, har magt til at meddele sandheden med større virkning og forståelse, end sandheden kan overføres gennem menneskelig kontakt, selv mellem himmelske væsener. Ved hjælp af Helligånden bliver sandheden vævet ind i alle fibre og sener i legemet, så man ikke kan glemme den.⁵

 2

Helligånden åbenbarer sandheden til ærlige mennesker overalt.

Vi tror, at Helligånden er en åbenbarer, og at han vil bære vidnesbyrd til ærlige mennesker overalt om, at Jesus Kristus er Guds Søn, at Joseph Smith er en profet, og at denne kirke er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30).

Der er ingen, der behøver at forblive i mørket, det evigtvarende evangeliums lys er her, og enhver oprigtig undersøger her på jorden kan få et personligt vidnesbyrd fra Helligånden om sandheden og guddommeligheden af Herrens værk.

Peter sagde: »... at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed« (ApG 10:34-35), hvilket vil sige, at Herren vil udøse sin Ånd over de trofaste, så de selv vil komme til at kende sandheden af denne religion.⁶

Helligånden vil selv tilkendegive sig for enhver, der beder om sandheden, ligesom han gjorde med Cornelius (se ApG 10). Vi har denne udtalelse i Mormons Bog fra Moroni, da han var ved at afslutte sin optegnelse, kapitel 10, vers 4:

»Og når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.«

Enhver kan modtage en tilkendegivelse fra Helligånden, selv hvis man ikke er medlem af Kirken, hvis man alvorligt søger efter lyset og efter sandheden. Helligånden vil komme og give mennesket det vidnesbyrd, det søger, og derpå trække sig tilbage.⁷

 3

Efter dåben bliver Helligåndsgaven givet ved håndspålæggelse.

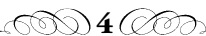
Løftet blev givet på Jesu Kristi oprindelige kirkes tid. Alle, der ville omvende sig, blive døbt til syndernes forladelse og være trofaste, ville modtage Helligåndsgaven ved håndspålæggelse. Det

samme løfte er blevet givet til alle, der vil tage imod evangeliet i denne uddeling, for Herren siger:

»Og den, der har tro, skal I bekræfte i min kirke ved håndspålæggelse, og jeg vil overdrage dem Helligåndsgaven« (L&P 33:15).⁸

Man kan ikke få Helligåndsgaven ved at bede om den, ved at betale sin tiende, ved at overholde visdomsordet – ikke engang ved at blive døbt i vand til syndernes forladelse. Man skal fuldende den dåb med dåb ved Ånden. Profeten sagde ved en lejlighed, at hvis man undlader at bekræfte et menneske og give det Helligåndsgaven ved håndspålæggelse, kunne man lige så godt døbe en sæk sand. Man kan ikke få den på nogen anden måde.⁹

Jeg tror på læren om håndspålæggelse for Helligåndsgaven ved, hvilken vi nyder fællesskab med vor himmelske Fader og lærer af ham, så vi kan vandre på hans veje.¹⁰

Ved Helligåndsgaven kan Kirkens medlemmer have Helligånden som en konstant ledsager.

Helligånden er Sendebudet eller Talsmanden, som Frelseren lovede at sende til sine disciple efter, at han var blevet korsfæstet. Trøsteren skal, ved sin indflydelse, være en konstant ledsager for enhver døbt person og skal ved åbenbaring og vejledning give Kirkens medlemmer kundskab om sandheden, så de kan vandre i dens lys. Det er Helligånden, der oplyser oprigtige døbte medlemmers sind. Det er ved ham, at personlig åbenbaring kommer, og sandhedens lys bliver grundfæstet i vores hjerte.¹¹

Efter vi er blevet døbt, bliver vi bekræftet. Hvorfor bliver vi bekræftet? For at gøre Helligånden til vores ledsager, for at få privilegiet af vejledning fra det tredje medlem af Guddommen – fællesskab, så vores sind kan blive oplyst, så vi kan blive ansporet af Helligånden til at søge kundskab og forståelse vedrørende alt, der har med vores ophøjelse at gøre.¹²

Vi kan efter dåben og bekræftelsen få Helligånden som ledsager. Den vil lære os Herrens veje, anspore vores sind og hjælpe os til at forstå sandheden.¹³

Vi er blevet lovet, at når vi er blevet døbt, og hvis vi er oprigtige og trofaste, så vil vi få Helligåndens vejledning. Hvad er formålet med det? At undervise os, at lede os, at bære vidnesbyrd for os om Jesu Kristi evangeliums frelsende principper. Ethvert barn, der er gammelt nok til at blive døbt, og som er døbt, er berettiget til Helligåndens vejledning. Jeg har hørt folk sige, at et lille barn på otte år ikke kan forstå. Jeg ved bedre. Jeg fik et vidnesbyrd gennem Helligånden om denne sandhed, da jeg var otte år gammel. Jeg har haft det lige siden.¹⁴

Hvilket storslået privilegium det er konstant at blive vejledt af Helligånden og få Guds riges mysterier åbenbaret.¹⁵

Helligåndens ledsagelse er kun til rådighed for dem, der forbereder sig på at modtage den.

Jeg tror, at der er mange medlemmer af denne kirke, der er blevet døbt til deres synders forladelse, og som ved håndspålæggelse har fået overdraget Helligåndsgaven, men som aldrig har modtaget den gave – det vil sige tilkendegivelsen af den. Hvorfor? Fordi de aldrig har forberedt sig til at modtage disse tilkendegivelser. De har aldrig været ydmyge. De har aldrig taget de trin, der ville forberede dem til Helligåndens ledsagelse. Derfor går de gennem livet uden den kundskab, de mangler forståelse. Når de, der er listige og snu til at bedrage, kommer til dem for at kritisere Kirkens autoriteter og lærdomme, så har disse svage medlemmer ikke nok forståelse, ikke nok information og ikke nok vejledning fra Herrens ånd til at modstå disse falske lærdomme og belæringer. De lytter og tænker, at de måske har begået en fejl, og inden man ved af det, så er de på vej ud af Kirken, fordi de ikke har forståelsen.¹⁶

Det er en befaling fra Herren, at medlemmer af Kirken skal være flittige i deres gerninger og i deres studium af evangeliets grundlæggende sandheder, som de er blevet åbenbaret. Herrens Ånd vil ikke fortsat forblive hos dem, der er ligeglade, hos de egensindige og de oprørske, der ikke lever efter det guddommelige sandheds lys. Det er enhver døbt persons privilegium at have et varigt vidnesbyrd om evangeliets gengivelse, men det vidnesbyrd vil blive svækket og til sidst forsvinde, hvis vi ikke konstant modtager åndelig opbyggelse

»Det er en befaling fra Herren, at medlemmer af Kirken skal være flittige i deres gerninger og i deres studium af evangeliets grundlæggende sandheder.«

ved studium, lydighed og ved flittigt at søge at kende og forstå sandheden.¹⁷

Vi har ret til Helligåndens vejledning, men vi kan ikke få den vejledning, hvis vi bevidst nægter at tage de åbenbaringer i betragtning, som vi har fået til at hjælpe os med at forstå og vejlede os i det evigtvarende evangeliums lys og sandhed. Vi kan ikke håbe på at få den vejledning, når vi nægter at tage disse betydelige åbenbaringer i betragtning, som betyder så meget for os både timeligt og åndeligt. Hvis vi nu opdager, at vi er i denne tilstand af vantrø eller uvillighed til at søge efter lyset og den kundskab, som Herren har anbragt inden for vores rækkevidde, så er vi tilbøjelige til eller i fare for at blive bedraget af onde ånder, djævelens lærdomme og menneskets belæringer (se L&P 46:7). Og når disse falske påvirkninger bliver præsenteret for os, så vil vi ikke have forståelsen til at skelne, så vi kan udskille dem og vide, at de ikke er fra Herren. Og så kan vi blive bytte for menneskets ugudelighed, umoralskhed, listighed og snuhed.¹⁸

Herrens ånd vil ikke dvæle i urene tabernakler, og når en person vender sig fra sandheden på grund af ugudelighed, så følger Ånden ham ikke, men forlader ham og i stedet kommer vildfarelsens ånd, ulydighedens ånd, ugudelighedens ånd, den evige ødelæggelses ånd.¹⁹

6

Når vi forbliver trofaste, vil Helligånden give os åbenbaringer til at lede og vejlede os hele vores liv.

Herren har givet det løfte til alle, der vil omvende sig og forblive trofaste og udøve en ydmyg og flittig ånd, at de vil være berettiget til Guds Ånds vejledning. Denne Ånd vil lede dem og vejlede dem gennem hele deres liv.²⁰

Ethvert medlem af Kirken har fået håndspålæggelse for Helligåndsgaven. De har ret til at modtage de åbenbaringer, der er hensigtsmæssige og nødvendige for deres personlige vejledning, ikke for Kirken, men for sig selv. De har ret til gennem deres lydighed, gennem deres ydmyghed, at modtage lys og sandhed, som vil blive åbenbart gennem sandhedens Ånd, og de, der vil give agt på den Ånd og ydmygt og i tro søge Åndens gave, skal ikke blive bedraget.²¹

Vi skal vandre i livets hellighed, i lyset og i sandheden med den rette forståelse, der kommer gennem Helligåndens gave og kraft, der er lovet til alle, der vil have tro til omvendelse og modtage det evige livs ord. Hvis vi har fællesskab med denne Ånd, så vandrer vi i lyset og har fællesskab med Gud.²²

Det er ethvert medlem af Kirkens privilegium at kende sandheden, at tale sandheden, at have Helligåndens inspiration, det er vores privilegium hver især ... at modtage lyset og vandre i lyset, og hvis vi forbliver i Gud, det vil sige, holder alle hans befalinger, så vil vi modtage mere lys, indtil vi til sidst vil komme til kundskabens fuldkomne dag (se L&P 50:24).²³

Vi kommer i sidste ende tilbage til Gud vor Faders nærhed gennem Helligåndens vejledning.²⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvad fortæller historien i afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv« os om Helligånden? Hvornår har Ånden tilskyndet jer til at hjælpe nogen?
- Præsident Smith henviste til »Guds ånd, som taler til menneskets ånd« (afsnit 1). På hvilken måde adskiller kommunikation til vores ånd sig fra kommunikation til vore ører eller vore øjne? Hvordan er den stærkere?
- Hvilke forskelle er der på at modtage en åbenbaring fra Ånden, sådan som Cornelius gjorde, og modtage Helligåndsgaven? (Se afsnit 2).
- Præsident Smith belærte om, at dåben er ufuldendt uden Helligåndsgaven (se afsnit 3). Hvordan ville jeres liv være ufuldendt uden Helligåndsgaven?
- Overvej præsident Smiths belæringer i afsnit 4 vedrørende, hvad det betyder at have Helligåndens konstante ledsagelse? Hvordan er I blevet velsignet ved dens ledsagelse?
- Hvad kan vi gøre for at forberede os til at modtage Helligåndens ledsagelse? (Se afsnit 5 for nogle eksempler).
- Når I læser afsnit 6, så læg mærke til den vejledning, vi kan modtage gennem Helligånden. Hvordan kan forældre lære deres børn at genkende og modtage denne vejledning?

Tilknyttede skriftsteder

Joh 16:13; ApG 19:1-6; 1 Kor 12:3; 1 Ne 10:17-19; 2 Ne 31:15-20; 3 Ne 19:9; L&P 46:13; TA 1:4

Til underviseren

»Du skal ikke blive bekymret, hvis eleverne er tavse i nogle sekunder efter, at du har stillet et spørgsmål. Du må ikke besvare dit eget spørgsmål. Giv eleverne tid til at tænke over svarene. Lange pauser med tavshed kan dog være tegn på, at de ikke forstår spørgsmålet, og at du skal stille det på en anden måde« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 69).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1940, s. 96.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. xiv-xv.
3. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:43.
4. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 1:43.
5. »The Sin against the Holy Ghost«, *Instructor*, okt. 1935, s. 431; se også *Lærdomme om frelse*, 1:51.
6. Se »Ud af mørket«, *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 293.
7. »Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers«, *Deseret News*, 27. apr. 1935, Kirkens sektion, s. 7; se også *Lærdomme om frelse*, 1:46.
8. »Avoid Needless Speculations«, *Improvement Era*, dec. 1933, s. 866; se også *Lærdomme om frelse*, 1:43-44.
9. »Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers«, s. 7; se også *Lærdomme om frelse*, 1:45; *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith.*, 2007, s. 96.
10. I Conference Report, apr. 1915, s. 118.
11. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 2:149-150.
12. »Seek Ye Earnestly the Best Gifts«, *Ensign*, juni 1972, s. 2.
13. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 1:47.
14. I Conference Report, okt. 1959, s. 19.
15. *Answers to Gospel Questions*, 4:90.
16. »Seek Ye Earnestly the Best Gifts«, s. 3.
17. I Conference Report, okt. 1963, s. 22.
18. I Conference Report, okt. 1952, s. 59-60; se også *Lærdomme om frelse*, 1:47.
19. I Conference Report, apr. 1962, s. 45.
20. I Conference Report, apr. 1931, s. 68.
21. I Conference Report, apr. 1940, s. 96.
22. I Conference Report, apr. 1916, s. 74; se også *Lærdomme om frelse*, 3:240.
23. »What a Prophet Means to Latter-day Saints«, *Relief Society Magazine*, jan. 1941, s. 7.
24. I Conference Report, apr. 1955, s. 51.

»Ægteskab, som det forstås af de sidste dages hellige, er en pagt, der er bestemt til at være evigtvarende.«

Evigt ægteskab

»Præstedømmets og evangeliets fylde og velsignelser bygger på celestialet ægteskab. Det er evangeliets største ordinance og templets største ordinance.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Den attenårige Joseph Fielding Smith havde fået at vide, at en ung kvinde ved navn Louie Emily Shurtliff ville komme for at bo hos familien Smith, mens hun gik på college. Men han blev stadig overrasket – og glad – da han en dag kom hjem fra arbejde og så Louie, der spillede en salme på familiens klaver. Fra den dag i sensommeren 1894 udviklede Joseph og Louie et venskab, der gradvist blev dybere, indtil de blev forelsket. De blev besejlet i templet i Salt Lake City den 26. april 1898.¹

Louie og Joseph havde et kærligt forhold. Da han blev kaldet til at tage på en toårig mission til England kort tid efter, at de var blevet gift, arbejdede hun for sin far for at støtte ham økonomisk. Hun støttede ham også følelsesmæssigt og åndeligt ved at sende ham opmuntrende breve. Da han vendte hjem, stiftede de et lykkeligt hjem og bød to døtre velkommen i deres familie. Men efter 10 års ægteskab blev Louie alvorligt syg under sin tredje graviditet og døde i en alder af 31 år.

Joseph fandt trøst i forsikringen om, at Louie var taget til »en bedre verden«, og han skrev i sin dagbog en bøn om, at han ville være »værdig til at møde hende i evig herlighed og blive forenet med hende igen.«² Men på trods af den trøst og det håb, han fandt i evangeliet, så savnede han Louie frygteligt. Han var også bekymret for sine døtre, der ikke havde en mor derhjemme. Kort tid efter Louies død mødte Joseph Ethel Georgina Reynolds. Selv om hans kærlighed til Louie ikke var blevet mindre, så kom han til at elske Ethel, og det gjorde hans døtre også. Med godkendelse fra sine

forældre, Louies forældre og Ethels forældre bad Joseph Ethel om at gifte sig med ham. De blev besejlet den 2. november 1908. De fik yderligere ni børn og havde et lykkeligt og begivenhedsrigt liv sammen. Deres hjem var karakteriseret af orden, hårdt arbejde, respekt, renhed, øm disciplin, kærlig og sund morskab.³

Efter 29 års ægteskab døde Ethel af en invaliderende sygdom, der havde tappet hende for styrke i 4 år. Endnu engang var Joseph ensom, men trøstet af forsikringen om evigt ægteskab.⁴ Og igen mødte han en, som han kunne dele sit liv med. Han og Jessie Evans blev besejlet den 12. april 1938. »I løbet af deres 33 år sammen ledsagede hun ham næsten alle steder, nær og fjern. Til gengæld hjalp han hende med at handle, tørre tallerkenerne og henkoge frugter om efteråret. Han havde ikke nogen betænkeligheder ved at være apostel med forklæde på.«⁵ Jessie sagde ofte om sin mand: »Han er den kærligste mand, jeg nogensinde har kendt. Jeg har aldrig hørt ham sige et ukærligt ord.« Han svarede med et smil: »Jeg kender ikke nogen ukærlige ord.«⁶

Levnedsskildreren John J. Stewart skrev om præsident Smiths mildhed og omsorg over for Jessie: »Fra talerstolen formanede han mænd til at være kærlige og hengivne over for deres hustru. Men det, der berørte mig mest, var, at han spadserede flere kilometre op ad stejle gader i det nordlige Salt Lake City til Kirkens hospital på en varm dag i juli 1971 og tilbragte sin 95 års fødselsdag med at sidde ved sin syge hustrus, Jessies, seng. Efterhånden som hendes tilstand forværredes, blev han hos hende dag og nat i adskillige uger og vågede bekymret og trøstede og opmuntrede hende, så godt han kunne, indtil enden.«⁷

Jessie døde den 3. august 1971. To måneder senere holdt præsident Smith åbningstalen til generalkonferencen. Hans vidnesbyrd viste, at hans bedrøvelse var lindret af hans tillid til Herren og håbet om evigt liv:

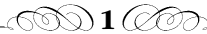
»Jeg må sige med Job, hvis kundskab kom fra samme sted, som min egen kundskab kommer fra: »Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden.« Og at i »mit kød ... skal jeg skue Gud; ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se ...« (Job 19:25-27).

Og når jeg føjer mit vidnesbyrd til Jobs, må jeg så også i taknemlighed forene mig med ham i hans udbrud, der kom fra smerten og sorgen i hans sjæl: »...Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet« (Job 1:21).

Jeg beder om, at vi alle må blive ledt af den Helligånds kraft, at vi må stå retfærdige for Herren, og at vi må arve evigt liv i de boliger og riger, der gøres rede for de lydige.«⁸

Efter præsident Smith tale sagde præsident Harold B. Lee, der ledte mødet: »Jeg er sikker på, at alle Kirkens medlemmer overalt, idet de forstår de omstændigheder, som dette stærke budskab er givet under, er blevet meget opløftet af den kraft og styrke, som han har vist os her denne morgen. Af hjertet tak, præsident Smith.«⁹

Joseph Fielding Smiths lærdomme

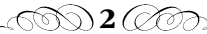

Celestiale ægteskab er Jesu Kristi evangeliums største ordinance.

Der er ingen ordinance forbundet med Jesu Kristi evangelium, som er vigtigere, af mere alvorlig og hellig natur og mere nødvendig for [vores] evige glæde end ... ægteskab.¹⁰

Præstedømmets og evangeliets fylde og velsignelser bygger på celestiale ægteskab. Det er evangeliets største ordinance og templets største ordinance.¹¹

Jeg ønsker at bønfalde jer mine gode brødre og søstre, gode medlemmer af Kirken, om at tage til templet og blive viet for tid og al evighed.¹²

I modsætning til verdens skik så varer ægteskab for evigt i evangeliets plan.

Ægteskab regnes af mange blot som en borgerlig kontrakt eller aftale mellem en mand og en kvinde, om at de vil leve sammen i ægteskabet. Det er faktisk et evigt princip, hvorpå selve menneskehedens eksistens afhænger. Herren gav denne lov til mennesket helt fra verdens begyndelse som en del af evangeliets lov, og det første ægteskab skulle være evigt. Ifølge Herrens lov skulle

ethvert ægteskab vare for evigt. Hvis hele menneskeheden ville leve i streng lydighed mod evangeliet og i den kærlighed, som skabes af Herrens ånd, ville alle ægteskaber være evige ...

Ægteskab, som det forstås af de sidste dages hellige, er en pagt, der er bestemt til at være evigtvarende. Det er grundlaget for evig ophøjelse, for uden ægteskab kan der ikke være evig udvikling i Guds rige.¹³

Det er meget tydeligt for alle os, der læser aviserne, som lytter til radioens nyhedsudsendelser og som ser fjernsyn, at alt for mange ikke betragter ægteskabet og familien med den respekt, som Herren har til hensigt.¹⁴

Ægteskab er en hellig pagt, men i mange tilfælde bliver det gjort til genstand for grove vittigheder, en spøg, en forbigående grille, af de vulgære og de urene, og også af mange, der selv anser sig for dannede, men som ikke forstår helligheden af dette storslåede princip.¹⁵

Herren har givet os sit evigtvarende evangelium til at være et lys og et banner for os, og dette evangelium indeholder hans hellige orden i ægteskabet, hvilket er evigt i sin natur. Vi bør ikke og skal ikke følge verdens skikke med hensyn til ægteskab. Vi har et større lys, end verden har, og Herren forventer mere af os, end han gør af dem.

Vi ved, hvad ægteskabets sande orden er. Vi ved, hvilken plads familien har i frelsesplanen. Vi ved, at vi skal giftes i templet, og at vi skal holde os selv rene og uplettede, så vi kan få forjættelsernes hellige Ånds godkendende segl på vores forening i ægteskabet.

Vi er vor evige Faders åndelige børn, han som tilvejebragte en frelsesplan, hvorved vi kunne komme til jorden og udvikle os og have fremgang og blive ligesom ham; det vil sige, han gav os en evangelisk plan, der ville gøre os i stand til at have vores egen evige familie og nyde evigt liv.¹⁶

Herren har aldrig haft til hensigt, at ægteskabet skulle slutte ved det jordiske legemes død, men hensigten var at tilføje ære, herredømme og kraft til de parter, der indgik pagten samt familiens fortsatte og evige enhed i Guds rige. Sådanne velsignelser er reserveret til dem, der er villige til at blive i denne pagt, som Herren har

»Familieforhold og familiens enhed skal fortsætte, hvis den er organiseret på rette måde, i retfærdighed i det tilkommende liv.«

åbenbaret den. Det er ikke blot et partnerskab mellem en mand og en kvinde, for som Herren har sagt, ved ægteskab bliver de ét kød og indgår et partnerskab med Gud.¹⁷

3

Trofasted mod ægteskabspagten bringer glæde og fører til den evige herligheds velsignelser.

Jeg er Herren taknemlig, fordi jeg kender ægteskabspagtens evige natur, hvilket giver manden ret til at kræve sin hustru, og hustruen ret til at kræve sin mand i den tilkommende verden forudsat, at de har været i Herrens hus og er blevet forbundet for tid og al evighed af en, der besidder den beseglende kraft, for på ingen anden måde kan man opnå denne store velsignelse. Jeg er også taknemlig, fordi jeg ved, at familieforhold og familiens enhed skal fortsætte, hvis den er organiseret på rette måde, i retfærdighed i det tilkommende liv.¹⁸

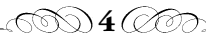
Jeg ønsker at bønfalde alle dem, der har været i templet og er blevet viet på denne måde, om at være trofaste og oprigtige mod deres pagter og deres forpligtelser, for i Herrens hus har de indgået højtidelige pagter.¹⁹

Intet vil forberede menneskeheden til herlighed i Guds rige så let som trofasthed mod ægteskabspagten ...

Hvis denne pagt modtages på rette måde, er den midlet til den største lykke. Den højeste ære i dette liv og i det kommende – ære, herredømme og magt i fuldkommen kærlighed – er de velsignelser, den fører med sig. Disse velsignelser af evigtvarende herlighed er forbeholdt dem, som er villige til at forblive i denne og alle de andre evangeliske pagter.²⁰

Hvad betyder ægteskab for Kirkens medlemmer? Det betyder, at de i den ordinance modtager den største, den allerhøjeste velsignelse, velsignelsen evigt liv. Det er måden, hvorpå Herren udtrykker det, »evigt liv«, hvilket betyder, at ikke alene vil manden og hustruen opnå evigt liv, men deres børn, som er født under pagten, vil på samme måde være berettiget til evigt liv ved deres trofasthed. Og ydermere at forholdet mellem manden og hustruen efter de dødes opstandelse ikke vil slutte. Ved dette mener Herren, at de fortsat vil få efterkommere for evigt, og at familien som organisation ikke ophører (se L&P 132:19-24).²¹

For at opfylde vor evige Faders formål skal der være en forening, mand og hustru, der modtager de velsignelser, der er blevet lovet til dem, der er trofaste og oprigtige, og som vil ophøje dem til guddom. En mand kan ikke modtage fylden af Guds riges velsignelser alene, ej heller kan kvinden, men de to kan sammen modtage alle velsignelserne og privilegierne, der hører til fylden af Faderens rige.²²

Enhver sjæl med hjertet på det rette sted vil få muligheden for at modtage velsignelserne ved evigt ægteskab, hvad enten det er i dette liv eller det tilkommende.

I den store frelsesplan er intet blevet overset. Jesu Kristi evangelium er det smukkeste i verden. Det omfatter enhver sjæl med hjertet på det rette sted, som flittigt søger ham og ønsker at adlyde hans love og pagter. Derfor, hvis en person af nogen grund bliver nægtet det privilegium at efterkomme nogen af pagterne, så vil Herren dømme vedkommende ud fra deres hjertes hensigt. Der er tusindvis af medlemmer af Kirken [uden adgang til templet], der

er blevet gift og har opdraget en familie i Kirken, som er frataget det privilegium at blive »beseglet« for tid og al evighed. Mange af disse er gået bort, og de får deres velsignelser ved stedfortrædende arbejde. Evangeliet er stedfortrædende arbejde. Jesus udførte stedfortrædende arbejde for os alle, fordi vi ikke kunne gøre det for os selv. På samme måde har han givet de levende medlemmer af Kirken mulighed for at fungere som stedfortrædere for de døde, der døde uden mulighed for at gøre det for sig selv.

Endvidere er der tusindvis af unge mænd såvel som unge kvinder, der er gået til ånderverdenen uden mulighed for disse velsignelser. Mange af dem er døde i kamp, mange er døde i deres tidlige ungdom, og mange er døde som børn. Herren vil ikke glemme én eneste af dem. De vil få alle de velsignelser, der hører til ophøjelsen, for det er retfærdighedens og barmhjertighedens kurs. På samme måde er det med dem, der hører til Zions stave og bor i templets skygge, hvis de er frataget velsignelserne i dette liv, så vil de modtage de velsignelser i tusindårsriget.²³

Ingen, som forbliver trofast, kan forhindres i at modtage ophøjelse ... en mand, som ikke selv fortjener ophøjelse, kan ikke hindre en trofast hustru i at blive ophøjet og vice versa.²⁴

Børn og unge forbereder sig til evigt ægteskab, når de lærer om ægteskabspagten, udvikler vedblivende tro og holder sig selv rene og ubesmittede.

Må alle sidste dages hellige fædre og mødre sørge for at undervise deres børn i helligheden af ægteskabspagten. Lad dem indprente i deres børn, at de ikke kan opnå det *evige livs* velsignelser på anden måde end ved at ære Guds pagter, hvoriblandt den evige ægteskabspagt er en af de største og mest nødvendige.²⁵

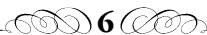
Dette liv er kort, og evigheden er lang. Når vi tænker over, at ægteskabspagten skal være for evigt, gør vi vel i at tænke os grundigt om ... Det rigtige råd til vore unge er, at de skal tænke sig grundigt om og vælge en livsledsager, som er fast i sin tro på evangeliet. En sådan person vil højst sandsynligt vise sig at være tro mod alle løfter og pagter. Når den unge mand og den unge kvinde er dybt forankret i vor Herres guddommelige mission og tror på

evangeliet, således som det er åbenbaret gennem profeten Joseph Smith, har de alle muligheder for et lykkeligt ægteskab, der vil vare evigt.²⁶

Jeg bønfaller jer, Zions unge, overalt om at holde jer rene og ubesmittede, så I kan være berettiget til at tage til Herrens hus og sammen med en ledsager, som I har valgt, nyde alle de storslåede velsignelser, som Herren tilbyder jer.²⁷

En ting ... som jeg gerne vil henlede opmærksomheden på – unge mennesker, når de bliver gift, er ikke tilfredse med at begynde ydmygt og i det små, men de vil gerne have omtrent lige så meget, som deres forældre har på det tidspunkt, hvor de, børnene, bliver gift ... De ønsker at begynde med alle mulige bekvemmeligheder, så de har det komfortabelt. Jeg mener, at det er en fejltagelse. Jeg synes, at de skal begynde ydmygt, sætte deres lid til Herren, opbygge lidt her og der, som de nu kan, og langsomt samle sammen, indtil de har den fremgang, som de ønsker.²⁸

**Når en mand og en hustru trofast adlyder
alle evangeliets ordinancer og principper,
bliver deres lykke i ægteskabet større.**

Ægteskabet blev indstiftet af Gud. Det er et retfærdigt princip, når det modtages og udøves i hellighed. Hvis mænd og kvinder i dag ville indgå i denne pagt med en ånd af ydmyghed, kærlighed og tro, som de bliver befalet at gøre, vandre retfærdigt på det evige livs veje, så ville der ikke være nogen skilsmisser, ingen opløste hjem, men en lykke, en ubeskrivelig glæde.²⁹

Jeg vil gerne indprente i alle mine gode brødre og søstre, der er blevet gift i templet, at de aldrig skal glemme de store velsignelser, de er blevet givet: At Herren gennem deres trofasthed har givet dem retten til at blive hans sønner og hans døtre, Jesu Kristi medarvinger og besidde alt, som Faderen har, som er nævnt her (der henvises til Rom 8:13-19 og L&P 76:54-60).

Og stadig er der medlemmer af Kirken, der ikke forstår det og efter, at de er blevet gift for tid og al evighed ... og har modtaget løftet om fylden af Faderens rige, så lader de ting komme ind i deres tilværelse, som bringer gnidninger og skiller dem. Og de

*Når mand og hustru trofast efterlever evangeliet sammen,
bliver deres lykke og glæde i ægteskabet større.*

glemmer, at de har indgået en pagt for tid og al evighed med hinanden, og ikke kun det, men de har indgået en pagt med deres himmelske Fader.³⁰

Hvis en mand og hustru alvorligt og trofast overholder alle evangeliets ordinancer og principper, så vil der ikke forekomme nogen grund til skilsmisse. Den lykke og glæde, der hører til ægteskabsforholdet, bliver større, og mand og hustru vil blive mere og mere knyttet til hinanden, som dagene går. Ikke alene vil manden elske hustruen og hustruen manden, men deres børn vil vokse op i en kærlig og harmonisk atmosfære. Den enes kærlighed til den anden vil ikke blive svækket, og endvidere vil deres kærlighed til vor evige Fader og hans Søn Jesus Kristus blive mere grundfæstet i deres sjæl.³¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Dette kapitel begynder med eksempler på glæder og sorger, der kan være en del af ægteskab og familieliv. Hvordan kan

lærdommene om evige familier hjælpe os gennem gode og sørgelige tider i vores liv?

- Hvad er det ved celestiale ægteskab, der er »templets største ordination«? (Se afsnit 1).
- Præsident Smith sammenlignede Herrens syn på ægteskab med verdens syn på ægteskab (se afsnit 2). Hvad betyder noget for jer vedrørende denne sammenligning? Hvordan kan vi beskytte og styrke ægteskabet og familien i verden i dag?
- I afsnit 3 nævner præsident Smith mindst fem velsignelser, der kommer til dem, der er »trofaste og oprigtige« mod deres ægteskabspagt. Hvad betyder det for jer at være trofaste og oprigtige mod ægteskabspagten?
- Hvad kan forældre gøre for »at undervise deres børn i helligheden af ægteskabspagten«? (Se afsnit 5 for nogle ideer).
- I afsnit 6 forklarer præsident Smith, hvordan ægteskabsforholdet »bliver større«. Hvilke eksempler har I set på dette princip? Hvis I er gift, så tænk over, hvad I kan gøre for at bringe større glæde og kærlighed ind i jeres ægteskab.

Tilknyttede skriftsteder

1 Kor 11:11; L&P 42:22; 131:1-4; Moses 3:18-24

Til underviseren

»Spørgsmål, der er skrevet på tavlen, inden klassen begynder, vil hjælpe eleverne med at tænke på ting, inden lektionen begynder« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 93).

Noter

1. Se Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 65-75; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. 51-55.
2. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 162.
3. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 214-241.
4. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 249.
5. *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 12-13.
6. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 268.
7. John J. Stewart, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 11; selvom denne bog både er skrevet af John J. Stewart og Joseph Fielding Smith jun., så er denne bemærkning en personlig kommentar af John J. Stewart.
8. Se »Jeg ved, at min forløser lever«, *Den danske Stjerne*, maj 1972, s. 181.
9. I Conference Report, okt. 1971, s. 7.
10. »The Law of Chastity«, *Improvement Era*, sep. 1931, s. 643; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 2:56.
11. I »Lay Cornerstone at Provo Temple«, *Deseret News*, 22. maj 1971, s. B2.

12. I Conference Report, okt. 1951, s. 120.
13. »The Perfect Marriage Covenant«, *Improvement Era*, okt. 1931, s. 704.
14. »President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California«, *New Era*, juli 1971, s. 7-8.
15. *The Restoration of All Things*, 1945, s. 259.
16. »President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California«, s. 8.
17. *The Restoration of All Things*, s. 259.
18. I Conference Report, apr. 1915, s. 119.
19. I Conference Report, okt. 1951, s. 120.
20. »The Law of Chastity«, s. 643; se også *Lærdomme om frelse*, 2:56-57.
21. I Conference Report, okt. 1951, s. 120-121.
22. »Obedience to the Truths«, *Relief Society Magazine*, jan. 1960, s. 6.
23. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 2:37-38.
24. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 2:62.
25. I Conference Report, okt. 1965, s. 30.
26. »Marriage Ordained of God«, *Young Woman's Journal*, juni 1920, s. 307-308; se også *Lærdomme om frelse*, 2:71, 72.
27. »President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California«, s. 10.
28. I Conference Report, apr. 1958, s. 30.
29. *The Restoration of All Things*, s. 259.
30. I Conference Report, apr. 1949, s. 135.
31. I Conference Report, apr. 1965, s. 11.

Præsident Joseph Fielding Smith med oldebarnet Shanna McConkie

Opdrag børn i lys og sandhed

*»Den første pligt angående belæring af
Kirkens børn hører til i hjemmet.«*

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith beskrev sin far præsident Joseph F. Smith som »en, som jeg havde større tiltro til end nogen anden, jeg har kendt i denne verden.«¹ Han huskede, at hans far ofte samlede familien og »belærte sine børn om evangeliets principper. De glædede sig alle sammen, når de var sammen med ham, og var taknemlige for de råd og instruktioner, som han videregav ... De har aldrig glemt, hvad de lærte, og indtrykkene er forblevet hos dem, og det vil de højst sandsynligt gøre for evigt.«² Han sagde også: »Min far var den mest omsorgsfulde mand, jeg nogensinde har kendt ... Blandt mine kæreste minder er de timer, som jeg har tilbragt sammen med ham, hvor vi talte om evangeliets principper, og hvor jeg modtog undervisning, som kun han kunne give den. På denne måde blev grundlaget for min egen viden lagt i sandhed, så jeg også kan sige, at jeg ved, at min Forløser lever, og at Joseph Smith er, var og altid vil være den levende Guds profet.«³

Joseph Fielding Smith talte også kærligt om sin mor, Julina L. Smith, og hendes belæringer. Han sagde: »Ved min mors knæ lærte jeg at elske profeten Joseph Smith og at elske min Forløser ... Jeg er taknemlig for den belæring, som jeg modtog, og jeg prøvede at følge det råd, som jeg fik af min far. Men jeg må ikke give ham hele æren. Jeg tror, at en stor del af det, en meget stor del af det, skyldes min mor, hvis knæ jeg plejede at sidde ved som lille barn og lytte til hendes historier om pionererne ... Hun plejede at undervise mig, og da jeg var gammel nok til at læse, gav hun mig bøger, som jeg kunne forstå. Hun lærte mig at bede [og] være oprigtig og trofast mod mine pagter og forpligtelser, at passe mine pligter som diakon

og som lærer ... og senere som præst ... Jeg havde en mor, som sørgede for, at jeg læste, og jeg elskede at læse.«⁴

Da Joseph Fielding Smith selv blev far, fulgte han sine forældres eksempel. Hans datter, Amelia, sagde:

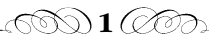
»Far var den perfekte studerende og lærer, en, som ikke blot lærte os fra sit store lager af kundskab, men som opfordrede os til selv at lære ...

Med hensyn til sine børn fulgte han rådet, der står i L&P 93:40: »Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.«

Han underviste os ved morgenbordet, når han fortalte os historier fra skriften og havde evnen til at få dem alle til at lyde nye og spændende, selvom vi havde hørt dem mange gange før. Den spænding, jeg følte, når jeg spekulerede over, om faraos soldater ville finde sølvbægeret i Benjamins sæk med korn, er lige så levende i dag. Vi lærte om Joseph Smith, der fandt guldpladerne, og besøget af Faderen og Sønnen. Hvis far havde tid til at følge os i skole, så fortsatte historierne. Vi gik forbi templet [i Salt Lake] på vej til skole, og han fortalte om englen Moroni. Vi lærte, at templet var et meget specielt sted, at man skulle være god for at komme der, og når man blev gift der, så var det for evigt. Han lærte os de ting, han bad for i vore familiebønner, når vi knælede ned ved vores stol før morgenmaden og igen ved aftensmaden ...

I dag løfter og opretholder hans lærdomme ikke bare hans efterkommere, men også utallige andre trofaste medlemmer af Kirken. Det er et stort privilegium og en velsignelse at være hans datter.«⁵

Joseph Fielding Smiths lærdomme

For at kunne modstå modstanderens indflydelse skal forældre opdrage deres børn i lys og sandhed.

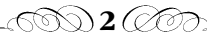
Vigtigheden af familien – kærlighed og hensynsfuldhed over for hinanden i familien – kan ikke understreges nok. Åndeligt sammenhold i familieforhold er den sikre grundvold, hvorpå Kirken og selve samfundet vil blomstre. Dette faktum er godt kendt og forstået af modstanderen, og som aldrig før bruger han enhver smart metode, påvirkning og kraft inden for sin kontrol til at underminere

og ødelægge denne evige institution. Kun anvendelsen af Jesu Kristi evangelium i familieforhold vil forpurre denne djævelske ødelæggelse.⁶

Der er mange store og reelle farer, der skal tages i betragtning, og dem, der bekymrer os mere end alle de andre tilsammen, har med vore børn at gøre. Den eneste rigtige beskyttelse eller tilstrækkelige forsvar bliver givet af hjemmet og dets indflydelse.⁷

Vore børn skal undervises i at skelne mellem godt og ondt, ellers vil de i mange henseender ikke være i stand til at forstå, hvorfor de ikke må få lov til at gøre ting, som er så almindelige hos deres naboer. Medmindre de er blevet undervist i Kirkens lærdomme, så vil de måske ikke forstå, hvorfor det ikke er godt at tage til koncert om søndagen, tage i teateret om søndagen, i biografen, til en sportskamp eller noget lignende, når deres kammerater uden at holde sig tilbage og med opmuntring foretager sig disse ting, som Herren har forbudt på sin hellige dag. Forældrene er ansvarlige for, at deres børn får den rette undervisning, [og] Herren vil fordømme forældrene, hvis deres børn vokser op uden indflydelsen af vor Herre Jesu Kristi evangeliums principper.⁸

Herren har befalet os alle sammen, hver især, at opdrage vore børn i lys og sandhed. Hvor den ånd er til stede, vil disharmoni, u lydighed og tilsidesættelse af hellige pligter ikke og kan ikke sejre.⁹

Forældre har primært ansvaret for at undervise deres børn.

Faderen har aldrig frafaldet sit krav på de børn, der bliver født ind i denne verden. De er stadig hans børn. Han har overgivet dem i jordiske forældres varetægt med formaningen om, at de skal opdrages i lys og sandhed. Det primære og grundlæggende ansvar for at undervise deres børn i lys og sandhed ligger hos forældrene.¹⁰

Den første pligt angående belæring af Kirkens børn hører til i hjemmet. Det er forældrenes ansvar at opdrage deres børn i lys og sandhed, og Herren har erklæret, at de i det omfang, de fejler, vil skulle forklare sig for dommersædet.¹¹

Herren sagde i en åbenbaring givet til Kirken i 1831:

»Og videre, for så vidt som forældre, der har børn i Zion eller i nogen af hendes stave, som er organiseret, ikke lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

For dette skal være en lov for indbyggerne i Zion eller i enhver af hendes stave, som er organiseret« (L&P 68:25-26).

... Herren kræver dette af os.¹²

Forældre vil blive holdt ansvarlige for deres børns handlinger, hvis de har undladt at undervise deres børn ved eksempel og forskrift.

Hvis forældre har gjort alt, hvad de kan, for at undervise deres børn rigtigt ved eksempel og forskrift, og børnene derefter går på afveje, så vil forældrene ikke blive holdt ansvarlige, og synden vil hvile på børnene.¹³

3

Kirken hjælper forældre i deres bestræbelser på at undervise deres børn.

Hovedansvaret for at gøre det, der fører til frelse, hviler på hver enkelt. Vi er alle blevet sat på jorden for at gennemgå dødelighedens prøvelser. Vi er her for at se, om vi vil holde befalingerne og overkomme verden, og vi skal gøre alt, hvad vi kan, for os selv.

Dernæst hviler ansvaret for vores frelse hos vores familie. Forældre er sat til at være lys og vejledere for deres børn og har fået befaling om at opdrage dem i lys og sandhed, undervise dem i evangeliet og være passende eksempler. Børn forventes at adlyde deres forældre og ære og respektere dem.

Kirken og dens organisation udgør i virkeligheden en hjælpeorganisation til at hjælpe familien og den enkelte.¹⁴

Jeg appellerer til jer, mine kære brødre og søstre, ægtemænd og hustruer, fædre og mødre, at I drager fordel af enhver mulighed, som Kirken tilbyder til at oplære jeres børn i de forskellige organisationer, der er tilvejebragt for dem ved åbenbaring fra Herren: Primary, Søndagsskolen, de Gensidige Uddannelsesforeninger [Unge

»Kirken og dens organisation udgør i virkeligheden en hjælpeorganisation til at hjælpe familien og den enkelte.«

Mænd og Unge Piger] og det mindre præstedømmes kvorummer under ledelse af vore biskopråd ...

Vi har over hele Kirken, hvor det er muligt for os at tilbyde disse muligheder, seminar og institut ... Brødre og søstre, send jeres børn til seminar. De, der skal på college, vil være gamle nok, hvis de får den nødvendige belæring i deres ungdom, til at deltage i Kirkens institutklasser.¹⁵

4

Forældre bør gøre alt i deres magt til at hjælpe deres børn til at forstå og efterleve Jesus Kristi evangelium.

Individuelle, personlige vidnesbyrd er og vil altid være styrken i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Et vidnesbyrd bliver bedst plejet i familiens rammer ... At få og beholde vidnesbyrd bør være et familieprojekt. Tilsidesæt ikke noget, der vil hjælpe til at styrke jeres familiemedlemmers vidnesbyrd.¹⁶

Vi skal skærme [børn] fra verdens synder og onder i så stor udstrækning, som vi kan, så de ikke vil blive ledt væk fra sandhedens og retfærdighedens stier.¹⁷

Hjælp jeres børn på enhver måde, I kan, til at vokse op med en kundskab om Jesu Kristi evangelium. Lær dem at bede. Lær dem at overholde visdomsordet, at vandre trofast og ydmygt for Herren, så de, når de vokser op til at blive mænd og kvinder, kan takke jer for det, som I har gjort for dem og se tilbage på deres liv med taknemlighed og med kærlighed til deres forældre, fordi de tog sig af dem og lærte dem Jesu Kristi evangelium.¹⁸

Vær et retfærdigt eksempel

Vi beder forældrene om at være et eksempel på retfærdighed i deres eget liv og samle deres børn omkring sig og undervise dem i evangeliet ved deres familieaftener og på andre tidspunkter.¹⁹

Forældre skal prøve at være, eller i det mindste gøre deres bedste for at være, det, som de ønsker, børnene skal være. Det er umuligt for jer at være et eksempel på det, som I ikke er.²⁰

I skal undervise ved eksemplet såvel som gennem forskrift. I skal knæle sammen med jeres børn i bøn. I skal i al ydmyghed lære dem vor Frelser Jesu Kristi mission. I skal vise dem vejen, og en far, der viser sin søn vejen, vil ikke sige til ham: »Søn, du skal deltage i Søndagsskolen eller GUF eller gå til præstedømmemødet,« men han vil sige: »Kom og deltag sammen med mig.« Han vil undervise ved eksempel.²¹

Begynd med at undervise børn, når de er små

Intet menneske kan starte for tidligt med at tjene Herren ... Unge mennesker følger deres forældres belæring. Det barn, der fra fødslen bliver undervist i retfærdighed, vil højst sandsynligt altid følge retfærdigheden. Gode vaner bliver nemt dannet og er nemme at følge.²²

Der bør være bøn og tro og kærlighed og lydighed mod Gud i hjemmet. Det er forældrenes pligt at lære deres børn disse frelsende principper fra Jesu Kristi evangelium, så de ved, hvorfor de skal døbes, og så der dybt i deres hjerte er et ønske om at fortsætte med at holde Guds befalinger, efter at de er blevet døbt, så de kan

komme tilbage til hans nærhed. Ønsker I, mine gode brødre og søstre, jeres familie, jeres børn, ønsker I at blive beseglet til jeres fædre og til jeres mødre før jer, ønsker I, at denne familieenhed bliver fuldkommen, når I, hvis I får lov, træder ind i Guds celestiale rige? Hvis det er tilfældet, må I begynde med at undervise fra vuggestadiet.²³

Lær børn at bede

Hvad er et hjem uden bønnens ånd? Det er ikke et sidste dages hellige hjem. Vi bør bede; vi bør ikke lade en morgen passere uden samlet at takke Herren på vores knæ i en familiecirkel, hvor vi takker ham for hans velsignelser og beder om hans vejledning. Vi bør ikke lade natten passere, bør ikke gå til ro, førend vi igen har samlet familiens medlemmer og takket Herren for hans beskyttelse og bedt om hans vejledning hver dag i vores liv.²⁴

Jeg håber, at I lærer jeres børn at bede i jeres hjem. Jeg håber, at I har familiebønner, morgen og aften, så jeres børn ved eksempel og forskrift lærer at overholde de befalinger, der er så kostelige og så hellige og betyder så meget for vores frelse i Guds rige.²⁵

Præsenter børn for skrifterne

Der er ikke et hjem i nogen del af verden, hvor Bibelen ikke bør findes. Der er ikke et hjem, hvor Mormons Bog ikke bør findes. Jeg taler om sidste dages hellige hjem. Der er ikke et hjem, hvor Lære og Pagter samt den Kostelige Perle ikke bør findes. Lad dem ikke stå på hylden eller i skabet, men åbne, hvor man let kan komme til dem, så familiens medlemmer får adgang til dem og kan sætte sig og selv læse og studere evangeliets principper.²⁶

Hold familieaftener

Børn, der vokser op i hjem, hvor de har deltaget i familieaftener, hvor der i overflod er kærlighed og enighed, lægger solide grundlag til at blive sunde samfundsborgere og aktive kirkemedlemmer. Forældre kan ikke efterlade deres børn nogen større arv end mindet om og velsignelserne ved et lykkeligt, enigt og kærligt hjem.

Godt planlagte familieaftener kan være en kilde til vedvarende lykke og indflydelse. Disse aftener er til gruppeaktivitet, til organisering, til at give udtryk for kærlighed, til at bære vidnesbyrd, til at

lære evangeliets principper, til familiesjov og afslapning og frem for alt til familieenighed og fællesskab.

Fædre og mødre, der trofast holder familieaftener og som opbygger enighed i familien på enhver mulig måde, opfylder ærefuldt det største af alle ansvar – nemlig forældrerollen.²⁷

Fædre kan ikke udøve noget større lederskab i Guds rige end at lede deres familie i afholdelse af familieaftener. Når sådanne oplevelser er en del af hjemmelivet, så bliver der opbygget en enighed og respekt i familien, som påvirker hver enkelt person til en øget retfærdighed og lykke.²⁸

Forældre, der ignorerer den store hjælp, som dette program [familieaften] er, leger med deres børns fremtid.²⁹

Undervis i dyd, kyskhed og moral

I bør undervise jeres børn i dyd og kyskhed, og de bør blive undervist fra deres tidlige barndom. Og de bør blive gjort opmærksomme på de faldgruber og farer, der er så fremherskende overalt i verden.³⁰

Vi er meget opmærksomme på de unges åndelige og moralske velfærd overalt. Moral, kyskhed, dyd, frihed fra synd – det er og skal forblive grundlaget for vores levevis, hvis vi skal forstå dets fulde formål.

Vi beder indtrængende fædre og mødre om at undervise i personlig renhed ved forskrift og eksempel og at råde deres børn i alle sådanne ting ...

Vi har tiltro til den unge og opvoksende slægt i Kirken og beder dem indtrængende om ikke at følge verdens luner og skikke, ikke at tage del i en oprørsrsk ånd, ikke at forsvare sandhedens og dydens stier. Vi tror på deres grundlæggende godhed og forventer, at de bliver retfærdige, stærke eksempler og udfører Kirkens værk med øget tro og effektivitet.³¹

Forbered børn til at være vidner om sandheden og tjene på mission

Vore unge mennesker er blandt de mest velsignede og begunstigede af vor Faders børn. De er himlens adel, en udsøgt og udvalgt

slægt, som har en guddommelig skæbne. Deres ånder er blevet holdt tilbage for at komme frem i denne tid, hvor evangeliet er på jorden, og hvor Herren har brug for tapre tjenere til at videreføre hans store sidste dages værk.³²

Vi skal forberede [børn] til at være levende vidner om sandheden og guddommeligheden af dette sidste dages værk, og især, hvad angår vore sønner, sørge for, at de er værdige og kvalificerede til at tage på mission og forkynde evangeliet for vor Faders andre børn.³³

*Hjælp børn med at forberede sig til at
få deres egen evige familie*

Underviser I [jeres børn], så de, når de bliver gift, ønsker at tage til Herrens hus? Underviser I dem, så de ønsker at modtage den storslåede begavelse, som Herren har i vente for dem? Har I indprentet i dem, at de kan blive besejlet som mand og hustru og få udøst alle de gaver og velsignelser, der hører til det celestiale rige?³⁴

Vi skal ... vejlede og lede [børn] på en sådan måde, at de vil vælge en passende ægtefælle og gifte sig i Herrens hus og dermed blive arvinger til alle de store velsignelser, som vi har talt om.³⁵

Lad os ydmygt prøve at holde vores familie intakt, holde den inden for Herrens Ånd indflydelse, oplært i evangeliets principper, så den kan vokse op i retfærdighed og sandhed ... [Børn] er blevet givet til os, så vi kan lære dem om livet, det evige liv, så de igen kan komme tilbage til Gud, deres Faders nærhed.³⁶

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Læg i afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv« mærke til eksempler på forældre, der viser kærlighed til deres børn. Hvordan kan I følge disse eksempler uanset jeres familieansvar? Hvordan kan forældre organisere sig for at være i stand til at tilbringe mere tid med deres børn?
- Præsident Smith nævnte åndelige farer, der fandtes i hans levetid (se afsnit 1). Hvilke farer eksisterer i dag? Hvordan kan forældre og bedsteforældre hjælpe børn til at modstå disse indflydelser?

- Tænk over den tiltro, som vor himmelske Fader har vist forældre, idet han har ladet dem tage vare på sine børn (se afsnit 2). Hvilken vejledning og hjælp tilbyder han?
- Hvordan er Kirken »en hjælpeorganisation til at hjælpe familien og den enkelte«? (Se afsnit 3). Hvordan har Kirkens organisationer styrket jer og jeres familie? Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn og unge til fuldt ud at deltage?
- I afsnit 4 nævnes der forskellige måder til at hjælpe børn og unge til at efterleve evangeliet på. Når I læser rådet, så tænk over følgende spørgsmål: Hvad gør I og jeres familie godt? På hvilke punkter kan I forbedre jer? Hvad kan I gøre for at hjælpe Kirkens unge med at styrke deres vidnesbyrd?

Tilknyttede skriftsteder

5 Mos 6:1-7; Sl 132:12; Mosi 1:4; 4:14-15; L&P 68:25-28; 93:36-40; se også »Familien: En proklamation til verden«

Til underviseren

»Vær forsigtig med ikke at afslutte gode samtaler for hurtigt for at forsøge at nå alt det, som du har forberedt. Selv om det er vigtigt at gennemgå alt materialet, er det vigtigere at hjælpe eleverne med at mærke Åndens påvirkning, afklare deres spørgsmål, øge deres forståelse af evangeliet og styrke deres beslutning om at holde befalingerne.« Men det er også »vigtigt at afslutte samtaler på det rette tidspunkt. Meget af ånden i en opløftende samtale går tabt, når den varer for længe ... Hold øje med tiden. Vær klar over, hvornår lektionen bør slutte. Afsæt tilstrækkelig med tid til, at du kan sammenfatte det, der er blevet sagt, og til at bære dit vidnesbyrd« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 64, 65).

Noter

1. I Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 40.
2. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 40.
3. I Bryant S. Hinckley, »Joseph Fielding Smith«, *Improvement Era*, juni 1932, s. 459.
4. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 56.
5. Amelia Smith McConkie, »Joseph Fielding Smith«, *Church News*, 30. okt. 1993, s. 8, 10.
6. Message from the First Presidency, i *Family Home Evenings 1970-71* (lektionshæfte til familieaften, 1970), s. v.
7. »Our Children – The Loveliest Flowers from God's Own Garden«, *Relief Society Magazine*, jan. 1969, s. 5.
8. I Conference Report, okt. 1916, s. 71-72.

9. I Conference Report, apr. 1965, s. 11.
10. »The Sunday School's Responsibility«, *Instructor*, maj 1949, s. 206; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:270-271.
11. *Take Heed to Yourselves!* 1966, s. 221.
12. I Conference Report, apr. 1958, s. 29-30.
13. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 1:270.
14. Se »Benyt Kirkens Programmer«, *Den danske Stjerne*, mar. 1971, s. 68.
15. I Conference Report, apr. 1958, s. 29-30.
16. »The Old and the New Magazines«, *Improvement Era*, nov. 1970, s. 11.
17. »Mothers in Israel«, *Relief Society Magazine*, dec. 1970, s. 886.
18. I Conference Report, apr. 1958, s. 30.
19. I Conference Report, apr. 1970, s. 6.
20. »Our Children – »The Loveliest Flowers from God's Own Garden«, s. 6.
21. I Conference Report, okt. 1948, s. 153.
22. *Take Heed to Yourselves!* s. 414.
23. I Conference Report, okt. 1948, s. 153.
24. »How to Teach the Gospel at Home«, *Relief Society Magazine*, dec. 1931, s. 685.
25. I Conference Report, apr. 1958, s. 29.
26. »Keeping the Commandments of Our Eternal Father«, *Relief Society Magazine*, dec. 1966, s. 884.
27. Message from the First Presidency, i *Family Home Evenings 1970-71*, s. v.
28. Message from the First Presidency, i *Family Home Evenings* (lektionshæfte til familieaften, 1971), s. 4.
29. Se »Budskab fra det Første Præsidentskab«, *Den danske Stjerne*, apr. 1971, s. 100.
30. »Teach Virtue and Modesty«, *Relief Society Magazine*, jan. 1963, s. 5.
31. I Conference Report, apr. 1970, s. 5-6.
32. I Conference Report, apr. 1970, s. 6.
33. »Mothers in Israel«, s. 886.
34. I Conference Report, okt. 1948, s. 154.
35. »Mothers in Israel«, s. 886.
36. I Conference Report, apr. 1958, s. 30.

Alle familiens medlemmer kan tage del i slægtshistorie.

Beseglingsmagten og templets velsignelser

»Profeten Elias kom for at gengive fylden af præstedømmets magt til jorden ... Dette præstedømme har nøglerne til at binde og besegle alle de ordinancer og forordninger, der angår menneskets frelse, på jorden og i himlen.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

I 1902 rejste Joseph Fielding Smith til staten Massachusetts, hvor han var i stand til at finde oplysninger om sine forfædre i Smith-linjen. Mens han var der, mødte han en slægtsforsker ved navn Sidney Perley. Hr. Perley fortalte ham: »Det er mit mål, hvis det er muligt for mig, at søge i optegnelserne efter enhver person, der kom til Essex County før år 1700.«

Præsident Smith fortalte senere: »Jeg sagde til ham: »Hr. Perley, du har givet dig selv et ret stort arbejde at udføre, har du ikke?« Han svarede: »Jo, og jeg er bange for, at jeg aldrig bliver færdig.« Så sagde jeg til ham: »Hvorfor udfører du dette arbejde?« Han tænkte sig om et øjeblik og så ret rådvild ud og svarede derpå: »Det ved jeg ikke, men jeg begyndte, og jeg kan ikke stoppe.« Jeg sagde: »Jeg kan godt fortælle dig, hvorfor du gør dette, og hvorfor du ikke kan stoppe, men hvis jeg gjorde det, så ville du ikke tro mig, men ville grine af mig.«

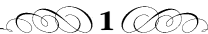
»Åh, sagde han, »det er jeg ikke sikker på. Hvis du kan fortælle mig det, så vil jeg helt sikkert være interesseret.« Så fortalte jeg ham om profetien angående profeten Elias og opfyldelsen af dette løfte til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery den 3. april 1836 i templet i Kirtland, og hvordan denne granskende ånd havde grebet mange mennesker, og de havde vendt deres hjerte mod at søge efter de døde i opfyldelse af dette store løfte, der skulle komme før

det andet komme, så jorden ikke vil blive slået med en forbandelse. Nu vender børnene deres hjerte mod deres fædre, og vi udfører ordinancerne for de døde, så de kan blive forløst og få privilegiet at komme ind i Guds rige, selvom de er døde.

Da jeg var færdig, grinede han og sagde: »Det er en meget sød historie, men jeg tror ikke på det.« Men han indrømmede dog, at der var noget, der fik ham til at fortsætte med sine undersøgelser, og at han ikke kunne stoppe. Jeg har mødt mange andre, der også begyndte og ikke kunne stoppe, mænd og kvinder, der ikke er medlemmer af Kirken. Så i dag er der tusindvis af mænd og kvinder, der søger i optegnelserne om de døde. De ved ikke hvorfor, men det er for, at vi kan få disse samlede optegnelser og tage til vore templer og udføre arbejdet for vore døde.«¹

Præsident Smith belærte om, at slægtshistorie er mere end at finde navne, datoer, steder og indsamle historier. Det handler om at tilbyde tempelordinancer, der forener familier for evigt, besegle trofaste mennesker fra alle slægtled som medlemmer af Guds familie. »Forældre skal besegles til hinanden og børn til forældre for at kunne modtage det celestiale riges velsignelser,« sagde han. »Vores frelse og fremgang må derfor afhænge af frelsen af vore værdige døde, med hvem vi skal sammenføjes med familieband. Dette kan kun gøres i vore templer.«² Før han bad indvielsesbønnen i templet i Ogden i Utah, sagde han: »Jeg vil minde jer om, at når vi indvier et hus til Herren, så indvier vi i virkeligheden os selv til Herrens tjeneste med en pagt om, at vi vil bruge huset på den måde, som han ønsker, at det skal bruges.«³

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Profeten Elias gengav magten til at besegle, eller binde, på jorden og i himlen.

Malakias, den sidste af profeterne i Det Gamle Testamente, sluttede sine forudsigelser med disse ord:

»Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige.

Han skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse« (Mal 3:23-24).

Det synes at være mest passende, at den sidste af de fordums profeter skulle afslutte sine ord med et løfte til kommende generationer, og i det løfte forudsige en tid, som skal komme, hvor den fordums dispensation ville blive forbundet med de senere ...

Vi har en meget tydeligere fortolkning af Malakias' ord fra den nefitiske profet Moroni, der viste sig for Joseph Smith den 21. september 1823. Engelen citerede dem på følgende måde:

»Se, jeg vil åbenbare præstedømmet for jer ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Og han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre.

Hvis det ikke var således, ville hele jorden blive lagt fuldstændig øde ved hans komme« (L&P 2:1-3).

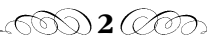
Moroni fortalte Joseph Smith, at denne forudsigelse snart skulle gå i opfyldelse. Den gik i opfyldelse omkring 12 år senere den 3. april 1836. Den dag viste profeten Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland og overdrog dem ... magten til at besegle, eller binde, på jorden og i himlen. Profeten Elias havde nøglerne til dette præstedømme, og Herren havde givet ham magt over elementerne såvel som over mennesket med myndighed til at besegle for tid og evighed alle de ordinancer, der hører til frelsens fylde, på alle de retfærdige.⁴

Nogle af Kirkens medlemmer er blevet forvirret, idet de har troet, at profeten Elias kom med nøglerne til dåb for de døde eller til frelse for de døde. Profeten Elias' nøgler var mere end det. Det var beseglingsnøglerne, og disse beseglingsnøgler hører til de levende og omfatter de døde, der er villige til at omvende sig.⁵

Profeten Elias kom for at gengive fylden af præstedømmets magt til jorden ved at overdrage det til jordiske profeter, der var behørigt bemyndiget af Herren. Dette præstedømme har nøglerne til at binde og besegle alle de ordinancer og principper, der angår menneskets

frelse, på jorden og i himlen, så de således kan være gyldige i Guds celestiale rige ...

Det er i kraft af denne myndighed, at ordinancer bliver udført i templerne for både de levende og de døde. Det er den magt, der for evigt forener mand og hustru, når de indgår ægteskab i overensstemmelse med den evige plan. Det er den myndighed, ved hvilken forældre opnår krav på at være forældre for deres børn gennem alle evigheder og ikke kun for tid, hvilket gør familien evig i Guds rige.⁶

Gengivelsen af beseglingsmyndigheden frelser jorden fra at blive lagt fuldstændig øde ved Jesu Kristi komme.

Hvis ikke profeten Elias var kommet, ledes vi til at tro, at alle forgangne tidsaldres arbejde ikke ville være til megen nytte, for Herren sagde, at hele jorden under sådanne forhold vil blive lagt fuldstændig øde ved hans komme. Derfor var hans mission af umådelig betydning for verden. Det er ikke alene et spørgsmål om dåb for de døde, men også om besegling af forældre og af børn til forældre, så »en hel og fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger og nøgler og magter og herligheder finder sted« fra begyndelsen til tidernes afslutning (se L&P 128:18). Hvis denne beseglingsmagt ikke fandtes på jorden, ville der blive forvirring og uorden i stedet for orden den dag, Herren kommer, og det kan der naturligvis ikke være, fordi alle ting styres og kontrolleres af en fuldkommen lov i Guds rige.⁷

Hvorfor ville jorden blive lagt øde? Simpelthen fordi vi alle, hvis der ikke er et sammenføjende led mellem fædre og børnene – hvilket vil sige arbejdet for de døde – ville blive forkastet; hele Guds værk ville slå fejl og blive lagt fuldstændig øde. En sådan tilstand må naturligvis ikke indtræffe.⁸

Gengivelsen af denne myndighed [til at besegle] er den surdej, der frelser jorden fra at blive lagt fuldstændig øde ved Jesu Kristi komme. Når denne sandhed bliver fast og klart dannet i vores sind, er det let at se, at der kun ville være forvirring og katastrofe, hvis Kristus skulle komme, og beseglingsmagten ikke var her.⁹

*Præstedømmets beseglingsmagt »forener [for evigt] mand og hustru,
når de indgår ægteskab i overensstemmelse med den evige plan.«*

3

For at forberede os til frelsens fylde skal vi modtage tempelordinancer gennem beseglingsmagten.

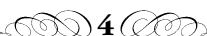
Herren har givet os privilegier og velsignelser og mulighed for at indgå pagter, tage imod ordinancer, der hører til vores frelse udover, hvad der bliver forkyndt i verden, udover principperne om tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse fra synd og dåb til syndernes forladelse og håndspålæggelse for Helligåndsgaven, og disse principper og pagter kan ikke modtages andre steder end i Guds tempel.¹⁰

Tempeltjeneste er så sammenflettet med frelsesplanen, at den ene ikke kan eksistere uden den anden. Med andre ord så kan der ikke være nogen frelse, hvor der ikke [er] tempelordinancer, der specielt hører til templet.¹¹

Der er tusindvis af sidste dages hellige, som ... er villige til at komme til møder, villige til at betale deres tiende og udføre de faste pligter i Kirken, men det synes som om, at de hverken føler eller forstår vigtigheden af at modtage de velsignelser i Herrens tempel, som vil lede dem til ophøjelse. Det er noget mærkeligt noget. Folk synes at være tilfredse med blot at lade sig føre med strømmen uden at drage fordel af de muligheder, der lægges hen til dem, og uden at tage imod disse nødvendige pagter, der vil føre dem tilbage til Guds nærhed som sønner og døtre.¹²

Hvis I ønsker hele fylden af frelse, det vil sige ophøjelse i Guds rige ... så skal I tage til Herrens tempel og modtage disse hellige ordinancer, som hører til det hus, og som I ikke kan få nogen andre steder. Ingen mand vil modtage evighedens fylde, ophøjelsens fylde alene, ingen kvinde vil modtage den velsignelse alene, men mand og hustru, når de modtager beseglingsmagten i Herrens tempel, skal gå videre til ophøjelse og skal fortsætte og blive ligesom Herren. Og det er menneskets bestemmelse, det er det, Herren ønsker for sine børn.¹³

Bemærk: Se kapitel 15 i denne bog for at læse nogle af præsident Smiths ord fyldt med håb og løfter for de trofaste mennesker, der ikke er i stand til at modtage alle templets ordinancer i dette liv.

**På grund af beseglingsmagten kan vi
udføre frelsende ordinancer for dem, der
er døde uden at have modtaget dem.**

Hvem er de fædre, som Malakias taler om, og hvem er sønnerne? Fædrene er vore afdøde forfædre, der døde uden det privilegium at modtage evangeliet, men som fik løftet om, at tiden ville komme, hvor de ville få dette privilegium. Sønnerne (børnene) er de nulevende mennesker, der forbereder slægtshistorisk data og som udfører stedfortrædende ordinancer i templerne.¹⁴

Profeten Elias kom med beseglingsnøglerne, og den magt er blevet givet til os, hvorved vi kan række ud efter vore døde. Denne beseglingsmagt omfatter dem, der er døde, som er villige til at omvende sig og modtage evangeliet, som døde uden den kundskab, akkurat som den rækker ud efter de levende, der omvender sig.¹⁵

Herren har bestemt, at alle hans åndelige børn, enhver sjæl, der har levet eller skal leve på jorden, vil få en fair og retfærdig mulighed for at tro og adlyde hans evigtvarende evangeliums love. De, der tager imod evangeliet og lever i harmoni med dets love, herunder dåb og celestiale ægteskab, vil få evigt liv.

Det er tydeligt, at kun en lille del af menneskeheden indtil videre har hørt den åbenbarede sandhed fra en af Herrens sande tjenere. Ifølge Herrens visdom og retfærdighed skal alle høre den. Som Peter sagde:

»For derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de skulle dømmes i kødet, som mennesker dømmes, men leve i Ånden, som Gud lever« (1 Pet 4:6).

De, der ikke havde mulighed for at høre frelsens budskab i dette liv, men som ville have taget imod det med hele deres hjerte, hvis de havde fået mulighed for det – det er dem, der vil tage imod det i åndeverdenen, det er dem, vi udfører ordinancerne for i templerne, og det er dem, der på denne måde skal blive arvinger til frelse og evigt liv sammen med os.¹⁶

At vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrenes er frelsens magt for de døde gennem det stedfortrædende arbejde, som børnene kan udføre for deres fædre, og er på enhver måde fornuftigt og konstant. Jeg har mange gange hørt dem, der er imod dette værk, sige, at det er umuligt for en person at være stedfortræder for en anden. De, der udtrykker sig på denne måde overser det faktum, at hele frelsens værk er stedfortrædende arbejde. Jesus Kristus har sonet for os, forløst os fra døden, som vi ikke var ansvarlige for, og har også forløst os fra ansvaret for vores egne synder på betingelse af vores omvendelse og modtagelse af evangeliet. Han har gjort dette i en storslået og uendelig grad, og ved det samme princip har han uddelegeret myndighed til Kirkens medlemmer til at handle på vegne af de døde, der er ude af stand til at udføre de frelsende ordinancer for dem selv.¹⁷

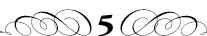
Jeg tror, at vi nogle gange har et begrænset syn på dette arbejde med at frelse de døde. Det er en forkert opfattelse at tænke på de folk, som vi udfører arbejde for i Herrens tempel, som døde. Vi bør tænke på dem som levende; og den levende stedfortræder

repræsenterer dem kun ved at modtage de velsignelser, som de skulle have modtaget og ville have modtaget i dette liv, hvis de havde levet i en evangelisk uddeling. Enhver død, for hvem der udføres arbejde i templet, skal derfor betragtes som værende levende på det tidspunkt, ordinancen udføres.¹⁸

Denne lære om frelse for de døde er et af de mest storslåede principper, der nogensinde er åbenbaret til mennesket. Det er på den måde, at evangeliet skal tilbydes til alle mennesker. Det fastslår det faktum, at Gud ikke gør forskel på nogen (ApG 10:34), at enhver sjæl er dyrebar i hans øjne, og at alle mennesker virkelig vil blive dømt i forhold til deres gerninger.

Nu takker jeg Herren for, at han har gengivet sit evigtvarende evangelium til os denne dag. Jeg takker ham for beseglingsmagten, der er vendt tilbage til jorden ved profeten Elias. Jeg takker ham for den evige familieenhed, for det privilegium vi har for selv at blive beseglet i hans hellige templer, og for derpå at gøre det muligt for vore forfædre, der døde uden kundskab om evangeliet, at modtage disse hellige beseglende velsignelser.¹⁹

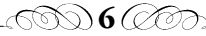

Slægtshistorie og tempeltjeneste for de døde er en kærlighedsgerning.

Der er mange gode, ydmyge sjæle, der har givet afkald på livets behageligheder og sommetider dets nødvendigheder for at kunne forberede optegnelserne og udføre arbejde for deres døde, så frelsens gave kunne blive bragt til dem. Disse kærlighedsgerninger vil ikke blive regnet for ingenting, for de, som har arbejdet i denne guddommelige sag, vil finde deres skat og rigdomme i Guds celestiale rige. Stor skal deres belønning være, ja, endnu større end dødelige kan fatte.²⁰

Der findes ikke noget arbejde i forbindelse med evangeliet af mere uselvsk natur end arbejdet i Herrens hus for vore døde. De, som arbejder for de døde, forventer ikke at modtage nogen jordisk løn eller belønning. Det er frem for alt en kærlighedsgerning, som fremkaldes i menneskets hjerte gennem trofast og stadigt arbejde i disse frelsende ordinancer. Der ydes ikke noget finansielt vederlag, men der bliver stor glæde i himlen hos de sjæle, som vi har hjulpet

til deres frelse. Det er et arbejde, der udvikler menneskets sjæl, udvider hans syn på sine medmenneskers velfærd og nedfælder kærlighed i hans hjerte til alle vor himmelske Faders børn. Der er intet arbejde, der kan stå mål med det, der udføres for de døde i templet, og hvorved mennesket lærer at elske sin næste som sig selv. For således elskede Jesus verden, at han var villig til at give sig selv som offer for synd, så verden kunne blive frelst. Vi har også, i mindre format, det privilegium at vise vores store kærlighed til ham og til vore medmennesker ved at hjælpe dem til at modtage de af evangeliets velsignelser, som de ikke kan modtage nu uden vores hjælp.²¹

Gennem slægtshistorie og tempeltjeneste fuldender vi familieorganisationen fra generation til generation.

Læren om frelse for de døde og tempeltjeneste giver os en vidunderlig udsigt til muligheden for fortsættelse af familielivet. Derigennem lærer vi, at familiebånd ikke skal brydes, at mand og hustru for evigt har krav på hinanden og på deres børn til den sidste generation. Men for at opnå disse privilegier skal de beseglende ordnancer i vor Guds tempel imidlertid opnås. Alle kontrakter, overenskomster, forpligtelser og aftaler, der bliver indgået af mennesker, ophører, men de forpligtelser og aftaler, der bliver indgået i Herrens hus, vil vare for evigt, hvis man trofast overholder dem (se L&P 132:7). Denne lære giver os en klarere forståelse af Herrens formål med sine børn. Den viser hans overvældende og ubegrænsede nåde og kærlighed til alle, som adlyder ham, ja, selv til dem, der er oprørske, for i sin godhed vil han også give dem store velsignelser.²²

Vi bliver belært om i Jesu Kristi evangelium, at familien som en enhed, for så vidt angår celestial ophøjelse, vil blive fuldendt, en enhed, der forbindes af far og mor og børn i en generation til far og mor og børn i den næste generation og derved udvides og spreder sig ud til tidernes ende.²³

Der skal være en sammenføjning, en samling af generationerne fra Adams dage til tidernes ende. Familier vil blive sammenføjet og forbundet, forældre til børn, børn til forældre, en generation til en anden, indtil vi er sammenføjet som en stor, storslået familie med

Når vi vender vores hjerte mod vore forfædre, der er døde, så kan vi også vende vores hjerte mod vore nulevende familiemedlemmer.

vores fader Adam som overhoved, hvor Herren har sat ham. Så vi kan ikke blive frelst og ophøjet i Guds rige, medmindre vi i vores hjerte har et ønske om at gøre dette arbejde og udføre det på vegne af vore døde, så vidt som det er os muligt. Dette er en storslået lære, et af sandhedens store principper åbenbaret ved profeten Joseph Smith. Vi bør drage fordel af vore muligheder og vise, at vi er værdige og acceptable i Herrens øjne, så vi kan modtage denne ophøjelse for os selv og der fryde os i Guds rige sammen med vores slægtninge og venner i denne store genforening og samling af de hellige i den Førstefødtes menighed, som har holdt sig fri og uplettet af verdens synder.

Det er min bøn, at Herren må velsigne os og lade os have et ønske i vores hjerte om at højne vores kaldelse og tjene ham trofast i alt dette.²⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Læs i afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv« præsident Smiths råd om, hvad »vi i virkeligheden« gør ved en tempelindvielse. Hvad kan vi gøre for at følge dette råd?
- Hvordan kan lærdommene i afsnit 1 finde anvendelse på vore bestræbelser på at hjælpe vore forfædre, der er døde? Hvordan kan disse lærdomme finde anvendelse på vores forhold til vore nulevende familiemedlemmer?
- Når I læser afsnit 2, så se efter præsident Smiths forklaring om, hvorfor beseglingsmagten »frelser jorden fra at blive lagt fuldstændig øde ved Jesu Kristi komme.« Hvad lærer det os om familiens plads i frelsesplanen?
- Hvordan er tempeltjeneste »sammenflettet med frelsesplanen?« (Se afsnit 3). Hvordan kan dette princip påvirke vore følelser omkring tempeltjeneste?
- Præsident Smith rådgav os om, at når vi udfører tempeltjeneste for de døde, så bør vi tænke på folkene som levende (se afsnit 4). Hvad betyder det for jer? Hvordan kan denne tanke påvirke den måde, I tjener på i templet?
- Når I gennemgår afsnit 5, så se efter velsignelser, som præsident Smith sagde, ville komme til dem, der udfører slægtshistorie. Hvordan har I oplevet, at dette er sandt?
- Studér afsnit 6 og forestil jer, hvordan det vil være at glæde jer sammen med jeres forfædre ved den »store genforening.« Tænk over, hvad I kan gøre for at forberede jer selv og jeres familie til det privilegium.

Tilknyttede skriftsteder

1 Kor 15:29; L&P 95:8; 97:15-16; 128:16-19

Til underviseren

»Når en person stiller et spørgsmål, så overvej at bede andre om at besvare det i stedet for at besvare det selv. Du kan for eksempel sige: »Det er et interessant spørgsmål. Hvad mener resten af jer?« eller: »Er der nogen, der kan hjælpe med dette spørgsmål?« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 64).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1948, s. 134.
2. »Salvation for the Dead«, *Improvement Era*, feb. 1917, s. 361; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 2:126.
3. »Ogden Temple Dedicatory Prayers«, *Ensign*, mar. 1972, s. 6.
4. Se »Elias' komme«, *Den danske Stjerne*, juni 1972, s. 223, 225.
5. »The Keys of the Priesthood Restored«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1936, s. 100.
6. »A Peculiar People: The Authority Elijah Restored«, *Deseret News*, 16. jan. 1932, Kirkens sektion, s. 8; se også *Lærdomme om frelse*, 2:102-103.
7. »Salvation for the Living and the Dead«, *Relief Society Magazine*, dec. 1918, s. 677-678; se også *Lærdomme om frelse*, 2:106.
8. Se *Lærdomme om frelse*, 2:106.
9. Se »Elias' komme«, s. 225.
10. I »Relief Society Conference Minutes«, *Relief Society Magazine*, aug. 1919, s. 466, se også *Lærdomme om frelse*, 2:42.
11. »One Hundred Years of Progress«, *Liahona: The Elders' Journal*, 15. apr. 1930, s. 520.
12. »The Duties of the Priesthood in Temple Work«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, jan. 1939, s. 4.
13. »Elijah the Prophet and His Mission – IV«, *Instructor*, mar. 1952, s. 67.
14. »Salvation for the Dead«, *Millennial Star*, 8. dec. 1927, s. 775; se også *Lærdomme om frelse*, 2:110.
15. »The Keys of the Priesthood Restored«, s. 101.
16. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year, 12. jan. 1971, s. 2-3.
17. *The Restoration of All Things*, 1945, s. 174-175.
18. »The Keys of the Priesthood Restored«, s. 100-101.
19. *Sealing Power and Salvation*, s. 3.
20. »A Greeting«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, jan. 1935, s. 5; se også *Lærdomme om frelse*, 2:151.
21. »Salvation for the Dead«, *Improvement Era*, feb. 1917, s. 362; se også *Lærdomme om frelse*, 2:123-124.
22. »Salvation for the Dead«, *Improvement Era*, feb. 1917, s. 362-363; se også *Lærdomme om frelse*, 2:145-146.
23. I Conference Report, apr. 1942, s. 26; se også *Lærdomme om frelse*, 2:147.
24. I Conference Report, okt. 1911, s. 122.

Lev efter hvert ord, der udgår af Guds mund

»Den allerstørste form for tilbedelse er at holde befalingerne, følge i Guds Søns fodspor og altid gøre det, der behager ham.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

»Jeg søger min frelse,« erklærede præsident Joseph Fielding Smith, »og jeg ved, at jeg kun kan finde den ved lydighed mod Herrens love, ved at holde befalingerne, ved at udføre retfærdige gerninger og følge i vores leders, Jesu, fodspor, som er vores eksempel og overhoved over alt.«¹

Udover at søge sin egen frelse arbejdede præsident Smith omhyggeligt på at hjælpe andre med at gøre det samme. Ældste Francis M. Gibbons, der tjente som sekretær for Det Første Præsidentskab, bemærkede, at præsident Smith »så det som sin pligt at komme med en advarselsrøst, når folk begyndte at drive væk fra den vej, der er anvist af skrifterne. Og han havde ikke til hensigt at fravige den pligt, lige meget hvad folk sagde. At det gjorde ham upopulær i visse kredse, at han talte så ligefremt, syntes ikke at have haft nogen afskrækkende effekt på ham; han havde ikke til hensigt at blive populær eller berømt i menneskers øjne. I stedet mente han, at hans rolle var at være udkigspost, hvis pligt det var at alarmere dem nedenfor, som ikke kunne se den forestående fare.«²

Præsident Smith fortalte engang om en oplevelse, der illustrerede den forandring, der kan komme i hjertet hos en, der giver agt på advarselsråbet:

»Jeg deltog i en stavskonference for nogle år siden og talte om visdomsordet ... da jeg gik ned bagerst i bygningen [ved slutningen

»Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).

af konferencen], var næsten alle gået, men en mand rakte sin hånd frem og sagde:

»Bror Smith, det er den første tale om visdomsordet, som jeg har nogensinde har brudt mig om.«

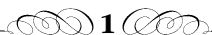
Jeg sagde: »Har du ikke hørt andre taler om visdomsordet?«

Han sagde: »Jo, men det her er den første, som jeg nogensinde har nydt.«

Jeg sagde: »Hvordan det?«

Han sagde: »Jo, ser du, nu overholder jeg visdomsordet.«³

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Gud styrer universet ved lov, og vi er underlagt den lov.

Alle folk bør erkende, at siden den Almægtige styrer hele universet ved en uforanderlig lov, så bør mennesket, der er den største af alle hans skabninger, selv være underkastet sådan en lov. Herren har fastslået denne sandhed klart og overbevisende i en åbenbaring til Kirken:

»Alle riger har fået en lov;

og der er mange riger, for der er intet rum, i hvilket der ikke er noget rige; og der er intet rige, hvori der ikke er noget rum, hverken et større eller et mindre rige.

Og hvert rige har fået en lov; og til hver lov er der også knyttet visse begrænsninger og betingelser.

Ingen væsener, som ikke opfylder disse betingelser, bliver retfærdiggjort« (L&P 88:36-39).

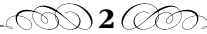
Denne sandhed er selvindlysende. Derfor er det kun rimeligt, at vi bør forvente, at Guds rige er styret af en lov, og at alle, der ønsker at komme der, er underlagt loven. »Se, mit hus er et ordens hus, siger Gud Herren, og ikke et forvirringens hus« (L&P 132:8).

Herren har givet menneskene en række love, som vi kalder Jesu Kristi evangelium. På grund af manglende inspiration og åndelig vejledning kan menneskene have forskellige opfattelser af disse love, og hvordan de skal anvendes, men det kan næppe diskuteres,

hvorvidt sådanne love eksisterer, og at alle, der søger at træde ind i det rige, er underlagt dem.⁴

Vi har enhver sandhed, enhver lærdom, enhver lov og forudsætning, enhver ceremoni og ordinance, der er nødvendig for at frelse og ophøje os i den højeste himmel i det celestiale rige.⁵

At holde befalingerne er et udtryk for vores kærlighed til Herren.

Vores pligt i Kirken er at tilbede Herren i ånd og sandhed, og dette søger vi at gøre af hele vores hjerte, kraft og sind. Jesus har sagt: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene« (Matt 4:10).

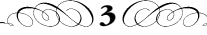
Vi tror, at tilbedelse er meget mere end bøn og prædiken og udøvelse af evangeliet. Den allerstørste form for tilbedelse er ved at holde befalingerne, følge i Guds Søns fodspor og altid gøre det, der behager ham. Det er en ting at forstille sig for Herren, det er noget helt andet at respektere og ære hans vilje ved at følge det eksempel, som han har vist os ... Jeg glædes over det privilegium, det er at følge i hans fodspor. Jeg er taknemlig for budskabet om evigt liv, som jeg er glad for at kunne sige, jeg har modtaget i denne verden, samt for mit håb om evigt liv i den næste verden, hvilket jeg vil modtage, hvis jeg vil forblive trofast og oprigtig til enden.⁶

Dette er med Frelserens ord loven til Kirkens medlemmer: »Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig ...« (Joh 14:21). Igen har Frelseren sagt: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15) ...

Frelseren begik aldrig nogen synd eller havde dårlig samvittighed. Han havde ikke behov for at omvende sig, ligesom jeg og I har, men på en måde, som jeg ikke kan forstå, bar han vægten af mine overtrædelser og jeres ... Han kom og tilbød sig selv som offer for at betale gælden for enhver af os, der er villig til at omvende sig fra sine synder og vende tilbage til ham og holde hans befalinger. Tænk på det, hvis I kan. Frelseren bar den byrde på en eller anden måde, der overgår vores fatteevne. Jeg ved dette, fordi jeg accepterer hans ord. Han fortæller os om pinslen, som han gennemgik. Pinslen var så stor, at han tryglede Faderen om, at han ikke skulle drikke det bitre bæger, hvis det var muligt: »... Dog, ske ikke min

vilje, men din« (Luk 22:42). Svaret, han fik fra sin Fader, var: »Du skal drikke det.«

Kan jeg undgå at elske ham? Nej, det kan jeg ikke. Elsker I ham? Så hold hans befalinger.⁷

Hvis vi vender os fra Herrens befalinger, så kan vi ikke forvente at modtage hans velsignelser.

Hvis vi vender os fra de befalinger, som Herren har givet os for at vejlede os, så har vi ikke krav på hans velsignelser.⁸

Hvad godt vil det bringe os at bede Herren om noget, hvis vi ikke har til hensigt at holde hans befalinger? Sådant bøn er en tom hån og er en fornærmelse mod nådens trone. Hvordan vover vi at forvente et gunstigt svar, hvis dette er tilfældet? »Søg Herren, når han er at finde, kald på ham, når han er nær. Den ugudelige skal forlade sin vej, det onde menneske sine planer og vende om til Herren, som vil vise ham barmhjertighed, tilbage til vor Gud, for han er rig på tilgivelse.« Det sagde Esajas (Es 55:6-7). Men er Herren ikke altid nær, når vi beder til ham? Sandelig nej! Han har sagt: »De var sene til at lytte til Herren deres Guds røst; derfor er Herren deres Gud sen til at lytte til deres bønner, til at besvare dem på deres trængsels dag. På deres freds dag ringeagtede de mit råd; men på deres trængsels dag famler de af nødvendighed efter mig« (L&P 101:7-8). Hvis vi holder os nær til ham, så vil han holde sig nær til os, og vi vil ikke blive forladt, men hvis vi ikke holder os nær til ham, har vi intet løfte om, at han vil svare os i vores oprør.⁹

Vi kan ikke bede til Herren og sige: »Lyt til vores bøn, giv os sejr, gør, hvad vi ønsker, du skal gøre, men bed os ikke om at gøre det, du ønsker, vi skal gøre.«¹⁰

Det er nødvendigt, at vi vandrer i sandhedens fulde lys, ikke kun i en del af sandheden. Jeg har ikke det privilegium at kunne kassere nogle af evangeliets principper og tro på andre, og derefter føle, at jeg er berettiget til alle frelsens og ophøjelsens velsignelser i Guds rige. Hvis vi ønsker ophøjelse, hvis vi ønsker den plads, som Herren har forberedt for dem, der er retfærdige og trofaste, så skal vi være villige til at vandre i Jesu Kristi evangeliums fulde lys og holde alle befalingerne. Vi kan ikke sige, at nogle af dem er

Forældre kan hjælpe deres børn, så de »vandrer i sandhedens fulde lys.«

små og ubetydelige, og derfor gør det ikke Herren noget, hvis vi overtræder dem. Vi har fået befaling om at leve efter hvert ord, der udgår af Guds mund (se 5 Mos 8:3; L&P 98:11). »Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?« (Se Luk 6:46).¹¹

4

Når vi holder Herrens befalinger, er vi på vejen til fuldkommenhed.

Herren forventer, at vi tror på ham, at vi tager imod hans evigtvarende evangelium og lever i harmoni med hans vilkår og betingelser. Det er ikke vores opgave at udvælge og adlyde de evangeliske principper, der tiltaler os, og glemme resten. Det er ikke vores privilegium at beslutte, at nogle af principperne ikke længere gælder i vore sociale og kulturelle omstændigheder.

Herrens love er evige, og vi har fylden af hans evigtvarende evangelium og er forpligtet til at tro på alle hans love og sandheder og derefter vandre i overensstemmelse med dem. Der er ikke noget

vigtigere for nogen enkeltperson end at holde Herrens befalinger. Han forventer, at vi holder fast ved ethvert sandt princip, sætter rigets anliggender først i vores liv, trænger frem med standhaftighed i Kristus og tjener ham med al vor kraft, sind og styrke. Lad os høre konklusionen på hele dette emne med skriftens ord: »Frygt Gud, og hold hans bud, det skal alle mennesker!« (Præd 12:13).¹²

Jeg tænker ofte på, og jeg formoder, at I også gør, den store og vidunderlige tale – den største, der nogensinde, så vidt vi ved, er holdt – som vi kalder bjergprædikenen ... Hvis vi blot vil give agt på disse lærdomme, kan vi komme tilbage til Gud Faderens og hans Søn Jesu Kristi nærhed.

Jeg tænker ofte på dette, som i virkeligheden er en sammenfatning:

»Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!« (Matt 5:48).

... Jeg tror, at Herren mente præcis, hvad han sagde – at vi skal være fuldkomne, ligesom vor himmelske Fader er fuldkommen. Det vil ikke ske på én gang, men linje på linje, forskrift på forskrift, eksempel på eksempel, og selv da ikke så længe vi lever i dette jordiske liv, for vi bliver nødt til at gå endog hinsides graven, førend vi når den fuldkommenhed og kan blive som Gud.

Men vi lægger grundvolden her. Det er her, vi lærer Jesu Kristi evangeliums enkle sandheder, i denne prøvestand, for at forberede os til den fuldkommenhed. Det er min pligt, det er jeres, at jeg skal være bedre i dag, end jeg var i går, og I skal være bedre i dag, end I var i går, og bedre i morgen, end I var i dag. Hvorfor? Fordi vi er på den vej, hvis vi holder Herrens befalinger, er vi på vejen mod fuldkommenhed, og det kan kun ske ved lydighed og et ønske i vores hjerte om at overkomme verden ...

Hvis vi har en fejl, hvis vi har en svaghed, så er det der, vi skal fokusere med et ønske om at overkomme, indtil vi mestrer og besejrer. Hvis et menneske synes, at det er svært for ham at betale tiende, så er det, hvad han bør gøre, indtil han lærer at betale sin tiende. Hvis det er visdomsordet, så er det det, han skal overholde, indtil han lærer at elske den befaling.¹³

 5

Når vi holder befalingerne, så trøster og velsigner Herren os og styrker os til at blive mænd og kvinder, der er værdige til ophøjelse.

For at behage [Herren] skal vi ikke blot tilbede ham med taksigelse og pris, men villigt adlyde hans befalinger. Hvis vi gør det, så vil han skænke sine velsignelser, for det er på det princip (lydighed mod loven), at alt er baseret (se L&P 130:20-21).¹⁴

Gud har givet os [befalinger], så vi kan komme ham nærmere og blive opbygget i troen og styrket. Han har ikke på noget tidspunkt givet os nogen befalinger, som ikke var til at trøste og velsigne os. De er ikke kun givet for at behage Herren, men for at gøre os til bedre mænd og kvinder og værdige til frelse og ophøjelse i hans rige.¹⁵

Hvis vi tager til templet, så løfter vi vores hånd og indgår pagt om, at vi vil tjene Herren og følge hans befalinger og holde os selv uplettede af verden. Hvis vi indser, hvad vi gør, så vil begavelsen være en beskyttelse for os hele vores liv – en beskyttelse, som en, der ikke tager i templet, ikke har.

Jeg har hørt min far sige, at i prøvelsens time, i fristelsens time, så tænkte han på de løfter, de pagter, han havde indgået i Herrens hus, og de beskyttede ham ... Denne beskyttelse er til dels, hvad disse ceremonier er til for. De frelser os nu, og de ophøjer os herefter, hvis vi vil ære dem. Jeg ved, at vi har fået denne beskyttelse, for jeg har også erkendt den ligesom tusindvis af andre, der har husket deres forpligtelser.¹⁶

Herren vil give os gaver. Han vil anspore vores sind. Han vil give os kundskab, der vil bringe orden i alle vanskeligheder og få os i harmoni med befalingerne, som han har givet os; han vil give os kundskab, der vil være så dybt forankret i vores sjæl, at den aldrig kan fjernes, hvis vi blot vil søge lyset og sandheden og den forståelse, som vi er blevet lovet, og som vi kan modtage, hvis vi bare vil være oprigtige og trofaste mod enhver pagt og forpligtelse vedrørende Jesu Kristi evangelium.¹⁷

Det store løfte, der er blevet givet til medlemmerne af denne kirke, som er villige til at rette sig efter loven og holde Herrens

I templet indgår vi pagt om at »tjene Herren og følge hans befalinger og holde os uplettede af verden.«

befalinger, er, at de ikke blot vil modtage en plads i Guds rige, men de skal også være i Faderens og Sønnens nærhed, og det er ikke det hele, for Herren har lovet, at alt, hvad han har, skal gives til dem (se L&P 84:33-39).¹⁸

Gennem lydighed mod disse befalinger, som er udtrykt i Jesu Kristi evangelium, og hvis vi vedbliver med det, skal vi modtage udødelighed, herlighed, evigt liv og bo i Gud Faderens og hans Søn Jesu Kristi nærhed, hvor vi i sandhed skal kende dem.¹⁹

Hvis vi vil vandre på dydens og hellighedens stier, vil Herren udøse sine velsignelser over os i en grad, som vi aldrig ville have troet mulig. Vi vil i sandhed være, som Peter udtrykte det: »En udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk« (1 Pet 2:9). Og vi vil være et ejendomsfolk, fordi vi ikke vil være som andre folk, der ikke lever op til disse standarder ...

Som Herrens tjenere er det vores mål at vandre på den sti, som han har kortlagt for os. Vi ønsker ikke blot at gøre og sige det, der

vil behage ham, men vi forsøger at leve således, at vores liv vil være ligesom hans.

Han viste selv det fuldkomne eksempel for os i alt og sagde til os: »Følg du mig!« Han spurgte sine nefitiske disciple: »...Hvad slags mænd burde I derfor være?« og svarede derefter: »Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27).

Nu er vi engageret i det største værk på jorden. Dette præstedømme, som vi besidder, er magt og myndighed fra Herren selv, og han har lovet os, at hvis vi højner vore kaldelser og vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, vil vi få herlighed og ære sammen med ham i hans Faders rige for evigt.

Med sådan et herligt håb foran os kan vi da gøre andet end at forsage verdens onde veje? Bør vi ikke sætte Guds rige først i vores liv? Bør vi ikke søge at leve efter hvert ord, som udgår af hans mund?²⁰

Jeg vidner om, at Herren har talt i vore dage, at hans budskab er fyldt med håb og glæde og frelse, og jeg lover jer, at hvis I vil vandre i himmelens lys, være tro mod det, I er blevet betroet, og vil holde befalingerne, så skal I få fred og glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden.²¹

Hold befalingerne. Gå i lyset. Hold ud til enden. Vær tro mod enhver pagt og forpligtelse, og så vil Herren velsigne jer mere, end I kan forestille jer.²²

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Læs historien i slutningen af afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv.« Hvorfor ændrer vore følelser for evangeliet sig, når vi stræber efter at holde befalingerne?
- Hvad lærer I fra skriftstedet, der er citeret i afsnit 1?
- Hvordan er vores lydighed mod befalingerne et udtryk for kærlighed til Jesus Kristus? Hvordan er det et udtryk for taknemlighed for hans sonoffer? Hvordan er det et udtryk for tilbedelse? (Se afsnit 2).

- Tænk over belæringerne i afsnit 3. Hvorfor er det forkert at forvente, at Herren vil velsigne os, hvis vi ikke stræber efter at være lydige?
- Hvordan kan det hjælpe jer at vide, at I ikke bør forvente at blive fuldkomne på én gang eller endog i det her liv? (Se afsnit 4). Tænk på, hvad I hver dag med Herrens hjælp kan gøre for at forblive »på vejen mod fuldkommenhed.«
- I afsnit 5 fortæller præsident Smith om mindst 10 måder, hvorpå Herren vil velsigne os, når vi holder befalingerne. Hvilke oplevelser har I haft, hvor I har modtaget nogle af disse velsignelser?

Tilknyttede skriftsteder

Matt 4:4; 2 Ne 31:19-20; Omni 1:26; L&P 11:20; 82:8-10; 93:1; 130:20-21; 138:1-4

Til underviseren

»Bed deltagerne om at fortælle, hvad de har lært af deres personlige studium af kapitlet. Det kan være en fordel at kontakte nogle få deltagere i løbet af ugen og bede dem om at forberede sig på at fortælle om det, de har lært« (fra s. VII i denne bog).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1969, s. 110.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. 313.
3. I Conference Report, okt. 1935, s. 12.
4. Se »Retfærdighed for de døde«, *Den danske Stjerne*, okt. 1972, s. 400.
5. I »President Smith's Last Two Addresses«, *Ensign*, aug. 1972, s. 46.
6. Se »Jeg ved, at min forløser lever«, *Den danske Stjerne*, maj 1972, s. 180-181.
7. I Conference Report, apr. 1967, s. 121-122.
8. I Conference Report, okt. 1935, s. 15.
9. I Conference Report, apr. 1943, s. 14.
10. I Conference Report, okt. 1944, s. 144-145.
11. I Conference Report, apr. 1927, s. 111-112.
12. »President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Themes«, *New Era*, sep. 1971, s. 40.
13. I Conference Report, okt. 1941, s. 95.
14. »The Virtue of Obedience«, *Relief Society Magazine*, jan. 1968, s. 5.
15. I Conference Report, apr. 1911, s. 86.
16. »The Pearl of Great Price«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, s. 103.
17. »Seek Ye Earnestly the Best Gifts«, *Ensign*, juni 1972, s. 3.
18. »Keep the Commandments«, *Improvement Era*, aug. 1970, s. 3.
19. I Conference Report, okt. 1925, s. 116.
20. Se »Vort ansvar som bærere af præstedømmet«, *Den danske Stjerne*, dec. 1971, s. 355-356.
21. I Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 7.
22. Se »Råd til de hellige og til hele verdens«, *Den danske Stjerne*, dec. 1972, s. 495.

Selv i krigstider kan vi leve i verden, men ikke være af verden.

I verden, men ikke af verden

»Selvom vi er i verden, er vi ikke af verden. Det forventes, at vi overkommer verden og lever som hellige.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Den 29. december 1944 døde præsident Joseph Fielding Smiths søn Lewis, mens han tjente i USA's militær. Præsident Smith blev i sin sorg trøstet af mindet om Lewis' gode liv. »Hvis Lewis nogen-
sinde har gjort eller sagt noget grimt, så har jeg aldrig hørt om det,«
skrev præsident Smith i sin dagbog. »Hans tanker var lige så rene
som hans gerninger ... Selvom det er et hårdt slag, så føler vi fred
og glæde ved at vide, at han var ren og fri for den umoral, der er så
fremherskende i verden og i militæret. Han var tro mod sandheden
og er værdig til en glørværdig opstandelse, når vi skal genforenes.«¹

Omkring 11 år senere så præsident Joseph Fielding Smith og hans hustru Jessie de samme karaktertræk i andre militærfolk. De var på rundrejse til Kirkens missioner i Østasien og besøgte også sidste dages hellige fra USA, som tjente i militæret. Præsident og søster Smith var imponerede over disse unge mænd, der på trods af verdens fristelser levede gode, rene liv. Ved generalkonferencen i oktober 1955 sagde præsident Smith:

»I fædre og mødre, som har sønner, der gør militærtjeneste, vær stolte af dem. De er gode, unge mænd. Nogle af vore soldater er omvendte, der er kommet ind i Kirken på grund af undervisning, ved forskrift og ved eksempel – hovedsageligt ved eksempel fra medlemmer af Kirken, som gør militærtjeneste sammen med dem.

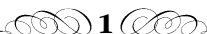
Jeg har mødt flere unge mænd, der har sagt: »Vi er blevet medlemmer af Kirken på grund af disse unge mænds livsførelse, og fordi de har belært os om evangeliets principper.«

De gør et godt stykke arbejde. Der er måske en eller to, som er letsindige, men disse unge mænd, som jeg har haft privilegiet af at møde og tale med, bærer deres vidnesbyrd om sandheden og handlede ydmygt.

Og når jeg mødtes med officererne og feltpræsterne ... så sagde de alle sammen: »Vi kan godt lide jeres unge mænd. De er rene. De er pålidelige.«²

Præsident Smith formanede Kirkens medlemmer til at være – ligesom disse unge soldater – »anderledes end resten af verden.«³ I sådanne prædikener talte han ofte om at holde sabbatsdagen hellig, adlyde visdomsordet, respektere vor himmelske Fader og Jesu Kristi navn, klæde sig sømmeligt og altid overholde kyskhedsloven. Han forsikrede de sidste dages hellige om, at de velsignelser, de ville modtage, hvis de ville forsage verdens onder og holde befalingerne, ville »overgå alt, som vi på nuværende tidspunkt kan fatte.«⁴

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Herren forventer, at vi forsager verdens onder og lever som hellige.

Vi lever i en ond og ugudelig verden. Men selvom vi er i verden, er vi ikke af verden. Det forventes, at vi overkommer verden og lever som hellige ... Vi har et større lys, end verden har, og Herren forventer mere af os, end han gør af dem.⁵

I det syttende kapitel i Johannesevangeliet – jeg kan næsten ikke læse dette kapitel uden at få tårer i øjnene ... bad vor Herre for sine disciple, da han bad til sin Fader med hele sin sjæls mildhed, fordi han vidste, at timen var kommet, hvor han skulle ofre sig selv. Han sagde i denne bøn:

»Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.

De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden.

Hellig dem i sandheden; dit ord er sandhed« (Joh 17:15-17).

Hvis vi efterlever den religion, som Herren har åbenbaret, og som vi har modtaget, så tilhører vi ikke denne verden. Vi bør ikke tage del i alle dens tåbeligheder. Vi bør ikke tage del i dens synder og vildfarelser – vildfarelser inden for filosofi og vildfarelser inden for læresætninger, vildfarelser i forbindelse med ledelse, eller hvad de vildfarelser nu kan være – vi har ikke del i dem.

Det eneste, vi skal gøre, er at holde Guds befalinger. Det er det hele. Vi skal være tro mod enhver pagt og enhver forpligtelse, vi har indgået og påtaget os.⁶

Få nu ikke det indtryk ud fra det, jeg har sagt, at jeg synes, at vi skal holde os på afstand af enhver uden for Kirken og ikke omgås med dem. Det har jeg ikke sagt, men jeg ønsker, at vi skal være pålidelige sidste dages hellige, og hvis verdens folk vandrer i mørke og synd og i strid med Herrens vilje, så er det der, vi skal trække grænsen.⁷

Når vi tilslutter os Kirken ... så forventes det, at vi forsager mange af verdens måder og lever som hellige. Vi skal ikke længere klæde os eller tale eller opføre os eller tænke, som andre alt for ofte gør. Mange i verden nyder te, kaffe, tobak og spiritus og er involveret i brugen af stoffer. Mange er blasfemiske, vulgære og uanstændige, umoralske og lever et urent liv, men alt dette bør være fremmed for os. Vi er den Allerhøjstes hellige ...

Jeg opfordrer Kirken og alle dens medlemmer til at forsage verdens onder. Vi skal sky ukyskhed og enhver form for umoral som pesten ...

Som Herrens tjenere er det vores formål at vandre på den sti, som han har kortlagt for os. Vi ønsker ikke blot at gøre og sige det, der vil behage ham, men vi forsøger at leve således, at vores liv vil være ligesom hans.⁸

Hold sabbatsdagen hellig

Jeg vil gerne sige nogle få ord angående iagttagelse af sabbatsdagen og helligeholdelse af den. Denne befaling blev givet i begyndelsen, og Gud befalede de hellige og alle jordens folk, at de skulle iagttage sabbatsdagen og holde den hellig – en dag ud af syv. På den dag skal vi hvile fra vores arbejde, vi skal tage til Herrens hus

og bringe vore sakramenter på hans hellige dag. For det er en dag, der er bestemt for os, hvor vi skal hvile fra vores arbejde og vise den Højeste vores hengivenhed (se L&P 59:9-10). På den dag skal vi takke og ære ham i bøn, ved faste, i sang og ved at opbygge og belære hinanden.⁹

Sabbatsdagen er blevet en dag til fornøjelser, til morskab, alt andet end en dag til tilbedelse ... og jeg er ked af at sige, at alt for mange – en er for mange – medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har tilsluttet sig denne opførsel, og sabbatsdagen bliver for nogle medlemmer af Kirken set på som en dag til morskab og til fornøjelser i stedet for en dag, hvor vi kan tjene Herren vor Gud af hele vores hjerte, af hele vores kraft, sind og styrke ...

Det er Kirkens lov i dag, ligesom det var Israels lov i fordums tid, og nogle af vore folk bliver ret bestyrkede, fordi de synes, at iagttagelse af sabbatsdagen begrænser deres aktiviteter.¹⁰

Vi har ingen ret til at bryde sabbatsdagen ... Jeg beklager meget, at der, selv blandt de sidste dages hellige, er nogle, der ikke ser på den lære, som de burde; at vi har dem blandt os, som synes, at det er helt i orden at følge verdens veje i den henseende. De tager del i verdens ideer og opfattelser ved at overtræde Herrens befalinger. Men hvis vi gør det, så vil Herren holde os ansvarlige, og vi kan ikke overtræde hans ord og modtage de trofastes velsignelser.¹¹

Efterlev visdomsordet

Visdomsordet er en grundlæggende lov. Det udstikker en kurs og giver os rigelige instruktioner med hensyn til både mad og drikke, det gode for legemet og også det skadelige. Hvis vi med vejledning fra Herrens Ånd oprigtigt følger det, der er skrevet, så har vi ikke behov for yderligere råd. Denne vidunderlige instruktion indeholder følgende løfte:

»Alle hellige, der husker at holde og efterkomme disse ord og vandrer i lydighed mod befalingerne, skal få sundhed i navlen og marv i knoglerne

og skal finde visdom og store skatte af kundskab, endog skjulte skatte,

Herren åbenbarede visdomsordet til profeten Joseph Smith for at hjælpe de hellige til at opnå fysisk og åndelig styrke.

og skal løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte (L&P 89:18-20).¹²

Hvert år bliver der brugt milliarder af dollars på spiritus og tobak. Fuldskab og det smuds, som disse onder bringer til den menneskelige familie, underminerer ikke kun helbredet, men også menneskehedens moralske og åndelige værn.¹³

Familier bliver splittet af det øgede forbrug af ulovlige stoffer og misbruget af lovlig medicin.¹⁴

Vi skal ikke lytte til fristelserne og til de ugudelige tillokkelser om det, der er skadeligt for legemet og fordømt af vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus, og er det modsatte af evangeliet, som de har givet os ...

Vore legemer skal være rene. Vore tanker skal være rene. Vi skal i vores hjerte have et ønske om at tjene Herren og holde hans

befalinger, om at huske vore bønner og ydmygt søge de råd, der kommer ved vejledning fra Herrens Ånd.¹⁵

Respekter Guddommens navn

Vi bør behandle Guddommens navn med den mest hellige og højtidelige respekt. Der er intet mere rystende eller chokerende for en civiliseret person end at høre en grov, uvidende eller sjofel person slynge om sig med Guddommens navn. Nogle mennesker er blevet så bespottelige, at det synes næsten umuligt for dem at sige to eller tre sætninger uden at understrege dem – som de synes – med en vulgær eller blasfemisk ed. Der er nogle mennesker, der også synes at tænke ... at det er mandigt, og det gør dem bedre end resten af menneskeheden, hvis de kan tale blasfemisk ... Smuds i enhver form er nedværdigende og ødelægger sjælen og bør undgås af alle Kirkens medlemmer, som var det en dødbringende gift.

Gode historier er ofte blevet ødelagt blot, fordi forfatterne ikke har forstået den korrekte anvendelse af hellige navne. Når blasfemiske udtryk bliver anvendt af ellers respektable karakterer, så i stedet for at højne historien trækker det fra dens værdi og interesse ... Hvor er det mærkeligt, at nogle folk, selv gode folk, tror, at hvis de bruger nogle udtryk, der indbefatter Herrens navn, så tilføjer det interesse, vid eller kraft til deres historier! ...

De sidste dages hellige bør frem for alle andre folk på jorden holde de ting hellige, som er hellige, og vise dem ærbødighed. Folk i verden er ikke blevet oplært, som vi er i sådanne sager, ikke desto mindre er der mange ærlige, oprigtige og dannede mennesker i verden. Men vi har Helligåndens vejledning og Herrens åbenbaringer, og han har højtideligt i vor egen tid lært os vores pligt vedrørende alle sådanne ting.¹⁶

Klæd jer sømmeligt og overhold kyskhedsloven

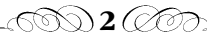
De sidste dages hellige bør ikke følge verdens mode og usømmelighed. Vi er Herrens folk. Han forventer, at vi lever rent og dydigt, holder vore tanker rene og vores sind ubesmittet og trofast i overholdelsen af alle hans andre befalinger. Hvorfor skal vi følge verden, hvorfor kan vi ikke være sømmelige, hvorfor kan vi ikke gøre det, som Herren ønsker, at vi skal gøre?¹⁷

Når jeg går på gaden på vej til eller fra Kirkens kontorbygning, ser jeg både unge og ældre kvinder, mange af dem er »Zions døtre«, der er usømmeligt klædt (se Es 3:16-24). Jeg ved, at tiderne og moden ændrer sig ... [men] princippet om sømmelighed og ærbarhed er stadig det samme ... Standarderne, som Kirkens generalautoriteter er kommet med, er, at kvinder, såvel som mænd, bør klæde sig sømmeligt. De undervises til alle tider i passende opførsel og sømmelighed.

Det er efter min mening en trist afspejling af »Zions døtre«, når de klæder sig usømmeligt. Desuden henvender denne bemærkning sig lige så meget til mænd som til kvinder. Herren gav det fordem Israel befaling om, at både mænd og kvinder skulle tildække deres krop og altid overholde kyskhedsloven.

Jeg opfordrer indtrængende til sømmelighed og kyskhed og til, at alle Kirkens medlemmer, mænd såvel som kvinder, er kyske, lever et rent liv og er lydige mod de pagter og befalinger, som Herren har givet os ...

Selvom det kan synes som en bagatel, så tager det noget fra vore unge kvinder og mænd i Kirken, hvis de går usømmeligt klædt. Det gør det simpelthen sværere at holde disse evige principper, som vi alle skal efterleve, hvis vi vil vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed.¹⁸

De velsignelser, de trofaste er blevet lovet, er langt større end verdens midlertidige fornøjelser.

[Et medlem af Kirken sagde engang, at han] ikke helt kunne forstå, at selvom han betalte sin tiende og overholdt visdomsordet, bad sine bønner og prøvede at være lydig mod alle befalingerne, som Herren havde givet ham, så kæmpede han stadig med at tjene til livets ophold, mens hans nabo overtrådte sabbatsdagen, jeg formoder, at han røg og drak; han havde, hvad verden ville kalde en fornøjelig tid, han tog ikke notits af vor Herre og Frelser Jesu Kristi lærdomme, og alligevel havde han fremgang.

Ved I hvad, vi har mange gode medlemmer af Kirken, som tænker over dette i deres hjerte og overvejer hvorfor. Hvorfor synes denne mand at være velsignet med alle jordens gode ting – i øvrigt

er mange af de ting, han synes er gode, i virkeligheden dårlige – og alligevel kæmper så mange af Kirkens medlemmer og arbejder flittigt for at klare sig gennem denne verden.

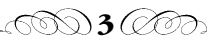
Svaret er enkelt. Hvis jeg nogle gange, og det gør jeg engang imellem, overværer en footballkamp eller en baseballkamp eller noget andet fornøjeligt, så vil jeg uvægerligt blive omgivet af mænd og kvinder, der pulser løs på cigaretter eller cigarer eller snavsede piber. Det er meget irriterende, og jeg bliver lidt ærgerlig. Så vender jeg mig mod søster Smith og siger noget til hende, og så siger hun: »Du ved, hvad du har lært mig. Du er i *deres* verden. Det er deres verden.« Og det får mig egentlig til fornuft igen. Ja, vi er i deres verden, men vi behøver ikke at være af den.

Så, siden det er deres verden, vi lever i, så har de fremgang, men, mine gode brødre og søstre, deres verden nærmer sig slutningen ...

Den dag vil komme, hvor vi ikke har *denne* verden. Den vil blive ændret. Vi vil få en bedre verden. Vi vil få en, der er retfærdig, fordi når Kristus kommer, så vil han rense jorden.¹⁹

Hvis vi vil søge flittigt, altid bede, tro og vandre retsindigt, så har Herren lovet, at alt skal virke til vores gavn (se L&P 90:24). Det er ikke et løfte om, at vi skal blive fri for livets prøvelser og problemer, for denne prøvelsestilstand er beregnet til at give os erfaring og svære og modstridende situationer.

Det har aldrig været meningen, at livet skulle være let, men Herren har lovet, at han vil få alle vore prøvelser og vanskeligheder til at være til vores bedste. Han vil give os styrke og evne til at overkomme verden og stå fast i troen på trods af al modgang. Det er et løfte om, at vi skal have fred i vores hjerte på trods af verdens tumult og problemer. Og frem for alt er det et løfte om, at når dette liv er ovre, så skal vi være værdige til evig fred i hans nærhed, hvis ansigt vi har søgt, hvis love vi har holdt, og hvem vi har valgt at tjene.²⁰

Når vi sætter Guds rige først i vores liv, så virker vi som et lys for verden og viser et eksempel, som andre kan følge.

De sidste dages hellige er som en by, der ligger på et bjerg, som ikke kan skjules og ligesom et lys, der lyser for alle, der er i huset.

Det er vores pligt at lade vores lys skinne som et eksempel på retskaffenhed, ikke kun for folk i vores nærhed, men for folk på hele jorden (se Matt 5:14-16).²¹

Vi ønsker at opleve, at de hellige i ethvert land modtager alle evangeliets velsignelser og står som åndelige ledere i deres lande.²²

Brødre og søstre, lad os holde Guds befalinger, som de er blevet åbenbaret. Lad os være et eksempel for folkene på jorden, så de, når de ser vore gode gerninger, må ønske at omvende sig og modtage sandheden og tage imod frelsesplanen, at de må modtage frelse i Guds celestiale rige.²³

Jeg beder om, at de hellige vil stå fast mod verdens pres og fristelser, at de vil sætte Guds rige først i deres liv, og at de vil være tro mod ethvert betroet hverv og holde enhver pagt.

Jeg beder for den unge og opvoksende generation, at de må holde deres sind og legemer rene – fri for umoralitet, fra stofmisbrug og fra den oprørske indstilling og modstanden mod anstændighed, der fejer ind over landet.

Vor Fader, udgyd din Ånd over disse dine børn, at de må blive bevaret fra verdens farer og forblive rene og uplettet, værdige kandidater til at vende tilbage til din nærhed og bo sammen med dig.

Og lad din bevarende omsorg være med alle dem, der søger dig, og som vandrer for dig i deres sjæls retskaffenhed, at de må være et lys for verden, redskaber i dine hænder til at tilvejebringe dine formål på jorden.²⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Når I læser afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«, så tænk over udfordringer, som unge mennesker står over for i dag, når deres forældre eller voksne ledere ikke er sammen med dem. Hvad kan vi gøre for at hjælpe de unge til at forblive trofaste i sådanne situationer?
- Hvilke velsignelser får vi, når vi holder de befalinger, der er nævnt i afsnit 1?

- Hvordan kan I bruge belæringerne i afsnit 2 til at hjælpe nogen, der er distraheret af ting i verden? Hvordan kan vi finde »fred i vores hjerte på trods af verdens tumult og problemer«?
- Hvordan kan vores eksempel hjælpe andre til at forsage verdens veje? (Se afsnit 3). Hvornår har I oplevet styrken i et retskaffent eksempel? Tænk over, hvad I kan gøre for at være et retskaffent eksempel for jeres familie og andre.

Tilknyttede skriftsteder

Matt 6:24; Mark 8:34-36; Joh 14:27; Fil 2:14-15; Moro 10:30, 32

Til underviseren

»Du kan give udtryk for din kærlighed til dem, du underviser, ved at lytte opmærksomt til dem og være oprigtigt interesseret i deres tilværelse. Kristuslignende kærlighed har kraft til at blødgøre hjertet og hjælpe folk med at være modtagelige for Åndens hvisken« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 46).

Noter

1. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 287-288.
2. I Conference Report, okt. 1955, s. 43-44.
3. I Conference Report, apr. 1947, s. 60-61.
4. Se »Vort ansvar som bærere af Præstedømmet«, *Den danske Stjerne*, dec. 1971, s. 356.
5. »President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California«, *New Era*, juli 1971, s. 8.
6. I Conference Report, apr. 1952, s. 27-28.
7. »The Pearl of Great Prices«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, s. 104.
8. Se »Vort ansvar som bærere af Præstedømmet«, s. 355-356.
9. I Conference Report, apr. 1911, s. 86.
10. I Conference Report, apr. 1957, s. 60-61.
11. I Conference Report, apr. 1927, s. 111.
12. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 1:199.
13. »Be Ye Clean«, *Church News*, 2. okt. 1943, s. 4; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 3:229.
14. Se »Budskab fra det Første Præsidentskab«, *Den danske Stjerne*, apr. 1971, s. 100.
15. I Conference Report, okt. 1960, s. 51.
16. »The Spirit of Reverence and Worship«, *Improvement Era*, sep. 1941, s. 525, 572; se også *Lærdomme om frelse*, 1:21-22.
17. »Teach Virtue and Modesty«, *Relief Society Magazine*, jan. 1963, s. 6.
18. »My Dear Young Fellow Workers«, *New Era*, jan. 1971, s. 5.
19. I Conference Report, apr. 1952, s. 28.
20. »President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme«, *New Era*, sep. 1971, s. 40.
21. I Conference Report, okt. 1930, s. 23.
22. I Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 6.
23. I Conference Report, apr. 1954, s. 28.
24. »A Witness and a Blessing«, *Ensign*, juni 1971, s. 110.

Kærlighed og omsorg for alle vor himmelske Faders børn

»Jeg tror, at hvis alle mennesker vidste og forstod, hvem de er og var klar over, hvilken guddommelig kilde de kom fra ... så ville de føle en venlighed og et slægtskab med hinanden, som ville ændre hele deres livsstil og bringe fred på jorden.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart bemærkede: »Det er i de små, betænksomme ting i livet, at den virkelige Joseph Fielding Smith klarest kunne ses.« De fortalte derefter om tre eksempler på »små, betænksomme ting«, han havde gjort:

»En dag til en kirkekonference i Tabernaklet på Tempelpladsen var en 12-årig dreng, der var spændt på at være der for første gang, kommet tidligt for at være sikker på at få en plads langt fremme ... Lige før mødet begyndte, og da alle pladserne var taget, bad en dørvogter drengen om at give sin plads til en senator, der var ankommet sent. Spagfærdigt adlød drengen og stod i midtergangen, skuffet, flov og tårevædet.« Præsident Joseph Fielding Smith bemærkede drengen og gav tegn til, at han skulle komme op [på forhøjningen]. Da drengen havde fortalt, hvad der var sket, sagde præsident Smith: »Den dørvogter havde ikke nogen ret til at gøre det mod dig. Men kom her og sid ved siden af mig,« og så gjorde han plads til, at han kunne sidde ved siden af ham midt i blandt alle Kirkens apostle.

En dag, da han interviewede en gruppe unge mænd, der skulle af sted på en toårig mission for Kirken, lagde [han] mærke til en dreng fra landet, der var blevet kaldet til det østlige Canada. »Min dreng, det er koldt deroppe. Har du en god, varm frakke?« »Nej, hr.,

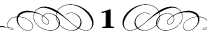
»Men Peter sagde: »Sølv eller guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazaræerens, navn, stå op og gå!« (ApG 3:6).

det har jeg ikke. Han tog drengen med sig over på den anden side af vejen til et stormagasin og købte ham den varmeste frakke, de havde på lager.

Den dag, hvor han blev opretholdt til konferencen som Kirkens præsident, banede en lille pige sig vej gennem menneskemængden efter mødet og rakte ud efter hans hånd. Han var så rørt over gestussen, at han bøjede sig ned og gav barnet et knus. Han fandt ud af, at hendes navn var Venus Hobbs ... og at hun snart fyldte fire år. På sin fødselsdag modtog Venus et overraskende telefonopkald: Joseph Fielding Smith og hans hustru ringede langvejs fra for at synge ›Happy Birthday‹ for hende.¹

Disse venlige gerninger var ikke enestående tilfælde, men en del af et livslangt mønster. Præsident Smith var »en mand med stor omsorg og medfølelse. Hans liv var en gentagende række af tilfælde, hvor han hjalp de nødlidende, trøstede de sønderknuste, rådgav den forvirrede og var et eksempel på den næstekærlighed, der er ›Kristi rene kærlighed‹ (Moro 7:47).«²

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Når vi ved, at Gud er Faderen til alle mennesker, ønsker vi at elske og velsigne andre.

Jeg tror, at hvis alle mennesker vidste og forstod, hvem de er og var klar klar over, hvilken guddommelig kilde de kom fra, og det uendelige potentiale, der er en del af deres arv, så ville de føle en venlighed og et slægtskab for hinanden, som ville ændre hele deres livsstil og bringe fred på jorden.

Vi tror på menneskets ophøjethed og guddommelige oprindelse. Vores tro er grundlagt på det faktum, at Gud er vor Fader, og at vi er hans børn, og at alle mennesker er brødre og søstre i den samme evige familie.

Som medlemmer af hans familie boede vi sammen med ham, førend grundvolden til denne jord blev lagt, og han ordinerede og udformede frelsesplanen, hvorved vi får privilegiet at gøre fremskridt og udvikle os, som vi stræber efter at gøre.

Den Gud, som vi tilbeder, er et herliggjort væsen, hvori al magt og fuldkommenhed hviler, og han har skabt mennesket i sit eget billede og lignelse, med de selv samme karakteristika og egenskaber, som han selv besidder.

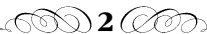
Så derfor er vores tro på menneskets ophøjethed og skæbne en afgørende del både af vores læresætning og af vores måde at leve på. Det er selve grundlaget for vor Herres belæring, at »det største og det første bud« er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind«, og det andet store bud er: »Du skal elske din næste som dig selv« (se Matt 22:37-39).

Fordi Gud er vor Fader, så har vi et naturligt ønske om at elske og tjene ham og være værdige medlemmer af hans familie. Vi føler os forpligtede til at gøre, hvad han ønsker, at vi skal gøre, til at holde hans befalinger og leve i harmoni med hans evangeliums standarder – som alle er en essentiel del af sand tilbedelse.

Og fordi alle mænd er vore brødre, så har vi et ønske om at elske og velsigne dem og føre dem ind i fællesskabet – og det accepterer vi også som en essentiel del af sand tilbedelse.

Således centrerer alt, vi gør i Kirken, omkring den guddommelige lov om, at vi skal elske og tilbede Gud og tjene vore medmennesker.

Det er ikke underligt, at vi, som en kirke og som et folk, har en dyb og vedblivende bekymring for alle vor Faders børns velfærd. Vi søger deres timelige og åndelige velbefindende såvel som vores eget. Vi beder for dem, som vi også gør for os selv, og vi prøver at leve, så de ved at se vore gode gerninger vil prise vor Fader, der er i himlen (se Matt 5:16).³

Når vi elsker og støtter hinanden i Kirken, så bliver vi en kraft i verden for det gode.

»Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).

Disse ord sagde Mesteren til sine disciple blot et par timer før sin død, da han var sammen med dem for at spise påskemåltidet og give dem de sidste instruktioner, før han skulle lide for verdens

synder. Ved samme lejlighed og kort før disse bemærkninger henviste han til samme emne, da han sagde:

»Mine børn, endnu en kort tid er jeg hos jer. I skal lede efter mig, og hvad jeg sagde til jøderne, siger jeg nu også til jer: Hvor jeg går hen, kan I ikke komme. Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (Joh 13:33-34) ...

Vi er ikke blot venner, vi er brødre og søstre, Guds børn, som har skilt sig ud, som jeg har sagt, fra verden for at indgå pagter, overholde hans love og efterleve alt, der er givet til os ved inspiration. Vi er blevet befalet at elske hinanden. »Et nyt bud,« har Herren sagt, og ligesom mange andre bud er det lige så gammelt som evigheden. Der har ikke været noget tidspunkt, hvor dette bud ikke har eksisteret og ikke har været afgørende for frelse, og alligevel er det altid nyt. Det bliver aldrig gammelt, fordi det er sandt.⁴

Jeg tror på, at det er vores højtidelige pligt at elske hinanden, at tro på hinanden, at have tiltro til hinanden, det er vores pligt at se igennem fingre med hinandens fejl og mangler og ikke gøre dem større i vores egne øjne, ej heller i verdens øjne. Der bør ikke være nogen kritik, bagtalelse eller ond tale mod hinanden i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi bør være tro mod hinanden og mod ethvert af vores religions principper og ikke være misundelige på hinanden. Vi bør ikke være skinsyge på hinanden eller sure på hinanden, og vi bør ikke i vores hjerte føle, at vi ikke vil tilgive hinanden vore overtrædelser. Der bør ikke i Guds børns hjerte være nogen følelse af manglende tilgivelse mod noget menneske lige meget, hvem det er ...

Vi bør ikke nære dårlige følelser mod hinanden, men føle tilgivelse og broderlig og søsterlig kærlighed mod hinanden. Lad os alle sammen erindre vore egne individuelle mangler og svagheder og arbejde på at rette dem. Vi har endnu ikke opnået en fuldkommen tilstand, det kan dårligt forventes, at vi vil gøre det i dette liv, og alligevel ved Helligåndens hjælp er det muligt for os at være forenet og enige og overkomme vore synder og ufuldkommenheder. Hvis vi vil gøre dette, respektere alle Herrens befalinger, vil vi blive en kraft i verden for det gode, vi vil overvinde og overkomme alt ondt, al modstand mod sandheden og udvirke megen retfærdighed på

*Når vi rækker en hjælpende hånd til andre, så
viser vi vores kærlighed til dem.*

jordens overflade. For evangeliet vil blive spredt, og verdens folk vil føle indflydelsen, som Zions folk vil udgyde, og de vil blive mere tilbøjelige til at omvende sig fra deres synder og modtage sandheden.⁵

3

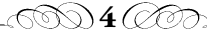
**Vi udtrykker vores kærlighed til vore
medmennesker ved at tjene dem.**

Vor Frelser kom til denne verden for at lære os at elske hinanden, og da den store lektie blev understreget ved hans store lidelse og død for, at vi kan leve, bør vi så ikke udtrykke vores kærlighed for vore medmennesker ved at tjene dem? ...

Tjeneste bør udføres for andre. Vi skal række en hjælpende hånd til de ulykkelige, til dem, der ikke har hørt sandheden og er i åndeligt mørke, til de nødlidende og de undertrykte. Gør I det? Lad os overveje digteren Will L. Thompsons ord ... Digtet begynder således:

»Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?
Har jeg lindret en fattigs kår?
Har jeg glædet en syg,
gjort den frygtsomme glad
og ydet, hvad jeg formår?« (Salmer og sange, nr. 143).⁶

Vores mission er for hele verden – med fred og håb og glæde og timelig og evig frelse for alle vor Faders børn ... Af hele mit hjerte opfordrer jeg dette folk til fortsat at række ud og velsigne alle vor Faders børn over hele verden.⁷

Vi skal påskønne og elske folk for det, de er.

Da jeg var dreng, havde vi en hest, der hed Junie. Hun var et af de mest intelligente dyr, jeg nogensinde har mødt. Hun virkede næsten menneskelig i sin dygtighed. Jeg kunne ikke holde hende inde i stalden, fordi hun uophørligt løsnede remmen på døren til sin bås. Jeg plejede at sætte remmen, der var forbundet med båsens halvdør, op over stolpen, men hun løftede den simpelthen over med sin næse og sine tænder. Derpå gik hun ud på gårdspladsen.

På gårdspladsen var der en vandhane, der blev brugt til at fylde vore dyrs vandtrug. Junie åbnede for den med sine tænder og lod derpå vandet løbe. Min far var efter mig, fordi jeg ikke kunne holde den hest inde i stalden. Hun løb aldrig væk; hun åbnede bare for vandet og gik omkring på gårdspladsen eller på plænen eller gennem haven. Nogle gange kunne jeg høre vandet løbe midt om natten, og så måtte jeg stå op og lukke for det og låse Junie inde igen.

Min far antydede, at hesten var smartere, end jeg var. En dag besluttede han sig for, at han ville lukke hende inde, så hun ikke kunne komme ud. Han tog remmen, der plejede at være rundt om stolpen, og surrede den rundt om stolpen og under en tværstang, og så sagde han: 'Unge dame, lad os så se, om du kan komme ud nu!' Min far og jeg forlod stalden og begyndte at gå tilbage til huset, og før vi nåede derhen, var Junie ved siden af os. Hun gik derpå hen og tændte for vandet igen.

Jeg foreslog, at hun nu måske var omkring lige så smart, som vi var. Vi kunne bare ikke afholde Junie fra at komme ud af sin bås. Men det betyder ikke, at hun var slem, for det var hun ikke. Far var ikke ved at sælge eller bytte hende, for hun havde så mange andre gode kvaliteter, der opvejede denne ene lille mangel.

Hesten var lige så pålidelig og trofast til at trække vores vogn, som hun var mester i at komme ud af båsen. Og dette var vigtigt,

fordi mor var autoriseret jordemor. Når hun blev kaldt ud til en barsels seng et eller andet sted i dalen som regel midt om natten, skulle jeg stå op, tage lygten ud til stalden og spænde Junie for vognen.

Jeg var kun omkring ti eller elleve år gammel på det tidspunkt, og den hest skulle være mild og alligevel stærk nok til at køre mig og mor rundt i dalen i alle slags vejr. En ting, som jeg dog aldrig forstod, var, hvorfor de fleste af babyerne blev født om natten og så mange af dem om vinteren.

Ofte ventede jeg på mor i vognen, og så var det rart at have selskab af milde, gamle Junie. Denne oplevelse med denne hest var meget god for mig, fordi jeg tidligt i livet blev nødt til at lære at elske og påskønne hende for hende selv. Hun var en vidunderlig hest, der bare havde nogle få dårlige vaner. Det er stort set det samme med folk. Ingen af os er fuldkommen, men vi prøver dog hver især at blive fuldkommen ligesom vor himmelske Fader. Vi skal påskønne og elske folk for det, de er.

Måske har I brug for at huske det, når I kigger på jeres forældre eller lærere eller ledere i staven eller menigheden eller venner – eller brødre og søstre. Jeg har altid husket denne lektie – at se det gode i folk, selvom vi prøver at hjælpe dem til at overkomme en eller to dårlige vaner ...

Jeg lærte tidligt i livet at elske og ikke dømme andre, altid prøve at overkomme mine egne mangler.⁸

Når vi elsker Herren af hele vores hjerte og vores næste som os selv, så er vi i harmoni med alle hellige love.

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.«

På de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:37-40).

Med andre ord, alt, der er blevet åbenbaret til menneskets frelse fra begyndelsen til vores tid er indskrænket til, inkluderet i og er en

del af disse to store love. Hvis vi elsker Herren af hele vores hjerte, med hele vores sjæl og med hele vores sind og vores næste som os selv, så kan vi ikke ønske mere. Så vil vi være i harmoni med de samlede hellige love. Hvis vi er villige til at leve i harmoni med disse to store befalinger – og det skal vi i sidste ende gøre, hvis vi skal være værdige til at bo i Guds nærhed – så vil ugudelighed, jalousi, ambitioner, begær, blodsudgydelse og alle slags synder blive forvist fra jorden. Så vil der komme en dag med evig fred og lykke. Hvilken herlig dag det vil være! Vi er blevet udrustet med tilstrækkelig fornuft til at vide, at en sådan tilstand er meget ønskelig og ville grundlægge Guds faderskab og menneskets fuldkomne broderskab blandt menneskene ...

Kan vi sige, at vi elsker Herren med hele vores sjæl? Kan vi sige, at vi er lige så bekymrede for vores næstes velfærd, som vi er for vores egen?⁹

Lad os elske Herren, for det er grundvolden til alt. Det er det første bud, og det andet bud, at elske vores næste som os selv, ligner det, og når vi har gjort det, har vi opfyldt loven, for så er der ikke noget, der ikke vil blive gjort.¹⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Tænk over de »små, betænksomme ting«, som præsident Joseph Fielding Smith gjorde for andre (se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«). Hvad kan vi gøre for at følge hans omsorgsfulde eksempel i vores liv?
- Hvordan kan lærdommene i afsnit 1 hjælpe os til at være venlige og kærlige mod dem omkring os?
- Hvad gør indtryk på jer ved præsident Smiths råd i afsnit 2? Hvorfor tror I, at vi vil være »en kraft i verden for det gode«, når vi følger dette råd?
- Hvad har Jesus Kristus gjort for at »lære os at elske hinanden«? (Se afsnit 3). Hvordan kan vi følge hans eksempel?
- Gennemgå historien om hesten Junie (se afsnit 4). Hvorfor tror I, at det er vigtigt at »påskønne og elske folk for det, de er«? Hvad

kan vi gøre for at se det gode i andre, selvom vi prøver at hjælpe dem med at overvinde dårlige vaner?

- Hvad betyder det for jer at holde buddene i Matthæus 22:37-40? (Se afsnit 5 for nogle eksempler). Hvorfor er vi »i harmoni med de samlede hellige love«, når vi holder disse bud?

Tilknyttede skriftsteder

ApG 17:28-29; Rom 8:16-17; 1 Joh 4:18-21; Mosi 2:17; 18:8-10; Moro 7:45-48

Til underviseren

Overvej at få deltagerne til at læse overskrifterne i kapitlet og vælge et afsnit, der betyder noget for dem eller deres familie. Lad dem studere præsident Smiths lærdomme i det afsnit, herunder de tilhørende spørgsmål i slutningen af kapitlet. Bed dernæst deltagerne om at fortælle, hvad de har lært.

Noter

1. I Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 10-11.
2. S. Perry Lee, »Church Expresses Devotions to President Smith«, *Church News*, 14. juli 1956, s. 2.
3. I Conference Report, apr. 1970, s. 4-5.
4. I Conference Report, okt. 1920, s. 53-55.
5. I Conference Report, apr. 1915, s. 119-120.
6. I Conference Report, apr. 1968, s. 12.
7. I Conference Report, apr. 1970, s. 4.
8. »My Dear Young Fellow Workers«, *New Era*, jan. 1971, s. 4-5.
9. I Conference Report, apr. 1943, s. 12.
10. I Conference Report, okt. 1920, s. 59.

Forkynd evangeliet til verden

»Vi har smagt evangeliets frugt og ved, at den er god, og vi ønsker, at alle mennesker skal modtage de samme velsignelser og den samme ånd, der så rigeligt er blevet udøst over os.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Joseph Fielding Smith og hans hustru Louie blev ikke overrasket, da de modtog et brev underskrevet af præsident Lorenzo Snow, der kaldte Joseph til at tage på en fuldtidsmission. I Kirkens første tid tjente gifte mænd ofte væk fra deres hjem. Så da brevet ankom den 17. marts 1899, godt en måned før deres etårs bryllupsdag, tog Joseph og Louie med mod og tro imod muligheden, dog iblandet bedrøvelse over at skulle være adskilt i to år.

Ældste Smith tjente i England omkring 7.600 kilometer hjemmefra. Han og Louie skrev ofte breve til hinanden – breve, hvor de udtrykte deres kærlighed og deres vidnesbyrd. I et af ældste Smiths første breve til Louie skrev han: »Jeg ved, at det værktøj, jeg er blevet kaldet til at udføre, er Herrens værktøj, ellers ville jeg ikke blive her et minut længere, nej, jeg ville aldrig have taget hjemmefra. Men jeg ved, at vores lykke afhænger af min trofasthed, mens jeg er her. Jeg bør være villig til at gøre dette af kærlighed til menneskeheden, når vor Frelser kunne lide, som han gjorde for os ... Jeg er i vor himmelske Faders hænder, og han vil våge over mig og beskytte mig, hvis jeg gør hans vilje. Og han vil være med dig, mens jeg er væk og våge over dig og beskytte dig i alt.«¹

Ældste Smith og hans missionærkammerater var Herrens dedikerede tjenere. I et brev til Louie skrev han, at hver måned uddelte han og de andre missionærer omkring 10.000 pjecer eller brochurer og besøgte omkring 4.000 hjem. Men denne udtalelse fulgte han op

*Ældste Joseph Fielding Smith i 1910,
kort tid efter blev han ordineret til apostel.*

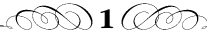
med en meget nøgtern konstatering: »Jeg tror ikke en, eller mere end en pjece ud af hundrede bliver læst.«² I den tid, hvor ældste Smith var i England, var der kun ganske få folk der, som accepterede det gengivne evangeliums budskab. I de to år han tjente, »omvendte han ikke en eneste, fik ikke mulighed for at døbe nogen, selvom han bekræftede en omvendt.«³ Da han ikke så mange resultater af sine anstrengelser, fandt han trøst i at vide, at han udførte Herrens vilje, og at han hjalp med at forberede folk, der måske ville modtage evangeliet senere i deres liv.

I løbet af ældste Smiths mission var han indlagt omkring to uger på hospitalet sammen med fire andre missionærer. De fem ældster var blevet eksponeret for kopper, så de var i karantæne for at forhindre, at sygdommen skulle sprede sig. Selvom ældste Smith omtalte deres ophold som »indespærring«, så fik han og hans kammerater det bedste ud af det. De fortalte endda hospitalspersonalet om evangeliet. Ved slutningen af deres ophold skrev ældste Smith følgende i sin dagbog: »Vi er blevet venner med sygeplejerskerne og andre, der har besøgt os under vores indespærring. Mange gange har vi talt med dem om evangeliet og også givet dem bøger, som de kunne læse. Da vi forlod hospitalet, sang vi en salme eller to, som blandt andet gjorde indtryk på dem, der lyttede, for de havde tårer i øjnene, da vi tog af sted. Jeg tror, at vi har gjort et varigt indtryk på hospitalet, især på sygeplejerskerne, som sagde, at vi ikke var, som de troede, vi var og at de nu altid ville forsvare os.«⁴

Ældste Smith afsluttede sin mission i juni 1901. Halvfjerds år senere vendte han tilbage til England som Kirkens præsident for at præsidere over en områdekongress. På det tidspunkt var de frø, som han og andre havde plantet, spiret og blomstret. Han glædede sig over at se så mange britiske hellige komme til møderne.⁵ Han sagde: »Adskillige af Zions stave, et tempel indviet til Herren, mange menigheds- og stavsbygninger og meget succesfuld missionering – det vidner alt sammen om, at Kirken går fremad i Storbritannien.« Og han sagde, at den fremgang i Storbritannien var et eksempel på, hvad der ville ske over hele verden. Han sagde, at evangeliet er for alle folk, og at »Kirken skal blive oprettet alle steder, i alle lande, ja, selv til jordens ender, før Menneskesønnens andet komme.«⁶

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Vi alene har fylden af det gengivne evangelium, og vi ønsker, at alle folk modtager den samme velsignelse.

I sin uendelige visdom og for at opfylde de pagter og løfter, der blev givet til profeter i fordums tid, har Herren i disse sidste dage gengivet fylden af sit evige evangelium. Dette evangelium er frelsesplanen. Det blev ordineret og grundlagt i evighedernes råd før denne verdens grundlæggelse, og det er atter blevet åbenbaret i vore dage for at frelse og velsigne alle vor Faders børn over hele jorden ...

Næsten sekshundrede år før Kristus – det vil sige hans komme – sagde den store profet Nefi til sit folk: »... for der er én Gud og én Hyrde over hele jorden.

Og den tid kommer, da han vil give sig til kende for alle folkeslag« (1 Ne 13:41-42).

Den lovede dag er nu ved at bryde frem. Dette er den fastsatte tid til at prædike evangeliet for hele verden og opbygge Herrens rige i alle lande. Der er gode og retskafne folk i alle lande, som vil reagere på sandheden, som vil tilslutte sig Kirken, og som vil blive lys til at lede deres eget folk ...

Evangeliet er for alle mennesker, og Herren forventer, at de, der modtager det, efterlever dets sandheder og tilbyder dem til andre, der er i deres hjemland og taler deres modersmål.

Så derfor inviterer vi nu i kærlighedens og broderskabets ånd alle mennesker overalt til at give agt på det evige livs ord, der er åbenbaret i denne tid ved profeten Joseph Smith og hans efterfølgere.

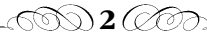
Vi indbyder vor Faders andre børn til at komme »til Kristus og bliv[e] fuldkommengjort i ham« og fornægte »al gudløshed« (Moro 10:32).

Vi indbyder dem til at tro på Kristus og hans evangelium, til at tilslutte sig hans kirke og være et med hans hellige.

Vi har smagt evangeliets frugt og ved, at den er god, og vi ønsker, at alle mennesker skal modtage de samme velsignelser og den samme ånd, der så rigeligt er blevet udøst over os.⁷

Jeg er klar over, at der er gode og oprigtige folk i alle sekter, tros-samfund og trosretninger, og de vil blive velsignet og belønnet for alt det gode, de gør. Men faktum er, at vi alene har fylden af de love og ordinancer, der forbereder mennesket til den fulde belønning i vores himmelske hjem. Og derfor siger vi til de gode og ædle, til de retskafne og oprigtige folk over hele verden: Bliv ved med alt det gode, I gør, hold fast ved ethvert sandt princip, der nu er jeres, men kom og tag del i det yderligere lys og den kundskab, som Gud, der er den samme i går, i dag og for evigt, atter udøser over sit folk.⁸

Jeg beder til, at Herrens hensigter på jorden både i og uden for Kirken snarligt må blive opfyldt, at han vil velsigne sine trofaste hellige, og at de store skarer af mennesker, som søger sandheden og som er retfærdige for Herren, sammen med os må blive arvinger til fylden af det gengivne evangeliums velsignelser.⁹

Alle Kirkens medlemmer har et ansvar for at bruge deres styrke, energi, midler og indflydelse til at forkynde evangeliet.

Vi har hørt, at vi alle er missionærer ... Vi er alle indsat, ikke ved håndspålæggelse, vi har ikke en særlig kaldelse, vi er ikke blevet særligt udpeget til at missionere, men vi bliver missionærer, da vi som medlemmer af Kirken har forpligtet os til at fremme Jesu Kristi evangelium. Det er en del af det ansvar, som ethvert medlem af Kirken har.¹⁰

Med et hjerte fyldt af kærlighed til alle mennesker, så beder jeg Kirkens medlemmer om at lære og efterleve evangeliet, samt bruge deres styrke, energi og midler til at forkynde det til verden. Vi har fået et hverv af Herren. Han har givet en guddommelig befaling. Han har befalet os at gå frem med utrættelig flid og tilbyde hans andre børn disse frelsende sandheder, der blev åbenbaret til profeten Joseph Smith.¹¹

Vores mission er for så vidt det står i vores magt at forny og at bringe omvendelse til lige så mange af vor himmelske Faders børn, som vi kan ... Det er en opgave, som Herren har pålagt Kirken og især Kirkens præstedømmekvorummer, men alligevel har hver eneste sjæl dette ansvar.¹²

»Enhver, som modtager evangeliets lys, bliver et lys og en vejviser for alle, som han eller hun er i stand til at undervise.«

Der er blandt os mange ærlige sjæle, der aldrig har accepteret muligheden, eller som aldrig har gjort sig den ulejlighed at søge, så de kunne finde disse storslåede sandheder, der er blevet åbenbaret af Herren. De tænker ikke på disse ting, de bor blandt os, vi omgås dem, og vi ser dem dagligt. De synes, at vi er nogle meget flinke mennesker, der dog har nogle underlige religiøse synspunkter, så derfor hæfter de sig ikke ved vores tro, og derfor samler den store missionering, der nu finder sted i Zions stave, ærlige, trofaste sjæle fra alle dem, der aldrig har benyttet sig af muligheden, som de har haft, til at høre om evangeliet.¹³

Vi, der har modtaget det evige evangeliums sandhed, bør ikke være tilfredse med andet end det bedste, og det bedste er fylden af Faderens rige, så derfor håber og beder jeg til, at vi lever og er eksempler på retfærdighed for alle mennesker, så ingen snubler, ingen vakler, ingen vender sig fra retfærdighedens sti på grund af noget, vi gør eller siger.¹⁴

Der er en indflydelse, der ikke blot stråler fra den enkelte, men fra Kirken. Jeg tror, at vores succes i verden i høj grad afhænger af de helliges holdning. Hvis vi er fuldstændig forenet i tanke, gerning og handling, hvis vi elsker sandhedens ord, hvis vi efterlever det, som Herren ønsker, at vi gør, så vil der fra dette samfund, fra [forsamlinger] af sidste dages hellige i alle disse samfund, stråle en indflydelse ud til hele verden, som vil være uimodståelig. Flere ærlige mænd og kvinder vil blive omvendt, for Herrens ånd vil gå foran os og berede vejen ... Hvis de, disse folk, ville holde Herrens befalinger, ville det blive en kraft og en magt og indflydelse, som vil nedbryde modstand og som vil forberede folk til at modtage det evige evangeliums lys, og hvis vi ikke gør det, så påtager vi os selv et ansvar, der har så frygtelige konsekvenser.

Hvordan vil jeg eller I have det, hvis nogen på dommens dag peger på mig eller jer og siger: »Hvis det ikke havde været for den mands eller den gruppes handlinger, så ville jeg have modtaget sandheden, men jeg var forblændet, for de, der hævdede at have lyset, efterlevede det ikke.«¹⁵

Herren siger, at om vi arbejder alle vore dage og kun frelser én sjæl, hvor stor skal da ikke vores glæde være sammen med den sjæl (se L&P 18:15), og omvendt hvor stor vil ikke vores sorg og vores fordømmelse blive, hvis vi gennem vore handlinger har ledt en sjæl bort fra denne sandhed.¹⁶

De sidste dages hellige er og bør, hvor de end er, være et lys for verden. Evangeliet er et lys, der bryder frem i mørket, og enhver, som modtager evangeliets lys, bliver et lys og en vejviser for alle dem, som han eller hun er i stand til at undervise.

Jeres ansvar ... er at være levende vidner om sandheden og guddommeligheden af dette værk. Vi håber, at I vil efterleve evangeliet og udarbejde jeres egen frelse, så andre ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er i himlene (se Matt 5:16).¹⁷

 3

Kirken har brug for flere missionærer, der går frem i Herrens ærinde.

Vi har brug for missionærer ... Marken er udstrakt, høsten er stor, men arbejderne få (se Luk 10:2). Ligeså er marken hvid og klar til høst (se L&P 4:4) ...

Vore missionærer går frem. Ingen magt har været i stand til at standse deres hænder. Det har været forsøgt. Der blev gjort store anstrengelser i begyndelsen, hvor der kun var en håndfuld missionærer, men dette værks fremgang kunne ikke stoppes. Det kan ikke stoppes nu. Det skal og vil gå frem, så jordens indbyggere vil få mulighed for at omvende sig fra deres synder og få forladelse for dem og komme til Kirken og Guds rige, før de endelige ødelæggelser kommer over de ugudelige, som det er blevet lovet ...

Og disse missionærer, for det meste unge mænd, der er uerfarne, hvad angår verdens måder, går frem med dette frelsens budskab og forbløffer de store og de mægtige, fordi de har sandheden. De forkynder dette evangelium, de ærlige og oprigtige hører det og omvender sig fra deres synder og kommer til Kirken.¹⁸

Vi håber, at den dag kommer, hvor enhver værdig og kvalificeret ung sidste dages hellige mand vil få det privilegium at gå frem i Herrens ærinde for at stå som et vidne om sandheden i alle jordens lande.

Vi har nu mange og kan bruge mange flere stabile og modne par i dette store missionærværk, og vi håber, at de, der er værdige og kvalificeret, vil ordne deres personlige anliggender og følge kaldet om at forkynde evangeliet og udføre deres forpligtelser på en acceptabel måde.

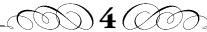
Vi har også mange og kan bruge mange unge søstre i dette værk, selvom det ansvar, der hviler på brødrene, ikke hviler på dem, og vores større bekymring angående disse unge søstre er, at de indgår et passende ægteskab i Herrens tempel.

Vi indbyder alle medlemmer af Kirken til at hjælpe til økonomisk med at støtte missioneringen og rundhåndet bidrage af deres midler til udbredelsen af evangeliet.

»Vi priser dem, der så tappert tjener som missionærer.«

Vi priser dem, der så tappert tjener som missionærer. Joseph Smith har sagt: »Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at forkynde evangeliet.«¹⁹

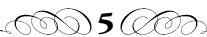
**Vi skal prædike frelsens lærdomme,
som de står i skrifterne – tydeligt og
ligefremt, som Ånden vejleder os til.**

I denne uddelings første dage sagde Herren til dem, der var kaldet til hans tjenestegerning, »at enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn ... at mit evangeliums fylde må blive forkyndt af de svage og ringe til verdens ender og over for konger og herskere« (L&P 1:20, 23).

Til dem, der var kaldet til »at drage ud for at prædike« hans evangelium og til alle »ældsterne, præsterne og lærerne« i sin kirke sagde han: De »skal undervise i mit evangeliums principper, der findes i Bibelen og Mormons Bog,« og de andre skrifter, »sådan som de skal blive ledt af Ånden« (se L&P 42:11-13).

Som Herrens repræsentanter er vi ikke kaldede eller bemyndigede til at undervise i verdens filosofier eller vor videnskabelige tids spekulative teorier. Vores mission er at forkynde frelsens lærdomme *tydeligt* og ligefremt, som de bliver åbenbaret og beskrevet i skrifterne.

Efter at Herren havde vejledt os til at undervise i evangeliets principper, som de findes i standardværkerne, efter Åndens vejledning, kom han med denne store erklæring, der styrer al undervisning af hans evangelium i Kirken: »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn; og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise« (L&P 42:14).²⁰

Evangeliet er verdens eneste håb, det eneste, der vil bringe fred til jorden.

Ved I, hvad der er den største kraft, den mest virkningsfulde faktor i hele verden, dét, der permanent kan oprette fred på jorden? Nu da jeg har stillet spørgsmålet, vil jeg besvare det. I det mindste vil jeg give udtryk for egen min mening – uden at sige noget om andre begivenheder. Den største faktor i hele verden er kraften i det hellige præstedømme, og den besidder de sidste dages hellige. Lige fra begyndelsen har Herren sendt ældster ud i verden og befalet dem at råbe til folket og sige: »Omvend jer, kom til Zion. Tro på mit evangelium, og I skal få fred.«

Fred vil komme, selvfølgelig, ved retskaffenhed, ved retfærdighed, ved Guds barmhjertighed, ved den magt, han vil skænke os, hvorved vores hjerte vil blive rørt, og vi vil elske hinanden. Nu er det vores pligt at erklære dette blandt alle folk, opfordre dem til at komme til Zion, hvor standarden er sat – standarden for fred – og til at modtage velsignelserne fra Herrens hus og hans Helligånds indflydelse, som her bliver tilkendegivet. Og jeg vil gerne fortælle jer, at vi, hvis vi vil tjene Herren, har vidunderlig kraft med hensyn til at oprette fred i verden.

Nu ønsker vi, at andre tiltag i den retning finder sted. Vi går ind for alt, der vil bringe fred til verden, men lad os ikke miste det faktum af syne, at vi, de sidste dages hellige, hvis vi vil forene os og stå sammen som ét i Herrens tjeneste og sende budskabet om det

evige liv ud blandt alle folkeslag, så vil vi ifølge min mening have større kraft til at oprette fred i verden end nogen anden kraft. Jeg er fuldt ud enig med den idé, der er blevet udtrykt om, at Herren bruger mange grupper, hans værk er ikke begrænset til de sidste dages hellige, for han har kaldet mange uden for Kirken til sin tjeneste og har begavet dem med kraft, har inspireret dem til at udføre hans værk ... Men, mine brødre og søstre, lad os ikke miste det faktum af syne, at vi er en kraft på jorden for det gode og for at sprede sandheden og oprette fred blandt alle nationer, slægter, tungemål og folkeslag ... Vores mission har været og er: »Omvend jer, for Himmeriget er for hånden« (se L&P 33:10).

Vi skal fortsætte, indtil alle de retfærdige er samlet, indtil alle mennesker er advaret, indtil de, der vil høre, skal høre, og de, der ikke vil høre, skal også høre, for Herren har erklæret, at der ikke er en sjæl, der ikke skal høre, ikke et hjerte, som ikke skal blive gennemtrængt (se L&P 1:2), for hans ord vil gå frem, hvad enten det er ved hans ældster eller på andre måder, det er lige meget, men på hans tid skal han fremskynde sit værk i retfærdighed, han skal grundlægge sin sandhed, og han skal komme og regere på jorden.²¹

Vi respekterer vor Faders andre børn fra alle sekter, partier og religionssamfund og har intet andet ønske end at se dem modtage det yderligere lys og kundskab, der kommer til os ved åbenbaring, og sammen med os blive arvinger til de store velsignelser, der kommer gennem gengivelsen af evangeliet.

Men vi har frelsesplanen, vi forvalter evangeliet, og evangeliet er verdens eneste håb, den eneste vej, der vil bringe fred til jorden og rette op på den uret, der findes i alle lande.²²

Vi ved, at hvis mennesket vil have tro på Kristus, omvende sig fra sine synder, indgå pagt i dåbens vande om at holde hans befalinger og derpå modtage Helligånden ved håndspålæggelse af dem, der er kaldet og ordineret til at have denne kraft – og hvis de så vil holde befalingerne – så skal de have fred i dette og evigt liv i den tilkommende verden (se L&P 59:23).²³

Der er intet andet middel mod verdens onder end Jesu Kristi evangelium. Vores håb om fred, om timelig og åndelig fremgang

og om en endelig arv i Guds rige findes kun i og ved det gengivne evangelium. Vi kan ikke engagere os i noget værk, der er vigtigere end at forkynde evangeliet og opbygge Kirken og Guds rige på jorden.²⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Tænk på, hvordan Joseph Fielding Smith reagerede på udfordringerne som fuldtidsmissionær (se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«). På hvilken måde kan det påvirke jeres tjeneste i Kirken?
- Overvej velsignelserne ved at smage »evangeliets frugt« (afsnit 1). Tænk på mennesker, I kan fortælle om denne »frugt«.
- Hvordan kan præsident Smiths ord i afsnit 2 hjælpe os til at fortælle andre om evangeliet?
- Præsident Smith sagde, at Kirken har brug for flere fuldtidsmissionærer inklusive »modne par« (afsnit 3). Hvad kan vi gøre for at hjælpe de unge til at forberede sig til at tjene? Hvad kan I gøre for at forberede jer selv til at tjene?
- Hvordan kan vore ord og handlinger viderebringe evangeliets tydelighed og ligefremhed? (Se afsnit 4). Hvornår har I følt Helligånden vejlede jer i disse bestræbelser?
- Hvilke belæringer i afsnit 5 er især inspirerende for jer? Hvad føler I, når I tænker på at fortælle om »verdens eneste håb, det eneste, der vil bringe fred til jorden«?

Tilknyttede skriftsteder

Matt 24:14; Mark 16:15; 1 Ne 13:37; 2 Ne 2:6-8; 3 Ne 12:13-16; L&P 1:17-24; 4; 50:13-14; 88:81; 133:57-58

Til underviseren

Når en deltager læser højt fra Præsident Smiths lærdomme, så bed de andre deltagere om at »lytte eller se efter bestemte principper eller begreber. Hvis et afsnit indeholder fremmede eller svære ord eller sætninger, så forklar dem, inden afsnittet læses. Hvis der

er nogen i klassen, som har svært ved at læse, så bed nogle frivillige om det i stedet for at lade eleverne skiftes« (se *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 56).

Noter

1. Joseph Fielding Smith til Louie Shurtliff Smith, i Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 114-115.
2. Joseph Fielding Smith til Louie Shurtliff Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 102.
3. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 91.
4. Joseph Fielding Smiths dagbog, 30. apr. 1901, Kirkens historiske bibliotek.
5. Se Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 85.
6. Se Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 176.
7. Se »Jeg ved, at min forløser lever«, *Den danske Stjerne*, maj 1972, s. 179-180.
8. »A Witness and a Blessing«, *Ensign*, juni 1971, s. 109-110.
9. Se »Ud af mørket«, *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 293.
10. *Take Heed to Yourselves*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 1966, s. 27-28.
11. I Conference Report, okt. 1970, s. 5-6.
12. I Conference Report, apr. 1944, s. 50; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:264.
13. I Conference Report, apr. 1921, s. 42.
14. I Conference Report, apr. 1923, s. 139.
15. I Conference Report, okt. 1933, s. 62-63.
16. I Conference Report, apr. 1951, s. 153.
17. I Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 176.
18. I Conference Report, apr. 1953, s. 19-20.
19. I Conference Report, okt. 1970, s. 7; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 327.
20. I Conference Report, okt. 1970, s. 5.
21. I Conference Report, okt. 1919, s. 89-90.
22. Se »Budskaber til de hellige i Storbritannien«, *Den danske Stjerne*, feb. 1972, s. 48.
23. I Conference Report, okt. 1970, s. 7.
24. Se »Råd til de hellige og til hele verden«, *Den danske Stjerne*, dec. 1972, s. 494.

*»Det er forældres pligt at lære deres børn at bede,
så snart de begynder at kunne forstå.«*

Bøn – en befaling og en velsignelse

»Der er få ting i livet, der er lige så vigtige som at kommunikere med Guddommen i bøn.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith belærte om, at vi skulle gøre bønnens ånd til »en del af hele vores væsen«. ¹ Han var et eksempel på dette princip gennem den måde, som han levede på, og den måde, han bad på – alene, sammen med familien og offentligt.

Efter hans første hustru, Louie, døde, skrev han denne inderlige bøn i sin dagbog, som giver et glimt af hans personlige bønner: »O min Fader i himlen, hjælp mig, det beder jeg dig, at jeg kan leve således, at jeg er værdig til at møde hende i evig herlighed, at være forenet med hende igen for aldrig mere at blive adskilt gennem evighedens utallige aldre. Hjælp mig til at være ydmyg, til at stole på dig. Giv mig visdom og kundskab om himmelske anliggender, så jeg vil have kraft til at modstå alt ondt og forblive trofast mod din *sandhed*. O Herre, hjælp mig, skænk mig evigt liv i dit rige. Led mine fodtrin i retfærdighed, giv mig din hele Ånd. Hjælp mig med at opdrage mine dyrebare babyer, så de vil forblive rene og uplettede gennem deres liv, og når vi har endt vores liv, så tag os ind i dit celestiale rige, det beder vi. Lad det blive således, i vor Forlørsers navn. Amen.« ²

Præsident Smiths søn, Joseph jun., fortalte om en mindeværdig bøn, som præsident Smith bad, da de to var på vej hjem til Salt Lake City efter en tur til det østlige Utah. De blev »opslugt af et voldsomt regnvejr og drejede af det forkerte sted«, så de endte et sted, der hed Indian Canyon. »Uvejret tog til, og vejen blev meget mudret og glat, så meget, at det ikke alene var farligt, men også umuligt at

fortsætte. En tung tåge dækkede den dybe afgrund ved siden af den ensporede grusvej, og den unge Joseph jun. og dr. David E. Smith, der var passagerer, forsøgte at skubbe og støtte bilen af frygt for, at den skulle glide ned i den dybe kløft. Hjulene begyndte at køre rundt i mudderet uden at gribe fat, og til sidst stod bilen stille ... Joseph huskede, at hans far sagde: »Vi har gjort alt, hvad vi kan. Vi vil påkalde Herren.« Han bøjede sit hoved i bøn, påkaldte Herren for at berede vejen, så han måske kunne rette sin fejl og få dem ud af den farlige kløft og videre på vejen hjemad. Han fortalte Herren, at han havde vigtige forpligtelser dagen efter, som han blev nødt til at tage sig af, og at det var tvingende nødvendigt, at han kom tilbage til Salt Lake City. Mirakuløst tog uvejret af, der kom en vind, der tørrede vejen tilstrækkeligt til, at de til sidst var i stand til ... at komme tilbage til hovedvejen. Lige så snart de nåede fast grund, begyndte uvejret igen og stoppede trafikken i det umiddelbare område i flere timer. Da de fortsatte ned ad Provo Canyon med kurs mod Salt Lake City efter mange timers ekstra rejsetid, blev de stoppet af en betjent, der spurgte dem, hvor de var kommet fra. Da han fik at vide, at de var kommet gennem Indian Canyon, sagde betjenten: »Det er umuligt! Vi har fået at vide, at alle broerne i det område er skyllet væk.« Til deres overraskelse var næste dags avisoverskrifter, at 200 biler havde været strandet i det område, som de var undsluppet.³

I løbet af præsident Smiths 62-årige apostolske tjenestegering indeholdt mange af hans prædikener offentlige bønner, hvori han søgte himlens velsignelser til Kirkens medlemmer og folk over hele jorden. Ved sin første generalkonference som Kirkens præsident bad han for eksempel: »Jeg beder om, at Gud vor himmelske Fader vil åbne himlens vinduer og over alle sine børn over hele jorden udøse de store og evige velsignelser, som vil forbedre deres lod verdsligt og åndeligt.«⁴

Præsident Smiths bønner viste dybden af hans vidnesbyrd og hans kærlighed til sin himmelske Fader og sin Frelser. Præsident Boyd K. Packer, der blev kaldet til at tjene i De Tolv Apostles Kворum, da Joseph Fielding Smith var Kirkens præsident, sagde: »Det var en oplevelse at høre præsident Joseph Fielding Smith bede. Selv da han var over 90 år, bad han om, at han måtte »holde sine pagter og forpligtelser og holde ud til enden.«⁵

Joseph Fielding Smiths lærdomme

1

Vi har fået befaling om at komme vor himmelske Fader nærmere i bøn.

Det er en befaling fra Herren, at vi konstant søger ham i ydmyg bøn. Da Frelseren var sammen med sine disciple, lærte han dem at bede, og han var et eksempel for dem i sine hyppige bønner til sin Fader. Vi kan være sikre på, siden det er en befaling fra Herren, at der ligger en dyd i at bede, og når vi søger Herren, så bør det være med en ydmyg og ærbødig ånd ...

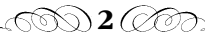
Det er forældres pligt at lære deres børn at bede, så snart de begynder at kunne forstå. Lad dem få for vane at komme til deres himmelske Fader, og lad dem forstå grunden til bøn. Hvis denne vane dannes i barndommen, kan den bestå gennem voksenlivet, og den mand eller kvinde, der oprigtigt har søgt Herren og takket ham for velsignelser, kan forvente, at Herren ikke vil svigte dem i nødens stund.⁶

Jeg spekulerer på, om vi nogensinde stopper op for at tænke over, hvorfor Herren har bedt os om at bede. Bad han os om at bede, fordi han ønsker, at vi skal bøje os og tilbede ham? Er det hovedårsagen? Det tror jeg ikke. Han er vor himmelske Fader, og vi har fået befaling om at tilbede ham og bede til ham i hans elskede Søn Jesu Kristi navn. Men Herren kan klare sig uden vore bønner. Hans værk vil fortsætte alligevel, uanset om vi beder, eller vi ikke gør ... Bøn er noget, *vi* har brug for, ikke noget Herren har brug for. Han ved lige, hvordan han skal udføre sine anliggender, og hvordan han skal tage sig af dem uden nogen hjælp fra os. Vore bønner er ikke for at fortælle ham, hvordan han skal udføre sit arbejde. Hvis vi tænker således, så tager vi selvfølgelig fejl. Vore bønner bedes for vores skyld for at opbygge os og give os styrke og mod og for at øge vores tro på ham.

Bøn er noget, der ydmyger sjælen. Den øger vores forståelse; den oplyser vores sind. Den drager os nærmere vor himmelske Fader. Vi har brug for hans hjælp, det er der ingen tvivl om. Vi har brug for Helligåndens vejledning. Vi har brug for at vide, hvilke principper vi har fået, ved hvilke vi kan komme tilbage til hans nærhed. Vi har

brug for, at vores sind bliver oplyst af den inspiration, der kommer fra ham, og derfor beder vi til ham, at han må hjælpe os til at leve, så vi vil kende hans sandhed og være i stand til at vandre i dens lys, at vi gennem vores trofasthed og vores lydighed må kunne komme tilbage til hans nærhed.⁷

Der er få ting i livet, der er lige så vigtige som at kommunikere med Guddommen i bøn. Herren har trukket et glemslens slør over vores sind, så vi ikke husker ham, og at vi var sammen med ham som medlemmer af hans familie i den førjordiske tilværelse. Bøn er den vej til kommunikation, som han har givet os, så vi kan tale med ham igen. Derfor er et af hovedformålene med vores jordiske prøvestand at se, om vi med bønnens ånd altid i vores hjerte kan lære at høre Herrens røst i vores sjæl, når han vælger at tale.⁸

Det er altid tid til at bede.

»Og den befaling giver jeg dem (det vil sige forældre i Zion), at den, der ikke beder sine bønner for Herren, når det er tid til det, lad ham blive holdt i erindring over for den, der er dommer for mit folk« (L&P 68:33).

Jeg regner ikke med, at vi har læst det vers i det afsnit særlig meget, og jeg tænker nogen gange på, om vi indser, hvor vigtig denne befaling virkelig er. Intet menneske kan bibeholde Herrens Ånd, medmindre det beder. Intet menneske kan få inspiration fra Helligånden, medmindre bønnens ånd er i dets hjerte ...

Nu vil jeg gerne dvæle lidt ved det skriftsted et øjeblik eller to ... Hvornår er det tid til at bede?

Nogle af os tror måske, at tiden til at bede er, når vi står op om morgenen, og når vi skal til at gå i seng om aftenen, når vores arbejde er overstået, og at der ikke er andre tider for bøn. Men jeg siger jer, og jeg har gode beviser for det, at det er altid tid til at bede. Lad mig læse det for jer. I ved, at jeg godt kan lide at påvise, hvad jeg siger, jeg vil gerne fremføre andre vidnesbyrd om det, jeg fortæller om, og jeg beder ikke folk om at acceptere det, jeg siger, medmindre det er i absolut harmoni med det, som Herren har sagt enten direkte eller gennem sine profeter. I Mormons Bog læser vi

Amulek, der her er afbilledet sammen med Alma, opmuntrede folket til at anråbe Herren »om barmhjertighed, for han er mægtig til at frelse« (Alma 34:18).

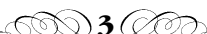
[Amuleks] ord til de fattige zoramitter, der var kommet bort fra sandheden og var blevet stødt ud af synagogerne, fordi de var fattige, og da de følte, at de kun kunne bede én ad gangen, når de var kommet op på Rameumpton, som den blev kaldt (se Alma 31:12-23), vidste de ikke, hvad de skulle gøre. [Amulek] lærte dem følgende:

»Ja, anrån ham om barmhjertighed, for han er mægtig til at frelse. Ja, ydmyg jer, og vedbliv i bøn til ham. Anrån ham, når I er i jeres marker, ja, for alle jeres flokke. Anrån ham i jeres huse, ja, for hele jeres husstand, både morgen, middag og aften. Ja, anrån ham mod jeres fjenders magt. Ja, anrån ham mod Djævelen, som er en fjende af al retfærdighed. Anrån ham for markens afgrøder, for at I må have fremgang med dem. Anrån for flokkene på jeres marker, for at de må forøges. Men det er ikke alt, I må udøse jeres sjæl i jeres kamre

og på jeres skjulte steder og i jeres ødemark. Ja, og når I ikke anrår Herren, lad da hjertet være fyldt, bestandig henvendt i bøn til ham for jeres velfærd og også for velfærden for dem, der er omkring jer. Og se nu, mine elskede brødre, jeg siger jer: Tro ikke, at det er alt, for efter at I har gjort alt dette, hvis I så viser den trængende og den nøgne bort og ikke besøger den syge og plagede og ikke giver af jeres gods, hvis I har noget, til dem, som står i behov – jeg siger jer, at hvis I ikke gør noget af dette, se, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen« (Alma 34:18-28).

Jeg synes, at det er en meget fortræffelig lære, og jeg har læst den for at indprente tiden for bøn i jeres sind. Tiden for bøn er om morgenen, inden familien skilles. En god tid for bøn er, når I samles ved bordet, før I tager del i morgenmaden, og lad familiens medlemmer skiftes til at bede. Dette er tiden for bøn. Tiden for bøn for købmanden er om morgenen, når han går hen til sin forretning, og før han begynder dagens arbejde, for alle sine varer. Tiden for bøn for hyrden er, når han er ude sammen med sin flok og våger over dem. Tiden for landmanden for at bede er, når han pløjer sin mark, når han sår sit korn, og når han begynder at høste. Hvis et menneske vil bede, som det bliver befaleet i det skriftsted, som jeg har læst, så vil han højst sandsynlig i alle ting retskaffent holde Herrens befalinger.⁹

**Alt, vi gør, bør være i harmoni med det,
vi udtrykker i vore bønner.**

Vi bør ikke kun bede med vore læber, men i enhver handling, i vore samtaler, i alt vi foretager os, bør vi prøve at gøre det, som vi udtrykker i vore bønner og være i harmoni med de tanker, som vi fortæller til Herren i vore daglige bønner.¹⁰

Har vi bønnens ånd? Har vi gjort den til en del af vores væsen? Har vi forbindelse med vor himmelske Fader gennem Helligånden, eller har vi ikke?¹¹

 4

I vore bønner bør vi udøse vores sjæl i taksigelse.

Vi bør omhyggeligt gennem et bønssomt liv opelske en taknemlig indstilling. Jeg tror, at en af de største synder, som jordens indbyggere er skyldige i i dag, er utaknemlighed, den manglende anerkendelse, som de har, af Herren og hans ret til at lede og styre.¹²

I vore bønner bør vi udøse vores sjæl i taksigelse for livet og tilværelsen, for Guds Søns sonoffer, for frelsens evangelium, for Joseph Smith og genoprettelsens store værk, der blev tilvejebragt gennem ham. Vi bør anerkende Herrens hånd i alt og takke ham for alt både timeligt og åndeligt.¹³

 5

Vi bør bønfalde vor himmelske Fader om alle vore retfærdige ønsker.

Vi bør bønfalde [vor himmelske Fader] om tro og retskaffenhed og for enhver guddommelig egenskab, for sejr og succes i hans værk, for Helligåndens vejledning og for frelse i hans rige. Vi bør bede for vores familie, for vores hustru og børn, for mad og husly og klæder, for vore forretningsanliggender og for alle vore retfærdige ønsker.¹⁴

Jeg beder om, at vi og alle mennesker må få og bibeholde himmelens velsignelser.

O, må himlen udøse retfærdighed og sandhed over hele jorden!

O, må alle mennesker overalt lytte, så de vil give agt på sandhedens og lysets ord, der kommer fra Herrens tjenere!

O, må Herrens formål blandt alle folk i ethvert land hurtigt blive opfyldt!

Jeg beder for Kirkens medlemmer, som er den Højestes hellige, at de vil blive styrket i deres tro, og at ønsket om retfærdighed må blive øget i deres hjerte, og at de må udarbejde deres frelse med frygt og bæven for Herren (se Fil 2:12; Morm 9:27).

Jeg beder for det gode og de retskafne blandt alle folk, at de må blive ledt til at søge sandheden, til at opretholde ethvert sandt princip og til at fremme frihedens og retfærdighedens sag.

I disse problemfyldte og svære tider beder jeg om, at alle mennesker må blive vejledt af det lys, som oplyser ethvert menneske, der kommer til verden (se Joh 1:9; L&P 93:2), og at de derved vil opnå visdom til at løse de problemer, som omgiver menneskeheden.

Jeg bønfaller en nådig Fader om at udøse sine velsignelser over alle mennesker, på de unge og gamle, på dem, der har grund til at sørge, på de sultne og nødlidende, på dem, der er fanget i ulykkelige omstændigheder og usunde omgivelser, og på alle, der har behov for bistand og hjælp og undsætning og visdom og alle de gode og storslåede ting, som kun han kan give.

Sammen med alle jer har jeg kærlighed til, omsorg for og medfølelse med alle vor Faders børn på hele jorden og beder om, at deres forhold må blive forbedret både timeligt og åndeligt, jeg beder om, at de må komme til Kristus og lære af ham og tage hans åg på sig, at de må finde hvile for deres sjæl, for hans åg er godt, og hans byrde er let (se Matt 11:29-30).

Jeg beder om, at de sidste dages hellige og alle, der sammen med dem vil holde alles Faders befalinger, må leve således, at de opnår fred i dette liv og evigt liv i det næste (se L&P 59:23) – alt dette beder jeg om i ydmyghed og i taksigelse og i Herren Jesu Kristi navn. Amen.¹⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- I afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv« bliver der nævnt fire eksempler på bønner, som præsident Smith bad. Hvad kan vi lære fra hvert af disse eksempler?
- Tænk over jeres personlige tilgang til bøn. Hvad kan vi gøre, så vore bønner vil hjælpe os med at drage »os nærmere vor himmelske Fader«? (Se afsnit 1).
- Præsident Smith sagde: »Tiden for bøn er altid« (afsnit 2). Hvordan kan vi følge dette råd om altid at bede?
- Hvad betyder det for jer at »gøre det, som vi udtrykker i vore bønner«? (Se afsnit 3). Tænk over, hvad I kan gøre for at forbedre jer på det område.

- Hvordan ændrer vores holdning sig, når vi udøser »vores sjæl i taksigelse« til vor himmelske Fader? (Se afsnit 4).
- Når I studerer præsident Smiths bøn i afsnit 5, så tænk på jeres egne bønner. Tænk stille over dette spørgsmål: Hvilke personer og anliggender bør I inkludere oftere i jeres bønner?

Tilknyttede skriftsteder

Matt 7:7-8; Fil 4:6; 1 Thess 5:17-18; Jak 1:5-6; 2 Ne 32:8-9; Alma 34:38-39; 3 Ne 18:18-21; L&P 10:5

Til underviseren

»For at opmuntre til samtale kan du anvende spørgsmålene i slutningen af hvert kapitel. Du kan også formulere dine egne spørgsmål, der passer særligt til dem, du underviser« (fra s. VII i denne bog).

Noter

1. I Conference Report, apr. 1918, s. 156.
2. I Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 162-163.
3. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 232-233.
4. I Conference Report, apr. 1970, s. 6.
5. Boyd K. Packer, »Pagter«, *Stjernen*, jan. 1991, s. 78.
6. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 3:83-85.
7. I Conference Report, apr. 1968, s. 10.
8. »President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme«, *New Era*, sep. 1971, s. 40.
9. I Conference Report, okt. 1919, s. 142-143.
10. I Conference Report, okt. 1913, s. 73.
11. I Conference Report, apr. 1918, s. 156.
12. I Conference Report, okt. 1969, s. 110.
13. »President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme«, s. 40.
14. »President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme«, s. 40.
15. I Conference Report, apr. 1970, s. 149.

»Herren ... forventer, at vi kender til timelige ting.«

Personligt ansvar

»Vi forventer, at vore medlemmer overalt lærer de korrekte principper og styrer sig selv.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Bror D. Arthur Haycock var en dag på vej mod Kirkens administrationsbygning, da han så præsident Joseph Fielding Smith, der var ved låse sidedøren op. Da bror Haycock også skulle ind i bygningen, hvor han arbejdede som sekretær for De Tolv Apostles Kvorum, »skyndte han sig op af trappen, to, tre trin af gangen, for at komme indenfor, inden døren lukkede. Han nåede det lige. Da han var kommet ind i bygningen, skyndte han sig igen for at indhente præsident Smith, så de kunne følges til elevatoren. Han sagde til ham: »Jeg håber, at jeg kan være lige så heldig og klemme mig ind i himlen gennem den dør, du åbner.« Præsident Smith svarede ikke med det samme, og bror Haycock var bekymret for, at han i sit forsøg på at være morsom havde sagt noget forkert. Men »da de nåede hen til elevatoren, sagde præsident Smith med et glimt i øjet: »Bror, det skal du ikke regne med!«¹

Både i prædikener og i handlinger belærte præsident Smith gentagne gange om det princip, som han talte med bror Haycock om. Han understregede, at selvom sidste dages hellige flittigt bør hjælpe andre til at modtage evangeliets velsignelser, så er frelse et individuelt ansvar. Han opfordrede også de hellige til at være selvhjulpne og til flittigt at arbejde med verdslige gøremål. »Det er det, som livet handler om,« sagde han, »at udvikle vores potentiale og især at opnå selvbeherskelse.«²

Joseph Fielding Smith lærte at arbejde, da han var en ung dreng. Hans far var ofte væk hjemmefra, så »han tilbragte en stor del af sin barndom med at udføre en voksens arbejde.« Faktisk var han så flittigt til at arbejde, at han »uforvarende arvede et job tidligere end

han skulle, da han i drenget stolthed i hemmelighed malkede en af familiens køer for at bevise, at han kunne, og dermed fik han tildelt dette job fremover.«³

Hans villighed til at arbejde fortsatte, da han tjente som fuldtidsmissionær i England. Hans hustru Louie skrev følgende til ham, da han var der: »Jeg ved, at du elsker pligt mere end fornøjelser, så derfor elsker jeg dig så meget og har så meget tiltro til dig, at jeg føler, at du er nærved at være en så fuldkommen ung mand, som man kan være.«⁴ Udover at udfylde sin pligt med at undervise andre i evangeliet arbejdede han også hårdt på selv at lære evangeliet. I et brev, som han skrev til dem derhjemme, fortalte han om sine bestræbelser på at lære et skriftsted udenad: »Jeg har prøvet hele dagen at lære et skriftsted, og det er ikke lykkedes endnu. Men jeg er besluttet på at lære det og ikke give op.«⁵

Præsident Smith gav sin arbejdsmoral videre til sine børn. Han fortalte dem: »Folk dør i sengen. Og det gør ambitioner også.« Med dette princip for øje sikrede hans hustru og han sig, at børnene stod tidligt op hver morgen og gjorde deres del for at holde hjemmet rent og pænt. »På en eller anden måde, så syntes far, at det var umoralsk, hvis vi lå i sengen efter klokken seks,« fortalte en af hans sønner. »Selvfølgelig prøvede jeg det kun en enkelt gang. Det sørgede far for.«⁶ Præsident Smith hjalp også til i hjemmet. Da han og Louie var nygifte, lavede han så meget som muligt selv i forbindelse med opførelsen af deres første hjem. Igennem årene foretog han selv de fleste reparationer, hjalp til i køkkenet og hjalp med at plukke frugt, når den var moden, og henkoge den og hælde den på flasker.⁷

Bror Haycock, den samme mand som dengang skyndte sig for at følge præsident Smith ind i Kirkens administrationsbygning, blev senere personlig sekretær for fem af Kirkens præsidenter, herunder præsident Smith. Ved dette tætte samarbejde så han præsident Smiths fortsatte bestræbelser på at forbedre sig selv åndeligt. Han sagde, at han ofte gik ind på præsident Smiths kontor og så profeten i gang med at studere skrifterne eller læse en anden bog.⁸

Joseph Fielding Smiths lærdomme

1

Herren forventer, at vi flittigt søger timelige og åndelige velsignelser.

Herren sagde til [Adam]: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19; se også Moses 4:25), og gennem alle tider har Herren kaldet sit folk til at være flittige, til at tjene ham trofast, til at arbejde ...

I Kirkens tidlige tid i disse dale [i Utah] lagde præsident Brigham Young og de andre brødre stor vægt på at være flittig, og det var nødvendigt, fordi vore forfædre kom hertil med ingenting. De var nødt til at arbejde. De var nødt til at være flittige. Det var nødvendigt, at de producerede det, som de havde brug for, så derfor fik de i den forbindelse og i den retning bestandigt råd om, at de skulle være flittige. De blev belært om, at de ikke skulle være stolte i deres hjerte. De kom herud, hvor de kunne tilbede Herren deres Gud og holde hans befalinger. De fik at vide, at de skulle være ydmyge såvel som flittige ... O, jeg ville ønske, at vi kunne huske det. Jeg er ked af, at vi har glemt det ...

Herren sagde: »Du må ikke være doven; for den, der er doven, skal ikke spise arbejderens brød, ej heller bære hans klæder« (L&P 42:42). Det er god, sund fornuft, er det ikke? Hvorfor skulle et dovent menneske få del i de flittiges udbytte – forudsat, at det dovne menneske ikke har en fysisk lidelse, så han ikke kan arbejde? Jeg er ikke fortalende for nogen form for bevægelse, der sigter mod at ødelægge mandigheden ved at opfordre mænd til at være dovne, og jeg er ligeglad med, hvilken tidsalder det er. Det er lige meget, hvor gammel han bliver, hvis en mand er fysisk stærk og er i stand til at tjene, så bør han klare sig selv, det er det, som Herren forventer, at han gør.

Herren sagde i en anden åbenbaring:

»Og videre, sandelig siger jeg jer, at enhver mand, der er nødt til selv at forsørge sin familie, lad ham forsørge dem, så skal han ingenlunde miste sin krone; og lad ham arbejde i kirken. Lad enhver være flittig i alt. Og lediggængerer skal ikke have plads i

kirken, medmindre han omvender sig og ændrer sin adfærd« (L&P 75:28-29).

Så det er det råd, som Herren har givet Kirken i dag, og det skal ikke blot anvendes i forbindelse med at pløje marken eller meje og høste og arbejde, men det betyder også, at man skal være flittig i åndelige ting såvel som de timelige, hvorved man tjener til livets ophold.⁹

Der er et betydningsfuldt formål med, at vi er her. Det formål er ikke at leve i 100 år eller mindre og beplante vore marker, høste vore aفرøder, samle frugt, bo i huse og omgive os med det jordiske livs nødvendigheder. Det er ikke formålet med livet. Disse ting er nødvendige for vores tilværelse her, og det er grunden til, at vi skal være flittige. Men hvor mange tilbringer deres tid med at tænke, at alt, livet byder på, er at samle sig verdslige ting, leve behageligt og omgive sig med al den luksus og de privilegier og fornøjelser, som det er muligt for det jordiske liv at tilbyde, og aldrig skænke noget andet en tanke?

Alt dette er kun timelige velsignelser. Vi spiser for at leve. Vi har tøj på for at holde os varme og tildækket. Vi bor i huse på grund af komfort og bekvemmelighed, men vi bør betragte alle disse velsignelser som midlertidige velsignelser, der er nødvendige, mens vi rejser gennem dette liv. Og det er al den gavn, vi har af det. Vi kan ikke tage noget af det med os, når vi tager herfra. Guld, sølv og kostbare sten, som kaldes rigdom, er ikke til anden nytte for menneskene, end at de gør dem i stand til at tage vare på sig selv og tilvejebringe deres fornødenheder her.¹⁰

Herren ... forventer, at vi kender til timelige ting, så vi kan tage vare på os selv her på jorden, så vi kan tjene vore medmennesker, og så vi kan bringe evangeliets budskab til hans andre børn over hele verden.¹¹

Formålet med, at vi er her, er at gøre Faderens vilje, som den sker i himlen, at udøve retfærdighed på jorden, at bekæmpe ugudelighed og træde den under fode, at besejre synd og vores sjæls modstander, at hæve os over den usle, faldne menneskeheds ufuldkommenheder og svagheder ved Herrens inspiration og hans tilkendegivne kraft og således blive Herrens hellige og tjenere på jorden.¹²

 2

**Vi er i sidste ende ansvarlige over for Herren
for overholdelse af vore pligter.**

Vore anliggender er vores tro og samvittighed; jeres anliggender er ikke med mig, ikke med Kirkens præsidentskab, men med Herren. Mine anliggender er ikke med mennesker, der respekterer min tiende – mine anliggender er med Herren; det vil sige med henvisning til min egen opførelse i Kirken og med henvisning til min overholdelse af Kirkens andre love og regler. Hvis jeg undlader at overholde Kirkens love, så er jeg ansvarlig over for Herren og skal stå til ansvar for ham for tilsidesættelsen af min pligt, og jeg skal måske stå til ansvar for Kirken for mit fællesskab. Hvis jeg gør min pligt i overensstemmelse med min forståelse af de krav, som Herren har stillet til mig, så bør jeg have en ren samvittighed. Min sjæl bør være tilfreds med, at jeg ganske enkelt har gjort min pligt, som jeg forstår den, og jeg vil acceptere konsekvenserne. Med mig er det en sag mellem mig og Herren; sådan er det med enhver af os.

Ham, der sendte sin enbårne Søn til verden for at udføre den mission, han udførte, sendte ligeledes enhver inden for min stemmes rækkevidde, ja, enhver mand og kvinde i verden, for at de skulle udføre en mission, og denne mission kan ikke udføres ved forsømmelse, ej heller ved ligegyldighed, den kan heller ikke udføres i uvidenhed.

Vi bør lære den forpligtelse, som vi har over for Herren og hinanden. Disse ting er grundlæggende, og vi kan ikke få fremgang i åndelige ting, vi kan ikke vokse i kundskab om Herren eller i visdom uden at hellige vore tanker og vore bestræbelser mod at forbedre os selv, mod at øge vores egen viden og kundskab om det, der hører Herren til.¹³

Det er så nemt for menneskeheden at beskyldte andre for deres egne fejltagelser, og det er så nemt for os på grund af vores menneskelige natur at tage æren, når det, der bliver udrettet, er noget, der behager og gør gavn. Men vi ønsker ikke at bære et ansvar for vore fejltagelser, som ikke behager, og derfor bestræber vi os på at placere den slags ansvar et andet sted og på andre ... Lad os bære vore egne ansvar og bestræbe os på ikke at placere det andre steder.¹⁴

»Ingen person er nogensinde ved noget dekret fra Faderen blevet tvunget til at gøre godt ... Enhver kan handle selv.«

3

**Gud har givet os handlefrihed og forventer,
at vi selv gør alt, hvad vi kan.**

Handlefrihed [er] den storslåede gave, som Herren har skænket alle sjæle til at handle på egne vegne, træffe deres egne valg, være en repræsentant med en kraft til at tro og tage imod sandheden og modtage evigt liv eller til at afvise sandheden og føle samvittighedsnag. Det er en af de største af Guds gaver. Hvor ville vi være uden den, hvis vi blev tvunget, sådan som nogle folk gerne vil tvinge deres fæller til at gøre det, de ønsker? Der kunne ikke være nogen frelse, der kunne ikke være nogen belønninger for retskaffenhed, ingen kunne blive straffet for manglende trofasthed, fordi menneskene ikke ville være ansvarlige for deres Skaber.¹⁵

Joseph Smith blev spurgt, hvordan han styrede et så stort og forskelligt folk som de sidste dages hellige. Han svarede: »Jeg lærer dem de korrekte principper, så styrer de sig selv.«

Det er på det princip, vi virker i Kirken. Vi forventer, at vore medlemmer overalt lærer de korrekte principper og styrer sig selv.¹⁶

Handlefrihedens store gave, det er det privilegium, som mennesket har fået til at træffe deres egne valg, har aldrig været inddraget, og det vil den aldrig blive. Det er et evigt princip, der giver enhver sjæl frihed til selv at tænke og handle. Ingen person er nogensinde ved noget dekret fra Faderen blevet tvunget til at gøre godt, ingen person er nogensinde bliver tvunget til at gøre ondt. Enhver kan handle selv. Det var Satans plan at ødelægge denne handlefrihed og tvinge mennesket til at gøre hans vilje. Der kunne ikke være nogen tilfredsstillende tilværelse uden denne store gave. Mennesket skal have privilegiet at vælge, selv om det betyder, at de måske gør oprør mod de guddommelige dekreter. Frelse og ophøjelse kommer naturligvis gennem den frie vilje uden tvang og ved personlig fortjeneste for, at retfærdige belønninger kan blive givet, og passende straf kan blive tildelt til overtræderen.¹⁷

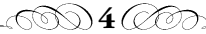
Vi tror, at det er ved nåde, vi bliver frelst efter alt, hvad vi kan gøre, og ved at bygge på Kristi forsoning må alle mennesker udarbejde deres frelse med frygt og bæven for Herren (se 2 Ne 25:23); Morm 9:27).¹⁸

Det er et vigtigt faktum, hvilket er vist ved direkte handlinger og ved antydninger i alle skrifterne, at Gud har gjort alt det for mennesket, som mennesket ikke selv kan gøre for at sikre frelse, men han forventer, at mennesket gør alt i deres magt for dem selv.

Ud fra dette princip er det i modstrid med himlens orden, der blev indført før jordens grundlæggelse, at hellige sendebud, der er opstået, eller sendebud, der tilhører den himmelske sfære, kommer til jorden og udfører arbejde for mennesket, som de selv kan gøre ...

Det er en meget alvorlig fejl at tro, at Jesus gjorde alt for menneskene, hvis de blot ville vedkende sig ham med deres læber, og at der ikke er andet for menneskene at gøre. Menneskene har arbejde,

de skal udføre, hvis de vil opnå frelse. Det var i harmoni med denne evige lov, at engelen ledte Cornelius til Peter (se ApG 10), og at Ananias blev sendt til Paulus (se ApG 9:1-22). Det var ligeledes i lydighed mod denne lov, at Moroni, som forstod skrivelserne på de nefitiske plader, ikke oversatte dem, men under Herrens ledelse gav Joseph Smith Urim og Tummin, ved hvilke han gennem Guds gave og kraft var i stand til at udføre det vigtige arbejde.¹⁹

Vore to store ansvar er at søge vores egen frelse og arbejde flittigt på andres frelse.

Vi har disse to store ansvar ... For det første at søge vores egen frelse og for det andet vores pligt over for vore medmennesker. Jeg forstår det således, at min første pligt, så vidt angår mig selv, er at søge min egen frelse. Det er jeres personlige første pligt, og det gælder alle medlemmer af denne kirke.²⁰

Det, der allerførst bør ligge os på sinde, er vores egen frelse. Vi bør søge alle evangeliets velsignelser til os selv. Vi bør blive døbt og indgå et celestiale ægteskab, så vi kan blive arvinger til fylde af vor Faders rige. Derefter bør vi koncentrere os om vores familie, vore børn og vore forfædre.²¹

Det er ... vores pligt at frelse verden, de døde såvel som de levende. Vi frelser de levende, der vil omvende sig, ved at prædike evangeliet blandt nationerne og samle de ærlige i hjertet blandt Israels børn. Vi frelser de døde ved at tage til Herrens hus og udføre disse ceremonier – dåb, håndspålæggelse, bekræftelse og andre ting, som Herren kræver af os – på deres vegne.²²

Det er min pligt, ligesom det er jeres pligt, mine brødre og også mine søstre – for I har også det ansvar – at gøre det bedste, vi kan og ikke skulke, men stræbe med hele vores sjæl på at højne de kaldelser, som Herren har givet os, arbejde flittigt for at frelse vores egen husstand, enhver af os og for at frelse vores næste, frelse dem, der er langt væk.²³

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvad gør indtryk på jer ved præsident Smiths bestræbelser på at lære sine børn at arbejde? (Se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«). Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn til at være mere ansvarlige?
- Hvordan øger lærdommene i afsnit 1 jeres forståelse af selvhjulpnehed? Tænk over, hvad I kan gøre for at blive mere selvhjulpne.
- Gennemgå rådet i afsnit 2. Hvad betyder det at være »ansvarlig over for Herren«?
- Præsident Smith sagde: »Vi forventer, at vore medlemmer overalt lærer de korrekte principper og styrer sig selv« (afsnit 3). Hvordan kan denne lærdom gavne familier? Hvordan kan den vejlede præstedømmekvorummer og Hjælpeforeningen?
- Hvorfor tror I, at det er vores egen frelse, »der allerførst bør ligge os på sinde« i vore bestræbelser på at tjene andre? (Se afsnit 4).

Tilknyttede skriftsteder

Fil 2:12; 2 Ne 2:14-16, 25-30; L&P 58:26-28

Til underviseren

»Tilskynd andre til at fortælle om deres tanker, stille spørgsmål og undervise hinanden, når du underviser ud fra denne bog. Når de deltager aktivt, vil de være mere beredt på at lære og modtage personlig åbenbaring« (fra s. VII i denne bog).

Noter

1. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 358-359.
2. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 10.
3. Joseph Fielding Smith jun. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 51-52.
4. Louie Shurtliff Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 113.
5. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 116.
6. I Joseph Fielding McConkie, »Joseph Fielding Smith«, i Leonard J. Arrington, red. *The Presidents of the Church*, 1986, s. 336-337; se også *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 217-221.
7. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, s. 12-13, 155-157; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. 202.
8. Se Jay M. Todd, »A Day in the Life of President Joseph Fielding Smith«, *Ensign*, juli 1972, s. 5.

9. I Conference Report, apr. 1945, s. 48-49.
10. »Salvation for the Dead«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, apr. 1926, s. 154-155; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:70.
11. Tale i institutbygningen i Logan i Utah, 10. jan. 1971, s. 2; Kirkens historiske bibliotek; ikke udgivet manuskript.
12. I Conference Report, okt. 1969, s. 108.
13. I Conference Report, okt. 1969, s. 108.
14. I Conference Report, okt. 1932, s. 88.
15. I Conference Report, okt. 1949, s. 88.
16. I Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 6; se også *Kirkens præsideters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 281.
17. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 2:20.
18. Se »Ud af mørket«, *Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 293.
19. »Priesthood – Restoration of Divine Authority«, *Deseret News*, 2. sep. 1933; Kirkens sektion, s. 4; se også *Lærdomme om frelse*, 3:81-82.
20. »The Duties of the Priesthood in Temple Work«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, jan. 1939, s. 3; se også *Lærdomme om frelse*, 2:124.
21. *Sealing Power and Salvation*, BYU Speeches of the Year, 12. jan. 1971, s. 2.
22. I Conference Report, okt. 1911, s. 120; se også *Lærdomme om frelse*, 2:161.
23. I Conference Report, apr. 1921, s. 41.

Sidste dages hellige kvinders gerning: »Uselvisk hengivelse til denne glørværdige sag«

»Der er ingen grænse for alt det gode, som vore søstre kan gøre.«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Ved Hjælpeforeningens årlige møde den 2. oktober 1963 sagde præsident Joseph Fielding Smith: »Vi brødre i Kirken ærer og respekterer vore gode søstre for deres uselviske hengivelse til denne glørværdige sag.«¹

Præsident Smith kom med denne udtalelse på baggrund af mange års erfaring. Han havde det meste af sit liv tjent sammen med trofaste sidste dages hellige kvinder. Denne tjeneste begyndte i slutningen af 1880'erne, da han var omkring 10 år gammel. På den tid blev sidste dages hellige kvinder opfordret til at uddanne sig inden for medicin og sundhed. Hans mor Julina L. Smith fulgte dette råd og modtog undervisning, så hun kunne virke som jordemor. Hun vækkede ham ofte midt om natten, så han kunne køre deres hestetrukne vogn til et hjem, hvor et barn var ved at blive født. Ved at tjene sammen med sin mor på den måde så den unge Joseph Fielding Smith eksempler på styrken og omsorgen hos Kirkens kvinder.² Søster Smith tjente senere som rådgiver i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Præsident Smith havde stor respekt for Hjælpeforeningen, som han sagde »er en vital del af Guds rige på jord.«³ Hans anden hustru, Ethel, tjente som medlem af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse i 21 år. Søster Amy Brown Lyman, der tjente sammen med Ethel i bestyrelsen, og som senere tjente som Hjælpeforeningens hovedpræsident, sagde: »Søster Smith var en af de mest vidunderlige kvinder,

I hele Kirkens historie har kvinder spillet en meget vigtig rolle i Herrens sidste dages værk.

jeg nogensinde har kendt. Jeg anså hende for at være den bedste i bestyrelsen til at skrive og holde tale.«⁴ I den egenskab deltog Ethel i stavskonferencer for at give instruktion til lokale søstre i Hjælpeforeningen. Hun og præsident Smith deltog sammen i nogle opgaver for Kirken, og de talte ofte sammen ved talerstolen for at undervise medlemmerne.⁵

Efter Ethels død giftede præsident Smith sig med Jessie Evans. Jessie tog med ham næsten hver gang, han rejste ud for at undervise de hellige. Hun havde en smuk sangstemme, og præsident Smith ønskede altid, at hun skulle synge til de møder, de deltog i. Ældste Francis M. Gibbons, der tjente som sekretær for Det Første Præsidentskab, sagde: »Hver eneste gang Joseph Fielding præsiderede, ønskede han, at hun skulle optræde, hvis ikke af nogen anden grund end at han aldrig blev træt af at høre hende synge. Desuden tilføjede hendes veltrænede kontraalt-stemme, når hun sang hellige salmer, et særligt strejf af åndelighed til møderne, inspirerede tilhørerne og øgede hans egen evne til at tale. Senere kunne Joseph efter vedholdende og munter tilskyndelse fra sin hustru engang imellem sammen med Jessie synge en duet, hvor hans egen fine baryton blev blandet med hendes. Ved disse lejligheder sad de sædvanligvis sammen ved klaveret, hvor Jessie spillede akkompagnement og modererede hendes sædvanlige høje, klare stemme, så hendes mands stemme ikke druknede i hendes.«⁶

Som Kirkens præsident arbejdede Joseph Fielding Smith regelmæssigt sammen med søster Belle S. Spafford, Hjælpeforeningens hovedpræsident. Søster Spafford talte senere om hendes oplevelse med at arbejde sammen med ham: »Præsident Joseph Fielding Smith, der er en omsorgsfuld mand med stor kærlighed til folket, udviste altid en dyb forståelse af det arbejde, som kvinderne i Kirken udførte, og han videregav den til Hjælpeforeningens præsidentskab utallige gange og på mange måder og øgede vores forståelse og ledte vore veje.«⁷

Joseph Fielding Smiths lærdomme

1

Skrifterne fortæller om trofaste kvinder, der havde ansvar i Herrens kirke.

I Den Kostelige Perle kan vi læse, at efter Adam og Eva havde pådraget sig konsekvenserne ved faldet, sagde Eva noget vedrørende dette. Det er kort, men vidunderligt fuld af mening og lyder således:

»...Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået efterkommere og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige« (Moses 5:11).

»Og Adam og Eva priste Guds navn, og *de* gjorde alt kendt for deres sønner og deres døtre« (Moses 5:12; kursiv tilføjet).

Vi lærer fra dette, at Eva såvel som Adam modtog åbenbaring og befaling om at undervise deres børn i det evige livs vej.⁸

Vi læser, at kvinderne i det [fordum] Israel var aktive og havde pligter, der skulle udføres (se 2 Mos 15:20; Dom 4-5).⁹

I Det Nye Testamente læser vi om mange trofaste kvinder, som søgte og gav råd. Mange af dem fulgte Herren og betjente ham (se Luk 8:1-3; 10:38-42).¹⁰

2

I de sidste dage spiller Hjælpeforeningens søstre en afgørende rolle i Jesu Kristi genoprettede kirke.

Den 17. marts 1842 mødtes profeten Joseph Smith med nogle af Kirkens søstre i Nauvoo og organiserede dem til en forening, der blev kaldt »Nauvoos kvindelige Hjælpeforening« ... Der kan ikke være nogen tvivl om, at denne forening blev organiseret ved åbenbaring. Denne sandhed er i overmål blevet vist igennem årene, og i dag er dens værdi og nødvendighed i overmål blevet bekræftet.¹¹

Jesu Kristi kirke kunne i sandhed ikke have været fuldstændigt organiseret, hvis ikke denne vidunderlige organisation var blevet dannet ... Denne genoprettelse ville ikke have været fuldstændig

uden Hjælpeforeningen, hvor søstre kan udføre guddommeligt fastsat tjeneste, der er så vigtig for Kirkens velfærd.¹²

»Nauvoos kvindelige Hjælpeforening« blev organiseret af profeten Joseph Smith assisteret af ældste John Taylor. Herren havde åbenbaret, at kvinderne i Kirken skulle organiseres i en forening, for der var et vigtigt værk, de skulle udføre med at hjælpe med »at fremme og grundfæste Zions sag« (L&P 6:6). Dette værk udført af søstre skulle hovedsageligt være til gavn for, opmuntring og fremme af kvinderne i Kirken, så de i alt måtte være beredt til en plads i det celestiale rige. De fik også ansvaret for at hjælpe med barmhjerthedsarbejde og hjælpe de fattige, syge og plagede i hele Kirken med deres sorger og lidelser. I al den tid, der er gået siden organiseringen, har søstre i den forening været tro mod deres kaldelse og har højet sig i deres trofasthed i det værk. Ingen opgave, de har fået, har været for svær, intet ansvar er blevet forsømt og gennem deres tjenestegerning er tusindvis blevet velsignet.¹³

Hjælpeforeningen ... er vokset til at have en stærk indflydelse i Kirken. Absolut nødvendig – vi taler om en hjælpeorganisation, men Hjælpeforeningen er mere end det. Der er behov for den.¹⁴

Jeg vil gerne rose søstre i den storslåede organisation for deres retskaffenhed og trofasthed, som konstant er blevet vist siden tiden i Nauvoo.¹⁵

Herren har behag i jeres anstrengelser. I har gennem jeres tjeneste hjulpet med at opbygge og styrke Guds rige. Arbejdet i Hjælpeforeningen i Kirken er lige så nødvendigt – vil jeg sige – som det er i Præstedømmets kvorummer. Nu vil nogen måske synes, at det er lidt for direkte, men min egen bedømmelse er, at det arbejde som I, vore gode søstre, udfører, er meget passende og er lige så vigtigt i opbyggelsen af riget, med at styrke det, udbrede det, lægge en grundvold, hvorpå vi alle kan bygge, som det er for brødrene, der bærer Guds præstedømme. Vi kan ikke klare os uden jer.¹⁶

[Søstre i Hjælpeforeningen] er medlem af verdens største kvindeorganisation, en organisation, som er en livsvigtig del af Guds rige på jorden, og som er bestemt til og virker således, at den hjælper sine trofaste medlemmer til at opnå evigt liv i vor Faders rige ...

Hjælpeforeningen er »verdens største kvindeorganisation, en organisation, som er en livsvigtig del af Guds rige«.

Hjælpeforeningen blev oprettet ved inspirationens ånd og er [lige siden] blevet ledt af den ånd, og den har i utallige af vore gode søstres hjerte indgydt disse ønsker om retskaffenhed, som har været til Herrens behag.¹⁷

3

Søstre i Hjælpeforeningen hjælper med at tage sig af Guds børns timelige og åndelige velfærd.

Herren har i sin visdom kaldet vore søstre til at være til støtte for præstedømmet. Takket være deres forståelse, medfølelse hjerte og venlighed ser Herren på [kvinder] og giver dem pligter og ansvar for at betjene de trængende og de plagede. Han har udstukket den vej, de skal følge, og han har givet dem denne storslåede organisation, hvor de har myndighed til at tjene under biskoppens ledelse og i enighed med ham ved at varetage vore folks både timelige og åndelige interesser.

Og Herren kan kalde vore søstre til at besøge folk for at trøste de nødlidende, hjælpe og støtte de plagede, knæle sammen med dem og bede sammen med dem, og Herren vil lytte til søstrenes bønner, når de oprigtigt bliver fremført på vegne af de syge, ligesom han vil lytte til bønnerne fra Kirkens ældster.¹⁸

Hjælpeforeningen har mange formål og pligter ... min far præsident Joseph F. Smith [sagde:] »Dette er en organisation, der blev oprettet af profeten Joseph Smith. Den er derfor den ældste organisation i Kirken og er af største betydning. Den skal ikke kun tage sig af de fattiges behov og de syge og nødlidende, men en del af dens pligt – hvilket også er den største del – er at tage sig af Zions mødres og døtres åndelige velfærd og frelse, at sørge for at ingen forsømmes, men at alle beskyttes mod ulykke, katastrofer, mørkets magter og de onder, som truer dem i verden. Det er Hjælpeforeningernes pligt at tage sig af deres egen og alle Kirkens kvindelige medlemmers åndelige velfærd.«¹⁹

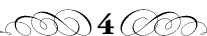
Det er Hjælpeforeningens pligt ikke kun at tage sig af dem, der er medlemmer af Hjælpeforeningen, men deres arbejde bør gå ud over disse grænser. Hvor end nogen har problemer, har brug for hjælp, er i vanskeligheder, er syge eller plagede, så henvender vi os til Hjælpeforeningen ... De kan udføre et stort og vidunderligt arbejde ved at opmuntre den vildfarne, hjælpe dem, bringe dem tilbage til fuld aktivitet igen, hjælpe dem med at overkomme deres svagheder eller synder og ufuldkommenheder og føre dem til en forståelse af sandheden. Jeg mener, at der ikke er nogen grænse for alt det gode, som vore søstre kan gøre

... Jeg ved ikke, hvad vore stavspræsidenter og biskopper skulle gøre, hvis de ikke kunne trække på disse gode søstre i Hjælpeforeningen, som de kan kalde til at hjælpe dem, ofte for at tage sig af situationer, som for vore brødre ville være meget ømfindtlige, men som vore søstre med stor fordel kan udføre. Det ville være vidunderligt, hvis alle Kirkens medlemmer var perfekte. Hvis det var tilfældet, så ville vi alle have mindre ansvar, både mændene og kvinderne, men dette er ikke tilfældet endnu. Vi har medlemmer blandt vore søstre, der har behov for opmuntring, for både lidt åndelig såvel som timelig hjælp, og ingen kan gøre det bedre

end vore søstre, der tilhører denne storslåede og vidunderlige organisation.

I dette værk kan søstre bistå med at opmuntre og hjælpe de vildfarne, ligeglade og letsindige, ligesom brødrene i præstedømmet er kaldet til at gøre det samme med de vildfarne, ligeglade og letsindige blandt brødrene. Vi bør alle arbejde for at tilvejebringe retfærdighed og bestræbe os på at bringe dem, der er drevet væk og har forsømt deres pligter i Kirken, tilbage til fuld aktivitet igen.²⁰

Fra [dens] ydmyge begyndelse og under de mest vanskelige forhold, hvor medlemskabet af Kirken var småt, har vi set denne forening vokse ... Det gode, som den har udrettet med at tage sig af de fattige, tage sig af de syge og nødlidende, og dem der har fysiske, mentale eller åndelige behov, vil aldrig helt blive kendt ... Alt dette er blevet udrettet ved kærlighedens ånd i overensstemmelse med den sande ånd i Jesu Kristi evangelium.²¹

Herren forventer, at kvinder søger efter lys og sandhed, så de kan være berettiget til celestial herlighed.

Evangeliet betyder lige så meget for vore søstre, som det gør for brødrene. De har lige så stor del i det som brødrene. Og da Herren sagde til profeten Joseph Smith: »Gransk disse befalinger, for de er sande og troværdige, og de profetier og løfter, som er i dem, skal alle blive opfyldt« (L&P 1:37), begrænsede han ikke denne befaling til Kirkens mandlige medlemmer ... Det er lige så vigtigt, at vore søstre forstår frelsesplanen, som at mændene gør. Det er lige så vigtigt, at de holder befalingerne. Ingen kvinde kan blive frelst i Guds rige uden dåb til syndernes forladelse og håndspålæggelse for Helligåndsgaven ...

Da Herren sagde, at intet menneske kunne blive frelst i uvidenhed (se L&P 131:6), så tror jeg, at han mente kvinder såvel som mænd, og jeg tror, at Kirkens kvinder er forpligtet til at studere skrifterne.²²

Herren kræver af kvinderne, såvel som af mændene i Kirken, at de kender hans guddommelige vilje og har et vedblivende vidnesbyrd i deres hjerte om de åbenbarede sandheder angående frelse i Guds rige. Herren åbenbarede ikke kun Mormons Bog til gavn

for dem, der bærer præstedømmet, men for enhver sjæl, der søger sandheden, både mænd og kvinder.²³

Herren forventer, at søstre har et vidnesbyrd om sandheden for at forstå Kirkens lærdomme, ligesom han forventer af dem, der bærer præstedømmet. Hvis vi opnår ophøjelse, som vi håber at opnå, er det nødvendigt, at vi forbereder os selv ved kundskab, ved tro, ved bøn. Og da Herren sagde: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed« (Matt 6:33; 3 Ne 13:33), så talte han ikke blot til en gruppe mænd, det var en blandet forsamling.²⁴

Enhver kvinde, der bliver døbt ind i Kirken, får ældsternes hænder lagt på sit hoved for Helligåndsgaven, så hun kan have Åndens vejledning i alle sandheder. Det er Herrens vilje, at ingen skal være uden guddommelig vejledning, som vil åbenbare dem sandheden og gøre dem i stand til at skelne lyset fra mørket, og derved blive styrket og få kraft til at modstå alle falske lærdomme, teorier og forestillinger, som er så fremherskende i verden i dag.²⁵

Vore søstre er berettiget til lige så megen inspiration fra Helligånden til deres behov, som mændene, lige så megen. De er berettiget til profetiens gave vedrørende anliggender, der er væsentlige for dem at kende ... Når de beder, skal de bede oprigtigt, idet de forventer et svar på deres bønner. Herren vil høre dem, hvis de er oprigtige, sande, lige såvel som han vil med brødrene.²⁶

Herren har lovet alle, både mænd og kvinder, Helligåndsgaven på betingelse af trofasthed, ydmyghed og sand omvendelse. Det kræves, at de studerer og kender evangeliets sandheder og forbereder sig ved studium, tro og lydighed mod alle befalingerne og søger efter lys og sandhed, så de vil være berettiget til celestial herlighed.²⁷

Gennem præstedømmet har Gud tilbudt sine døtre enhver åndelig gave og velsignelse, som hans sønner kan opnå.

Jeg tror godt, vi alle er klar over, at præstedømmets velsignelser ikke kun gives til mænd. Disse velsignelser udøses også over ... alle trofaste kvinder i Kirken. Disse gode søstre kan berede sig til at modtage velsignelserne i Herrens hus ved at holde befalingerne og tjene i Kirken. Herren tilbyder sine døtre de samme åndelige gaver

»Herren kræver af kvinderne ... i Kirken, at de kender hans guddommelige vilje og har et vedblivende vidnesbyrd i deres hjerte.«

og velsignelser, som hans sønner kan få, for i Herren er manden intet uden kvinden og kvinden er intet uden manden (se 1 Kor 11:11).²⁸

Vi er alle klar over, at Herren fortalte Abraham, at han ville blive fader til en mængde folkeslag, og at hans efterkommere ville blive lige så talrige som himlens stjerner og som sandet ved havets bred, men vi må ikke glemme, at Sara fik de samme løfter.

»Gud sagde til Abraham: »Din kone Saraj skal ikke længere hedde Saraj. Hendes navn skal være Sara. Jeg vil velsigne hende, og jeg vil give dig en søn med hende. Jeg vil velsigne hende, og hun skal blive til folkeslag, ja, folkekonger skal nedstamme fra hende« (1 Mos 17:15-16).²⁹

Herren talte om præstedømmet og præstedømmets magt samt de ordinancer i Kirken, vi modtager gennem præstedømmet: »Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og besidder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til kundskaben om Gud.«

... Lad mig læse det igen: »Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og besidder nøglen til rigets hemmeligheder, ja,

nøglen til kundskaben om Gud. Derfor tilkendes gives guddommelighedens kraft i dets ordinancer. Og uden dets ordinancer og præstedømmets myndighed bliver guddommelighedens kraft ikke givet til kende for menneskene i kødet; for uden dette kan ingen se Guds, nemlig Faderens, ansigt og leve« (L&P 84:19-22).

Når vi læser den slags, bør enhver mand iblandt os, som bærer præstedømmet, glæde sig ved tanken om, at vi har den vældige myndighed, hvorved vi kan kende Gud. Det er ikke alene de mænd, som bærer præstedømmet, der kender den store sandhed, men på grund af det præstedømme og dets ordinancer kan ethvert medlem af Kirken, mænd og kvinder, på lige fod kende Gud.³⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvad kan vi lære fra oplevelserne, der er beskrevet i afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«? Har I haft lignende oplevelser?
- Præsident Smith talte om kvinder i forskellige tidsaldre, som havde udført vigtige opgaver i Guds rige (se afsnit 1). Hvordan har I set kvinder hjælpe med at styrke deres familie og Kirken?
- Har I oplevet, at Hjælpeforeningens tjeneste er »så vigtig for Kirkens velfærd«? (Se afsnit 2). Hvordan arbejder Hjælpeforeningens søstre og præstedømmebærere sammen for at opbygge Guds rige?
- Hvordan tager Hjælpeforeningen sig af sidste dages helliges kvinders åndelige velfærd? Hvordan rækker Hjælpeforeningens søstre deres indflydelse ud udover deres organisation? (Se afsnit 3 for nogle eksempler).
- Præsident Smith lagde vægt på, at alle kvinder og mænd skal forstå evangeliske lærdomme, styrke deres vidnesbyrd og modtage åbenbaring (se afsnit 4). Hvorfor tror I, at det er vigtigt for os alle at søge disse gaver?
- Præsident Smith belærte om, at præstedømmets velsignelser »udøses ... over ... alle trofaste kvinder i Kirken« (afsnit 5). Hvorfor har kvinder brug for præstedømmets velsignelser for at udføre deres ansvar i hjemmet og i Kirken? Hvilke eksempler har I set på kvinder, der har modtaget åndelige gaver?

Tilknyttede skriftsteder

ApG 5:12-14; Alma 32:22-23; L&P 46:8-9

Til underviseren

»Det er ofte en hjælp at begynde at tænke på en kommende lektion hurtigt efter, at du har undervist i den foregående lektion. Du vil sikkert være mest opmærksom på dem, som du underviser, og deres behov og interesser lige efter, at du har været sammen med dem« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000 s. 97).

Noter

1. »Purpose of the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, jan. 1964, s. 5.
2. Se afsnit 20 i denne bog for at læse mere om Joseph Fielding Smith, der hjælper sin mor med hendes pligter som jordemor.
3. »Mothers in Israel«, *Relief Society Magazine*, dec. 1970, s. 883.
4. Amy Brown Lyman, i Joseph Fielding Smith og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 1972, s. 243.
5. Se Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 1992, s. 261.
6. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, s. 281.
7. Belle S. Spafford, *Latter-day Prophet-Presidents I Have Known*, tale holdt ved Brigham Young University, 29. maj 1973, s. 4.
8. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 3:66.
9. »The Relief Society Organized by Revelation«, *Relief Society Magazine*, jan. 1965, s. 5.
10. *Answers to Gospel Questions*, 3:67.
11. »Purpose of the Relief Society«, s. 4.
12. »The Relief Society Organized by Revelation«, s. 6.
13. »Relief Society Responsibilities«, *Relief Society Magazine*, okt. 1954, s. 644.
14. »Relief Society – An Aid to the Priesthood«, *Relief Society Magazine*, jan. 1959, s. 4.
15. »Relief Society Responsibilities«, *Relief Society Magazine*, okt. 1954, s. 646.
16. »Relief Society – An Aid to the Priesthood«, s. 6.
17. »Mothers in Israel«, s. 883.
18. »Relief Society – An Aid to the Priesthood«, s. 5.
19. »Teaching the Gospel«, *Relief Society Magazine*, jan. 1966, s. 5; se også Joseph F. Smith, i Conference Report, apr. 1906, s. 3.
20. »Relief Society Responsibilities«, *Relief Society Magazine*, okt. 1954, s. 151-152.
21. »Purpose of the Relief Society«, s. 5.
22. »Obedience to the Truth«, *Relief Society Magazine*, jan. 1960, s. 6-7.
23. »Relief Society Responsibilities«, *Relief Society Magazine*, okt. 1954, s. 644.
24. »Relief Society Responsibilities«, *Relief Society Magazine*, mar. 1954, s. 152.
25. »Relief Society Responsibilities«, *Relief Society Magazine*, okt. 1954, s. 644.
26. »Obedience to the Truth«, s. 7.
27. *Answers to Gospel Questions*, 3:68-69.
28. I Conference Report, apr. 1970, s. 59.
29. »Mothers in Israel«, s. 885.
30. »And the Truth Shall Make You Free«, *Deseret News*, 30. mar. 1940, Kirkens sektion, s. 4; se også *Lærdomme om frelse*, saml. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 3:121, 122.

Jesu Kristi fødsel: »En stor glæde«

»Hvad med denne vidunderlige beretning? Har vi tilladt, at den kan gennemtrænge og påvirke vores liv? Har vi taget imod den i dens fulde betydning uden forbehold?«

Fra Joseph Fielding Smiths liv

I julen 1971 havde en journalist mulighed for at tilbringe tid sammen med præsident Joseph Fielding Smith samt noget af hans familie. Journalisten fortalte om et kig ind i profetens liv:

»Julen er en særlig tid for præsident Joseph Fielding Smith. Det er en tid til familien og en tid til at huske. Men mest af alt er julen for præsident Smith en tid for børn.

»Jeg tror, at det, jeg bedst kan lide ved julen, er børnene,« sagde præsident Smith, mens han rykkede sit oldebarn tættere på.

Med en stor illustreret Bibel hvilende på sit skød kiggede præsident Smith og to af hans oldebørn, Shanna McConkie på 4 år og Sherri på 2 år på siderne, der fortalte om Jesusbarnets fødsel. De kiggede i lang tid på siden med billedet af krybben i stalden. Det var en fortrolighed mellem præsident Smith og pigerne ...

Præsident Smith har nydt mange besøg af familien i denne jule-tid. »Julen er en tid, hvor familien skal være sammen,« sagde han.¹

For præsident Smith handlede juletraditionerne om Frelserens fødsel, tjenestegerning og forsoning. Som reaktion på julehilsner, han modtog fra Kirkens medlemmer, sagde han: »Jeg sætter pris på omtanken fra dem, der sender julekort. Jeg ser dem som et udtryk for kærlighed og en påmindelse om Frelserens fødsel, som vi ærer og tilbeder som Kirkens overhoved. Hans budskab var fred og kærlighed. Det er mit ønske for mine medmennesker alle vegne.«²

Beretningen om Frelserens fødsel »bliver aldrig uvedkommende lige meget, hvor ofte den bliver fortalt.«

I december 1970 udsendte præsident Smith et julebudskab til Kirkens medlemmer over hele verden. Han skrev blandt andet:

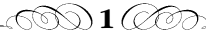
»Jeg hilser jer i denne juletid i kærlighed og fællesskab og med en bøn om, at vor evige Fader vil se ned på jer med barmhjertighed og udøse sine gavmilde velsignelser over jer.

I disse tider, hvor uretfærdigheden findes i overflod, hvor der er store prøvelser på jorden, hvor der er krige og rygter om krige, har vi alle som aldrig før brug for Herrens vejledende og bevarende omsorg.

Vi har brug for at vide, at på trods af alle de problemer og lidelser, der overgår os, så leder Herren stadig jordens anliggender, og hvis vi holder hans befalinger og er oprigtige og trofaste mod hans love, så vil han velsigne os her og nu og belønne os med evigt liv i sit rige i rette tid ...

Jeg beder nu om, at vi i denne juletid og til alle tider vil koncentrere vores tro om Guds Søn og selv opnå den fred, som overgår al forstand.«³

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Beretningen om vor Forlørsers fødsel er udtrykksfuld i dens ydmyge enkelthed.

Der er ikke nogen beretning, der er lige smuk, eller som kan røre den ydmyges sjæl helt så dybt, som denne storslåede beretning om vor Forlørsers fødsel kan. Intet ord, som mennesket kan udtrykke, kan forskønne eller forbedre eller føje til udtrykksfuldheden i dens ydmyge enkelthed. Den bliver aldrig uvedkommende lige meget, hvor ofte den bliver fortalt, og den bliver berettet alt for sjældent i folks hjem. Lad os prøve at forestille os, at vi er ude sammen med hyrderne, der vogter deres får, denne mindeværdige nat. Det var ydmyge mænd, der ikke havde mistet deres fædres tro, hvis hjerte ikke var blevet hårdt ligesom de jødiske ledere på den tid, hvor Herren havde sin tjenestegerning, for havde det været tilfældet, så ville englensene ikke have vist sig for dem med deres strålende budskab. Lad os gentage denne vidunderlige beretning.

»I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket:

I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.

Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.

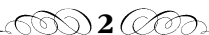
Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærs-kare, som lovpriste Gud og sang:

Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!

Og da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til himlen, sagde hyrderne til hinanden: »Lad os gå ind til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os.«

De skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef sammen med barnet, som lå i krybben« (Luk 2:8-16).

Er der nogen sjæl, der kan læse dette og ikke blive rørt af ydmyghedens ånd og blive påvirket af den enkle sandhed i beretningen?⁴

Selvom Jesus Kristus var Guds Søn, så kom han til denne jord som et barn og udviklede sig fra nåde til nåde, indtil han modtog en fylde.

Jeg går ud fra, at vi alle forstår det faktum, at Jesus Kristus var Jahve, der ledte Israel i Abrahams og Moses' dage, og i virkeligheden fra Adams dage. Også at Jahve, eller Jesus Kristus, som en åndelig person viste sig for Jereds bror, og at han blev født som et barn ind i denne verden og voksede op til en mand i denne verden.⁵

Vor Frelser var en Gud, før han blev født ind i denne verden, og han bragte den samme status med sig, da han kom her. Han var lige så meget en Gud, da han blev født ind i verden, som han var før. Men så vidt dette liv angår, ser det ud til, at han måtte begynde

I sin ungdom opnåede Jesus kundskab »linje på linje og forskrift på forskrift.«

nøjagtigt, som alle andre børn gør og opnå sin kundskab linje på linje. Lukas siger, at han »gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker« (Luk 2:52). Johannes beretter, at han ikke »modtog ... fylden til at begynde med«, men blev nødt til at udvikle sig »fra nåde til nåde, indtil han modtog en fylde« (L&P 93:13) ...

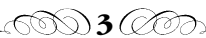
Øjensynligt havde han lært en hel del om sin Faders gerning, inden han blev 12 år gammel, for da forbavsede han lærerne og de vise mænd i templet (se Luk 2:46-49). Denne kundskab kunne komme til ham ved åbenbaring, ved englebesøg eller på anden måde. Men hans kundskab, hvad dette liv angår, skulle komme linje på linje og forskrift på forskrift. Han var uden tvivl i forbindelse med sin himmelske Fader fra tid til anden

... »Jesus voksede op sammen med sine brødre og voksede sig stærk og ventede på, at Herren skulle tilkendegive, hvornår tiden for hans tjenestegering skulle komme. Og han tjente under sin far, og han talte ikke som andre mennesker, ej heller kunne han belæres, for han havde ikke nødig, at noget menneske skulle belære ham. Og efter mange år nærmede timen for hans tjenestegering sig« (JSO, Matt 3:24-26).

Udtalelsen fra vor Herre om, at han ikke kunne gøre noget, som han ikke havde set Faderen gøre, betyder simpelthen, at det var blevet åbenbaret for ham, hvad hans Fader havde gjort (se Joh 5:19-20). Jesus kom uden tvivl ind i verden i den samme tilstand, som vi alle gør – han glemte alt, og han måtte udvikle sig fra nåde til nåde. Hans glemsel eller det, at hans tidligere kundskab blev taget væk, var nødvendig, ligesom det er med hver af os, for at fuldende den nuværende timelige tilværelse.

Frelsen havde ikke en fylde til at begynde med, men da han modtog sit legeme og opstandelsen, blev al magt givet til ham både i himlen og på jorden. Selvom han var en Gud, selve Guds Søn, med magt og myndighed til at skabe denne jord og andre jorde, så manglede der dog noget, som han ikke modtog før efter sin opstandelse. Han havde med andre ord ikke modtaget fylden, førend han fik et opstandent legeme.⁶

Jesus Kristus kom til denne verden for at forløse os fra fysisk og åndelig død.

Jesus kom her for at opfylde en bestemt mission, som han havde fået, før denne verdens grundvold blev lagt. Han er blevet omtalt i skrifterne som det slagtede lam fra verden blev grundlagt (se Åb 13:8). Han tilbød selv at komme i tidernes midte for at forløse menneskene fra faldet, som ville komme over dem gennem Adams overtrædelser ...

Jesus er den eneste person, der er født på denne jord, som ikke har en jordisk far. Hans legemes Fader er også hans ånds Fader og Fader til alle menneskers ånder. Fra sin Fader har han fået evigt liv; fra sin mor har han fået magt til at dø, fordi hans mor var en dødelig kvinde. Fra hende fik han sit blod, og fra sin Fader fik han sin udødelighed. Ved derved at have magt til at nedlægge sit liv og tage det igen var han i stand til at betale prisen for Adams overtrædelse og forløse alle mennesker fra graven.⁷

Den sande grund til, at Jesus Kristus kom til verden ... var for det første at forløse *alle* mennesker fra den fysiske eller jordiske død, som Adam bragte ind i verden, og for det andet at forløse alle mennesker fra åndelig død eller forvisning fra Herrens nærhed på

betingelse af, at de omvendte sig, modtog syndernes forladelse og holdt ud til enden af den jordiske prøvestand.

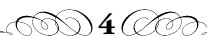
Vi glæder os over, at Guds Søn er født blandt menneskene.

Vi er taknemlige for det sonoffer, som han udvirkede ved udgydelsen af sit eget blod.

Vi er taknemlige for, at han har forløst os fra død og åbnet døren, så vi kan få evigt liv.

Vi beder for fred på jord, for udbredelsen af evangeliet og for sandhedens endelige sejr.

Vi beder indtrængende alle vor Faders børn alle vegne om sammen med os gøre det, der vil give os alle fred i denne verden og evig herlighed i den tilkommende verden (se L&P 59:23).⁹

Vi bør give beretningen om Frelserens fødsel lov til at gennemtrænge og påvirke vores liv.

[Julemorgen] vil nogle bøje deres hoved i ydmyg bøn til lysheds Fader for de velsignelser, som de har modtaget gennem hans elskede Søns lidelser, og de vil læse den vidunderlige beretning med taknemlig lovprisning. Andre, der kun ved lidt, hvis overhovedet noget om det, de skylder Guds Søn, vil uheldigvis fejre, ikke med lovprisning og ydmyg bøn, men med blasfemisk, fordrukkent sold, uden den mindste tanke på betydningen af manden fra Galilæas fødsel ...

Hvordan kan nogen læse denne rørende beretning om Jesu Kristi fødsel uden at ønske at forsage sine synder? På denne tid af året er det godt for alle mennesker – kongen i sit palads, hvis der stadig er konger i paladser, bonden i sin ydmyge hytte, både den rige og den fattige – at knæle ned og ære ham, der var uden synd, hvis liv var fyldt med offer og sorger til gavn for hans medmennesker, hvis blod blev udgydt som et offer for synd ...

Hvad med denne vidunderlige beretning? Har vi tilladt, at den kan gennemtrænge og påvirke vores liv? Har vi taget imod den i dens fulde betydning uden forbehold? Tror vi, at det lille barn virkelig var Guds enbårne Søn i kødet? Har vi en vedblivende tro på hans mission, og er vi villige til lydigt at følge ham? Hvis verden

havde troet på det og oprigtigt havde givet agt på hans lærdomme, så ville den ikke være blevet ødelagt af strid og ugudelighed igennem tiderne ... Der har været for meget tomt hykleri blandt Guds Søn påståede disciple og for lidt virkelig tilbedelse baseret på hans lærdommes retskaffenhed.

Englen sagde til hyrderne den herlige nat, at han forkyndte stor glæde for hele folket (se Luk 2:8-10), men generelt har folk overalt på jordens overflade nægtet at tage imod disse velsignelser. De har ikke været villige til at forsvare deres synder, at være ydmyge og leve deres liv i harmoni med Mesterens lærdomme ...

Endnu engang beder jeg indtrængende alle mennesker overalt: Vend jer fra jeres ugudelige veje til sand tilbedelse af Guds Søn, så jeres sjæl kan blive frelst i hans rige.¹⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvad gør I i jeres hjem for at huske Frelseren i julen? Hvad kan vi lære af præsident Smiths juletraditioner? (Se afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv«).
- Hvorfor tror I, at beretningen om Jesu Kristi fødsel »aldrig [bliver] uvedkommende«? (Se afsnit 1).
- Gennemgå præsident Smiths ord omkring Jesus Kristus, der kom til verden som et lille barn og udholdt jordelivets vanskeligheder (se afsnit 2). Hvad er jeres tanker og følelser, når I overvejer Frelserens villighed til at gøre dette?
- Tænk over forbindelsen mellem Frelserens fødsel og Frelserens sonoffer (se afsnit 3). Hvordan kan forældre hjælpe deres børn til at opnå denne forståelse? Hvordan kan denne forståelse have indflydelse på vore juletraditioner?
- Hvad kan vi gøre for at lade beretningen om Frelserens fødsel få lov til at »gennemtrænge og påvirke vores liv«? (Se afsnit 4).

Tilknyttede skriftsteder

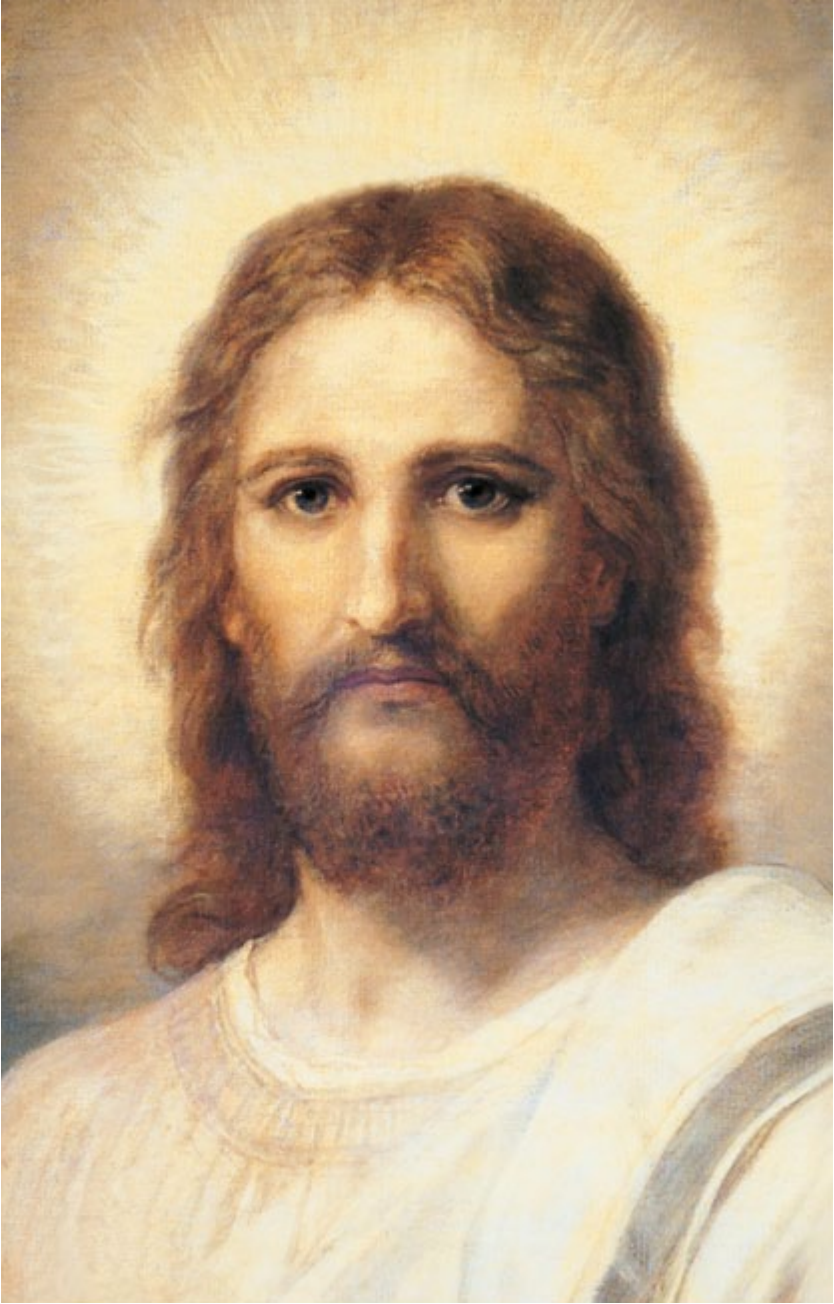
Es 53; Luk 1:26-35; 2; 1 Ne 11:8-23

Til underviseren

Samtaler i små grupper giver »mange mennesker mulighed for at deltage i en lektion. Enkeltpersoner, der for det meste er tilbageholdende med at deltage, kan komme frem med ideer i små grupper, som de ikke ville give udtryk for foran hele klassen« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 181).

Noter

1. »A Big Christmas Hug from Pres. Smith«, *Church News*, 25. dec. 1971, s. 3.
2. »A Big Christmas Hug from Pres. Smith«, s. 3.
3. »Christmas Greetings from President Joseph Fielding Smith to the Members of the Church throughout the World«, *Church News*, 19. dec. 1970, s. 3.
4. *The Restoration of All Things*, 1945, s. 279-280.
5. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 1:19.
6. Se personlig korrespondance citeret i *Lærdomme om frelse*, 1:37-38.
7. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind, 1957-1966, 2:134, 136.
8. »The Resurrection«, *Improvement Era*, dec. 1942, s. 780-781; se også *Lærdomme om frelse*, 2:210.
9. »Christmas Greetings«, s. 3.
10. *The Restoration of All Things*, s. 278-279, 281-282, 286.

»Vi længes efter den dag, hvor Fredsfyrsten skal komme.«

Forberedelse til vor Herres komme

»Bered Herrens vej, og gør hans stier rette, for timen for hans komme er nær« (L&P 133:17).

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Præsident Joseph Fielding Smith fortalte en gang en gruppe sidste dages hellige, at »han bad for, at verden ville ende.« Han sagde: »Hvis det skete i morgen, så ville jeg blive glad.« Som svar på den udtalelse sagde en kvinde højt nok til, at de andre kunne høre det. »Åh, det håber jeg ikke,« sagde hun.

Da præsident Smith senere fortalte om denne oplevelse, sagde han:

»Ønsker I ikke, at verden skal ende?

Mange folk har den forkerte forståelse af, hvad der menes med, at verden skal ende ...

Når Kristus kommer, vil der være en ende på verden ... Der vil ikke være nogen krig, ingen virvar, misundelse, løgn; der vil ikke være nogen ugudelighed. Mennesket vil så lære at elske Herren og holde hans befalinger, og hvis de ikke gør det, så vil de ikke forblive der. Det er enden på verden, og det er det, som Frelseren bad for, da hans disciple kom til ham og sagde: »Lær os at bede.« Hvad gjorde han? Han lærte dem: »Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden« (se Matt 6:9-10).

Det er det, som jeg beder for. Herren bad for, at verden ville ende, og det gør jeg også.«¹

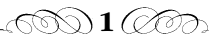
I sine prædikener og skrivelser citerede Præsident Smith ofte profetier fra skriften om de sidste dage, om Joseph Smiths rolle med

at forberede Herrens vej og Frelserens komme til jorden i herlighed. Han udtrykte sine dybe følelser omkring disse profetier i indvielsesbønnen til templet i Ogden i Utah:

»Som du ved, o vor Gud, så lever vi i de sidste dage, hvor tidens tegn bliver vist, hvor du fremskynder dit værk i dets tid, og hvor vi allerede har en, der råber i ørkenen: Ban Herrens vej, gør hans stier jævne (se Matt 3:3) ...

O vor Fader, vi længes efter den dag, hvor Fredsfyrsten skal komme, hvor jorden skal hvile, og retfærdighed igen skal findes på hendes overflade, og det er vores bøn, udgydt af vores ydmyge og angerfulde hjerte, at vi kan udholde dagen og blive fundet værdige til at bo sammen med ham, som du har udvalgt til at stå som Kongernes Konge og Herrernes Herre, ham hvem herligheden og æren og magten tilhører både nu og for evigt.«²

Joseph Fielding Smiths lærdomme

Herrens komme er nær.

Vi nærmer os hastigt Herrens store dag, tiden for »fornyelse«, hvor han vil komme i himlens skyer og hævne sig på de ugudelige og forberede jorden på en regeringsperiode med fred for alle, der er villige til at rette sig efter hans love (se ApG 3:19-20).³

Der er sket meget ... for at indprente det faktum hos de trofaste medlemmer af Kirken, at Herrens komme er nær. Evangeliet er blevet gengivet. Kirken er blevet organiseret fuldt ud. Præstedømmet er blevet overdraget til mennesket. De forskellige uddelinger fra begyndelsen er blevet åbenbaret, og deres nøgler og myndigheder er givet til Kirken. Israel er blevet og er ved at blive indsamlet til Zions land. Jøderne er ved at vende tilbage til Jerusalem. Evangeliet bliver forkyndt i hele verden som et vidne til alle nationer. Der bliver bygget templer, og i dem bliver der udført ordinancer for de døde såvel som for de levende. Børnenes hjerte er vendt mod deres fædre, og børnene søger efter deres døde. Pagterne, som Herren har lovet at indgå med Israel i de sidste dage, er blevet åbenbaret, og tusindvis af det indsamlede Israel har indgået dem. Således går

Herrens værk fremad, og alt dette er tegn på vor Herres forestående genkomst ...

Profeternes ord bliver hastigt opfyldt, men de bliver opfyldt på så naturlig en måde, at de fleste af os ikke ser det.

Joel lovede, at Herren ville udgyde sin ånd over alle mennesker. Sønnerne og døtrene skulle profetere, de gamle skulle have drømme, og de unge skulle se syner (se Joel 3:1-2) ...

Blandt tegnene på de sidste dage var en øget læring. Daniel fik befaling om at »... holde ordene skjult og forsegle bogen (med hans profetier) til tidens ende. Mange skal flakke om [på den dag],« sagde han, »men kundskaben skal blive stor« (Dan 12:4). Flakker folket ikke om i dag på en måde, som de ikke har gjort tidligere i verdenshistorien? ...

Er kundskaben ikke blevet stor? Har der nogensinde været en tid i verdenshistorien, hvor så megen kundskab er blevet udøst ud over folket? Men desværre er Paulus' ord sande – at folket altid vil »lære, men aldrig lærer sandheden at kende« (2 Tim 3:7) ...

Har vi ikke hørt utallige rygter om krige? (se L&P 45:26). Har vi ikke haft krige, sådanne krige, som verden ikke har set før? Er der ikke i dag tumult blandt landene, og har deres herskere ikke problemer? Er riger ikke blevet væltet og store ændringer blevet foretaget blandt landene? Hele jorden er i bevægelse. Hver dag er der rapporter om jordskælv forskellige steder (se L&P 45:33) ...

Men den gamle verden fortsætter desuagtet med sine gerninger og giver ikke særlig meget agt på alt det, Herren har sagt, og på alle de tegn og tilkendegivelser, der er blevet givet. Menneskene forhærder deres hjerte og siger: »... Kristus udsætter sit komme indtil jordens ende« (L&P 45:26).⁴

For ikke så længe siden blev jeg spurgt, om jeg kunne sige, hvornår Herren kommer. Jeg svarede: »Ja,« og jeg svarer også »ja« nu. Jeg ved, hvornår han kommer. Han kommer i morgen. Det har vi hans ord for. Lad mig læse det:

»Se, nu hedder det i dag, indtil Menneskesønnen kommer, og sandelig er det en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal

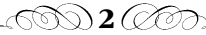

betale tiende; for den, der betaler tiende, skal ikke opbrændes ved hans komme.«

Se, dette er en tale, der siger nok om tiende.

»For efter i dag kommer opbrændingen – dette er at sige det på Herrens måde – for sandelig siger jeg: I morgen skal alle de stolte og de, som handler ugudeligt, være som stubbe; og jeg vil opbrænde dem, for jeg er Hærskarers Herre; og jeg vil ikke skåne nogen, der forbliver i Babylon« (L&P 64:23-24).

Jeg siger altså, at Herren kommer i morgen. Så lad os være beredte.⁵

Der vil komme en dom, når Kristus kommer.

Den lignelse, Herren fortalte om hveden og ukrudtet, henviste til de sidste dage. Ifølge beretningen var der en mand, som såede god sæd i sin mark, men mens han sov, kom fjenden og såede ukrudt på samme mark. Da man kunne begynde at se bladene, ville husbondens folk gå ud og luge ukrudtet bort, men Herren befalede dem at lade både hveden og ukrudtet vokse op sammen, indtil det var modent til høst, så de ikke trak den sarte hvede op, når de ødelagde ukrudtet. Når høsten var forbi, kunne de samle hveden og binde ukrudtet sammen, så det kunne brændes. I sin forklaring af denne lignelse siger Herren til sine disciple, at »høsten er verdens ende, og høstfolkene er engle« (se Matt 13:24-30, 36-43; L&P 86).⁶

Ukrudtet og hveden vokser op sammen og har vokset på den samme mark i alle disse år, men den dag er nær for hånden, da hveden vil blive opsamlet, og ukrudtet ligeledes vil blive samlet for at blive brændt, og der vil komme en udskillelse af de retfærdige fra de ugudelige. Det påhviler enhver af os at holde Herrens bud, omvende os fra vore synder, vende os til retfærdighed, hvis der i vores hjerte er behov for omvendelse.⁷

Opbyg og styrk Kirkens medlemmer i tro på Gud; vi trænger sandelig til det. Der er midt blandt Kirkens medlemmer så mange påvirkninger, der arbejder på at splitte os, og en af dagene i nær fremtid vil der ske en adskillelse af hveden fra ukrudtet, og vi er

»Vi nærmer os hastigt Herrens store dag, tiden for fornyelse, hvor han vil komme i himlens skyer.«

enten hvede eller ukrudt. Vi kommer til at være på enten den ene eller den anden side.⁸

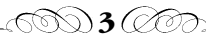
Den dag vil komme, hvor vi ikke har *denne* verden. Den vil blive ændret. Vi vil få en bedre verden. Vi vil få en, der er retfærdig, for når Kristus kommer, så vil han rense jorden.

Læs, hvad der er skrevet i vore skrifter. Læs, hvad han selv har sagt. Når han kommer, vil han rense denne jord fra al dens ugunstighed, og angående Kirken har han sagt, at han vil sende sine engle, og fra hans rige, som er Kirken, skal de tage alt det væk, som fører til frafald (se Matt 13:41).⁹

[Den] store og frygtelige dag kan ikke være noget andet tidspunkt end Jesu Kristi komme, for at han kan oprette sit rige i magt blandt de retfærdige på jorden og rense jorden for al ondskab. Det vil ikke blive en frygtens dag og forårsage rædsel i de retfærdiges hjerte, men det vil være en frygtens og rædslens dag for de ugudelige. Det har vi lært af vor Frelasers egne ord, da han lærte sine disciple det (se Matt 24; JS-M 1).¹⁰

Der vil komme en dom, når Kristus kommer. Vi har fået at vide, at bøgerne skal blive åbnet, og de døde skal dømmes ud fra det, som står skrevet i bøgerne, og blandt de bøger vil livets bog være (se Åb 20:12). Vi skal se dens sider. Vi skal se os selv, nøjagtig som vi er, og med en retfærdig forståelse skal vi indse, at de domme, som er udmålt til os, er retfærdige og sande, enten vi så kommer ind i Guds rige ... for at få del i disse herlige velsignelser, eller vi bliver forvist.¹¹

Jeg beder inderligt de sidste dages hellige om at stå fast og være trofaste i udførelsen af enhver pligt, holde Herrens bud og at ære præstedømmet, så vi kan bestå, når Herren kommer – om vi lever eller vi er døde, har ikke noget at sige – så vi kan deltage i denne herlighed.¹²

For at forberede os til Herrens komme skal vi våge og bede og sætte vores hus i orden.

Der er mange begivenheder i verden i dag, som peger på, at Herrens store dag kommer nærmere, hvor Forløseren igen vil vise

sig og oprette sit rige i retfærdighed som forberedelse til tusindårsriget. I mellemtiden er det Kirkens medlemmers pligt at søge efter kundskab og forberede sig ved studium og ved tro til at indlede den store og herlige dag.¹³

Vi skal ikke bekymre os om tidspunktet for Kristi komme, men vi skal våge og bede og være rede.¹⁴

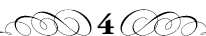
Jeg ærgrer mig somme tider over at høre nogle af vore ældster sige i deres taler, at Herren vil komme, når vi alle er retfærdige nok til at modtage ham. Herren har ikke i sinde at vente på, at vi skal blive retfærdige. Når han er rede til at komme, så kommer han – når ugudelighedens bæger er fuldt – og hvis vi til den tid ikke er retfærdige, vil det bare blive værst for os, for vi vil blive regnet blandt de ugudelige, og vi vil blive som avnerne på marken, der vil blive fejjet bort fra jorden, for Herren siger, at ugudeligheden ikke kan bestå.¹⁵

Skal vi slumre videre i fuldkommen uvidenhed eller ligegyldighed over for alt det, som Herren har givet os som advarsel? Jeg siger til jer: »Våg derfor, for I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer.

Men det ved I, at vidste husets herre, i hvilken nattevagt tyven kommer, ville han våge og forhindre, at nogen brød ind i hans hus.

Derfor skal I også være rede, for Menneskesønnen kommer i den time, I ikke venter det« (Matt 24:42-44).

Må vi give agt på denne advarsel, som Herren har givet os, og sætte vores hus i orden og være forberedt på Herrens komme.¹⁶

Sidste dages hellige kan være redskaber i Guds hænder til at forberede folk på Herrens komme.

Ville det ikke være helt ekstraordinært mærkeligt, hvis Herren kom og begyndte sin regeringsperiode med fred, tog hævn over de ugudelige, rensede jorden fra synd, men ikke sendte budbringere for at berede vejen for ham? Kunne vi forvente, at Herren ville komme for at dømme verden uden først at komme med en advarsel og sørge for midler til, at alle, som vil omvende sig, kunne undslippe?

Noa blev sendt til verden for at advare dem om syndfloden. Hvis folket havde lyttet til ham, ville de være undsluppet. Moses blev

Da englen Moroni besøgte den unge Joseph Smith, profeterede han om Frelserens andet komme (se JS-H 1:36-41).

sendt for at føre Israel ind i det forjættede land for at opfylde løfterne til Abraham. Johannes Døber blev sendt for at berede vejen for Kristi komme. I hvert tilfælde kom kaldet ved, at himlene åbnedes. Esajas, Jeremias og andre profeter blev sendt for at advare Israel og Juda, før adspredelsen og fangenskabets kom over dem. Havde de givet agt, ville historien være blevet skrevet helt anderledes. De

havde mulighed for at høre, de blev advaret og havde midler til at undslippe, men dem afviste de.

Herren lovede at vise samme interesse for menneskeheden forud for sit andet komme.¹⁷

Joseph Smith blev sendt for at forberede vejen for dette andet komme med kundgørelsen af evangeliets fylde og ved at give alle mennesker midler til at undslippe synd og overtrædelse.¹⁸

Da Johannes var på Patmos, så han i et syn om de sidste dage en »engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk« (Åb 14:6).

Joseph Smith erklærede, at Moroni, en forud profet på dette kontinent, og som nu var opstanden, som opfyldelse af dette løfte havde undervist ham i evangeliet, givet ham instruktioner i forbindelse med gengivelsen af alt forud for Kristi komme. Og Herren sagde: »For se, Gud Herren har udsendt den engel, som råber oppe under himlen og siger: Bered Herrens vej, og gør hans stier rette, for timen for hans komme er nær« (L&P 133:17).

Sidste dages hellige accepterer dette som sandt og tror, at der i nyere tid er blevet oprettet kommunikation med himlene, og at »dette evangelium om Riget« bliver sendt ud som et vidne for verden, før Kristus skal komme (se Matt 24:14).¹⁹

Det kan godt være, at man regner de sidste dages hellige for at være mærkelige og særegne, fordi de tror, at de er blevet kaldet til at opfylde dette skriftsted (Matt 24:14), men det er i fuld tillid til, at Herren har talt, at de flittigt sender missionærer til alle dele af jorden. Endvidere, når alle lande har hørt dette budskab, således som det er blevet åbenbaret i disse sidste dage, kan vi se frem til vor Herre og Frelser Jesu Kristi komme, for til den tid vil alle lande være blevet advaret af sendebud, som blev sendt til dem ifølge Herrens løfte.²⁰

Evangeliet er for alle folk, og Kirken skal blive oprettet alle steder, i alle lande, ja, selv til jordens ender, før Menneskesønnens andet komme ...

Han har løftet sin hånd for anden gang for at indsamle Israel ind i Kirken, og denne gang vil han oprejse forsamlinger af sine hellige i alle lande.²¹

Fra indvielsesbønnen til templet i Ogden i Utah:

O Fader, fremskynd den dag, hvor retfærdigheden skal sejre, når landenes herskere skal åbne deres grænser for forkyndelsen af evangeliet, når frelsens døre skal åbne sig vidt op for de ærlige og retskafne og gode blandt ethvert folk.

Vi beder for udbredelsen af sandheden, vi beder for missioneringen, vi søger styrke og antal og midler til at forkynde dine evigtvarende sandheder til flere af dine andre børn i hvert folkeslag, blandt hver stamme og hvert tungemål ...

Det er vores ønske at være redskaber i dine hænder til at forbedre folk til din Søns komme.²²

Tusindårsriget vil være en tid med fred og en tid med arbejde for Herrens værk.

De retfærdige vil fryde sig, når han kommer, for så vil der komme fred til jorden, retfærdighed til folket og den samme ånd af fred og glæde og lykke, som herskede på dette kontinent i to hundrede år (se 4 Ne 1:1-22), skal igen blive oprettet blandt folket og i sidste ende blive universel, og Kristus skal regere som Herrernes Herre og Kongernes Konge i tusind år. Vi ser frem til denne tid.²³

I tusind år skal denne lykkelige fredstid vare, og til den bestemte tid vil alle jordens indbyggere være bragt ind i Kirkens fold.²⁴

Der vil blive undervist meget mere intensivt i evangeliet og med meget større kraft i løbet af tusindårsriget, indtil alle jordens indbyggere har modtaget det.²⁵

I stedet for at være en tid til hvile er tusindårsriget en tid for alle til at arbejde. Der vil ikke findes dovenskab, der vil blive brugt bedre metoder, der vil ikke blive brugt så megen tid på daglige gøremål, og mere tid vil blive tilegnet rigets anliggender. De hellige vil have travlt i templerne, som skal bygges i alle dele af landet. Faktisk vil de have så travlt, at templerne vil være i brug det meste af tiden.²⁶

Der vil være dødelige på jordens overflade i de tusind år på grund af det store arbejde, som skal udføres til frelse for de døde. I løbet af de tusind års fred skal Herrens store værk udføres i templerne, og til de templer skal mennesker drage for at arbejde for dem, som er gået på den anden side, og som venter på at få de ordinancer, som vedrører deres frelse, udført af dem, som stadig lever i dødeligheden på jorden.²⁷

Det er vores pligt at frelse de døde, og det arbejde vil fortsætte gennem tusindårsriget, indtil alle, som er berettiget til denne velsignelse, vil få deres begavelse og blive besejlet.²⁸

Alle de, som er døde i Kristus, skal komme frem fra de døde ved hans komme og skal bo på jorden, ligesom Kristus skal være på jorden i løbet af tusindårsriget. De skal ikke være her hele tiden i de tusind år, men de vil blande sig med dem, som stadig er her i et dødeligt liv. Disse opstandne hellige og Frelseren selv vil komme for at give instruktion og vejledning, for at åbenbare os det, som vi skal vide, for at give os oplysninger om arbejdet i Herrens templer, således at vi kan udføre det arbejde, som er nødvendigt for værdige menneskers frelse.²⁹

Herren har gennem sine tjenere sagt, at i løbet af tusindårsriget vil de, som er gået over på den anden side og har opnået opstandelsen, personligt åbenbare for dem, som stadig er i dødeligheden, alle de oplysninger, som er nødvendige for at fuldføre arbejdet for dem, som har forladt dette liv. Så vil de døde få lov til at tilkendegive, hvad de ønsker og har ret til at modtage. På denne måde vil ingen sjæl blive ignoreret, og Herrens værk vil være fuldkomment.³⁰

Jeg beder hver eneste dag i mit liv om, at Herren vil fremskynde sit værk ... Jeg beder for, at verden vil ende, fordi jeg ønsker en bedre verden. Jeg ønsker, at Kristus kommer. Jeg ønsker en regeringsperiode med fred. Jeg ønsker, at tiden, hvor alle mennesker kan leve i fred og i en ånd af tro, ydmyghed og bøn, vil komme.³¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvordan påvirker beretningen i afsnittet »Fra Joseph Fielding Smiths liv« jeres følelser omkring, at verden ender?
- Hvordan kan profetierne, der bliver nævnt i afsnit 1, hjælpe os med at forberede os på Herrens komme?
- Gennemgå i afsnit 2 præsident Smiths lærdomme omkring ligheden med hveden og ukrudtet. Hvad kan vi gøre for at være en del af »hveden«? Hvad kan vi gøre for at hjælpe vores familie og andre?
- Når vi forbereder os på Herrens komme, hvad tror I så, at »våge og bede« betyder? Hvad tror I, det betyder at »sætte vores hus i orden«? (Se afsnit 3).
- Præsident Smith bad: »Det er vores ønske at være redskaber i dine hænder til at forberede folk til din Søns komme« (afsnit 4). Hvordan kan vi hjælpe andre til at forberede sig til Herrens komme?
- Gennemgå afsnit 5. Hvordan kan vi nu få gavn af at vide, hvad der vil ske i tusindårsriget?

Tilknyttede skriftsteder

Sl 102:17; Es 40:3-5; Jak 5:7-8; L&P 1:12; 39:20-21; 45:39, 56-59

Til underviseren

»Den højeste, overbevisende, omvendende kraft ved undervisning i evangeliet tilkendegiver sig, når en inspireret lærer siger: Jeg ved gennem Helligåndens kraft, ved Helligåndens åbenbaringer til min sjæl, at de lærdomme, som jeg har belært om, er sande« (Bruce R. McConkie, i *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 43).

Noter

1. *The Signs of the Times*, 1943, s. 103-105.
2. »Ogden Temple Dedicatory Prayer«, *Ensign*, mar. 1972, s. 10-11.
3. *The Restoration of All Things*, 1945, s. 302.
4. I Conference Report, apr. 1966, s. 12-14.
5. I Conference Report, apr. 1935, s. 98; se også *Lærdomme om frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind, 1977-1980, 3:11.
6. »Watch Therefore«, *Deseret News*, 2. aug. 1941, Kirkens sektion, s. 2; se også *Lærdomme om frelse*, 3:22.

7. I Conference Report, apr. 1918, s. 156-157; se også *Lærdomme om frelse*, 3:22.
8. »How to Teach the Gospel at Home«, *Relief Society Magazine*, dec. 1931, s. 688; se også *Lærdomme om frelse*, 3:23.
9. I Conference Report, okt. 1952, s. 28.
10. Se »Elias' komme«, *Den danske Stjerne*, juni 1972, s. 225.
11. »The Reign of Righteousness«, *Deseret News*, 7. jan. 1933, s. 7; se også *Lærdomme om frelse*, 3:58.
12. I Conference Report, apr. 1935, s. 99; se også *Lærdomme om frelse*, 3:40.
13. *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bind 1957-1966, 5:xii.
14. »A Warning Cry for Repentance«, *Deseret News*, 4. maj 1935, Kirkens sektion, s. 6.
15. »A Warning Cry for Repentance«, s. 8.
16. I Conference Report, apr. 1966, s. 15.
17. »A Peculiar People: Modern Revelation – The Coming of Moroni«, *Deseret News*, 6. juni 1931, Kirkens sektion, s. 8; se også *Lærdomme om frelse*, 3:13.
18. »A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled«, *Deseret News*, 19. sep. 1931, Kirkens sektion, s. 6.
19. »A Peculiar People: Modern Revelation – The Coming of Moroni«, s. 8; se også *Lærdomme om frelse*, 3:14.
20. »A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled«, *Deseret News*, 7. nov. 1931, Kirkens sektion, s. 6; se også *Lærdomme om frelse*, 3:15.
21. I Conference Report, British Area General Conference 1971, s. 176.
22. »Ogden Temple Dedicatory Prayer«, s. 9, 11.
23. »The Right to Rule«, *Deseret News*, 6. feb. 1932, Kirkens sektion, s. 8.
24. »Priesthood – Dispensation of the Fulness of Times«, *Deseret News*, 19. aug. 1933, s. 4; se også *Lærdomme om frelse*, 3:62.
25. »Churches on Earth During the Millennium«, *Improvement Era*, mar. 1955, s. 176; se også *Lærdomme om frelse*, 3:61.
26. *The Way to Perfection*, 1931, s. 323-324.
27. »The Reign of Righteousness«, s. 7; se også *Lærdomme om frelse*, 3:56.
28. I »Question Answered«, *Deseret News*, 13. jan. 1934, Kirkens sektion, s. 8; se også *Lærdomme om frelse*, 2:140.
29. »The Reign of Righteousness«, s. 7; se også *Lærdomme om frelse*, 3:57.
30. »Faith Leads to a Fulness of Truth and Righteousness«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt. 1930, s. 154; se også *Lærdomme om frelse*, 3:62.
31. *The Signs of the Times*, s. 149.

Billedfortegnelse

- Omslag: Baggrund © Artbeats.
- Side 5: *Den unge Joseph Fielding Smith studerer Mormons Bog*, af Michael T. Malm. © Michael T. Malm.
- Side 36: Detalje fra *Jeg så et lys*, af Jon McNaughton. © Jon McNaughton.
- Side 41: Detalje fra *Herren lod ham se hele landet*, af Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.
- Side 48: *(Kristus) De fortabte får bliver reddet*, af Minerva Teichert.
- Side 52: *Den første nadver*, af Simon Dewey. © Simon Dewey.
- Side 58: Detalje fra foto © Corbis. Må ikke kopieres, downloades eller distribueres.
- Side 60: Detalje fra *På vej væk fra Edens have*, af Joseph Brickey. © 1998 Joseph Brickey.
- Side 65: Detalje fra *Kristus i Getsemane*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 94: Detalje fra *Jesus indstifter nadveren*, af Gary E. Smith. © 1982 Gary E. Smith.
- Side 102: *Joseph og Hyrum Smith står ved floden*, af Theodore S. Gorka. © 1996 Intellectual Reserve, Inc.
- Side 107: Detalje fra *Den første åbenbaring*, af Del Parson. © 1987 Intellectual Reserve, Inc.
- Side 110: *Josephs og Hyrums martyrium*, af Gary E. Smith. © 1984 Intellectual Reserve, Inc.
- Side 126: *En engel viser guldpladerne til Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer*, af William L. Maughan. © 1988 William L. Maughan.
- Side 130: *Otte vidner ser pladerne med Mormons Bog*, af Harold T. (Dale) Kilbourn. © Dale Kilbourn.
- Side 140: Detalje fra *Jesus underviser folket ved bredden af søen*, af James Tissot.
- Side 148: *Gengivelsen af Det Melkisedekske Præstedømme*, af Minerva Teichert. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 153: *Profeten Elias viser sig i templet i Kirtland*, af Daniel A. Lewis. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Side 168: Detalje fra *Min dåb i Kyiv*, af Mykola Krisachenko. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 178: Detalje fra *Paulus overdrager Helligånden*, af Michael T. Malm. © 2006 Michael T. Malm.
- Side 226: Detalje fra *Herrens bøn*, af James Tissot.
- Side 241: Detalje fra *Et visdomsord bliver åbenbaret*, af Kenneth A. Corbett. © Kenneth A. Corbett.
- Side 248: *Jeg giver dig, hvad jeg har*, af Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.
- Side 262: Foto med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek og arkiver
- Side 275: Detalje fra *Alma og Amulek i fængsel*, af Gary L. Kapp. © Gary L. Kapp.

Side 304: Detalje fra *Se, dér er Guds lam*, af Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.

Side 307: *Kristus i templet*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.

Side 312: Detalje fra *Kristi billede*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.

Side 317: *Det andet komme*, af Harry Anderson. © Intellectual Reserve, Inc.

Side 320: *Englen Moroni viser sig for Joseph Smith*, af Tom Lovell. © 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Indeks

A

Advare

Joseph Fielding Smiths mission med at, 18, 81-83, 225
sidste dages helliges ansvar for at, 89-90

Andet komme, Jesu Kristi

dommen ved, 316, 318
er nær, 314-316
forberedelse til, 318-322
verden vil blive rensed ved, 244, 318

Andre trosretninger, respekt for, 267-268

Arbejde

for frelse, 286-288
værdi af, 281-284

B

Befalinger

at holde, fører til store velsignelser, 64-66, 67, 230-234
at holde, udtrykker kærlighed for Herren, 228-229
at vende sig fra, fører til tab af velsignelser, 229-230

Benson, Ezra Taft, 28

Beseglingsmagten

forbereder de hellige til frelsens fylde, 217-218
frelser jorden for ødelæggelse, 216
gengivet gennem profeten Elias, 214-216
og frelse for de afdøde, 218-222
Se også Elias, profeten; Slægtshistorie; Tempeltjeneste

Bøn

bringer enkeltpersoner nærmere til Gud, 273-274
bønfalder om retfærdige ønsker i, 277-278
der er altid tid til, 274-275
for at forstå evangeliets lærdomme, 145
Joseph Fielding Smiths eksempel med, 271-272, 277-278
lev i harmoni med, 276
udtrykker taksigelse i, 277

D

Den første åbenbaring

førte til, at Joseph stod i spidsen for den sidste uddeling, 106-108
gengav den sande kundskab om Gud, 37-38
Se også Smith, Joseph

Det Første Præsidentskab, råd fra, 156

De Tolv Apostles Kvorum, råd fra, 156

Død, fysisk og åndelig, 60-61

Dåb

dobbelte natur, 176
ikke nødvendig for børn under otte år, 171-173
Joseph Fielding Smiths, 169
og frelsesplanen, 64
pagter, 173-175
som en opstandelse fra et syndefuldt liv til et åndeligt liv, 170
trofasthed efter, 175-176
ved nedsænkning, symbol på, 169-171

E

- Eksempel, 206, 237-238, 244-245
- Elias, profeten
 gengav beseglingsmagten, 214-216
 hans ånd, 213-214
Se også Beseglingsmagten;
 Slægtshistorie; Tempeltjeneste
- Evangeliet
 bør prædikkes i dets enkelhed, 265-266
 er centreret om familien, 75
 er for alle mennesker, 122, 260
 er gengivet gennem Joseph Smith, 108-109, 260
 er verdens eneste håb, 57, 266-268
 fylden af, er kun i den genoprettede kirke, 260-261

F

- Fald, Adam og Evas
 afgørende i frelsesplanen, 59-60
 overvundet ved Jesu Kristi forsoning, 44, 60-63
 sammenlignet med en mand, der falder i et dybt hul, 63
- Familieaften, 207-208
Se også Familien; Forældre
- Familien
 den vigtigste organisation i tid og al evighed, 28-29, 74-75
 hvordan styrker man, 74-75, 78-79
 indstiftet af Herren til at vare for evigt, 75-77
 og ophøjelse, 67-68
Se også Beseglingsmagten; Familieaften; Forældre; Slægtshistorie; Ægteskab
- Flid. *Se* Arbejde
- Forældre
 deres retfærdige eksempel, 206

- forbereder børn til at vidne om sandheden og tage på mission, 209
- forbereder børn til selv at blive forældre, 209
- har et ansvar for at undervise deres børn om sandheden, 202-204
- hjælp børn til at modstå modstanderen, 202-203
- hold familieaften, 207-208
- lærer børn at bede, 207
- modtager hjælp fra Kirken til deres ansvar, 204-205
- præsenterer børn for skrifterne, 207
- underviser børn, når de er små, 206-207
- underviser børn i at være kyske og dydige, 208
Se også Familieaften; Familien; Ægteskab

Frafald, 116-117

Frelse

- hjælp andre til at søge, 288
- søger personlig, 288
- Se også* Frelsesplanen

Frelsesplanen

- blev modtaget med glæde i den førjordske ånde verden, 59
- er centreret om familien, 67-68
- er lagt af vor himmelske Fader før skabelsen, 59
- indbefatter faldet, 59-60
- og Jesu Kristi forsoning, 44, 51, 60-66, 105

G

- Grant, Heber J., 138, 149
- Gud Faderen. *Se* Vor himmelske Fader
- Gudsbespottelse, 242

H

Handlefrihed, 286-289

Helligånden

dens mission, 180

Joseph Fielding Smith modtager vejledning fra, i sin familie, 179-180

kraft til at tale til enkeltpersoners ånd, 180

vidner om sandheden til alle mennesker, 142-143, 181

vil ikke bo i uhellige tabernakler, 185

Helligåndsgaven

forberedelse til at modtage velsignelserne ved, 183-185

fører til åbenbaringer, der vejleder ens personlige liv, 185

gør, at vi kan have Helligånden som en konstant følgesvend, 182-185

og frelsesplanen, 64

ved håndspålæggelse, 181-182

Hinckley, Gordon B., 1

Hjem. *Se* Familieaften; Familien; Forældre; Ægteskab

Hjælpeforeningen

de timelige og åndelige formål med, 296-298

er afgørende for Kirkens fremgang, 294-296

grundlæggelsen af, 294

Se også Kvinder

Holde ud til enden, 1, 64, 68, 272

J

Jesu Kristi forsoning

erindrer, ved juletid, 303-305, 309-310

erindres ved nadveren, 96-99

frelse ved, 60-63, 308-309

i Getsemane og på korset, 60-63, 96-99

opstandelse ved, 66-67, 105

sammenlignet med at redde en mand fra et dybt hul, 63

taknemlighed for, 63

Se også Jesus Kristus

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages

Hellige

bliver ledt af Jesus Kristus, 117-118

er Guds rige på jorden, 117-118

er organiseret for at hjælpe enkeltpersoner og familier med at finde lykke og evigt liv, 118-119

genoprettelsen af, efter århundredes frafald, 116-117

hjælper forældre med at undervise børn, 204-205

kærlighed i, viser et eksempel for verden, 250-252

organisationer i, 118-119

privilegium ved medlemskab af, 118

teneste i, udtrykker påskønnelse for Herrens tjeneste for os, 119-121

vil blive udbredt i hele verden, 121-123

Jesus Kristus

alt er samlet i og omkring ham, 50

bliv sønner og døtre af, 51

bringer frelse fra faldet, 60-64

bringer frelse fra synd, 60-64

er det store eksempel på tjeneste i præstedømmet, 165

er Guds enbårne Søn, 49-50

erindrer, gennem nadveren, 96-100

erindrer, ved juletid, 303-305, 309-310

forbliv tro mod vidnesbyrdet om, 52-53
 Forsoning af, 44, 51, 60-67, 96-99, 105, 308-309
 fødsel, 51, 305-310
 følg hans eksempel, 54-55, 165, 234
 få et vidnesbyrd om, 53
 hans andet komme, 313-316, 318-322
 hans barndom og ungdom, 306-308
 hans rolle i frelsesplanen, 44-45, 51, 60-67, 105
 i denne uddeling, 52-53
 indstifter nadveren, 93-95
 Joseph Fielding Smiths kærlighed til, 47-49
 leder Kirken, 117-118
 led i Getsemane og på korset, 60-63, 96-9+99
 og Joseph Smith, 105-106
 sidste dages helliges tro på, 49-51
 udviklede sig fra nåde til nåde, indtil han modtog en fylde, 306-308
 udøv tro på, 83-84
Se også Andet komme, Jesu Kristi; Jesu Kristi forsoning
 Joseph Fielding Smith. *Se* Smith, Joseph Fielding
 Joseph Smith. *Se* Smith, Joseph
 Jul, 303-305, 309-310
Se også Jesus Kristus

K

Kirkens præsident
 bærer præstedømmets nøgler for hele Kirken, 154
 vil ikke føre Kirken på afveje, 156
 Kundskab. *Se* Lærdom
 Kvinder

deres eksempel på tjeneste i skrifterne, 294
 er afgørende i arbejdet i Herrens rige, 294-296
 forventes at søge efter lys og sandhed, 298-299
 præstedømmets velsignelser er tilgængelige for, 299-301
Se også Hjælpeforeningen
 Kyskhedsloven, 208, 242-243
 Kærlighed
 blandt sidste dages hellige, 250-252
 for Herren og andre fører til harmoni med al hellig lov, 254-255
 forøges ved kundskab om, at alle mennesker er Guds børn, 249-250
 indbefatter at blive tilgivet og se det gode i andre, 251
 Joseph Fielding Smith lærer, fra sin hest Junie, 253-254
 og påskønne folk for dem, de er, 253-254
 udtrykt gennem tjeneste, 252-253

L

Lee, Harold B., 31
 Lev i verden, men ikke af verden, 244
Se også Verdslighed
 Livet, formålet med, 65-66
 Loven
 lydighed mod, er nødvendig for frelse, 64
 styrer universet og Guds rige, 227-228
 Loven om vidner, 128-130
 Lydighed. *Se* Befalinger
 Lærdom
 det vigtigste, er lærdom om evangeliet, 138-139

fra Kirkens ledere, 141-142
 fra skrifterne, 132-134, 140-141,
 144
 gennem studium, tro og lydigh-
 ed, 142-143
 gennem vejledning fra Helligå-
 den, 142-143
 og skelne sandhed fra løgn, 138-
 139
 søg, i mange områder, 138-139
 øges gennem retfærdig levevis,
 143-145

M
Missionering

bringer håb og fred til verden,
 266-268
 Joseph Fielding Smith som fuld-
 tidsmissionær, 7-11, 257-259
 Kirkens behov for flere missio-
 nærer, 264-265
 og fortælle om fylden af evange-
 liets velsignelser, 260-261
 sidste dages helliges ansvar for at
 tage del i, 261-263
 skal udføres ligefremt og ved
 Ånden, 265-266

Modgang, gavner, 243-244

Monson, Thomas S., 1

Mormons Bog

bærer vidnesbyrd om Jesus
 Kristus, 127-128
 få et vidnesbyrd om, 132-134
 indeholder evangeliet, 127-129
 Joseph Fielding Smith læser, som
 en ung dreng, 4-5, 137
 Joseph Fielding Smiths person-
 lige vidnesbyrd om, 125, 127,
 134
 personligt studium af, 133-134
 tre vidner og otte vidner om,
 125-133

N
Nadveren

befaling om tage del i, 95
 er en hellig ordinance, 95
 holdning, når man tager del i,
 99-100
 Jesu Kristi indstiftelse af, 93-94
 pagter man indgår, når man tager
 del i, 99-100
 til erindring om Jesu Kristi forso-
 ning, 96-99

Nadvermøde, 93

O
Omvendelse

ansvar for at hjælpe andre til at
 omvende sig, 89-90
 er evangeliets andet princip, 86
 Joseph Fielding Smiths mission
 med at kalde folk til, 81-83
 og frelsesplanen, 64, 86
 omfatter oprigtig anger for synd
 og opgivelse af synd, 88
 sammen med tro fører til tilgi-
 velse, 81
 tiden for, er nu, 88-89
 viser vor himmelske Faders og
 Jesu Kristi barmhjertighed,
 86-87

Opstandelsen, 66-67

P

Packer, Boyd K., 18-19, 27-28

Personligt ansvar, 281-288

Pligt, personligt ansvar for, 285

Præstedømmet

ed og pagt, 161-162
 højner sine kaldelser i, 161-164,
 166
 Jesus Kristus er det store eksem-
 pel på, 165
 løfter til værdige bærere af, 165

- velsignelserne ved, tilbydes til alle, 160, 166, 299-301
- Præstedømmets nøgler
blev gengivet af himmelske budbringere gennem Joseph Smith, 151-154
definition af, 150-151
for hele Kirken er hos Kirkens præsident, 154
ærer dem, der bærer, 149-150, 154-156
- Prøvelser, gavner, 244
- S**
-
- Sabbatsdagen, 239-240
- Skelne sandhed fra løgn, 138-139, 147-149
- Slægtshistorie
er en kærlighedsgerning, 220-221
hjælper med at fuldende familieorganisationen fra generation til generation, 221-222
vender hjertet mod forfædre, 213-216
Se også Beseglingsmagten; Elias, profeten
- Smith, Ethel Reynolds (anden hustru), 14-15, 19-21, 71-73, 189-191, 291-293
- Smith, Hyrum (farfar)
hans loyalitet over for Joseph Smith og Kirken, 103, 109-110
hans martyrdød, 3, 111-112
hans retskaffenhed, 109
hans tjeneste, 1, 3, 103
- Smith, Jessie Evans (tredje hustru), 21-23, 30-31, 190, 293
- Smith, Joseph
Den første åbenbaring, 37-38, 106-108
evangeliet gengivet gennem, 106-109
forenet med sin bror Hyrum, 109-110
få et vidnesbyrd om hans mission, 104
hans martyrdød, 3, 111-112
Joseph Feldings Smiths personlige vidnesbyrd om, 104
kaldet til at stå som overhoved for den sidste uddeling, 106-108
og Jesus Kristus, 105-106
præstedømmets nøgler gengivet gennem, 149, 151-154
som åbenbarer af kundskab om Kristus, 106
- Smith, Joseph F. (far), 1, 3, 104, 137, 163, 201, 297
- Smith, Joseph Fielding
beder en indvielsesbøn i stedet for sin far, 13-14
beder for, at et uvejr driver over, 271-272
beder for, at verden vil ende, 313-314
beder for alle folk, 277-278
beder offentligt i taler, 272
beder om styrke efter sin første hustrus, Louies, død, 271
beder om styrke til at være trofast til enden, 1, 272
er sammen med sin familie ved juletid, 303
er som lille barn til stede ved indvielsen af templet i St. George i Utah, 115
er som ung mand til stede ved indvielsen af templet i Salt Lake City, 6
finder fred, når nogen dør, 14, 21, 25, 30-31, 57, 189-191, 237
forklarer personlige grunde til at tjene i Kirken, 116
giver en frakke til en missionær, der har brug for den, 247-249

- går til et møde, selvom han har brækket benet, 116
- hans arv, 1, 3, 103, 111-112
- hans barmhjertige natur, 18-19, 83
- hans barndom, 3-5
- hans død, 31
- hans dåb, 169
- hans flid til at studere evangeliet, 4-5, 137-138
- hans fødsel, 1
- hans kærlighed for de mennesker han underviste, 83-84
- hans mission med at kalde folket til omvendelse og komme med en advarselsrøst, 18, 81-83, 225
- hans nærhed til Gud, 35
- hans personlige vidnesbyrd, 104
- hans tjenestegerning er kendetegnet ved fasthed og tilgivelse, 18-19
- hjælper sin far med administrative pligter, 13
- hjælper sin mor med hendes pligter som jordemor, 254, 291
- hyldest til, 25-27, 30, 31-32
- indbyder en ung mand til at sidde sammen med ham til generalkonferencen, 247
- inspireret til at hjælpe sin søn med at overholde visdomsordet, 179-180
- kaldet til at tjene i De Tolvs Kvorum, 15-18, 115
- Kirkens vækst under, ledelse, 28
- lægger vægt på vigtigheden af familien, 29, 74-75
- lærer om evangeliet fra sine forældre, 201-202
- lærer om kærlighed og accept fra sin hest Junie, 253-254
- lærer som ung mand at arbejde, 3-4, 281-282
- læser et håndskrevet vidnesbyrd fra David Whitmer og Oliver Cowdery, 125
- priser sidste dages helliges retfærdige eksempel i militæret, 237-238
- som Kirkens historiker, 17, 125
- som Kirkens præsident, 27-30
- som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, 15-19, 23-27, 115-116
- som ægteemand, far og bedstefar, 19-20, 71-74, 191-191, 202
- stifter et hjem og en familie sammen med sin hustru Louie, 13-14
- studerer skrifterne som ung, 4-5, 137
- synger offentligt sammen med sin hustru Jessie, 293
- sørger over sin anden hustrus, Ethels, død, 21, 190
- sørger over sin første hustrus, Louies, død, 14, 189, 271
- sørger over sin tredje hustrus, Jessies, død, 30-31, 190
- taler med en mand, der har nydt en tale om visdomsordet for første gang, 225-227
- taler med en slægtsforsker, der ikke kan forklare sin interesse i slægtshistorie, 213-214
- tjener i Europa, da Anden Verdenskrig begynder, 23-25
- tjener i Kirken i mange stillinger, 13, 115-116, 159-160
- tjener på fuldtidsmission i England, 7-12, 257-259
- tjener sammen med storslåede kvinder i Kirken, 291, 293
- udsender et julebudskab, 305
- udtrykker kærlighed for Jesus Kristus, 47-49
- udtrykker kærlighed for Joseph Smith, 104

underviser D. Arthur Haycock, 281

underviser sine børn i evangeliet, 202

vender tilbage til England som Kirkens præsident, 259

viser barmhjertighed over for en mand, der var skyld i et biluheld, hvor missionærer var indblandet, 18-19

viser opmærksomhed mod en lille pige i en menneskemængde, 249

ægteskab med Ethel Reynolds, 14-15, 189-191

ægteskab med Jessie Evans, 21-23, 190

ægteskab med Louie Shurtliff, 6-7, 14, 189

ærer præstedømmets nøgler, 149-150

Smith, Julina Lambson (mor), 1, 3, 201-202, 253-254, 291

Smith, Louie Shurtliff (første hustru), 6-14, 189

Sprog, ærbødighed i, 242

Sømmelighed, 208, 242-243

T

Tempelindvielse, et udtryk for personlig indvielse, 214

Tempeltjeneste
er en kærlighedsgerning, 220-221
hjælper med at fuldende familieorganisationen fra generation til generation, 221-222
vender hjertet mod forfædre, 213-216, 218
Se også Beseglingsmagten; Elias, profeten; Slægtshistorie

Thompson, Mercy, 103

Tilbedelse

af Gud fører til fred, 90

af Gud kræver kundskab om hans karaktertræk, 38-39

følg Jesu Kristi eksempel på, 54

man viser fuldstændig, ved at holde befalingerne, 228, 232

-ns ånd under nadveren, 96, 100

på sabbatsdagen, 239-240

Tjeneste, 252-253

Tro

betyder handling, 84-85

er evangeliets første princip, 83-84

gå med, 85

kræver kendskab til Guds karaktertræk, 38-39

og frelsesplanen, 64

på vor himmelske Fader og Jesus Kristus, 38-39, 83-84

sammen med omvendelse fører til tilgivelse, 81

Tusindårsriget, 322-323

V

Verdslighed

forsage, 238-245

svarer på bekymringer vedrørende verdslige folks tilsyneladende succes, 243-244

Visdomsordet, 225-227, 240-242

Vor himmelske Fader

alle mennesker er med i hans familie, 39-40, 59, 249-250

er Fader til alle menneskers ånd, 39-40, 249-250

græder over sine ulydige børn, 42-43

hans kærlighed til os alle, 40-43

hans plan, 44-45, 51, 57-68

hans værk er at tilvejebringe uødelighed og evigt liv, 42

indbyder alle mennesker til at komme til hans elskede Søn, 45

karaktertræk for, 38-43
 kundskab om, mangler i verden,
 35, 38-39
 sendte sin enbårne Søn, 44, 308
 udøv tro på, 38-39, 83-84
 ønsker, at vi vender tilbage til
 ham, 44-45

Æ

Ægteskab

bliver endnu bedre når mand
 og hustru efterlever evangeliet
 sammen, 196-197
 celestialt, er den afsluttende ordi-
 nance i evangeliet, 191
 celestialt, vil være tilgængelig for
 alle de trofaste, 194-195
 dets hellige natur, 192
 forbered børn og unge til, 195-
 196
 trofasthed i, fører til lykke og
 evige velsignelser, 193-194
 varer for evigt i evangeliets plan,
 191-193
Se også Beseglingsmagten; Fami-
 lien; Forældre

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELIGE

